

Gal 10 J. 6

EXCERPTA QUÆDAM
EX
LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERIBUS

Per N. KENT A. B. Coll. REGAL.
Cantab. Socium
In Usum Tyronum.

CANTABRIGIÆ.
TYPIS ACADEMICIS. MDCCXXX.

5

PRÆFATIO.

JAM elapsi sunt quinque menses, & quod excurrit, ex quo, Lector Humanissime, hoc quicquid est opusculi in lucem prodiiſſe debuerit: Laborat ſanè, ut verum fatear, Fides noſtra; laboranti tamen opportunè ſuccurrunt non pauca. Adjuvat eam nonnihil noſtrorum hominum Uſus & Conſuetudo, qui præclarum herclè quiddam, ſi edant aliquid tandem, ſi nihil, minimè ducunt erubescendum. Accedit huc autem peculiare nobis atque honeſtius Deſenſionis genus, Præli nempe ipſius moræ inſuperabiles. Contigit enim neſcio quâ fortunâ, ut typorum nobis minus æquo ſuppeteret, & ex tribus prælis non niſi unum imprimendis vacaret, idque dum præter ſpem noſtram quatuor ſimul operis occupatum inſerviret, tardos admodum progreſſus in ſingulis faceret.

SED quid tu, inquires, poſt Grævium, Palmerium, cæterosque non paucos, qui Luciano operam navârunt? Ego ſanè me nihil egregiè præter cæteros poſſe nec invitus agnoſco, & illorum diligentia non parùm acceptum reſero. Sed ut ut illi de Luciano mereantur, ex iis tamen, quas vidi Editiones, ne una quidem ita comparata eſt, ut Latina cum Græcis amicè conveniant, Metaphraſta enim aut ambitioſis uſque adeo gaudent ornamentis, ut Oratorum potius quam interpretum partes tueantur, aut verbum verbo reddentes in arctum ita deſiliunt, ut dum id unice operam dant, quo in linguis immane

PRÆFATIO.

quantum civerfis singula fingulis ad amiffim
 respondeant, fieri non poffit, quin Romana tor-
 mentum non lene admoveant, & Gracè potius
 quam Latine loquantur. Unus omnibus Er-
 ror, fed variis illudit partibus — Bene-
 dicti quidem Verfioni, qua utrinque reduéta
 eft, fuus bonos falvus efto; fed cum autoris fen-
 tentiam plus vice fimplici minus feliciter af-
 fecutus fit, haud inutile prorsus & abs re
 fore exiftimavi, fi felectos quosdam Dialogos ad
 examen revocarem, & incudi denuo redderem.
 Lucianus enim unus inftar omnium mihi vide-
 tur, unde hauriant ifti, qui Gracos fontes ad-
 ire nondum aufi funt, vel primis labiis degu-
 ftarunt. In hoc nempe Autore neque funt ar-
 gumenta (quod unice caveri debet) a juniorum
 ingenio nimis aliena, nec longiores periodi, in
 quibus evolvendis nequicquam defudarent. In
 fumma fruſtra quaſi veris, in quo utilius fe ex-
 erceant pueri, five ſtyli elegantiam ſpectes, qua
 ne Athenæ quidem ipſa magis Attica fuere;
 five ſubjectam materiam, qua, ſi Ridiculum acri-
 fortius fit & melius, corrigendis moribus non pa-
 rum inſervit. Ea enim felicitate ferè omnes,
 qua in homines cadunt, ineptias depingit, ut
 fabulam mutato nomine ſibi quiſque accommodet,
 & eo defricat ſale, ut riſum iis excutiat, quo-
 rum ineptias tangit, & titillet leniter, dum vul-
 nus explorat. Sed quid hiſce immorer? Omnis
 enim, ſiquid Benedicto judicii, Lucianum decet
 color. In præfatiunculâ enim Editioni ſua præ-
 fixâ, “ Hic, inquit, ſi res ſerias tractat, ſit gra-
 vis,

PRÆFATIO.

“vis, si jocosus, festivus: si præcipit, si monet,
“si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si
“orator causam agit, est facundus, acutus, so-
“lidus. Denique adeo facundo, flexilique valet
“ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, ve-
“luti Chamaleon omnes orationis colores susci-
“piat.—— Aliorum Encomia, quæ tamen
infinita adduci possent, non adducam, ne dicas
me illorum scrinia compilasse, aut laudare ve-
nales, quas velim extrudere, merces.

In hac autem Editione quid præstitum fue-
rit, paucis accipe. Exemplaribus benè multis
diligenter collatis veram Lectionem hinc illinc
reposui, Ellipses non paucas supplevi, & Auto-
rem nostrum Versione sæpe sæpius novâ donavi.
Rectene an secus, penes alias sit Judicium. Quin
ut pueri ad Græcam linguam se majore cum
fructu adjungant, Idiotismos quosdam ex Vigero
maximam partem, ex Budeo, & universâ Gram-
maticâ Græcâ ab Alexandro Scoto editâ de-
sumptos subjunxi; quibus accessere nota quadam,
ex aliis partim collecta, quæ tum mentem au-
toris, ubi dignus vindice nodus, tum loca, quæ
passim citantur, indigent: In quibus vero si
quid mihi exciderit non satis maturè cogitatum,
ignoscas velim; si quid pueris utile, nec me li-
bellum hunc digniorem paulo, qui ab illis le-
gatur, reddidisse, nec illos, spero, legisse pæni-
tebit.

ADDENDA.

ADDENDA.

- PAG. 17. lin. 9. Ηκεν μετ' ὀλίγον] Ἑλληνιστικῶς dicitur pro ἕκῃ εἰς αὐτὸν (οἶκον) μετ' ὀλίγον χρόνον.
- P. 19. lin. 3. Ως εὐδὲ παυστομένῃ μου] Non absolutè poni (quod Vigerō placet) sed a præpositione αὐτὴ subauditâ pendere videtur, ut ἔτι γνώσκεις περὶ μου, ὡς εὐδὲ παυστομένη. Φήμῃ πῶς ἐξῆλθεν περὶ ἡμῶν ὡς αὐτίκα δὴ μάλα ἀκολουθεῖσιν τῷ ᾧ ὑπιναντίων στρατῷ.
- P. 20. lin. 1. Οἱ μάταιοι τῷ ἀνθρώπῳ] Pro οἱ μάταιοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων.
- P. 22. lin. 22. Ἐν τῷ φανερῷ] Subaud. τόπων.
- P. 27. lin. 2 & 10. Post ζυρόπρην supple εἶον, & post ἀφάρμακτον, ποτήριον.
- P. 28. lin. 1. Σχῶν τὰμά.] Subaud. χρήματα.
- P. 37. lin. 5. Ἐπὶ μίρα] Subaud. χάριτοι.
- P. 40. lin. 13. Νέμιμον δὲ ἔσθ.] Subaud. ἰστοίαν.
- P. 46. lin. 7. Τὰ τῶν νικημένων.] Sub. ἔσθ.
- P. 56. lin. 8. Εἰ τὴν σὺν ἡδὲν] Supp. ἡ σὺν αὐτῷ.
- P. 57. lin. 18. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω παρὶ] Hic aliquid, quod pro suâ cuique sententiâ licet adiecere, eleganter supprimitur; hæc enim suppressio, quam ἀποσπάρησιν vocant, terrori incutiendo non parum infertur: ut in illo Virgilii Æn. 1.
Quos ego — sed motos præstat componere fluctus.
- P. 58. lin. 1. Τὰ πολλὰ τῆς ἰωνίας] Subaud. μέρη. & lin. 6. λίθον & καλλίστην pro ἐκ λίθου ἔσθ. ponitur.
- P. 62. lin. 2. Εὐθὺ τῆς καθόδου] Subaud. εἰς χωρίον, vel τόπον Sic εὐθὺ & Ἀδὲ pro εὐθὺ εἰς οἶκον & Ἀδὲ usurpatur.
- P. 63. lin. 6. Ο μὲν γὰρ ἐπὶ ἡλαυνῶν] Ελαύνειν & composita absolutè pro ἔπαιον vel ἄρμα ἐλαυνεῖν sæpe sæpius usurpantur.
- P. 77. lin. 14. Μικρὸν μὲν ἔσθ.] Μικρὸν vel ὀλίγον pro ὥστ' μικρὸν vel ὀλίγον δὲ ἑλληνιστικῶς ponitur, ut apud Ælian. V. H. iv. 8. Καὶ ὀλίγον & τὴν πάλιν κατέλαβον. — Xenop. Παρδ. 1. μικρὸν ἐξέτραχέλιον αὐτῶν, pro ὥστ' μικρὸν δὲ ἐξέτραχέλιον αὐτῶν. lin. 19. post τὴν λειοτῆν, supple δόξαν.
- P. 90. lin. 3. Τὰ ἐπὶ τὰδ'] Subaud. μέρη.
- P. 91. lin. 2. Ὅπ πῃ;] Ὅπ πῇ pro τί ὅπ usurpari videtur; & πῇ ὅπ ἑλληνιστικῶς poni, pro τί γέροντι ὅτι μάλιστα τὸ Πάριον αὐτῇ Κατὰ κράτος ἔσθ. μετακινήσας.
- P. 92. lin. 26. Οὐκ εἰς μακράν.] Subaud. ὥραν.
- P. 93. lin. 8. Τὴν τὸ τριπλὸν τῷ χρόνῳ] Subaud. ἔχουσαν.
- P. 98. lin. 10. Ἦν δ' ἀπὸ τῆς] Subaud. ὀφθαλμοῦ.
- P. 103. lin. 4. Ὁ μάταιοι τῷ ἀνθρώπῳ] Subaud. ἔνικα.
- P. 118. lin. 13. Ὅστιν ἐς Φωιήν.] Subaud. ἀνέκτ.
- P. 119. lin. 3. Καὶ εἰ τις ἄλλο ἔσθ.] Pro εἰ σε κατὰ τι ἄλλο ἔσθ. τοῦ αὐτοῦ.

A D D E N D A.

- P. 110. lin. 24. *Εν ἀκαρεῖ χρόνῳ*] Subaud. *μερίῳ*.
- P. 133. lin. 16. *Φεῦ ὃ ἄλλαγῃς*] Post Interjectiones, sequenti Genitivo, τὸ ἵνα suppressum esse Grammatici censent.
- P. 133. lin. 1. *Οὐτως μὲν εἰπὺν*] Subaud. *Ὡς*, & post ἀληθεῖ λόγῳ supple *χρῆσθαι*.
- P. 130. lin. 25. *Χωλὸς ἀμφοτέρῃς*] Subaud. *ποσίν*.
- P. 134. lin. 26. *Ποικίλα ἰδύς*.] Subaud. *ἰνδύματι* vel *ἰμάτιῳ*.
- P. 136. lin. 10 *Τὴν ταχίστην*] Pro *κατὰ τὴν ταχίστην βαδίσειν*.
- P. 139. lin. 5. *Λέγε, μὴ μακρὰν μῆντι*] Subauditur *ῥῆσιν*. Lucianus enim in Prometheus, *ῥῆσιν* τινὰ μακρὰν *ἔρε*. μακρὰν igitur, ut opinor, nusquam adverbialiter ponitur; sed cum solum dicitur pro longe, subaud. *κατὰ* cum substant. *ἔδῳ*. cum pro diu; *κατὰ* vel *εἰς ὥραν*.
- P. 150. lin. 6. *Σὺ δὲ αὐτῷ χάριν*] Pro *εἰς* vel *πρὸς αὐτὸς χάριν*.
- P. 158. lin. 2. *Τοῦ χρυσίου*] Pro *ἐν τῷ χρυσίῳ*.
- P. 159. lin. 19. *Τὴν δὲ ἰδὼν*] Pro *κατὰ τὴν δὲ ἰδὼν μόρῳ*.
- P. 195. lin. 21. *Τὸν Ἐπικύριον*] Supp. *βίον*. Vitas enim Philosophorum pro ipsis Philosophis sumit. Jensus.
- P. 203. lin. 16. *Ἐπίχῳ περὶ τάτῃ*] *Γνωμὴν, συγκατάθεσιν*, aut simile quid, subauditur.
- P. 207. lin. 3. *Ἀφῶντα δὲ, ὡς ἀφείδη.*] *Ὡς ἀφείδη* in textum irrepsisse, & tantum *ἰζηνητικὸν* esse *ἢ ἀφῶντα* videtur.
- P. 219. lin. 16. *Οὐδέ τις οὐκ ἀπραγμοσύνη τῶν βίων ἔρε*] Pro *οὐδὲ τις ἢ τῶν βίων οὐκ ἀπραγμοσύνη τῶν βίων ἔρε*.
- P. 231. lin. 4. *Ἀφῶντα δὲ χρυσίου*] Non hic subauditur *τὶ*, quod vult Leeds; sed *ἰμαυτὸν* vel *τὰς χεῖρας ἀπὸ*, quod ex precedentibus facile colligere est.

ERRATA

E R R A T A.

PAG. 6. lin. 12. pro *Denalogum* leg. *Dialogum*. P. 23. lin. 25. pro
ἐκὸν lege ἐκόν. P. 43. lin. 5. pro *Αηδῶν* leg. *Αηδῶν*. P. 59.
lin. 8. (& sicubi alibi) pro *εὐμορφώτορος* leg. *εὐμορφότορος*. P. 62.
lin. 12. pro *συγκατέβαινον* leg. *συγκατέβαινον*. P. 74. lin. 7. pro
ἀγγεγυῖντι leg. ἀγγεγυῖντι. P. 93. lin. 8. pro τὸν lege τήν.
& Not. 2. pro *primus* leg. *primas*. P. 105. lin. 23. pro *διακρᾶ*
leg. ἀκριᾶ. P. 125. lin. 24. pro *reperent* leg. *raperent*. P. 151.
lin. 19. pro καὶ leg. καὶ. P. 205. pro *ἐλάλησεν* leg. *ἐλάλησεν*. P.
368. & 372. pro *operire* leg. *opperire*.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ,

ΚΑΙ

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Ω Πάτερ, οἶα πέπονθα ὑπὸ ὧ καίχαρτα ξένου, ὃς
² μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὅπι χερή-
σας. ΠΟ. ¹ τίς ἦ ὁ ταῦτα πολμήσας, ὦ Πο-
λύφημι; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον, ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλε-
ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Οδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι
ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις. ⁴ τὸν Ἰθακήσιον. ⁵ ἐξ Ἰλίου δ'
ἀνέπλε. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, οὐδὲ πάνυ διθα-
F. ἀναπνεύσει. ⁶ διαβίω

1 Ω Πάτερ] Polyphemum Neptuno & Eurōpā Tityi filiā natum
fuisse autor est Apollonius. Homerus verò Neptuno & Thoosā... Vid.
Od. α'. Hic autem Dialog. ex Od. ε'.

2 Ος μεθύσας] Tironem hic semel admonitum velim, quod Aorist.
activ. participia cum suis casibus verti soleant, aut per ablativ. abso-
lut. particip. passivæ vocis, ut σκάμματα συμφορήσας, *discretis conge-*
stis, aut per eum casum, cuius est nomen, quod ab eo pendet, ut σὲ
ἀράμεν ῥίψω εἰς κεφαλὴν, *te sublatum precipitem dabo*, aut per eun-
dem modum & personam cum sequente verbo, additā conjunctione
καὶ, ut ἀλλ' ἀναστάντες καὶ ἀψυφίσποδε ἦδη, *sed consurgite jam & me*
dammate, (quod & in aliis temporibus obtinet) aut per plusquam
perfectum ποσειδάμεν, *ubi*, vel cum præfixo, uti hoc in loco. Vid.
Vigerum de Græcæ dictionis Idiotismis.

3 Τίς δὲ ὁ ταῦτα πολμήσας, pro τίς δὲ ἐστὶν ὃς ἐτόλμησε ταῦτα;] Attici
enim participiis verborum loco utuntur, præfixo articulo; participiis
enim necessarius est articulus, quoties in verba resolvuntur.

4 Τὸν Ἰθακήσιον] Ulyssem ex urbe & patriā Ithacā, Insulā in mari
Ionio ante Epirum, frequentibus scopulis asperā. Cognatus.

5 Εξ Ἰλίου ὄν.] Illū enim, Phrygiæ urbis, militaverat. res nota.

A

σῆς

σῆς ὧν; ΚΥ. χαλέλασον εἰ τὰς ἀνδρῶν, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀν-
αγρέφας, πολλές πῖνας, ὅτι βελώνῃας δηλονότι τοῖς ποιμ-
νίοις ² ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ
ἐστὶ μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυστα, ἐναυστάμηνος
ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν, ἀποκρύπτειν αὐ-
τὴς περὶ ὧν: ἐγὼ δὲ συλλαβὴν αὐτῶν πῖνας, ὥσπερ
εἰκὸς ἦν, χαλέφαρον ληστὰς ὄντας· εἰπαῖνθα δὲ παμυργό-
τατος ἐκείνος, εἴτε ΟΥΠΙς, εἴτε Οδυσεὺς ἦν, δίδωσί μοι
πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν καὶ θυσομνον, ὅτι βελ-
λότατον δὲ, καὶ παραχρῆστα· ἀπαντα γὰρ θυτὸς ἐδόκη μοι
ἀειφέρεσθαι πῶμα· καὶ τὸ σπύλαιον αὐτὸ ἀνεγρέφετο·
καὶ οὐκ ἐπ' ὅλως εἰς ἐμαυτὰ ἤμην. ¹ τέλος δὲ, ἐς ὕπνον
χαλεσπιάδιον. ὃ δὲ, ἀπὸ ξύσαι, καὶ μοχλόν, καὶ πυράσας
γε, ὥσπερ ἐλύρωσέ με χαθεύδοντα· καὶ ² ἀπ' ἐκείνης
τυφλός ³ εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ⁴ ὡς βαθὺν ἐκοι-
μήθης, ⁵ ὦ τέκνον, ὅς οὐκ ἐξέθορες ⁶ μετὰ τὴν τυφλόν

¹ Τέλος δὲ,] Ellipsis pro εἰς vel πρὸς vel κατὰ τέλος.

² Ἀπ' οὐκείνης] Subaud. χρόνος.

³ Εἰμί σοι] Σοὶ δε καὶ quemadmodum apud Hebræos, Latinos, & Gallos sæpe περιέκνυν. Vigerus.

⁴ ὡς βαθὺν] Subaud. ὕπνον.

⁵ ὦ τέκνον, δε &c.] In omni sive generis sive numeri Anomalia habita est ratio πρὸς τὸ σημαζόμενον, non τὸ ῥητὸν. Vid. Scoti's Gramm.

⁶ Μετὰ τὴν τυφλόν] Μετὰ cum participio eleganter conjungitur eo in casu, quem sententia postulat, i. e. participium non ab adverbio μετὰ, sed a verbo pendet. ut μετὰ ἀειπαύων τῷ ἐχθρῷ ἐν-
έτυχον, inter ambulandum in hostem incidis, μετὰ ἀειπαύωντι ἀπαιτη-
σιν, ὁ ἐχθρὸς, inter ambulandum, vel interea dum ambulabas, ipse hostis occurrit. Vigerus.

VARIAE LECT.

² Ἀπ' οὐκείνης] in antiq. Cod. Grævius, in vulgatis ἐπε-
δὲ ἴθνηκα.

⁵ ὦ τέκνον, δε &c.] in cod. Cod. Græ. in vulgat. ἀποβλυττόμενοι.

μῆκος. οὐδ' οὖν Οδυσσεὺς πῶς διέφυγεν, ἔ γ' αὖν, ¹ εὖ οἶδ' ὅπ, ἐδυήθη ἀποκαῖσσαι τέκον πῆσαι ἀπὸ τ' θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀρεῖλοι, ὥς μάλλιν αὐτὸν λάβειμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας πρὸς τ' θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπελάσας, μὲνα παρὲς τὰ πρὸς αἶα ἐς τ' νομῶν, ἤλυλάμυρος τὰς χεῖρας, ὅπῃσ' ἐχρῆν ὀράσθην αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. ΠΟ. μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅπ γ' ἐλαθεν ὑπεξελθάνσιν· ἀλλὰ τῆς ἄλλους γ' Κύκλωπας ἰδὲ ἐπιβίβοντα ἴδαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. σιωπᾷ λίσσας, ὦ πάτερ, καὶ ἤκον. ἐπεὶ δ' ἤρηντο τοῦ ἐπιβυλευόντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅπ ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαχλεῶν οἰκθέντες με, ² ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω καλίσσοφισατό με ὁ χαλῖρατος τὰ δόγματι. καὶ ὁ μάλισσα ἠίασέ με, ὅπ καὶ οὐκιδίζων ἐμοὶ τ' συμφερέαν, εὐδ' ὁ πατήρ, Φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σέ. ΠΟ. θάρσθ, ὦ τέκνον· ἀμυνέμεθα γὰρ αὐτόν, ὥς μάθῃ, ὅπ εἰ καὶ πῇ-

1 Οὐ γὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅπ φησ.] Οἶδα præcedente εὖ, & sequente ὅπ aut parenthesi includitur, ac tum verti debet, *scio scio*, (ὅπ enim redundat) quæ dictio apud Latinos eodem modo usurpatur; sequens enim verbum nec ab hac nec ab illâ ullatenus pendet: aut est Hyperbaton, i. e. verborum ordinis perturbatio; ac tum phrasis sic est ordinanda, εὖ γὰρ οἶδ' ὅπ εἰ αὖ ἐδυήθη, quo in casu ὅπ ἐδυήθη reddi debet per Infin. eodem modo, quo apud Latinos verbum, quod sequitur *scio scio*, (si non parenthesis includatur) in infinit. ponitur. Vid. Viger. Sect. VIII.

2 Ἐλαθεν ἐπιβίβοντα σέ] Participium cum verbo *λαθάνω* conjunctum per verbum explicari debet, *λαθάνω* vero aut per adverbium *clamo*, ut ἔλαθεν ἐπιβυγών, *clamo interfugit*, aut per nomen *imprudens*, ut ἔλαθεν εἰς μέσους ἑμπροσθεν τῶν πολεμίων. *imprudens medios in hostes incidit*. quin & per particulam *καὶ* cum alio verbo conjunctum *clamo* redditur, ut, ἔλαθεν καὶ ἀπίοντες, *clamo interfecerunt*. Vigetius.

3 ὥχοντο ἀπίοντες] Participia quædam eleganter in oratione περιέκρουσι. Ejusmodi sunt ἔχον, φέρον, ἀπιδόν, φησ. Hinc illud frequentissimum ὥχοντο ἀπιδόν, quod ad verbum sonat, *abire discedens*. i. e. discessit. satis enim esset ὥχοντο sine participio. Vigetius.

VARIÆ LECT.

a γρ. ἔχοντο in duob. Cod.

A 2

ρωσίν

ρωσὶν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδιώτατον, ἢ τὰ τοῦ τῆς
πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλυίαι ἐπ' ἐμοὶ
πρόσσει. πλεῖ δὲ ἐπ.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ, καὶ ΠΡΩΤΕΩΣ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΛΛΑ ὕδωρ μὲν σε γίνασκῃ, ὦ Πρωτεῖ, οὐκ ἀπί-
θανον, ὁρᾶν γὰρ ὄντα· καὶ δένδρον ἐπὶ Φορητόν· καὶ
ἐς λέοντα ὁπίτε ἀλλαγείης, ὅμως ὅδε τῷτο ἔξω πίσι-
ως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνασθαι διωπατὸν ἐν τῇ θαλάτῃ οἰ-
κῶντα, τῷτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπίστω. ΠΡΩ. μὴ
θαυμασθῇς, ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ
αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ) γρη-
τεῖαν τινὰ προτάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἐξαπαλᾶν τῆς ὁράντων, αὐτοὺς ὅθεν ποιεῖτο γιγνόμενος.
ΠΡΩ. καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῷ οὕτως ἐναργῶν γένοιτο;
οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες ἐς ὅσα μεταποίησα
ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπίστεις, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι
δοκεῖ, Φαιλασία τις πρὸ τῆς ὀφθαλμῶν ἰσαμύνης, ἐ-
πεὶ δὲ πῦρ γίνωμαι, προσηγορίαι μοι, ὦ γενναῖο-
ταίε, τίμῃ χεῖρα· εἴση γὰρ εἰ ὁρᾶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ

δὴς. γρ. αὐ.

4 Τὰ τοῦ τῆς πλεόντων] Subaud. κατὰ. Quin & illud observatum
velim, quod ornatūs causā articulus neutrius generis, tam in singul.,
quam in plurali numero, cum Genitivo singulari ponatur loco no-
minis singularis, & cum Genitivo plurali loco nominis pluralis ejus
casus, cujus est articulus: ut, κατὰ τὴν τῶν πλεόντων idem sonat, ac
κατὰ τοὺς πλείους. Vid. Scot's Gram. — quod si ad Grammaticæ
normam exigas, Ellipsis est, quam suppleas licet addendo πρῶτον μὲν.

1 Ὁ Πρωτεῖ] Proteus marinus Deus, de quo vid. Hom. Od. δ'. &
Virgil. Georg. 4. v. 422.

2 Ὅποτε ἀλλαγείης] Subaud. ἐπὶ. nam simplex ὁπότε significat *quando*,
at ἰδὲ ὁπότε, est *quando*, i. e. aliquando. quod loquendi genus non
apud Græcos modo, sed & Latinos obtinet.

ΕΝΑΔΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

5

καίεν τότε μοι πρῶτον. ΜΕ. οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα,
ὦ Πρωτεῖ. ΠΡΩ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ Πο-
λύπην ἰωρακίαναι πάποιε, ἢ οὐδ' ὃ πάχει ὁ ἰχθύς ἔπος
εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τ' μὴ Πολύπουον εἶδον· ἀ πάχει
δὲ, ἡδέως ἀν μάθοιμι πρῶτον σου. ΠΡΩ. ὁποῖα ἀν πείρα
πρὸς τὸν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ πρὸς τὸν ἰχθύναι καὶ
τὰς πλεκίστας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπράγῃ ἐαυτὸν, καὶ
μεταβάλλει τ' χροῖαν, μιμνήσκων τ' πείραν, ἅς ἀν λάθῃ
τὴς ἀλιέας, μὴ ἀλλάττων, μὴ δὲ φανερὸς ὢν ἀπ-
τοῦτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. φασὶ ταῦτα· ὃ τὸ
δὲ σὸν πολλὰ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῖ. ΠΡΩ. οὐκ
οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίτι ἀν ἄλλῳ πιστεύσεις, τοῖς σεαυτοῦ
ὀφθαλμοῖς ἀπιδῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρῶ-
τον πρᾶττον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεται.

1 Οὐδ' ὃ πάχει] Πάχω interdum significat facio potius quam ra-
tior, ut e contra apud Latinos facere interdum rati significat, ut ja-
sturam facere. Sic ὁμοῖον π πάχει, perinde facit. τί γὰρ ἀν καὶ πάποι τις,
quid enim facias? Budæus.

2 Τὰς πλεκίστας] De Polypi acetabulis & vario ingenio meminit
Plin. lib. 9. c. 29 & 30. Cognat.

3 Τὸ δὲ σὺ] Subaud. πάθος vel πρᾶγμα.

4 Ἰδὼν εἶδον] Hæc vocis geminatio Hebræis est solennis, & vim ali-
quam dictis adjicit, sed quam Gatakerus asserit non augere aut inten-
dere semper, sed minuire quandoque atque elevare. Vid. Gat, Diss.
de nov. Instrum. Styl. Cap. IX.

VARIA LECT.

α Γρ. Apud Ald. & in Cod. Lut. Par. edito καίεν.

ΠΟΞΕ-

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ἢ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.
ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ΕΥΓΓΕ, ὦ Δελφῶνες, ὕπ ἀεὶ ¹ Φιλάνθρωποι ἐστὲ καὶ
πάλα μὲν τὸ τῆς ² Ἰνὸς παιδίον ³ ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν
ἐκομίσατε, ὑποδέξαμενοι ⁴ ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μὲν
τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· ἢ νῦν σὺ τὴ καθαρωδὸν τοῦτον ⁵ τὴ ἐκ
Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς ⁶ Τάιναρὸν αὐτῇ σκευῇ,
καὶ κηθάραι· ὅδε Δελφῶνες κακῶς ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀπολ-

¹ Φιλάνθρωποι] Vid. Plin. 9. c. 8. Cogn.

² Ἰνὸς παιδίον] Melicertam, de quo Apollod. lib. 1 & 3. Athamas
ob Junonis iram, quod Bacchum, Jovis Nothum, educandum in se
susceperat, iis filiis, quos ex Inone sustulerat, orbatus fuit. Ipse enim
furore percitus Learchum sagittā interemit: Ino autem Melicertam
secum ipsā in mare deiecit. Vid. & Ov. Met. lib. 4. & sequent. De-
alogum.

³ Ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν] Illum scilicet, quo Peloponnesus reliquæ Græciæ
connectitur, inter sinum Corinthiacum & sinum Saronicum sito.

⁴ Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] In orā inter Megara & Corinthum sitæ sunt
Scironides petrae, teste Strabone, lib. IX. & teste Solino non procul a
Piræco in mare 6. m. p. porrectæ. Quod autem hoc in loco Scironi-
des petras, in sequente Dialogo Cithæronem dicit Lucianus, Montem
in Bæotiā: quod primū quidem facie jure merito in dubium voces,
utrum rectè se habeat necne; quod si propius spectes, benè sibi con-
stare reperies. Cithæron enim Oneiis montibus interpositis cum Sci-
roniis fixis connectitur; Strabo enim alibi de Oneiis montibus, *Onei-
i montes a Saxi Scironis usque ad Bæotiā & Cithæronem protendun-
tur*. Constat igitur Lucianum hisce montibus, qui apud alios qui-
dem diversis in locis diversis nominibus gaudent, non nisi unum no-
men attribuire: dicit enim, *καθότι καθύψις ἐς τὴν θάλασσαν*: at Cithæ-
ron propriè dictus nusquam in mare porrigitur. ex alterā enim parte
initium habet Atticis ac Megaricis montibus contiguum, ex alterā
vero haud procul Thebis definit. Vid. Strab. Geogr. lib. 9. Hæc au-
tem saxa Scironia dicta sunt a Scirone, qui hanc montanam regionem
latrociniiis infestam habuit, & postquam eum interfecerat Theseus,
οἱ αὖ ἐξ αὐτῆς ἐκ Μιθύμνης] Arionem Methymnæ, quæ urbs est Lesbi,

natum.

⁶ Τάιναρ] Oppidum Laconicæ regionis Peloponnesi.

λύμηνον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, ¹ εἰ τῆς ἀνθρώπουσιν οὐ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γὰρ καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. ΠΟ. καὶ μίμφομαι γὰρ τοῖς Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς ² καὶ καυχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσαί τις μόνον, ὅσῳ τῆς ἄλλης ὑπηγάγετο. ὅπως γούνη τάς τε τὸν Λεῖονα τῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίη; ΔΕΛ. ³ ὁ Περίανδρος, οἶμαί, ἔχειρε αὐτὰς, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτοὺς ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ, πλετήσας ὄψασι τοῦ τυράννου, ἐπεθύμησε πλεύσας οἴκαδ' εἰς τὴν Μήθυμναν ὁπιδεύεσθαι τὸν πλῆττον. καὶ ὅπως περὶ μὲν πρὸς χαλαύρων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξεν πολὺν ἄγαν χρυσὸν, καὶ ἄρῃον, ἐπεὶ καὶ μέσσοι τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο, ὁπλοεύουσιν αὐτὰς οἱ ναῦται. ὁ δὲ, (ἡκροάμενος γὰρ ἅπαντα παραίων τὰς σκάφας) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τί μ' σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσπαντα θρήνον πινά ἐκ' ἐμαυτοῦ, ἐκόντα εἰσαταίρειν ἐμαυτὸν. ἐπέβησαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε ὁ σκευὴν, καὶ ἦτο πάντῃ λιγυρῶς, καὶ ἔπεισεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξηξάμενος ἔχον εἰς ταύταρον. ΠΟ. ἐπαινῶ ⁴ τῆς φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τ' ⁵ μισθὸν ἀποδέδωχας αὐτῷ ⁶ ἀκροάσας.

Ε. ΤΙΝΩΝ

¹ Εἰ τοῖς.] Εἰ post verba, quæ affectum aliquem animi significant; ferè nunquam non pro εἶναι usurpatur. Vig.

² Καὶ καυχήσας.] Non satis assequor quid velit Lucianus per τὴν καὶ καυχήσας. Navale enim prælium nusquam reperio, ubi victi in Delphinos mutabantur. Fabula eorum, qui in Delphinos mutabantur, apud Apollodorum sic se habet: Βυλόμενος Διόνυσος ἀπὸ τῆς Ἰνκερίας εἰς Νάξον ἀνακαταβάντων, Τυρρηνῶν λεηστῶν ἐμπαύσατο τελεῖν, οἱ δὲ αὐτοὶ συνέδμενοι. Νάξον μὲν παρὰ πλεονὴς ἡγετῶν δόκον τὴν Ἀσίαν ἀπεμπολοῦσθαι. αἱ δὲ τὴν ἑρμῆν ἐπὶ τῇ κούρῃ ἐπαίοντο· ὅθεν τὸ ἡ σκάφος ἐπλησθε κισσῶν, καὶ βοῶν αὐλῶν· αἱ δὲ ἐμμανεῖς γενόμενοι, κατὰ τῆς θαλάττης ἐφυγον, ἐ γένοντο διελθῆναι. lib. 3.

³ Περίανδρος.] Corinthiorum rex, apud quem Ation in pretia fuit. Vid. Herod. Clio.

⁴ Τῆς φιλομουσίας.] Elliptica est oratio, pro ἐπαινῶ σε ὡς καὶ τὴν φιλομουσίαν. ⁵ Τῆς ἀκροάσεως.] Idem quod ἡ ἀκροαμία. eodem modo καὶ εἰς pro τῇ θείμῃ usurpatur.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, καὶ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.
ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

¹ΤΟ μὲν γένον τῆτο, ἐς δ' ἡ παῖς κατνώχθη.
²ΕΛΛήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθαι τὸν
δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβῆται, ³τῇ
Τρωάδι προσπύγχετι, ἄς ταφείη ὑπὸ τῇ ὀπι-
χρείῳ. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ὅταῦθα
οἱ τὰ ἐπ' αὐτῷ πελάγῃ πθάφθω· ἐλευμὲν γὰρ αὐτῶν
αἵματα ὑπὸ τῆς μητρικῆς πεπονήσαν. ΠΟ. τῆτο
μὲν, ὦ Ἀμφιτέιτη, ὃ θέμις· οὐδ' ἄλλως καλὸν ὅταῦ-
θα πευ κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῶν· ἀλλ' ὅσῳ
ἔρλω οἱ τῇ Τρωάδι· ⁴ἢ οἱ τῇ Χερρόνησῳ πθάφεται.
ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ⁵οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅππ' μετ' ὀ-
λίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσῶται
ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διακομὴν εἰς τὸ πῆλαρος, ἀπ'
ἄκρου τοῦ Κιθαιρώτος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασ-
σαν, ἔχυστα καὶ τὸν ὕον ἐπὶ τῆς ἀγχάλῃς. ΝΗ.
⁶ἀλλὰ καί κ' ἐνὶ σῶσιν δῆσθαι, ⁷χεισάμενος τὰ Διονύσου·
⁸τροφός

¹ Τὸ μὲν γένον] Saubaud. πῆλαρος.

² ΕΛΛήσποντος] Fretum angustum inter Propontiden & mare Æ-
geum, sic dict. ab Helle Athamantis Thebarum regis & Nepheles
filia, quæ una cum Phryxo fratre novercæ Inus insidias metuens, &
conscenso ariete aureo, quin pontum transvolare posset, nihil dubi-
tans, decidit, eique nomen fecit. Vid. Apoll. lib. i. cap. ix.

³ Τῇ Τρωάδι] Troas regio Asiae min. Hellesponto adjacens.

⁴ ἢ οἱ τῇ Χερρόνησῳ] Ea scilicet, quæ a vicina continente Thracia
dicitur. vulg. deest ἢ, sed ex MS. reponi jubet Grævius.

⁵ ἀλλὰ καί κ' ἐνὶ σῶσιν δῆσθαι] Infinitivo in-

V A R I Æ L E C T.

^a Γρ. Παραμύθιον οὐ μικρὸν In MS. Græv. in vulgatis τὸ μικρὸν deest.

^b Γρ. In eod. MS. χεισάμενος Scilicet, ἡμῶν, i.e. nimirum Nep-
teum & nos Nereidas. Græv.

¹ τροφὸς γὰρ αὐτῷ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνῶ. ΠΟ. οὐκ ² ἐ-
 χρῆν ³ οὕτω ποτηρᾶν οὖσαν· ἀλλὰ τῷ Διωνύῳ ἀ-
 χειρῆν, ὃ ἀμφιτείτῃ, ὅσα ἄξιον. ΝΗ. αὐτῇ δὲ
 ἄρα πὶ παθῶσα κατέπεσεν ὑπὸ τοῦ χειροῦ, ὁ ἀδελ-
 φὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως.
 νεαῖα γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τιμὴν φορᾶν
 ἡ δὲ, ὑπὸ ἀηθείας, ὀπιθεῖσα ὀχήματος ὠθαδδῶ, καὶ
 ἀπιδύουσα ἐς βάθος ἀγανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ
 θάμβει ἅμα συχθεῖσα, καὶ ἰλιγιάσασα πρὸς ⁴ τὸ
 σφοδρὸν τὴν πῆσαι, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν χειρῶν τῷ
 κειῷ, ⁵ ὥν τείως ἐπέληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέ-

terdum eleganter Nominat. adjungitur; ideoque non erat cur
 Grævius hunc locum suspectum haberet, & MS., qui χειρῶν μί-
 νης prae se tulit, lectionem vulgari anteferebat. Nam hujus lo-
 quendi generis seculum nusquam non occurrunt exempla. Xenoph.
 enim β. Παιδ. ——— ὁ δὲ Λαέρτιος ὁ Βασιλῶν τε ἔχων καὶ τῇ
 ἑλλην Λαοκλῆν ἐπὶ μὲν οἴκῳ ἐπείας μὲν ἄγειν καὶ μεῖον διαμυρίων. &
 Hor. lib. 1. Ep. 7.

Vir bonus & sapiens dignis ait esse patatus.

Item Catull. lib. 1.

Phaëlus ille, quem videtis hospites,

Ait fuisse navium celeritimus.

¹ Τροφὸς γὰρ αὐτοῦ] V. Apollod. lib. 3. c. 14.

² Ἐχρῆν] Hoc in loco Imperfectum pro futuro usurpatur. Vid.
 West. Gram. p. 302.

³ Οὕτω ποτηρᾶν] Novercalem illius malitiam erga Phryxum &
 Hellen notat. Grævius.

⁴ Τὸ σφοδρὸν.] Nomina adjectiva neutrius generis accipiuntur
 nonnunquam abstractorum loco, & more illorum admittunt ge-
 nitivum. ut τὸ σφοδρὸν τοῦ Πέτρου pro ἡ σφοδρία, τὸ σφοδρὸν pro ἡ σφο-
 δρότης. Vid. Scot's. Gramma.

⁵ Ὡν τείως ἐπέληπτο] Vulg. ἀπείληπτο. sed nativa locutio est ἐπι-
 λευκάνειν τῶν κερμάτων. ut in navigio, τῶν κερμάτων ἐπιλεγμαίνω. Igitur hoc etiam loco scribe ἐπέληπτο. Hemsterhuis.

V A R. L E C T.

a Γρ. In cod. MS. συχθεῖσα: Græv. in Vulgatis χεῖρῶσα.

B

λαγες:

λαῖοι· ΝΗ. ἔκου' ἐχρῆν τι' μῆτι'ρα τι' Νεφέ-
λιω βοηθεῖν πιπύσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα
πολλὰ τ' Νεφέλης διωπατότε'ρα.

ΞΑΝΘΟΥ, καὶ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘΟΣ.

Ε. κἀνύματα.

ΔΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, διὰ πεποιθότα· χα-
λάσεσόν με τὰ τραύματά. ΘΑ. τί πούτο,
ὦ¹ Ξάνθε; τίς σε χαλῆκευσεν; ΞΑΝ. ΗΦαιστος. ἀλλ'
ἀπινθράκωμαι ὅπως ὁ χακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ.
διατί δέ σοι οἰέβαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝ. Ἀφ' ἧ² ὑδὸν
τ' Θέπιδος. ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα πύς Φρύγας ἰκέτευ-
σα, ὁ δ' οὐκ ἐπαύσατο τ' ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τ' νεκρῶν
ἀπέφραττε μοι τ' ροιῶν, ἐλεήσας τῆς ἀθλίας, ἐπῆλ-
θον, ὅππλυσαι θέλων, ὥς φοβηθεῖς, σπύχοιτο τῶν
ἀνδρῶν. οἰαῦθα ὁ ΗΦαιστος (ἵ' εὔτυχε γ' πλησίον πε-
ρὶ) πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε, καὶ⁴ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ,
καὶ εἴποθι ἄλλοθι, Φέρων, ἐπῆλθέ μοι·⁵ καὶ ἔχευσε μὲν

¹ Ω Ξάνθε:] Xanthus fluv. Troadis,

Ον Ξάνθον καλίουσι θιοί, ἄνθρωποι δὲ Σκάμανδρον.

² Ὑδὸν τ' Θέπιδος:] Achillem.

³ Εὔτυχε γὰρ πλησίον περὶ ὧν.] In omnibus vocibus, modis, & tem-
poribus pro verbis utuntur Attici participiis, adjunctis his verbis;
τυγχάνω, εἰμι, ὑπάρχω, ut εὐ σωπῆσας ἔσθῃ pro εὐ σωπῆσεις. Vid.
Viger. — quod si ὧν cum τυγχάνω vel ὑπάρχω conjungatur, Pleo-
nasmus est, & ὧν redundat.

⁴ Ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ.] In Aetnâ enim Vulcani officinam esse cre-
diderunt antiqui, ubi Jovi fulmina fabricaret. Vid. Nat Com:
lib. 11.

⁵ Καὶ ἔχευσε ἔρρε.] Ex Homero haufit, Il. φ'. v. 350. & 353.
Καίοντο πτελέαι τε, καὶ ἰτιά, ἠδὲ μυρίαι·

Τείροντ' ἰγχελύνει τε καὶ ἰχθύες.

lege igitur μυεκαί non μυρίαι, uti in vulgatis. Grævius.

ταὶς Πηλέας, καὶ μυρία, ὥπλησε δὲ καὶ τὰς χακο-
δαίμονας ἰχθύς, καὶ ταὶς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑ-
περκαχλάσαι ποιήσας, μικρὸν δὲ ὅλον ξηρὸν εἶρ-
γασται. ὅσας δ' οὐκ ὅπως ἀφείμαι ὑπὸ τῆς ἑγ-
καυμάτων; ΘΑ. θολερός, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός, ὥς εἰκός·
τὸ αἷμα μὲν ὅτι νεκρῶν, ἢ θερμὸν δὲ, ὥς φῆς,
ὅτι πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν
υἱὸν ὥρμησας, ὅς αἰδεσθεὶς ὅτι Νηηίδος υἱὸς εἰμι.
ΞΑΝ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύ-
γας; ΘΑ. τὸν Ἡφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος
υἱὸν ὄντα τῇ Ἀχελέει;

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, καὶ ΗΡΑΚΛΕ-
ΟΥΣ. ΖΕΥΣ.

ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ασκληπιέ, καὶ Ηράκλει, εἰ-
ζόντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπὴ
γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλόγιστα ἔστι συμποσίῃ τῆς θεῶν.
ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτοῖ τὸν φαρμακέα
παραχλακλίνεσθαι με; ΑΣΚΛΗ. νῆ Δία· καὶ ἀμεί-
νων γὰρ εἰμι. ΗΡΑ. τί, ὦ ἐμβρόντητι; ἢ διό-
τι σε ὁ Ζεὺς ἐκτραύωσεν, καὶ μὴ θέμις ποιοῦντα,
νῦν δὲ καὶ ἐλεον αὐτοῖς ἀθανασίας μελείληφας; Α-

1 Μικροῦ δὲ] Subauditur ὅτι.

2 Ἐγκαυμάτων] *Εγκαυμάτων* enim (quod Vulgati Codices præ-
se ferunt) ea nunquam est notio, quæ huic Luciani loco possit
convenire. Scribe igitur *ἐγκαυμάτων*. Hemster. Vid. notam ejus
in hanc vocem.

3 Ἀπὸ τῶν νεκρῶν] Subaud. *ἐγίνετο*, *ἐξισορεύετο*. aut aliud simile.

4 Α μὴ θέμις ποιοῦντα] Hippolitum ab equis discerptum vitæ
restituit Æsculapius,

Tum pater omnipotens aliquem indignatus ab umbris

Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ.

Ipse repertorem medicina talis & artis

Fulmine Phœbigenam Strygias detruxit ad undas. Virg. Æn. 7.

ΣΚΑΗ. ἐπiléησα γάρ κ' σὺ, ὦ Ηρακλῆς, ¹ ὅ
τῇ Οἷτῃ χαλαφλεγείς, ὅπ' μοι οὐειδίζεις τὸ πῦρ;
ΗΡΑ. οὐκοῦν ἴσα κ' ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, ὅς Διὸς
μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα ² πεπόνηκα ἐκκαθαίρων ³ τ'
βίον, θηρία καλαγωνίζοντας, κ' ἀνθρώπους ὑδρείαις
πρωτεύοντας, σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, κ' ἀγέρτης νοσήσας
μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρησιμὸς ἐπιθήσῃ τῷ Φαρμάκῳ,
ἀνδράδες δὲ ὑδρὶ ἐπιδεδυγμένος. ΑΣΚΛΗ. οὐ λέ-
γεις; ὅπ' σὺ τὰ ἐγκαύματα ἰασάμεν, ὅτε πρῶτον
ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν ⁴ διεφθαρμένος τῷ
σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ ταῦτο τοῦ πυρός;
ἐγὼ δὲ ⁵ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδύλευσα ὥσ-
περ σὺ, ἔτε ἕξαινον ἔειπα ὅτι Λυδία, πορφυρεῖδα ὅ-
δε δρυκῶς, καὶ παϊόμενος ⁶ ὑπὸ τῆς Ομφάλης χρυσῶ
σανδάλῳ. ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτενα

1 Εἰ τῇ Οἷτῃ] Oeta Mons Thessal. morte & sepulchro Her-
culis clarus. Vid. Apollod. lib. 2. cap. 6.

2 Τὸν βίον] Bíos eodem modo, quo *vita* apud Romanos, inter-
dum significat ipsos homines. Lucret. I. 64.

Humana ante oculos fœdè cum vita jaceret

In terris oppressa gravi sub religione.

sic etiam Phædrus.

— *prudenti vitam consilio monet.* Hemsterhuis.

3 Διεφθαρμένος τῷ σώματι] Subaud. ὡς vel ἐπὶ. τὸ χιτῶνος vero
ad vestem, quam ex Deianiræ acceperat, hydræ veneno infectam,
τὸ πῦρ ad rogum, quem in Oetâ conscenderat, respicit.

4 Εἰ κ' μηδὲν ἄλλο] Ελλειπτικῶς dicitur pro εἰ κ' μηδὲν ἄλλο
ἐποίησα, vel, εἰ κατὰ μηδὲν ἄλλο σε ἀμείνων εἰμί.

5 Ὑπὸ τῆς Ομφάλης] Omphale fuit Lydiæ regina, cui, sive o-
raculo jussus, sive amore captus, per triennium servivit Hercules.
unde Ovid. in Epist. Deian. ad Herc.

Non pudet, Alcide, vietricem mille laborum

Rasilibus calathis imposuisse manum?

Crassaque robusto deducis pollica fila,

Æquaque formosa pensa rependis hera.

Diceris infelix scutica tremefactus habenis

Ante pedes domina pertimuisse minas.

Vid. & Nat. Com. lib. 7.

¹ τὰ τέκνα, καὶ τίω γυναικα. ΗΡΑ. εἰ μὴ πρῶτον
 λοιδόρῃ μὲν μοι, αἰπὴκα μάλα εἶση, ὥς ἔ' πολὺ σε
 ὄνησέ ἡ ἀθανασία· ἐπεὶ ἀρά μὲν σε ῥίψω ἐπὶ κε-
 φαλήν· ἐκ τῷ ἔρανος, ὅτε μὲν ² τὸν Παιήονα ἰά-
 σαομαι σε τὸ κρανίον· συυτριβέντα. Ζ. παύσαο, σε θα
 Φημέ, καὶ μὴ ὀπιταράτῃτε ἡμῖν τίω ξυνήσαν, ἢ ἀμ-
 φοτίστους ἀποπέμφομαι ὑμᾶς τοῖς συμποσίαι· καίτοι
 εὐγνώμον, ὃ Ηρακλῆς, προκλακλίνεομαι σου τὸν
 Ασκληπιόν, ἅτε καὶ θεῶτερον ἀποθανόντα.

ΑΡΕΩΣ, καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡΗΣ.

ΗΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ερμῆ, οἷα ὑπέληπεν ἡμῖν ὁ
 Ζεὺς, ὡς ὑπεροπία, καὶ ἀπείθαν· ἢ ἐβελήστω,
 Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῷ ἔρανω ³ σιερὰν καθήσω, ὑμεῖς
 δ' ἢν ἀποκρεμαδέντες κατὰ πᾶν βιάζεσθε με, μά-
 τιω πονήσετε· ἔ' γὰρ δὴ κατελκύσεται· εἰ δὲ ἐγὼ θε-
 λήσωμι ἀνελκύσαι, οὐ μένον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τίω γῆν
 ἅμα, καὶ τίω θάλασσαν συναρτήσας μελωεῖω. καὶ
 πᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ ἐν ἁ-
 πάντων ἀμείνων, καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἀν' ἀντιθέλει
 ὁμοῦ δὲ τῶν ποσύντων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ κελαθερή-

¹ Τὴν τέκνα] Deicoontem scilicet, Therimachum, caeterosque
 quos ex Megarā genuit. Vid. Natal. Com. lib. VII. τὴν γυναῖκα καὶ
 ipsam Megaram respicit. Vid. Eurip. Herc. Furens. Aet. 4.

² Τὸν Παιήονα] Cave sis eundem cum Apolline putes. Scholia-
 stes enim in Homerum, Od. 4. v. 232. Παιήονι ἰατρός Θεῶν, ἐξ ὃ
 αὐτὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀλλὰ κεχωρισμένον. παρὰ μὲντοι τοῖς νεωτέροις
 ὁ αὐτὸς νομίζεται εἶναι καὶ Ησίοδος δὲ μάρτυς εἶναι τοῦ ἔργου εἶναι τὸ
 Παιήονα τοῦ Ἀπόλλωνος, λέγειν.

Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φαῖος· ὡς οὐκ ἀνάγκη πάντως.

Ἡ αὐτὸς Παιών, ὃς ἀπάντων Φέρμακτι οἶδεν.

³ Σιερὰν καθήσω] V. Hom. Il. 9. v. 18.

σεν αὐτὴν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν προδ-
 λάσωμαι, οὐκ ἂν πειθεύω. ΕΡ. θύφήμῃ, ὦ Ἀρεῖ.
 οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ πικ-
 ρὸν ἀπολαύσωμαι τῆς Φλυαρίας. ΑΡ. οἶμαι γὰρ με
 πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἔτι δὲ πρὸς μόνον
 σέ, ὃν ἐχμυθεῖν ἠπιτάμην; ὃ γρὺν μάλιστα γαλοῖον
 ἔδοξε μοι ἀκούοντι μάλα καὶ τῆς ἀπειλῆς, ἔτι ἂν δυναί-
 μην σιωπῆσαι πρὸς σέ. ¹ μέμνημαι γὰρ ὅτι πο-
 λὺν, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαν-
 ασαντες, ἐπεβούλευσαν ξυωδῆσαι αὐτὸν λαζόντις,
² ὥς παντοῖος ἦν δεδιώς καὶ ταῦτα πρῆς ὄντας καὶ εἰ
 μή γε ἡ Θέσις κατελέησασα ἐχάλεσεν αὐτὰ σύμμα-
 χον Βριάρεων ἐκατόγχεα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ
 χερσὶν αὐτῶν, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γέ-
 λαν ἐπὶ τῇ καλλιρρημοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡ. σῶπα. θύ-
 φήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ
 ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, καὶ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.
 ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω Πολύδευκες, ἐπέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχα
 σε ἀνέλθης, (³ σὸν γὰρ ὅστιν, οἶμαί, τὸ ἀναξιώ-
 ναί

¹ Μέμνημαι γὰρ ὅτι. Respicit ad Homeri locum Il. α'. v. 399. Grævius.

² Ως παντοῖος. Παντοῖος dicitur εἶναι, qui metu percussus varias induit formas, emoti & trepidantis animi indicia. Hemst.

³ Αὐτῷ κεραυνῷ. Subaud. σὺν. αὐτῷ enim & αὐτοῖς sine præpo- sitione σὺν (quæ tamen subauditur) eleganter usurpantur. Viger.

⁴ Σὸν γὰρ ὅστιν. Castor & Pollux erant Gemini. Hic Jovis ex Leda sub cygni formâ compressâ, Ille Tyndareus Filius; nam quâ nocte Jupiter cum Leda, eadem cum eâ rem habuit Tynda- reus: Hinc evenit ut Castor & Clytemnestra, ex altero ovo prog- nati, mortales fuerint, Pollux vero & Helena ex altero, immortales. Verum

καὶ αὐτοὶ) ἦν πυ ἴδης ¹ Μένιππον τὸν κύνα, εὐροῖς
δ' ἀν αὐτὸν ² ὃ Κορίνθω χτ' τὸ Κρανέιον, ἢ ὃ Λυ-
κείω, τῷ ἐρίζονται πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφῳι χαλα-
γελῶντα, εἰπὼν πρὸς αὐτὸν, ³ ὅτι σοι, ὦ Μένιππε,
κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς χαλα-
ργέλασαι, ἦκειν εὐθάδε πολλὰ πλείω ὀπτηγασό-
μεν. Ἐκεῖ μὲ γὰρ ὃ ἀμφιβόλω σοι ἐπὶ ὁ γέλως ἦν,
⁴ καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μὲν τὸ βίον; ὅ-
ταῦθα δὲ, ὃ παύση βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν
καὶ μάλιτα ἐπειδὰν ὀρᾷς τὰς πλυσίους, καὶ σατράπας,
καὶ τυράνους, οὕτω ταπεινοὺς, καὶ ἀσίμους, ἔκ μόνης
οἰμωγῆς ἀφ' ἀγνοήσεως κομῶμεν· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀ-
γενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν αἰῶ. ταῦτα λέγει αὐτῷ
καὶ ὡραστὴν ἐμπλησάμενον τὴν πύραν ἦκειν θέρμων
τε πολλῶν, καὶ εἰ πε εὐροῖ ὃ τῇ τειρόδω Ἐκάτης

Verum ubi obiit Castor, ferunt Pollucem a Jove impetrasse, ut
immortalitatem suam cum fratre posset partiri, unde alternatim
mori dicuntur & reviviscere. Vid. Apoll. lib. 3, c. 9. & Virg.
Æn. 6.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemis,

Itaque reditque viam toties —————

¹ Μένιππον] E cynicis philosophis erat Menippus. Vid. Diog.
Laert. lib. 6.

² Ἐν Κορίνθω χτ'.] Corinthus urbs Achaiae ferè medio Isthmi
Peloponnesiaci sita. Craneum erat Corinthi, Lyceum prope A-
thenas, Gymnasium.

³ Ὅτι σοι] On redundat, cum alicujus verba referuntur. Vig.

⁴ Καὶ πολὺ τὸ] Subaud. ἐν λόγῳ ἐστίν, in ore hominum est, aut a-
liud ejusmodi.

⁵ Τῶν αἰῶν] Subaud. ὄντων, vel προγμένων: nam adverbia, præ-
fixo articulo, nominis vice funguntur. ut ἡ αἰὼν βασιλεία, coeleste
regnum, οἱ πάλαι ἄνθρωποι, prisci homines.

⁶ Ἐκάτης δίκην] Quid significet Ἐκάτης δίκην, ostendit Ari-
stoph. in Pluto Glossographus; κατὰ δὲ νουμηνίαν οἱ πλείστοι ἐπιμ-
ποῖ δίκην ἰστίως, ὡς θυσίαν τῇ Ἐκᾷ ἐν ταῖς τελεταῖς; οἱ δὲ πεί-
νητες (addo & Cynicos) ἤρχοντο πτωχότητι, καὶ ἤδον αὐτῇ, καὶ ἔλεγον
ὅτι ἡ Ἐκάτη ἴσταν αὐτῇ. Brodæus in Misc. lib. 1, c. xxiv.

δὴ πύον

2834 285

Διῖπνον καίμενον, ἢ ὡς ἐκ καθαρίσιν, ἢ π τοῦτο.
 ΠΟ. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὧ Διόγενες' ὅπως δὲ
 εἰδῶ μάλιστα, ὅποιός τις ἔστι τὸ ἐφ' ἧς. ΔΙ. γέρον,
 Φαλακρός, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ
 ἀναπεπταμένος, καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς ῥακίαν ποι-
 κίλον γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τῶ-
 ν τοῖς φιλοσόφοις ἐπισκώπει. ΠΟ. ῥαδίον εὐρεῖν ὅπῳ
 γε τούτων. ΔΙ. βούλει καὶ πρὸς αὐτὸς ἐκείνοις ἐντεί-
 λαμαί π τῆς φιλοσοφίας; ΠΟ. λέγει. ὃ βαρὺ γὰρ
 οὐδὲ τοῦτο. ΔΙ. ὃ τὸ μὲν ὅλον, παύσα δ' αὐτοῖς
 παρεγύνα ληρούσι, καὶ αὖτ' ὅλον εἰς ἑσσι, καὶ
 κέρατα φύσιν ἀλλήλοισι, καὶ κροκοδείλοισι ποιῶσι, καὶ
 τριαυῖα

1 Η ὡς ἐκ καθαρίσιν] Καθάρσιον Græcis expiatio quædam erat, quâ totas plerumque insulas (ut de Delo apud Herodotum & Thucydidem legimus) urbes, conciones, theatra, exercitum lustrabant, ad quam ritè peragendam apta erant admodum ova. Ovid. in Art.

Et veniat qua lustrèt annus lectumque locumque,

Praferat ex tremulâ sulphur & ova manu.

— nisi se centum frustra verit ovis.

Juv. Sat. 6.

cæterum si quis animalibus siue ovis ad expiationem usus esset, his vesci nefas existimabat, teste αὖτ' τῆς ἱερῆς νόμος Hippocrate. Quam superstitionem Cynici parum curantes ea foras projecta helluari consueverant. Brod. Misc. lib. 1. c. xxv.

2 Τὸ ὅλον] Pro ὡς τὸ ὅλον εἰπείν.

3 Τῶν ὅλων] Interdum significat Mundo, eo enim in sensu Laertius utitur, ubi asserit Pythagoram docuisse κατ' ἀρμονίαν συνέ-
 ναι πᾶ ὅλα, per harmoniam constare omnia, i. e. totum Mundum, & Cicero in 3. de naturâ Deorum affirmat Pythagoram existi-
 misse ad harmoniam Mundum canere. Leeds.

4 Καὶ κέρατα &c.] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Lucianus, εἰ π σὺ ἀπίσταλις, τὸ τοῦ ἔχεις, κέρατι δὲ σὺ ἀπίσταλις, κέρατι ἔχεις. Crocodilus sophisma ex fabulâ huiusmodi nomen habet. Mulier quædam Ægyptia secus Nili ripas puerum errabundum a Crocodilo ablatum lenit, rogat ea Crocodilum, ut reddere filium dignetur. Crocodilus respondet, se redditurum, si verum diceret. Illa autem dixit,

Νοῦ

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ 17

ποιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷ διδάσκει τὸν νέον. ΠΟ. τῆς νέος.
 ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαιδευτον εἶναι Φήσῃσι, κατη-
 γοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙ. σὺ δὲ οἰμᾷζεν αὐ-
 τοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες,
 ἀπαγγεῖλω. ΔΙ. τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πο-
 λυεύκιοι, ἀπάγγελτε ταῦτα παρ' ἡμῶν. τί, ὦ μά-
 ταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττετε; τί τὸ πμωρεῖσθε ἑαυτὸς,
 λογιζόμενοι τῆς πόλεως, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοισι
 συωπθέντες, ἕως χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἦκεν μετ'
 ὀλίγον; ΠΟ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙ.
 ἀλλὰ καὶ τοῖς χαλοῖς καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω
 τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ'
 ἡμῖν ἔτε ἡ ξαυθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλαινα
 ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐστίν, ἢ
 νεῦρα ὀνόνα, ἢ ὦμοι καρπεροί· ἀλλὰ πάντα μίξ
 ἡμῖν κόνις, φασί, κεανία γυμὰ τοῦ κάλλους. ΠΟ.
 καὶ χαλεπὸν ἔδδ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τῆς χαλῆς, καὶ
 ἰσχυρῆς. ΔΙ. καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ
 δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτείροντες
 τὸ σπείραν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμᾷζεν, διη-
 γησάμενος τὸ σταῦθα ἰσοτιμίαν καὶ ὅτι ὄψονται τῆς
 ἐκεῖ πλουσίους ἔδδ ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις
 δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ὀπιτήμῃσιν,

Non mihi reddes. Conditio fanè inexplicabilis erat propterea quod
 hujus orationis veritas ex voluntate Crocodili penderet. Quintil.
 lib. 1. Ceratinas & Crocodilinas appellat ambiguitates. Brodæus.
 lib. 11. Misc. c. 3.

1 Τὸν νέον] Vulg. τὸν νέον. quod hoc in loco absurdum & vox
 nihili esse videtur, ex Menagii igitur conjecturâ τὸν νέον textui
 inferui.

2 Ὁ Λάκων] Filius erat Λήδας τῷ Λακωνίῳ. Schol. cur autem
 Diogenes paulo post τοῖς σοῖς Λακεδαιμονίοις dicat, hoc in causâ est,
 quod Lacedæmonii Castorem & Pollucem pro Diis Patriis habu-
 erint, vid. Nat. Com. lib. 8.

C

λέγων

λέγων ἐκλελύσθαι αὐτὰς. ΠΟ. μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ἔγὼ ἀνέξομαι γε· ἀ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας ἔφησα, ἀπαγέλω. ΔΙ. ἐάσω μὲν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ, οἷς περὶέπον, ἀπένειχα παρ' ἐμῆ τὰς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ἢ ΧΥ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.
ΚΡΟΙΣΟΣ.

Οὗ Φέρομην, ὦ Πλάτων, Μένιππον ¹ τουτονὶ τὴν κίνα παροικῶντα· ὥστε ἢ ἐκείνόν ποι καλίστησον, ἢ ἡμεῖς ² μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛ. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν; ΚΡ. ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώσομεν, καὶ σένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὕτοσι τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλις δὲ τῇ πολλῇς περὶ τῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελά, καὶ ἐξονεῖδ' εἰ, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα ἡμᾶς σποχάλαν· εἴοιτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιτεράτῃ ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως, λυπηρὸς ὅσι. ΠΛ. τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισθὸν γὰρ αὐτὰς, ἀγενεῖς καὶ ὀλεθρείους ὄντας· οἷς ἐκ ἀπέχρηστε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ σπιθανόντες ἐπὶ μὲ μιλῶνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνῶν αὐτούς. ΠΛ. ἀλλ' οὐ χρὴ λυπῆνται γὰρ οὐ μικρὰν στέργουσιν. ΜΕ. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων, ὁμόφηφος ὢν τοῖς τέτῳ στυγαμῶσι; ΠΛ. οὐδα-

1 Τουτονὶ] Demonstrativis additur in contextu orationis i acutū ad vim significationis intendendam vid. Scot's Gramm.

2 Μετοικήσομεν] Codicum bona pars μετοικήσωμεν prae se ferunt; mihi autem impenitus placet μετοικήσομεν, quoniam haec vox istorum hominum arrogantiae melius convenit, implicans, quod etiam in Orco sese Reges, nec Platone minores, crediderint.

ΝΕΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 19

μᾶς· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι γασιάζειν ὑμᾶς. ΜΕ.
 καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὐ-
 τῶ γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσόμεθα με· ἔνθα γὰρ
 ἂν ἦτε, ἀκολυθήτω ἀνῶν, καὶ καλῶδων, καὶ καταγελῶν.
 ΚΡ. ταῦτα οὐχ ὕβρεις; ΜΕ. οὐκ· ἀλλ' ἐκείνα ὕ-
 βρεις ἴδ', ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, περὶ σκυλῶν αἰξιοῦντες,
 καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρύφοντες, καὶ τὰ θανάτῳ τὸ
 παράπαν ἐμνημονθύοντες. τοιγαρὶν οἰμώζετε, πάντων
 ἐκείνων ἀρρηκόμενοι. ΚΡ. πολλῶν γὰρ ὦ θεοί, καὶ
 μεγάλων κτημάτων. ΜΙ. ὅσον μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.
 Σαρ. ἴσως δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε οὕτω ποι-
 εῖτε· ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ
 ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν·
 ὡρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαυταῖς οἰμωγαῖς ἐπαδόμενοι.

ἔδωκα, ἠδὲ καὶ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, καὶ ΤΡΟ- ΦΩΝΙΟΥ. ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφῶνι καὶ Ἀμφίλοχῳ, νεκροὶ ὄντες,
 οὐκ εἶδ' ὅπως νῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δο-

1 Ως οὐδὲ παυσόμεθα με] Notandus est elegans iste usus parti-
 culæ ὥς cum participio; quod enim Latini exprimunt per præ-
 teritum vel futurum infinitivi præcedente accusativo, Græci effe-
 runt per participium aoristi aut futuri præcedente ὥς cum geniti-
 vo absolute sumpto. ut φήμη τις ἐξῆλθεν ὥς ἡμῶν αὐτῆς δὴ μάλα
 ἀκολυθησέντων τῶ ᾧ ὑπὸ πύλῳ σπῆται, dimanavit rumor nos inimi-
 corum exercitum confestim infecuturos. Viger.

2 Ω Τροφῶνι καὶ Ἀμφίλοχῳ] Trophonius & Amphilochous erant
 vates. de primo Schol. ὅτις ἔφατ' τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομοδοτῆται Θεός,
 ἀνιλάων τι ζοφῶδες ὑπὸ πύλῳ, λιμὲν ἐκείσθ' διφθάρη καὶ τὴν ζωνὴν ἀβλί-
 ως κατέστρεψε. quod autem post mortem pro Deo habitus fuerit,
 & Lebadiz Bæotiz oppidi sub Jovis Trophonii nomine cultus,
 Vid. Pausan. in Bæoticis. & Strab. lib. ix. — De Amphilocho au-
 tem Amphiarai & Eriphyles Filio Vid. Pausaniam, qui in libro de
 Atticis rebus, Amphilochoi in Atheniensium urbe ara est, & in Ciq-
 licia loco Mallo oraculum, μετὰ ἀεὶ πάντων ἀληθὲς.

κέῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῷ ἀνθρώπων Θεοῦ ὑμᾶς ὑπει-
 λήφασιν εἶναι. ¹ AM. τί οὖν ἡμεῖς αἵτιοι, εἰ ὑπ'
 ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα φεῖ νεκρῶν δόξαζον; ME.
 ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦ-
 τα ἐπερατεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα παρειδότες, καὶ
 παραιτεῖσθαι διωάμενοι τοῖς ἐρομένοις. TP. ὦ Μένιπ-
 πε, Ἀμφίλοχος μὴ οὗτος ἂν εἰδείη ὅτι αὐτὸς συμ-
 κριτέον ὑπὲρ αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ἥρως ἐμὶ, καὶ μαχηέ-
 μαι, ἢν τις καλέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰκας οὐκ ἐπι-
 δεδμηκέναι Λεαδεία τοπαρχίαν· οὐ γὰρ ἠπίεις
 σὺ τέτοιοις. ME. τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεαδείαν γὰρ
 παρέλθω, ² καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὁδόναις, γελοίως μά-
 ζαν ὅτι τῶν χειρῶν ἔχων, ἐστερπύτω λαγὺ τοῦ σμή-
 ταπεινῶν ὅντος ἐς τὸ σπῆλαιον, οὐκ ἂν ἐδιωάμην
 εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γρητεῖᾳ
 λαφύραν; ³ ἀλλὰ φεῖς τὴν μαχηκῆς, τί δὲ ὁ ἥρως
 ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. TP. ἐξ ἀνθρώπων καὶ Θεῶν σύνθετον.
 ME. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὥς Φῆς, μήτε Θεός, καὶ
 σωμαφότερόν ἐστι. νῦν οὖν πῶς σε τὸ θεῶν ἐκείνο ἡμί-
 τομον ἀπελήλυθε; TP. χαρᾷ, ὦ Μένιππε, ὅτι Βοιω-
 τία. ME. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, πῶς καὶ λέγεις
 ὅτι μέγιστος ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκρεβῶς ὄρω.

¹ AMφ. τί οὖν] In vulg. Troφ. τί οὖν. Amphilochoi persona in quibusdam & editis & MSS. Codicibus a dialogi fronte deest: error exinde natus, quod Amphilochem in hoc toto Colloquio non invenirent: errorem jure dixi, quoniam Amphilocheus pro Trophonio hic substituendus est, quod ex ipsius oratione satis liquet: cum enim in sequentibus suam divinitatem contra Menippum valide tutetur Trophonius, hic tamen stupidæ hominum opinionis res ista tribuitur; hoc a Trophonii prorsus alienum esse personæ vides, quod commodè dixerit Amphilocheus; hunc itaque reponere. Hemsterhuis.

² Καὶ ἐσταλμένος πρὸς Θεῶν.] Exsequitur hanc totam historiam Schol. Aristoph. ad nub. Bourdelotius.

³ Ἀλλὰ πρὸς τὴν μαχηκῆς] Subaud. τέχνης.

ΕΡΜΟΥ, καὶ ΧΑΡΩΝΟΣ,
ΕΡΜΗΣ.

ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅπως
σα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐτὸς εἰς ὧμῶν
τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ερμῆ· ἀμει-
νον γὰρ εἶσαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμοιέστερον. ΕΡ.
ἀγκυραν ἐντελαμῶν ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.
ΧΑ. πολλὰ λέγεις. ΕΡ. ἢ τὴν Αἰδανέα, τῇς πέντε
ἀνησάμιον, καὶ προπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τίθει
πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολὸς δύο. ΕΡ.¹ καὶ ἀκέραιον
ὕψος τοῦ ἰσίου πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ.
καὶ τέτοιον περὶ τοῦ. ΕΡ. καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι ἔ-
σκαφίδιον τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἤλεις δὲ, καὶ χαλῶδιον, ἀφ'
οὗ τιῶν.² ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.
ΧΑ. εὖ γε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ὅστις, εἰ
μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαβεν ἐν ταῖς λοισμαῖς. πότε δ'
οὐκ ταῦτ' ἀποδώσας φῆς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ερμῆ, ἀ-
δύνατον· ἦν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος χαλαπέμφῃ ἀ-
θρόους πινάς, οἷσται τότε ἀποκερδάναι ἐν ταῖς πλήθει
παραλογισμοῦν τὰ πορθμῖα. ΕΡ. νῦν οὖν ἐγὼ κα-
θεδύμεθα τὰ χακίστα διχόμοις γενέσθω, ὡς αὖν ἀπὸ
τούτων ἀπολαύοιμι. ΧΑ. οὐκ ἔστι ἄλλως, ὦ Ερμῆ.
νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρεται, ἀφικνῶνται ἡμῶν εἰρήνη γάρ.
ΕΡ. ἀμείνον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοντο ὑπὸ σοῦ
τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων,
οἶδα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνά-
πλεον, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκω

¹ Καὶ ἀκέραιον ὅτι. Subaud. ἀνησάμιον.

² Ἰσίου. Ἰσίου est funis nauticus, quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur, seu laxantur.

κεῖτε, καὶ οἱ μάταιοι τῷ ἀνθρώπων θεοῦς ὑμᾶς ὑπε-
 λήφασιν εἶναι. ¹ ΑΜ. τί οὖν ἡμεῖς αἵτιοι, εἰ ὑπ'
 ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ.
 ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦ-
 τα ἐπερατεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα περὶ θανάτου, καὶ
 περὶ πένθους διωάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡ. ὦ Μένιπ-
 πε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη ὅτι αὐτὰς ἀπο-
 κριπὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ δὲ ἥρως ἐμὶ, καὶ μαλ' αὖτις
 ἦν τις καλεῖσθαι παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰσὶς οὐκ ἐπι-
 δεδμηκέναι Λεσβεία τοπαράπαν οὐ γὰρ ἠπίεις
 σὺ τέτοιοις. ΜΕ. τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεσβείαν γὰρ
 παρέλθω, ² καὶ ἐσαλμῶς ταῖς ὁδόναις, γελοῖως μά-
 ζαν ὅτι τῶν χερῶν ἔχον, ἐστερπύτω ἄλγος τοῦ φρένους
 ταπεινῶς ὅτιος ἐς τὸ σπῆλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην
 εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γρητείᾳ
 ἀφ' ἑαυτοῦ; ³ ἀλλὰ περὶ τῆς μαυρικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως
 εἶναι; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡ. ἐξ ἀνθρώπων καὶ Θεῶν σύνθετον.
 ΜΕ. ὁ μήτε ἀνθρώπος εἶναι, ὥς Φῆς, μήτε Θεός, καὶ
 σωμαφότερόν ἐστι. νῦν οὖν πῶς σε τὸ θεῖον ἐκείνο ἡμί-
 τον ἀπελήλυθε; ΤΡ. χρᾶ, ὦ Μένιππε, ὅτι Βοιω-
 τία. ΜΕ. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, καὶ λέγεις
 ὅτι μάλιστα ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκρεβῶς ὄρω.

¹ Αμφ. τί οὖν] In vulg. Τροφ. τί οὖν. Amphilochoi persona in quibusdam & editis & MSS. Codicibus a dialogi fronte deest: error exinde natus, quod Amphilochum in hoc toto Colloquio non invenirent: errorem jure dixi, quoniam Amphilocho pro Trophonio hic substituendus est, quod ex ipsius oratione satis liquet: cum enim in sequentibus suam divinitatem contra Menippum valide tutetur Trophonius, hic tamen stupidæ hominum opinioni res ista tribuitur; hoc a Trophonii prorsus alienum esse personæ vides, quod commodè dixerit Amphilocho; hunc itaque repono. Hemsterhuis.

² Καὶ ἐσαλμῶς ταῖς ὁδοῖς.] Exsequitur hanc totam historiam Schol. Aristoph. ad nub. Bourdelotius.

³ Ἀλλὰ περὶ τῆς μαυρικῆς] Subaud. τέχνης.

ΕΡΜΟΥ, καὶ ΧΑΡΩΝΟΣ,
ΕΡΜΗΣ.

ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅπο-
σα μοι ὀφείλεις ἦδη, ὅπως μὴ αὐτὸς εἰς ζῶντ'
τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ερμῆ, ἀμει-
νον γὰρ ὀρίσασθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀποραγμοτέτερον. ΕΡ.
ἀγκυραν ἐν τελαμῶνι ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.
ΧΑ. πολλὰ λέγεις. ΕΡ. νῆ ἢ Αἰδωνέα, τῇ πέντε
ὠησάμην, καὶ προπρωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τίθει
πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολὸς δύο. ΕΡ.¹ καὶ ἀκέραιον
ὑπὲρ τοῦ ἰσίου πέντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ.
καὶ τέτοις περὶθεῖται. ΕΡ. καὶ κηρὸν ὡς ὅτι πλάσσει
σκαφίδην τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἥλως δὲ, καὶ χαλῶδιον, ἀφ'
οὗ τιμῆ² ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἀπαντα.
ΧΑ. εὖ γε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ὅστιν, εἰ
μὴ πᾶν ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ'
οὐκ αὐτὸ ὑποδώσας φῆς; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ερμῆ, ἀ-
δύνατον ἦν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος χαλαπέμψῃ ἀ-
θρόους πινάς, ὁρίσασθαι τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει
πολλοὺς λογίζομενοι τὰ πορθμῖα. ΕΡ. νῦν οὖν ἐγὼ κα-
θεδύμεθα τὰ χάρις δι' ἐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ
τούτων ἀπολαύοιμι. ΧΑ. οὐκ ἔστι ἄλλως, ὦ Ερμῆ.
νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνέσθαι ἡμῖν εἰρήνη γάρ.
ΕΡ. ἀμείνον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρετείνοντο ὑπὸ σοῦ
τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων,
οἶδα οἶδοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνά-
πλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ Φαρμάκῳ

¹ Καὶ ἀκέραιον ὅτι. Subaud. ὠησάμην.

² Υπέρην] Υπέρην est funis nauticus, quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur, seu laxantur.

πισ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανόν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναι-
κὸς, ἢ ὑπὸ πρυφῆς ἐξωδηκῶς τινὶ γαστέρα, καὶ τὰ σκέ-
λη ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκ-
είγομε· οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν ἀφ' ἡμέτερον ἤκουον,
ἐπιβλεπόντες ἀλλήλοις, ὥς εἰκόασιν. ΧΑ. πάνυ γὰρ
παραπρόθετα ὅτι ταῦτα. ΕΡ. ἔκουν ἔδ' ἐγὼ δόξαιμι
ἀν' ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαντῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ
σοῦ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ, καὶ ΕΡΜΟΥ.
ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΤΟΝ γέροντα οἶδα, τὸ πάνυ γεγηραχότα λέγω,
τὸ πλούσιον Εὐχεράτιον, ὃ παῖδες μὲν ἐκ εἰσὶν, οἱ
τὸ κλῆρον δὲ θηρᾶντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναί, τὸ
Σικυώνιον Φῆς· τί αὖν; ΠΛ. ἐκείνον μὲν, ὃ Ερμῆ,
ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ὀνειήκοις ἔπαιον, ἀ βεβίωκεν,
ἐπιμεζήσας ἄλλα ποσαῦτα, εἰ γε οἷόν τε ἦν, καὶ ἐπὶ
πλείω· τοὺς δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαῖνον τὸ νέον,
καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, χάριτ' ἔσπασον ἐφεξῆς ἁ-
παλίας. ΕΡ. ἀποπνὴν ἀν' δόξαιμι τὸ τοῦτον. ΠΛ.
οὐ μόνον, ἀλλὰ δικαιοτάτην. ¹ τί γὰρ ἐκείνοι παθόν-
τες εὐχοῦντο ἀποθανεῖν ἐκείνων, ἢ τὸ χρημάτων ἀντικοι-
οῦνται, ἔδεν πωροσκήκοις; ὃ δὲ πάντων ἐπὶ μαρτύρια-
τον, ὅτι καὶ τοιαῦτα διχόμοιοι, ὅμως θρασυπέθετον ἐν
γὰρ τὰ Φανερά· καὶ νοσήσιος, ἀ μὲν βελθόνται, πᾶσι
πρόσθια· δύσειν δ' ὅμως ὑπαχθύνεται, ἢν ῥαῖσιν· καὶ
ὅλως, παικίλη τις ἢ κολακεία τῶ ἀνδρῶν. ἀφ' ταῦ-
τα, ὃ μὲν ἔγω ἀθάνατος· οἱ δὲ πωροπύπτωσαν αὐτοῦ

¹ Τί παθόντες] Atticum dicendi genus pro simplice τί, ideoque
quosum redditur, verbatim quid passi, quo affecti incommodo.

μάτιον ὀπιζανόντες. ΕΡ. γελοῖα πείσονται, πανῶ-
ροι ὄντες. πολλά καὶ κείνος εὖ μάλα διαβηκολεῖ αὐτὸς,
καὶ ἐπελπίζει καὶ ὅλως, αἰὲν θανόντι εἰκώς, ἔρρωται
πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἥδη τὸ κλῆρον ἐν σφίσι
διηρημένοι, βόσκονται, ζωὴν μακάριαν ὡς αὐτοὺς
πθέντες. ΠΛ. ἔχουσιν ὁ μὲν, ἀπιδυσάμενος τὸ γῆρας,
ὡς ὁ Ἰάλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῆς
ἐλπίδας τὸ οὐνεροποληθέντα πλῆστον ἀπολιπόντες, ἡκέ-
τωςαν ἥδη χακοὶ χακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλῃσον,
ὦ Πλάτων· μελεεύσομαι γὰρ σοι ἥδη αὐτὸς χαθ' ἑνα
ἐξῆς. ἐπὶ δὲ, οἶμαι, εἰσί. ΠΛ. χατάσπα· ὁ δὲ
ὡδραπέμψει ἔχαστον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῦς ὠρωθήσῃς
γενόμενος.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ, καὶ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ
ΤΕΡΨΙΩΝ.

ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι
τριάκοντα ἔτη γεγνονότα, τὸ δ' ὑπὲρ τὰ ἐνενή-
κοντα γέροντα θούχειτον ζῆν ἐπὶ; ΠΛ. δικαιοτάτον
μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα βύχόμενος
ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸ χρόνον ἐπε-
βύλευες αὐτὰς, ὡς ἐμὲ τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. οὐ γὰρ
ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσαι τὰς πλῆττω
αὐτὸν διωάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, ὡς ἐχρησάμην
τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν
μηκέτι τὰς πλῆττω χρήσαι διωάμενον πρὸς ἡδονὴν
ἀποθνήσκων. τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέ-
ταξεν. ΤΕΡ. ἔχουσιν ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς ἀφαι-

[Ἰάλεως] Iphicli F., qui Herculi Hydram interficienti adfuit,
ferroque candente cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppul-
larent. Hic cum aetate longe provectus fuerit, Herculis precibus
juventuti restitutus est. Vid. Qv. Met. lib. 9.

ξως¹ ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, ἢ
 ὠρεσβύτερον, ὠρότερον, ἢ μὲν τῷτον, ὅστις ἢ τῇ ἡλικίᾳ
 μετ' αὐτὸν ἀνατρέφεται² δὲ μηδαμῶς· μηδὲ ζῆν μὲν ἢ
 ὑπέρμηνων, ὀδόντας βεῖς ἐπὶ λοιποὺς ἐχθρία, μόγις ὀρῶν-
 τα, οἰκέταις τέτρασιν ὀπιχειροφύδα, κορύξης μὲν ἢ
 ῥίνα, λήμης δὲ τῆς ὀφθαλμοῦς μεσὸν ὄντα, οὐδὲν ἐπὶ
 ἡδὺ εἰδόντα, ἐμψυχὸν τινα τάφον ὑπὸ τῷ νέῳ καταγε-
 λῶμενον, ἀποθνήσκων δὲ καλλίστους, ἢ ἐρρωμενέστατος
 νεανίσκου³· ἄνω γὰρ ποταμῶν⁴ τοῦτό γε ἢ τὸ τε-
 λευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε ἢ τεθνήξε⁵ τῶν γερόνων
 ἕκαστος, ἵνα μὴ μάττω ἀνὸς οἷος ἐθεράπευον. νῦν δὲ
 ἢ τὸ δὲ παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βῆν πολλάκις ἐκ-
 φέρει. ΠΛ. ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνει-
 πότερα γίνεται, ἢ ὅσῳ σοὶ δοκεῖ. ἢ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες
 ἀλλοτείοις ἢ ὀπιχάμετε, ἢ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
 των ἢ εἰσποιεῖτε Φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν ἢ γέλῳ
 ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυγόμενοι· καὶ τὸ
 πρᾶγμα

¹ Ἄνω γὰρ ποταμῶν] Proverb. quo praeposterè fieri quid signi-
 ficatur. quia & Ellipsis est, quam hoc modo suppleas licet, τῷτον
 γὰρ ἐπὶ τὸ δὲ παροιμίας, ἄνω ποταμῶν χωρῶσιν αἱ πηγαί.

² Τὸ δὲ παροιμίας] Idem sonat quod ἢ παροιμία.

³ Εἰσποιεῖτε Φέροντες αὐτούς] Participium φέρον licet saepe orna-
 tus causā potius, quam significationis addatur, ut in illo Aeschinis,
 ἀπέβαλεν ἑαυτὸν φέρον, ubi planè redundat τὸ φέρον, significationem
 tamen aliquam non raro verbo addit, a quo pendet, uti hoc in
 loco.

⁴ Γέλῳτι ὀφλισκάνει] Ὀφλισκάνειν & καταγινώσκειν in propriā
 significatione sunt ἀντίτροφα. hoc enim cum genitivo personae &
 accusat. rei, est dignum aliquem statuere eā vel opinione, vel ratione,
 quae accusativo exprimitur; ut, καταγινώσκω σε πολλὴν ἀμαξίαν,
 dignum te iudico qui admodum imperitus habere. ὀφλισκάνειν au-
 tem significat cum accusandi casu, eā ipsā re ratione dignum esse

VARIÆ LECT.

¹ Gr. In MS. ἐπιχάνει. Græc. in vulgat. ἐπιχάρεται.

πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστοὶ γίνεταί. ¹ ὅσα γὰρ ὑμεῖς
ἐκείνης ἀποθανεῖν εὐχασθε, τοσούτω ἅπασιν ἡδὺ προ-
αποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καμνὺ γάρ τινα ταύτην τέχ-
νῳ ὅπινενοήκατε, γράων καὶ γρόντων ἐραδίτες καὶ μά-
λισα εἰ ἀτεκνοὶ εἴεν. οἱ δὲ ἐντεκνοὶ, ὑμῖν ἀνέραστοι
² καίτοι πολλοὶ ἡδὴ τῷ σὺν ἐρωμένων συνέντες ὑμῶν
τῷ πανουργίαν ὅ ἐρωτος, ἣν καὶ τύχῃσι παῖδας ἔχουσιν,
μοσὶν αὐτὴς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν,
εἴτε ἐν ταῖς ἀφθνήχαις, ἀπεκλείδωσαι μὲ οἱ πάλαι
δωροφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ
δίκαιος, κρατῦσι πάντων· οἱ δὲ, ὑποπέμψουσιν τοὺς
ὀδόντας, ³ ἀποσυγγέντες. ΤΕΡ. ἀληθὴ ταῦτα φῆς.
ἐμοὶ γοῦν ὁ ἄκριτος πόσα χεῖρα γει, αἰετὶν ἔχων
δοκῶν; καὶ ὅποτε εἰσίοιμι, ὑποστάνων, καὶ μύχιόν τι χε-
θάωρ ἐξ ὧν νεοτὸς ἀτελὴς ὑπεκράζων; ὥς ἔγωγε
ὅσον αὐτίκα οἰόμηνος ἐπιβήσομαι αὐτὸν τῷ σοφί, ἐπεμπόν
τι πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλωιντό με οἱ ἀντιπραταί τῇ
μεγαλοδωρεᾷ. καὶ ταῖς πολλὰ ὑποφροντίδων ἀγρυ-
πνος ἐκείμην, ἀειθμῶν ἔχοντα, καὶ ἀφθνήχων. ταῦ-
τα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἴτια γένηται, ἀγρυ-
πνία, καὶ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσούτον μοι δέλεαρ χεῖρα-

vel damnatum. Ita Chrysost. τοσούτω πλείον τῷ γέλωτι ὀφλισκάνουσι
παρ' ὑμῶν, verbat. tanto majorem risum a nobis debent, i. e. tanto
digniores sunt, qui a nobis rideantur: sic πολλὴν ἀνοιαν ὀφλισκάνει,
verbat. multam stultitiam debes; i. e. dignus es qui stultissimus ha-
beare. Vid. Budæum.

¹ Ὅσα γὰρ ὑμεῖς ἐρε.] Saubaud. μᾶλλον.

² Καίτοι πολλοὶ ἡδὴ τῶν σὺν ἐρωμένων] In vulgatis deest σὺν;
sed necesse est ut σὺν vel μὴ addatur, quoniam modo dixerat τὸς
ἐντέκνους ἀνέρας. Vid. Not. Hemster. in hunc locum.

³ Ἀποσυγγέντες] Dolore ardentibus. Ludovicus Kusterus unius
literulæ detrimento rescribendum monet, ἀποσυγγέντες, επισημῆτι.
sed facilius videtur emendatio, quam Amici Doctissimi, & in con-
jecturis, ut qui maximè, felicitis, humanitati acceptam refero;
ἀποσυγγέντες scilicet; quæ vox primo in sensu idem sonat quod
ἀπομυγνίτες. ἀπομυγνίτες enim idem est quod ἀποκαθαίρω. Vid. Suid.

D

πιών,

πῶν, ἐφεισθήκει θάπτομαι πρῶτον ὀπιγελῶν. ΠΛ.
 ἀλλ' ὦ ὅσκιε, ζῶης ὀπιμήκιστον, πλεονάζοντα
 καὶ τὸ τοιούτων κατὰ γελῶν μηδὲ πρῶτον γε σὺ δόπο-
 θάνοις, ἢ πρῶτον περὶ πάντας τῆς κόλασας. ΤΕΡ.
 τῦτο μὲν, ὦ Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἡδιστον ἦδη, εἰ καὶ Χαριά-
 δης πρῶτον περὶ ὅσκιε. ΠΛ. θάρρῃ, ὦ Τερψίων:
 καὶ Φεῖδων γὰρ, καὶ Μέλαριος, καὶ ὅλως ἅπαντες πρῶτον
 σονται αὐτῶν πρὸ ταῖς αὐταῖς Φρητίσιν. ΤΕΡ. ἐ-
 πανῶ ταῦτα. ζῶης ἐπιμήκιστον, ὦ ὅσκιε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ, καὶ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙ-
 ΔΟΥ. ΖΗΝΟΦΑΝΤΗΣ.

ΣΥ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν
 γὰρ ὅτι, ὡς ἄριστος ὦν Δεινίῳ, πλεονάζοντα ἱκανοῦς
 ἐμφανῶς ἀπεπνίγην, οἶδ' αὖ παρῆς γὰρ δόποθ' ἴσκει
 μοι. ΚΑ. παρῆν, ὦ Ζηνοφάντες. ἵ τὸ δ' ἐμὸν, πα-
 ράδοξόν τι ἐγένετο. οἶδα γὰρ καὶ σὺ περὶ Πτοιοδώρον τὸ
 γέροντα. ΖΗ. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλῆστον, ὃς σε τὰ
 πολλὰ ἡδύναι σιωπῶντα; ΚΑ. ἔκρινον αὐτὸν αἰεὶ ἐθε-
 ράπτεον, ὅτι παρὲς ἐμὸν περὶ τῆς ἐπὶ τῇ
 ὁ γέροντος ἐξῆν, ἐπίτομον τινα ὁδὸν ἐπὶ τῇ κληρῶν ἐξευ-
 ρόν. ὡς ἄμην, γὰρ Φάρμακον, ἀνέπεισα τὸ οἶνον ὅσον;

1 Τὸ δ' ἐμὸν] Subauditur μέρος. nam τὸ ἐμὸν μέρος non tan-
 tum pro mea virili parte significat, sed interdum etiam, quod ad
 me pertinet. Vid. Budæum.

2 Ὑπαγνέμενος] Forte ὑπαγνέμενος. Hemsterhuis.

3 Ὑπὲρ τῆς Τιθωνῶν] Tithonum Laomedontis F. longissimam vi-
 tam ab Aurorâ, quæ eum in deliciis habuit, exorâsse fabulantur
 Poetæ, & cum ætates vixisset plurimas, decrefcente quotidie ex
 senio corpore, tandem in cicadam abiisse. Hor.

Longa Tithonum minuit senectus.

—Tithonusque remotus in auras.

ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδώρος αἰτήσῃ πίνειν, (πίνει δ' ὅκ' ὅπως ζωρότερον) ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἑτοιμον ἔχειν αὐτό, καὶ ὅτι δύναι αὐτὰ εἰ δὲ τὸ ποίησθαι, 275 ἐλεύθερον ἐπαμοσάμην ἀφήσιν αὐτόν. ΖΗ. τί οὐδ' ἐγένετο; πάντῃ γὰρ π. παρὰ δόξον ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑ. ἐπεὶ τοίνυν λυσάμενοι ἤκοιμεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτόιμας ἔχων, καὶ μὴ τὰ Πτοιοδώρῳ, καὶ ἔχουσιν τὸ Φάρμακον, τί δ' ἐτέρων ἐμοί, σφαλεῖς ὅσα οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὴ τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὴ ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβόλιμαίος αὐτ' ἐκείνῃ νεκρός. τί τὸ γελάς, ὦ Ζηρόφαντες; καὶ μὴ οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ὅτι γελάειν. ΖΗ. ἀρεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρον δὲ, τί πρὸς ταῦτα; ΚΑ. πρῶτον μὴ ὑπελάχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἴτα σιωεῖς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγγελα καὶ αὐτὸς οἶά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασταί. ΖΗ. πλὴν ἄλλ' ἔδιδες ¹ τί μὴ ἐπίτομον ἐχρῆν πρᾶπέσθαι. ² ἦκε γὰρ ἂν σοι 276 καὶ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγον βραδύτερος ἦν.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ, καὶ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.
ΚΝΗΜΩΝ.

ΤΟΤΤΟ ἐκείνο τὸ τ' παροιμίας, ³ ὁ νεβρός τ' λέοντα. ΔΑ. τί ἀνακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝ. πιυθάνη ὅ, π. ἀνακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος χαλαλέλοιπα, χαλασσοφιοδεῖς ὁ ἄθλιος, ὅς ἐβελόμην

¹ Τὴν ἐπίτομον] Subaud. ὀδόν.

² ἦκε γὰρ ἂν σοι] Subaud. κλέρε.

³ ὁ νεβρός τὸν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ σωτηριάντων. Bourd. cūque vero subauditur, aut aliud simile.

ἀν μάλιστα χεῖν τὰμα, παρλιπύρ. ΔΑ. πῶς
 τῷτ' ἐγένετο; ΚΝ. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄ-
 τεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ καὶ κύνῃ οὐκ
 ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσέτετο. ἔδοξε δὲ μοι καὶ
 σφὸν τοῦτ' εἶναι, θέοισι ἀσθίνας ἐς τὸ Φανερὸν, ὡς
 αἷς ἐκείνῳ χαλαλέλοιπα τὰμα πάντα, ὡς καὶ κύνῃ
 ζηλώσει, καὶ τὰ αὐτὰ πράξει. ΔΑ. τί ἔν δὴ ἐκείνος;
 ΚΝ. ὅ, π μὲν οὐκ αὐτὸς ἐγγράφη ταῖς ἐαυτοῦ δι-
 αθήκαις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέ-
 ρους μοι ἐπιπρόσιτος. καὶ νῦν Ερμόλαος ἔχει τὰμα,
 ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκυρον τῶ δελίατι συγ-
 χελασπασαίς. ΔΑ. ὅ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σὶ τ' ἀ-
 λήθεια· ἴσθι δὲ λεία. ὥς σέφισμα καὶ σαυτοῦ σωπείθεαι. ΚΝ. εἰ-
 μὲν τῶν ἁπάντων οἰμῶζω τοιγαροῦν.

ΧΑΡΩΝΟΣ, καὶ ΕΡΜΟΥ, καὶ ΝΕΚΡΩΝ
 ΔΙΑΦΟΡΩΝ. ΧΑΡΩΝ.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρᾶγματα.
 Ἀ μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ
 ὑπίσαθρόν ἐστιν, καὶ ἀφ' ἧς τὰ πολλά· καὶ ἦν τραπὴ
 ἐπὶ θάτερα, οἰχίσεται δεξιὰ πέν' ὑμεῖς ἔ, το-
 σῦτοι ἅμα ἤκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος ἦν
 οὐκ ἔχ' ἑκάτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὑστερον μετανοήσετε·
 καὶ μάλιστα ὅποσοι νῦν ἐκ ἐπίστασθε. ΝΕ. πῶς οὖν

1 Ἐπὶ θάτερα] Suband. μέρη.

2 Οἰχίσεται δεξιὰ πέν'] Idem quod ἀπειρήσεται. οἰχίματι enim
 cum participio conjunctum plerumque supervacaneum videtur;
 participium autem per verbum suum reddendum est, ejus modi,
 temporis, & personæ, cujus est verbum οἰχίματι.

VARIE LECT.

α Γρ. Ὑμῶν apud Ald. & in Cod. Salmurii & Amstelod. Editis.

ποιήσαν-

ποιήσαντες δὲ πλοήσομεν; ΧΑ. ἐγὼ ὑμῶν Φεράσω·
 γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή, τὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ
 τῷ ἡϊόνος χαταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο
 ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ
 τούτου μηδὲνα ὠρεῖσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος
 ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλά, ὥσπερ ἐφίω, ἀποβαλόν. ὠρεῖται ὅ
 τι τὴν ἀποβάθραν ἐγὼς, ἀφ' ἧν ὡσεὶ αὐτὸς, καὶ ἀνα-
 λάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. ΕΡ. οὐ λέ-
 γεις, καὶ οὕτω ποιήσομεν. ἔτοσι πῶς ὁ πρῶτος ὄντι;
 ΜΕ. Μένιππος ἔρωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ερ-
 μῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν ληνίαν ¹ ἀπερρίφθαι τὴν ἀπερρίφθον προ-
 τείνω δὲ ² οὐδ' ἐκόμισα, οὐ ποῖαν. ΕΡ. ἐμβαινε, ³ μεταλαμβάνει· πρῶτον· πρῶτον·
 ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄλγιστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχουσαι· πρῶτον· πρῶτον·
 ὠρεῖται τὴν κυβερνήτιν ἐφ' ὑψηλῆς, ὥς ἐπισκοπῆς ἀ-
 παύσει. ὁ καλὸς δὲ ὄντος, τίς ὄντι; ΧΑ. Χαρμόλεως
 ὁ Μεγαρεὺς, ἐπέραιτος· ὅς τὸ Φίλημα διδάσκειν ἦν.
 ΕΡ. ἀπόδουθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐ-
 τοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῇ
 παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέμα ὅλον. ἔχει καλῶς· οὐ-
 ζων ⁴ εἰ ἐπίβαινε ἤδη. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ⁵ ἔτοσι,
 καὶ

1 Απερρίφθαι] Vel pro ἀπερρίφθαι (quæ est 2da pers. dual. Imp. ab aorist. primo ἀπερρίφθαι) per Syncopen ponitur, vel per Sync. & Atticè pro ἀπερρίφθαισαν in uno autem Codice Lugduni edito ἀπερρίφθαι legitur, quæ est secunda persona dual. Imperat. a per- fecto, ἀπερρίφμαι.

2 Οὐδ' ἐκόμισα εὐ ποῖαν] Pro εὐ ἐποίησα καὶ κομίσεις. Enallage a- pud Græcos hæud insolens.

3 Ο δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως ὄντι.] Elliptica est Oratio, pro ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως ἀμπεχόμενος (scilicet ἀποδοκιμαζόμενος) ἐπὶ τῷ ἀλ- γῆματι ἔχων, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυχεύσει; ἔτοσι vero aut hunc tu sig- nificat, aut imperfecta est sententia, & πῶς ἐστὶ subauditur: superius enim paulò interrogaverat aliquem Mercurius, ὁ καλὸς δὲ οὕτως πῶς ἔστι; deinde, accepto responso, pergit, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ὄντι. (τίς ἔστιν);

ἀν μάλιστα χεῖν τὰ μὰ, παραλιπὼν. ΔΑ. πᾶς
 τῶτ' ἐγένετο; ΚΝ. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄ-
 τεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κενὸν οὐκ
 ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσέτετο. ἔδοξε δὲ μοι καὶ
 σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θείᾳ ἀλγύᾳ ἐς τὸ φανερόν, ὃν
 αἷς ἐκείνῳ χαλαρέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κενὸν
 ζῆλῳσι, καὶ τὰ αὐτὰ πράξει. ΔΑ. τί ἐν δὴ ἐκείνος;
 ΚΝ. ὅ, π μὲν οὐκ αὐτὸς ἐγγράφη ταῖς ἐαυτοῦ δι-
 αθήκαις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέ-
 ρους μοι ἐπιπιστότος. καὶ νῦν Ερμόλαος ἔχει τὰ μὰ,
 ὥσπερ τις λάβραξ ἐκ τοῦ ἀγκυρον τῷ δολιέπιν συγ-
 χαλαρώσας. ΔΑ. ὅ μινον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τ' ἀ-
 λγύᾳ; ΚΝ. ὡς δολιέα. ὥστε σίφισμα καὶ σαυτοῦ σιωπῆδικας. ΚΝ. εἰ-
 μὲν γὰρ ὡς ὡς. οἰμῶζω τοιγαροῦν.

ΧΑΡΩΝΟΣ, καὶ ΕΡΜΟΥ, καὶ ΝΕΚΡΩΝ
 ΔΙΑΦΟΡΩΝ. ΧΑΡΩΝ.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρᾶγματα.
 μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ
 ὑπόσαθρόν ἐστιν, καὶ ἀλγύῃ τὰ πολλά· καὶ ἦν τραπὴ
 ἐπὶ θάτερα, οἰχίσεται περὶ ὑμῖν ὅ, το-
 σῆτοι ἅμα ἡκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος ἦν
 οὐκ ἔστιν ἐμδῆτε, δέδια μὴ ὑπερον μετανοήσετε·
 καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν ἐκ ἐπίσταδε. ΝΕ. πᾶς οὖν

1 Ἐπὶ θάτερα] Subaud. μέρος.

2 Οἰχίσεται περὶ ὑμῖν] Idem quod περὶ ὑμῖν. οἰχίσεται enim cum participio conjunctum plerumque supervacaneum videtur; participium autem per verbum suum reddendum est, ejus modi, temporis, & personæ, cujus est verbum οἰχίσεται.

VARIE LECT.

ἡ Γρ. Ὑμῶν apud Ald. & in Cod. Salmurii & Amstelod. Editis.

ποιήσαν-

ποιήσαντες θύπλοισι μὲν; ΧΑ. ἐγὼ ὑμῶν Φράσω·
 γυμνοὺς ἐπιβάλλειν χρή, τὰ δὲ τὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ
 ὃ ἥϊονος χαλκιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο
 ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ
 τούτου μηδὲνα ὥρα δέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος
 ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλα, ὥσπερ ἐφίω, ἀποβαλόν. ὥρα ἣ
 τίω ἀποβάθραν ἐγὼς, ἀφ' ἧν ὁρᾷ αὐτοὺς, καὶ ἀνα-
 λάμβανει, γυμνοὺς ἐπιβάλλειν ἀναγκάζων. ΕΡ. θὺ λέ-
 γεις, καὶ οὕτω ποιήσω μιν. ἔτοσι πῶς ὁ πρῶτος ὄσι;
 ΜΕ. Μένιππος ἔρχετο. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ερ-
 μῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τίω ληνίω¹ ἀπερρίφθων² τ' ἀπερρίφθων προ-
 τείνωνα δὲ³ ὃδ' ἐκόμισα, θὺ ποίων. ΕΡ. ἐμβαίνει, *ἐμβαίνει, ἵσταται. 3. πρῶτ. Πάρι-
 ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄλεις, καὶ τίω προεδείκνυ ἐχέδναλ: οὐαλ: οὐαλ: περυσά-
 ὥρα τ' κυβερνήτιω ἐφ' ὑψηλῆς, ὡς ἐπισκοπῆς ἀ-Ραμ: Ἰουδίου.*
 παύλας. ὁ καλὸς δὲ ὅστις, τίς ὄσι; ΧΑ. Χαρμόλεως
 ὁ Μεγαρεὺς, ἐπ' ἐρατος⁴ ὃ τὸ Φίλημα διτάλατον ἦν.
 ΕΡ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ χαλλός, καὶ τὰ χεῖλη αὐ-
 τοῖς Φιλήμασι, καὶ τ' κόμην τ' βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τ'
 παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέγμα ὅλον. ἔχει χαλῶς θύ-
 ζων⁵ εἰς ἐπίβαν⁶ ἡδὴ. ὁ ἣ τ' πορφυρίδα⁷ ἔτοσι,
 καὶ

1 Απερρίφθων] Vel pro ἀπερρίφθων (quæ est 2da pers. dual. Imp. ab aorist. primo ἀπερρίφθην) per Syncopen ponitur, vel per Sync. & Atticè pro ἀπερρίφθωνσαν in uno autem Codice Lugduni edito ἀπερρίφθων legitur, quæ est secunda persona dual. Imperat. a perfectio, ἀπερρίφθαι.

2 Οὐδ' ἐκόμισα εὖ ποίων] Pro εὖ ἐποίησα καὶ κομίσεις. Enallage apud Græcos hæud insolens.

3 Ο δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτωσι ὅς.] Elliptica est Oratio, pro ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτωσι ἀμπαρμένον (scilicet ἀπερίβλητον) ἐπὶ τὸ ἀφ' ἧς ἔχον, ὁ βλαστὴρ, τίς ὦν τυχεύεις; ἔτοσι vero aut hucus tu significat, aut imperfecta est sententia, & πῶς ἐστὶ subauditur: superius enim paulò interrogaverat aliquem Mercurius, ὁ καλὸς δ' οὕτως πῶς ἐστὶ; deinde, accepto responso, pergit, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ὅς. (τίς ἐστὶν);

καὶ τὸ Διόδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἐν τυγχάνεις; ΛΑ.
 Λάμπιχος, ὁ Γελῶν τύραννος. ΕΡ. τί οὖν, ὦ Λάμ-
 πιχε, τούτῃτα ἔχον παρῆ; ΛΑ. τί οὖν ἐχρῆν, ὦ
 Ερμῆ, γυμνὸν ἦκεν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον
 μὴ ὕδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλιστα ὥστε δόξῃς ταῦτα.
 ΛΑ. ἰδὲ σοὶ ὁ πλῆτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὸν τύφον
 Σπέρριφον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑποφρίαν βαρὺσθ' ὅτι
 τὸ πορθμῆεν συνωμπεσόντα. ΛΑ. οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ
 Διόδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεσρίδα. ΕΡ. οὐ-
 δαμῶς. ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. εἴη τί ἐπ;
 πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὅρας. ΕΡ. καὶ τιμὴν ὁμότιμα,
 καὶ τιμὴν ἀνοιαν, καὶ τιμὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα
 ἄφες. ΛΑ. ἰδοὺ σοὶ φίλος εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἔδην.
 σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολυσάρκος, τίς εἶ; ΔΑ. Δαμα-
 σίας ὁ ἀθλητὴς. ΕΡ. ναὶ εἰχας. οἶδα γὰρ σε πολλά-
 κισ ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδόν. ΔΑ. ναὶ ὦ Ερμῆ
 ἀλλὰ ὡς δέξαι με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. οὐ γυμνὸν,
 ὦ βέλπιτε, τούτῃτας σάρκας διεβεβλημένον ὥστε
 Σπέρριφον αὐτὰς, ἐπεὶ χαλαδύσθης τὸ σκάφος, τὸν ἔπρον
 πίδα ὑποφθεῖς μόνον. ἀλλὰ καὶ τῆς στεφάνης τέτυκας
 Σπέρριφον, καὶ τὰ κινύγματα. ΔΑ. ἰδοὺ σοὶ γυμνός,
 ὡς ὅρας, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοτάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 ΕΡ. οὕτως ἄμεινον ἄεαρήν ἐπαι; ὥστε ἔμβαινε καὶ σὺ δὲ
 τὸν πλῆτον Σπέρριφον, ὦ Κεράτων, καὶ τὴν μαλακίαν
 δὲ προσίπι, καὶ τιμὴν πευφίαν, μηδὲ τὰ ὀνείφια κό-
 μιζε, μηδὲ τὰ τῶν τρογόνων ἀξιώματα κατέλιπε
 δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνέκη-
 ρυσεν δυνεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπι-

εἶεν;) at sententiā nondum absolutā ad ipsum Lamphicum con-
 versus interrogat, τίς ἐν τυγχάνεις;

1 Γελῶν] Geloi erant Siciliae populus. Vid. Diod. Sic. lib. xiii.

γραφάς

γραφάς· μηδὲ ὅτι μέγα τάφον ἐπὶ σοι ἔχουσιν λέγε·
βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύοντα. ΚΡ. ὅχι ἐκὼν μὲν,
ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ παύοιμι; ΕΡ. βαβαί. σὺ δὲ
ὁ ἔσχατος, ἢ βέλει; ἢ τί τὸ τρέποιον τῆτο φέρεις;
ΝΕΚ. ὅτι οἰκίστα, ὦ Ερμῆ, καὶ ἡλείψουσα, καὶ ἡ πόλις
ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες οὖν γῆ τὸ τρέποιον· οἱ αἶδου
γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδην ὀπλων δεινότης. ὁ πεμνὸς δὲ ἔστος ἀπὸ
γε τοῦ ὀχνηαλίου, καὶ βραθυμόμος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρ-
κῶς, ὁ ἐπὶ τῷ φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαδὺν πῶ-
γωνα καθευδόμενος; ΜΕ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ερμῆ· μάλ-
λον δὲ, γόνις, καὶ περατείας μετὸς· ὥστε ἀπιδύσων καὶ
τῆτον· ὅφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἰμα-
τίῳ κρυπόμενα. ΕΡ. κατὰθε σὺ τὸ ὀχνημα πρῶτον
εἴτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τιμὴν ἀλαζο-
νείαν κομίζῃ, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρειν, καὶ κοινοδοξίαν,
καὶ ἐρωτήσεως ἀπείροες, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ οἰνοῖας
πολυπλόκους· ἀλλὰ καὶ ματαιοποιίαν μάλα πολλήν,
καὶ λῆρον ἐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλητος, καὶ μικρολογίαν. ἢ Δία,
καὶ χρυσὸν γε τέτι, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν,
καὶ ὀργὴν, καὶ πευφίαν, καὶ μαλακίαν· ὅτι λήθη γάρ με,
εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπὸθε,
καὶ τὸν τύπον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι τῷ ἄλλων· ὥς
εἰ γε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβάμοις, ποία πεντηκόντορος
δέξαιτο αὖ σι; ΦΙΛ. ἀποπθεμαί τοίνυν αὐτά, ἐπεὶ-
περ ἔτιω κελθίεις. ΜΕ. ἀλλὰ καὶ τὸν πύγωνα τῆτον
ἀποθέτω, ὦ Ερμῆ, βαρύνει τε ὄντα, καὶ λῆσιον, ὥς
ὁράς· πέντε μιν ὧν τείχες εἰσὶ τεύλαχισον. ΕΡ. οὐ λέ-
γεις. ἀπὸθε καὶ τῆτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;
ΕΡ. Μένιππος ἔστος· λαβὼν πέλεκυν· τῷ ναυπηγικῶν

1 Τῶν ναυπηγικῶν] Subaud. οὐκ vel ἀπὸ.

ὀπικόφει αὐτόν, ἡ ἐπιτόπη τῇ ἀναβάθρᾳ ἡρησά-
 μενος. ME. οὐκ, ὦ Ερμῆ· ἀλλὰ πλείονά μοι ἀνά-
 δος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ER. ὁ πέλεχυς ἱκανός·
 ὄψε· ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφνης, ἀποθέμενος
 αὐτῷ τιῶν κινάεραν. ME. βύλει μικρὸν ἀφέλωμαι
 καὶ τὸ ὄφρυον; ER. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ
 ταύτας ἐπῆρκεν, ἔκ οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν.
 τί τῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ χάθαρμα, καὶ ὥς θάνατον
 ἀποδειλιάς; ἔμνηθι δ' ἔν. ME. ἐν ἐπὶ τὸ βαρύτατον
 ἔσθ' ὅτ' ἄλλης ἔχει. ER. τί, ὦ Μένιππε; ME. κα-
 λακίαν, ὦ Ερμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμθίσασαν
 αὐτῷ. ΦΙΛ. ἔκουν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, σπῶνς τιῶν
 ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον,
 καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελάς; ER.
 μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, καὶ γὰρ καὶ πάντῃ
 εὐφορα ὄντα, καὶ ὥς τὸν κατὰ πλὴν χρήσιμα· καὶ ὁ
 ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθης τῶν ῥημάτων ἢ ποσαύτην ἀπεραν-
 τολογίαν, καὶ τὰλλα βίῃ τῶν λόγων. RH. ἢν ἰδὼν,
 ἀποπίδεμα. ER. ὅτι ἔχει. ὥς λύε τὰ σπόμενα· ἢ
 σπόμεθραν ἀνελόμεθα· τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάζω πέ-
 τασον τὸ ἰσίον εὐθυμῇ, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· ὅτι
 πάθωμεν. τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φι-
 λόσοφος σὺ, ὁ δεξιὸς τὸν πύγωνα δεδηωμένος; ΦΙΛ.
 ὅτι, ὦ Ερμῆ, ἀθάνατον ὥμιλ' ἢ ψυχὴν ὑπάρχειν. ME.
 ψεύδεται· ἀλλὰ γὰρ εἴκει λυπεῖν αὐτόν. ER. τὰ
 ποῖα; ME. ὅτι μικρὴν δειπνήσας πολυτελεῖ δειπνα,
 μηδὲ νύκτωρ ἐξιών, ἀπαντὰς λανθάνων, τῷ ἱματίῳ
 τιῶν κεφαλῶν κατελήσας, ὥς εἴσιν ἐν κύκλῳ τὰ

1 *Επιτόπη*] Sic vocat truncum, super quo aliquid diffecatur.
 Bourdel.

χαμαιτυπῆα· καὶ ἔωθεν ἑξαπατῶν τῆς νέης ἐπὶ τῇ
 σοφίᾳ, δεγύριον λήψε). ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ.
 σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ σποθανών; ΜΕ. πῶς,
 ὅς ἐσπευσαι ἐπὶ τὸν θάνατον, χαλέσαντος μηδενός;
 ἀλλὰ μαζὰ λόγων, ἢ κραυγὴ πῶς ἀκούε); ὥσπερ
 παρὰ σπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναὶ ὦ Μένιππε· οὐκ
 ἀφ' ἑνὸς γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν, ἐς τιτὴν ἐκκλησίαν
 συνηλθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Δαμπί-
 χου θανάτῳ· καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχευε) ὥς τῇ
 γυναικῶν ἢ τὰ παῖδιά νεογνά ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα
 ὑπὸ τῇ παίδων βάλλεταί ἀφθόνοις τοῖς λίθοις·
 ἄλλοι δὲ Διόφαιτον τὸ ῥήτορα ἐπαινεῖσιν ἐν Σικυῶνι,
 ὅππῃ φέβει λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τῷ τῷ καὶ
 τῇ Δία γε ἡ Δαμασίῃ μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ
 θρήνου σὺν γυναικὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ· σὲ δὲ ὕδαίς,
 ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσθαι μόνον.
 ΜΕ. ὕδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῇ κυνῶν μετ' ὀλίγον
 ὠρομύθων οἰκτιρὸν ἐπ' ἐμοί, ἢ τὸ κοῦρον τυπόμε-
 νον τοῖς πτεροῖς, ὅπότ' αἱ συνηλθόντες θάψωσί με. ΕΡ.
 γενάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ χαλαροπεπλευχα-
 μὲν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπίτε ὥς τὸ δικαστήριον, δι-
 θεῖαι ἐκένωτο προΐόντες, ἐγὼ δέ, ἢ ὁ πορθμεύς, ἄλλως
 μετελευσόμεθα. ΜΕ. θύπλοεῖτε, ὦ Ερμῆ. προΐω-
 μὲν δὲ ἢ ἡμεῖς. τί οὖν ἐπ' ἢ μέλλετε; δικασθῆναι
 δεήσει καὶ ταῖς καταδίκαις Φασὶν εἶναι βαρείας, τρα-
 χυτοὺς, καὶ γύπαις, καὶ λίθοις. δειχθήσεταί δὲ ὁ ἐ-
 κείνου βίος.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ, καὶ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.
ΚΡΑΤΗΣ.

ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν Πλούσιον ἐγίνωσκεις, ὦ Διό-
γενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐν Κεῖρας, τὸ
τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα, ὃ ἀνεψιὸς Αἰγέας,
πλόσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκέينو εἰώθει ἐπιλέ-
γειν. ¹ Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σε, ΔΙ. τίος ἔνεχα, ὦ
Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡ. τοῦ κλήρου ἔνε-
χα ἐκάτερος, ἡλικιωτάη ὄντες. καὶ τὰς ἀφθήκας ἐς τὸ
Φανερὸν ἐπέθεντο. Αἰγέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ περὶ-
παθάνοι, δεσποτίῳ ἀφίεις τῷ ἑαυτοῦ πάντων, Μοίρι-
χον δὲ ὁ Αἰγέας, εἰ περὶπαθελθοί αὐτοῦ. ταῦτα μὲν
ἐγγράψοι. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλό-
μενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε δὲ τῷ ἀ-
γῶν τεκμαίρομενοι τὸ μέλλον, εἴτε δὲ τῷ ὄντι ὀνειρά-
των, ² ὥστε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος
αὐτὸς, ἄρτι μὲν ² Αἰγέᾳ παρῆχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ
Μοιρίχῳ καὶ τὰ τάλαντα, ποτὲ μὲν ἐπὶ τύτῳ, νῦν
δ' ἐπ' ἐκείνῳ ἔρρεπε. ΔΙ. τί ἐν πέρας ἐγένετο, ὦ Κρά-
της; ἀκούσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡ. ἀμφω πεθῆσαν ἐπὶ
μίας ἡμέρας. οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμον καὶ Θρασυκλέα

¹ Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἢ ἐγὼ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulysssem collu-
stantem. Il. ψ. v. 724. Græv.

² Ὡστε Χαλδαίων παῖδες] Periphrastica locutio, pro Χαλδαίοι.
Chaldæi autem mirum in modum Astrologiæ dediti erant, unde
omnes Genethliaci Chaldæi dicti. Vid. Diod. Sic. lib. 2. & Juv.
Sat. 6.

Chaldæis sed major erit fiducia, quicquid
Dixerit Astrologus, credent a fonte relatum
Ammonis.

VAR. LECT.

ἢ Γρ. In MS: Αἰγεία teste Grævio, in editis Αἰγίᾳ

πρὸς ἑλθόν, ἀμφω συνημῆς ὄντας, ὃ δὲ πρότερον προ-
μαυτευσάμενος ἔτι γενέσθαι ταῦτα. *Ἀφ' ὧν πλείοντες γενήσεσθαι Henry.*
γὰρ ἡ Σικυδῶν ἐς Κίρραν, καὶ μέσσην τὴν πόρον
πλευράῳ περὶ τοὺς τοῖς ἰάπτῃ, ἀνδράπησαν. ΔΙ.
ὅτι ἐπὶ τῇσιν ἡμεῖς δὲ, ὅπῃτε ὅν τῶν βίῳ ἡμῶν, ὃ δὲ
τοῖσιν οὐκ οὐκ ἀλλήλων οὐτε πρότερον οὐκ
ἀμείνῃ Ἀπιδένειον ἀποθανεῖν, ἐς κληρονομήσασιν τῆς
βακτηρίης αὐτῶν. (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὴν ἐκ κοίνης
ποιησάμενος) ἔτε οἱ μὲν σὺ, ὦ Κράτης, ἐπιθύμεις
κληρονομεῖν ἀποθανόντες ἐμῶν καὶ κτήματα, καὶ τὴν πῖθον,
καὶ τὴν πῖθον, καὶ τοῖς δὲ δύο θέρμῳ ἔχουσιν. ΚΡ. ὃ δὲ
γὰρ μοι τῶν ἐσθλῶν, ἀλλ' ὃ δὲ σὺ, ὦ Διόγενες, ἂν γὰρ ἐχρῆν,
* σὺ τε Ἀπιδένειος ἐκκληρονομῆσαι, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολ-
λὰ μείζω, καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙ. τίνα
ταῦτα φῆς; ΚΡ. σοφίαν, ἀνδρείαν, ἀλήθειαν, παρ-
ρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙ. νῦν Δία μέμνημαι, τῶν
ἀφ' ὧν ἀμείνων τὸν πλῆθος παρ' Ἀπιδένειος, καὶ σοὶ
ἐπὶ πλείω ἡσυχασίαν. ΚΡ. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέτερον
τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ ὃ δὲ εἰς ἐθεράπευεν ἡμᾶς,
κληρονομῆσιν ὁροσδοκῶν ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐ-
βλεποῖ. ΔΙ. εἰκότως. ὃ γὰρ εἶχον ἐνθα δεῖξαι το
τὰ ταῦτα παρ' ἡμῶν, διαρρηκότες τῶν περὶ
καθάρων τὰ σαθρὰ τῶν βαλάντιων, ὥστε εἰ ποτε καὶ

1 Ἀπὸ Σικυδῶν δὲ Κίρρα] Sicyon urbs Peloponnesi, Cirrha
Phocidis oppidum.

2 Πλευρὰ τοῦ ἰάπτου] Ventus ille ex Apulie finibus proficisci-
tur, adversus Eurum flat. Vid. Gell. lib. 2. cap. 22. ex Pelo-
ponneso igitur in Phocida solventes obliquo flatu excipiat neces-
se est.

3 Χοίμη] Χοίμη Attica mensura pro aridis, maximè cibo diur-
πο, cuius capacitas est sesquiseptarius. Cogn.

4 Σὺ π. Ἀπιδένειος] Anacithenes fuit princeps Cynicæ sectæ,
præceptor Diogenis, cuius discipulus erat Crates. Vid. Voss. de
sectis Philosophorum, cap. xviii.

ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὴς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν θύβης, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμῆος γεγενῆς διψαμένων· οἷόν τι πάχυσον· αἱ δὲ Δαναῦ αὐταὶ παρθένοι ἐς τὸ τετραπλημῶν πίθον ἐπαντλῦσαι τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡ. ἔκοῦν ἡμῖς μὲν ἕξοδον καὶ ταῦτα τὸ πλεόν· οἱ δὲ ὁδὸν ἤξουσιν κομίζοντες, καὶ τῷτοι ἄχρει δὲ πορθμέως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩ- ΟΣ, καὶ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΕΜΕ δὲ προκεχειρᾷ σὺ, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γὰρ εἰμι. ΑΝ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἔχον ὁ Μίνως διχασάτω. ΜΙ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. οὗτος μὲν Αντίδας ὁ Καρχηδόnius· ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ Φιλίππης. ΜΙ. νῆ Δία ἐνδοχοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ πῶς πίνος ὑμῖν ἢ εἰς; ΑΛ. πῶς προεδρίας· Φησὶ γὰρ ἔστος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμῷ· ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, ἔχῃ τῆς του μόνον, ἀλλὰ πάντων χερδὸν τῶν πρὸς ἐμῷ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια. ΜΙ. ὧς κοῦν σὺ μέρει ἐχάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ

1 Αἱ δὲ Δαναῖς φε.] De his vid. Hor. Carm. lib. 3. Od. xi.

Audiat Lyde scelus atque notas

Virginum pœnas, φη inane Lympha

Dolium fundo pereuntis imo &c.

2 ἤξουσιν κομίζοντες] Hæc cum particip. conjunctum sæpe sæpius redundat; participium autem per verbum suum reddendum est, ejus modi, temporis & personæ ejus est verbum ἤκω. ut ἤκω φέρον pro φέροι affert ἤξουσιν κομίζοντες pro κομίζουσι afferent.

3 Τὰ πολέμια] Subaud. πράγματα &c. καὶ.

πρώτος, ὁ Αἶβυ, λέγει. ΑΝ. ἐν μὲν τῷτο, ὁ Μί-
νωε, ἀνάμειν, ὅπ' οὐταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φονίῳ
ἐξέμαθον· ὥτε ὑδὲ ταύτῃ πλέον ὕτος ἐνέγκαιτό μιν.
Φημὶ ὅτι τῆς μάστιγα ἐπαίνε ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ
μὴδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα παρρηχώρησαν,
δι' αὐτῶν διύαμιν τε περὶ βαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαν-
τες δεχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορκήσας¹ ἐς τὴν
Ιβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν² τῶν ἀδελφῶν, μεγίστην
ἠξιώθην, ἀειτος κειθείς· καὶ τοὺς γὰρ³ Κελτίβηρας εἶλον,
καὶ⁴ Γαλατῶν ἐκράτησα τὴν Ἑσπερίων καὶ τὰ με-
γάλα ὄρη ὑπερβάς, ὅτι παρὰ τὴν Ἡριδανὸν⁵ ἀπαῖνα
κατέδραμον καὶ ἀναστάντες ἐποίησαν ποταμούςας πόλεις
καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμεν· καὶ μέχει τὴν
περατείαν τὴν πρὸς ἡμέρας πόλεως ἦλθον· καὶ ποσούτους
ἀπέκτενα μίᾱς ἡμέρας, ὥτε τῆς δακτυλίδος αὐτῶν
μεθ' ἡμῶν ἀπομετρήσας, καὶ τοὺς ποταμούςας γεφυρῶσαι
νεκροῖς, καὶ ταύτας πάντα ἔπραξα, ὅτε Ἀμμωνίου
ἱὸς ὀνομαζόμενος, ἔπε Θεὸς εἶναι παρρησιόμηνος, ἢ

¹ Εἰς τὴν Ἑσπερίαν] V. Liv. lib. xxi. c. v.

² Τῶν ἀδελφῶν] Asdrubale, Amilcaris genero, sub quo Impera-
tore triennio meruit. Liv. lib. xxi. c. iv.

³ Κελτίβηρας] Ad Iberum Hispan. fluv. populos. Cogn.

⁴ Γαλατῶν] Gallie Transalpinæ incolæ erant: quæ enim Ro-
manis Gallia, Græcis Γαλατία appellatur, & ἰσπερία Γαλατία, ut a
Galatiâ Asiaticâ (cujus incolæ hujus ἀπαῖνας) distinguatur.

⁵ Τὰ μεγάλα ὄρη] Alpes. Vid. Liv. lib. xxi, xxii, xxiii, ubi
omnia videre est quæ sequuntur.

⁶ Περὶ τὴν Ἡριδανὸν ἀπαῖνας] Elliptica est oratio, pro ἀπαῖνας
τὰ χώματα περὶ τὴν Ἡριδανὸν ὄντα.

⁷ Οὗτε Ἀμμωνίου ἱός.] Hæc omnia Alexander. Vid. Just. lib. xi.

V A R I Æ L E C T.

a Γρ. Ω Λέον in Cod. Lut. Par. edit. in plerisque δ Λέον.

b Γρ. Απαῖνας κατέδραμον in Cod. Lugdun. edito; in cæteris
ἀπαῖνας.

οὐσίαν

οὐκ οὐκ τῇ μητρὶ διεξίαν, ἀλλ' ἀνθρώπος ὦναι ἀμα-
 λογῶν, φραττηγῶν τε τοῖς σιμωτοῦσιν ἀντοξέτατόμα-
 νος, καὶ φραττήταις τοῖς μαχημαῖσι συμπελεκόμε-
 νος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καὶ ἀγαυοῦ ὁμόνομος ὑπερβύ-
 ρητας, περὶ δώκεν πινά, καὶ τὰς πολυμήσαντι παρα-
 δίδοντας θύου τιμὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ, παρῶν
 δεξιῶν παραλαβὼν, ἤυξησεν, καὶ παραπολὺν ἐξέτενε,
 χρυσάμενος τῇ τὴν τύχης ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' ἐν οἴκῳ ἦ-
 τε, καὶ τὸ ὄλεθρον ἐκείνου Δαρῆον¹ ἐν Ἰσῶ² τε καὶ Ἀρ-
 βήλοισι ἐκράτησεν, δώπας τὴν πατρῶν, προσκυνοῦσά
 ἤξιν, καὶ δαύται τῇ Μηδικῇ μετεδότησεν ἐαυ-
 τὸν καὶ ἐμαυτοῦ οἱ τοῖς συμποσίοις³ τὴν Φίλως, καὶ
 σιμωλάμβαναν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς
 πατρῆδος καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τὴν πολέμιον
 μεγάλῳ φόβῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως
 ὑπήκυστα, καὶ ἰδιώτῳ ἐμαυτὸν παρέχον καὶ κατὰ δι-
 καοδαίους ἠνεγχε δυνάμειος τὸ πρῶγμα. καὶ ταῦτ'
 ἐπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς
 Ἑλληνικῆς, καὶ ὅτε Ὀμηρον, ὡς ὁ ἔτος, ῥαψα-
 δῶν⁴ ὅτε ὑπ' Αἰσχύλῃ τὰς σάφισι καὶ παιδευθεῖς, μόνῃ
 δὲ τῇ Φύσιν ἀγαθῇ χρυσάμενος. ταῦτά ὅσιν, ἀ ἐγὼ
 Ἀλέξανδρον ἀμείνων Φημι εἶναι· εἰ δ' ἐπὶ χαλλίον ἔτος,
 διότι ἀφ' ὧν κεφαλῇ διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν

1 Ἐν Ἰσῶ² ἔτος.] Iffus urbs Ollicia, (ubi Alex. Darium vicit, ideoque Nicopolis ab eo dicta est) Arbela Persiae civitas. V. Diod. Sic. lib. xvii.

2 Δαύται τὴν Μηδικήν ἔτος.] Vid. Diod. Sic. lib. xii. Liv. l. ix.

3 Τὴν Φίλως.] Cliti caedem tangit.

4 Ἐπειδὴ μετεπέμπετο.] V. Liv. lib. 30. cap. xx.

5 Καὶ οὗτοι Ὀμηρον.] ἰφρόνα γὰρ Ἀλέξανδρον μίτρα ἐπὶ τῷ ἀπὸ τῆς
 μητρὸς περιφέρει τὴν Ἰλιάδα. Schol.

6 Ὅτε ὑπ' Αἰσχύλῃ ἔτος.] Aristotele præceptore per quinquen-
 nium Alexander usus est. Vid. Just. lib. xii.

ἴσας ἔ ταῦτα σεμνά· οὐμὶν δ' αὖ τὸν ἄμεινον δόξαι
 εἰν αἰ γενναῖον ἔ στρατηγὸν ἄνδρος, τῇ γνώμῃ πλέον
 ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένον. ΜΙ. ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ
 ἀγεννῆ ἢ λόγον, ὁ δ' ὡς Λίβυον εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτῶν.
 σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῶς; ΑΛ. ἐ-
 χρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν-
 ῃσαν γὰρ ἡ Φήμη διδάσκει σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεύς,
 οἷος δὲ ὅτος ληστὴς ἐγένετο. ὁμοίως δὲ ὄρα, εἰ κατ'
 ὀλίγον αὐτῷ δύνειται· ὅς νεὸς ὢν ἐπὶ, παρελθὼν ἐπὶ
 τὰ πρᾶγμαλα, ἔ τιμω ἢ δέχινω πταρυγμένον κα-
 τίον, ἔ τὲς Φοιέας ἢ πατρὸς μετήλθον, καλὰ φο-
 βήσας ἢ Ἑλλάδα, ἢ τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ· στρατηγὸς
 ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἠξίωσα ἢ Μακεδόνων
 δεχθῆναι φέρεται, ἀγαπᾷν ἄρχειν ὁπίσσω ὁ πατὴρ κατέ-
 λιπεν· ἀλλὰ πᾶσαν ὀπινοήσας ἢ γῆν, ἔ δεινὸν ἡμισά-
 μμος εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων, ἐσέ-
 βαλον ἐς ἢ Ἀσίαν· ἔ ἐπὶ τε ἢ Γρανικῷ ἐκράτησα με-
 γάλῃ μάχῃ· ἔ ἢ Λυδίας λαβὼν, ἔ Ἰωνίαν, ἔ Φρυγί-
 αν, ἔ ὅλως τὰ οἱ ποσὶν αἰεὶ χερσὶν ἡμιμυῖος, ἦλθον ἐπὶ Ἰαδόν,
 ἐνθα Δαρεῖος ὑπέμενε, μυριάδας πολλὰς στρατοῦ
 ἄγων. ἔ τὸ ἀπὸ τῆς, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴτε ὅσους
 ὑμῶν νεκρὸς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γὰρ
 ὁ πορθμεὺς μὴ ἀφαιρῆσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος,
 ἀλλὰ σχεδίας ἀφαιρῆσθαι αὐτοῖς τὰς πολλὰς αὐτῶν
 ἀφαιρῆσαι. ἔ ταῦτα δὲ ἔπρατον, αὐτὸς περ-
 κιδιμυῖων, καὶ πρῶσκα ἔ ἀξίαν. ἔ ἴνα σοι μὴ τὰ
 ὅς Τύρω, μηδὲ τὰ οἱ Ἀρβήλοισι διγύνομαι, ἀλλὰ

1 Οὐδ' ὡς Λίβυον φ.ε.] Ut qui Barbarus fuerit.

2 Ἀρχὴν πεταρυγμένην] Vid. Q. Curt. lib. 2.

3 Τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ] Vid. Diod. Sic. lib. xvi, ubi videre est omnia quae sequuntur.

4 Γρανικῷ] Bithyniae fluvio.

5 Εἰ Τύρω] Phoeniciae urbs.

καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸ Ωκεανὸν ὅρον ἐποίησάν·
 μίλιν τὴν δαχύνει, καὶ τὴν ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ
 ἰ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ ἔκ δίκαια-
 φρονήτας ἀνδρας, ὑπερβὰς τὴν Τάναϊν, ἐνίκησα με-
 γάλην ἰσπομαχίαν· καὶ τὴν Φίλως δὲ ἐποίησα, καὶ
 τὴν ἐχθροὺς ἡμιανάμην. εἰ δὲ καὶ Θεὸς ἐδόκουν τοῖς
 ἀνθρώποις, συγχεῖντο ἑκείνοι, ὥστε τὸ μέγεθος τῶν
 πραγμάτων καὶ τοιοῦτον τι πιστεύσαντες περὶ ἐμῶν. τὸ
 δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον· ὁ
 τος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν ἰ Προυσία τῷ Βιθυνῶ, κα-
 θαύρα ἄξιον ἢ πανηγύρεον καὶ ὁμότατον ὄντα· ὡς
 γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγων· ὅτι οὐκ
 ἰσχυρὴ, ἀλλὰ πονηρὴ, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι νόμιμον
 δὲ, ἢ περὶ ἀνέιδισι τὴν Συφῆν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει· ἐν Καπύῃ, ἐταί-
 ρας συνῶν, καὶ τὴν ὅλην πολέμου καιρὸς ὁ θαυμάσιον
 καθυδουπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ ἐστέρα δό-
 ξας, ἐπὶ τὴν ἐὼ μάλλον ὤρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα,
 Ἰταλίαν ἀναιματωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι
 Γαδείρων ὑπαγόμενους, ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε
 μοι ἐκεῖνα, ὑποπλήσσειν ἡδὴ, καὶ δεσπότιν ὁμολο-
 γῶντα. εἰρηκα· σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαιε· ἱκανὰ γὰρ
 ὑπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. ΣΚ. μὴ ὥστερον, ἢ μὴ

1 Πῶρον] Indix regem.

2 Προυσία Πρυσία] Bithyniae regi, ad quem Annib. a Romanis victus se receperat; ceterum postea a Romanis postulatus, & Prusiae fidem suspectam habens, hausto, quod inclusum annulo gestabat, veneno se confecit. Vid. Liv. lib. 39. c. 51.

3 Εν Καπύῃ] Vid. Liv. lib. 23. c. 17.

4 Τα μέχρι Γαδείρων] Subaud. χόρια & ἐκτισμένα.

V A R I E L E C T.

α Γε. ἰταίως συνῶν In MS. Gr. in editis ἐτάως.

ὃ ἐμὲ ἀκρίβους. ΜΙ. τίς γὰρ εἶ, ὃ βέλπεις, ἢ πόθεν
ὦν ἐρεῖς; ΣΚ. ¹ Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ² ὁ
κατελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις
μάχαις. ΜΙ. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚ. Ἀλέξανδρου
μὲν ἦσαν εἶναι, τοῦ δ' Ἀνίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα
νικήσας αὐτὸν, ³ καὶ Φυγῆν καταναγκάσας ἀτίμως·
πῶς οὖν οὐκ ἀνάγκητος ἔστος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον
ἀμυλλᾶται, ὃ ἔδδ' Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς αὐτὸν
πορθεῖν ἀξιώ; ΜΙ. νῆ Δί' ἐλγνύμοινα Φῆς,
ὃ Σκηπίων. ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθαι Ἀλέξανδρος·
μετ' αὐτὸν δὲ, σὺ εἶπα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀνίβου,
ἔδδ' ἔστος ἐκταφρόνητος ὢν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.
ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΤΙ τῷτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέτυκας ὥσπερ ἡ-
μεῖς ἅπαντες; ΑΛ. ὅρα, ὦ Διόγενες· ἐπὶ τῷ
δοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙ. ⁴ οὐκοῦν ὁ
Ἀμμων ἐφεύδeto, λέγων ἑαυτὸν σε εἶναι ὅν· σὺ δὲ

¹ Σκηπίων Ἰταλιώτης.] Scipio Africanus major.

² Ὁ κατελὼν Καρχηδόνα.] Κατελὼν hīc significat, *vici, expugnare*,
non *delevi*, quod volunt Interpretes. Scipio enim de quo nunc
agitur, Carthaginem tantum expugnavit, Vid. Liv. lib. 26. delevit
Africanus junior. Vid. L. Ep. lib. 51. African. autem juniorem hīc
non intelligi ex eo patet, quod inferius paulo se victum Anniba-
lem in fugam dedisse asserat. Annibal enim occidit ann. Romæ
conditæ 567. Vid. Liv. lib. 39. at tunc temporis Scip. Afric.
junior erat infantulus; natus enim erat anno U. C. 565. Vid.
Liv. lib. 44. cap. 44.

³ Καὶ Φυγῆν ἔστω.] Vid. Liv. lib. 30. c. 35. quinetiam in capite
trigesimo septimo ejusdem libri dicit, sunt qui Annibalem ex acie
ad mare pervenisse, inde præparatâ nave ad regem Antiochum ex-
templo profectum tradant: postulantque ante omnia Scipioni, ut
Annibal sibi traderetur, responsum esse, Annibalem in Africâ non esse.

⁴ Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἔστω.] Olympias mater Alex. viro suo Philippo.

Φιλίππου ἄρα ἦδ' α; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδὴ ὡς
 γὰρ αὐτὸς ἐπιθήκειν Ἀμμωνος ὄν. ΔΙ. καὶ μὲν καὶ περὶ τῆς
 Ολυμπιάδος ὁμοία ἐλέγοντο, δέχοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ,
 καὶ βλέποντα ἐν τῇ θύῃ εἶτα οὕτω σε πεισθῆναι· τὸ
 δὲ Φίλιππον ἐξηπαίθετα, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι.
 ΑΛ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι
 ἔδεν ὑγίης οὐτε ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προ-
 φῆται ἐλεγον. ΔΙ. ἀλλὰ τὸ ψεύδεις αὐτῶν οὐκ ἄ-
 χρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, περὶ τὰ πρᾶγματα ἐγί-
 νετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπρασον Θεὸν εἶναι σε νομίζοντες·
 ἄλλος εἰπέ μοι, πῇ τὴν τοσαύτην δέχην καταλείψεις;
 ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες. οὐ γὰρ ἔφθασα ὑπισκῆ-
 ψαί π' αὐτῆς ἢ τῷτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων
 ἡ Περδίκκα τὸ δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί
 γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙ. ὅτι γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην
 οἷα ἐποίει ἡ Ελλάς, ἄρτι σε παρεληφότα τὴν δέχην
 κολαχθόντες, καὶ περὶ αὐτὴν αἰρέμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ
 τῆς βαρβαρίας, ἐνιοὶ δὲ καὶ τοῖς δώδεκα Θεοῖς προστι-
 θέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομέμεναι, καὶ θύοντες ὡς δεσπότου
 ἤσαν; ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ.
 ἐπὶ ἐν Βαβυλῶνι κείμεναι, τέτην ταύτην ἡμέραν ὑπὲρ

confessa fuerat se Alexand. non ex eo, sed ex serpente ingentis mag-
 nitudinis concepisse. Quā ex causā Olympiadem, velut stupri com-
 pertam, repudio dimisit. Alexander igitur cupiens originem divinita-
 tis acquirere, simul et matrem infamiā liberare, ad Jovem Ham-
 monem pergit, et per praemissos subornat antistites, quid sibi respon-
 deri velit. Ingredientem templum statim antistites ut Hammonis
 filium salutant. Justin. lib. XI. c. II.

1 Περδίκκα] Vid. Diod. Sic. lib. 19.

2 Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Ellipsis est, quam sic supple. τί
 γὰρ ἄλλο ἐγέλασα, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην.

3 Καὶ τοῖς δώδεκα Θεοῖς] Diis majorum Gentium, quos huic di-
 sticho inseruit Ennius,

Juno, Vesta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars,
 Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

χρῆται

χρνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασιγής, ἢν ποτε ἀγάγη
 σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων ¹ τῶν ἐν ποσίν, ² ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παραγών με, θάψεν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τὴν Αἴγυπτιον
 θεῶν. ΔΙ. μὴ γελάσω, ὦ Αλέξανδρε, ἱερῶν ὧν ἄρτι
 ἐπὶ σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα ³ Ἀνθεῖν, ἢ Οσίην
 γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεότατε, μὴ
 ἐλπίσης. εἰ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν πῃ τῆς ἀπαξ δι-
 απλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ⁴ ἐς τὴν εἴσω τοῦ τομίῃ
 παρελθόντων· εἰ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακός· ἐδὲ ὁ Κέρβερος
 θυκαλαφρόνητος. ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἀν μάθοιμι ὧς σὺ,
 πῶς φέρεῖς ὅπουτ' ἀν ἐννοήσης ὅστις θυδαιμονίαν ὑπὲρ
 γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπι-
 γαίς, καὶ σατράπαις, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσ-
 κυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα
 θηρία, καὶ πῦλιν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐ-
 λαύνοντα, ἀφ' ὧν δὲ δὲ μόνον ταῖς λευκῇ τῇ κεφαλῇ,
 πορφύρεα ἐμπεπορημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ
 τῇ μνήμῃ ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ
 ταῦτά πε ὁ σοφὸς Αἰετοτέλης ἐπαίδευσεν μὴ οἶεσθαι
 βέβαια εἶναι τὰ ὧς τῇ τύχῃ; ΑΛ. σοφός, ἀπάν-
 των ἐκείνους κολάκων ὀπιτριπτόμενος ὧν; ἐμὲ μόνον
 ἔασον τὰ Αἰετοτέλης εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ'
 ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέτελλεν· ὡς δὲ χαλῆ· χρητό μὲν τῇ περὶ
 παιδείαν Φιλοπυμῖα, θωπεύων, καὶ ἐπαῶν, ἄρτι μὲν ἐς
 τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῷτο μέρος ὧν ⁴ τὰ γὰρ, ἄρτι δ'
 ἐς τὰς τωράξεις, καὶ τὴν πλοῦτον· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τῷτο

τὸ γὰρ

καὶ τῷτο

¹ Τῶν ἐν ποσίν.] Periphrastica locutio pro τῶν παρόντων.

² Ες Αἴγυπτον.] Vid. Diod. Sic. lib. 18.

³ Ἀνθεῖν ἢ Οσίην.] Duos apud Aegyptios Deos, quorum alter canis formā, alter bovis colebatur. V. Diod. Sic. lib. 1.

⁴ Ες τὸν εἴσω.] Sub. πίπον.

⁵ Τὰ γὰρ.] Nota Emphasim articuli τῷ. ἀγαθὸν signif. bonum, τὸ ἀγαθὸν [μνημονεύον bonum].

ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὥς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτοὺς λαμβάνων γῆς, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπε, καὶ τεχνίτης· πλην ἀλλὰ τὸ γε ἀπολέλαιχε αὐτοῦ τὴ σοφίαν, τὸ λυπεῖσθαι ὥς ἐπὶ μεγάλῃς ἀγαθοῖς, ἀ κατηριθμήσω μικρὰ γε ἔμπροσθεν. ΔΙ. ἀλλ' οἶδα ὃ δραστέον; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ οὐταῦθά γε ἐλλέεσρος ἢ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὀπισπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Δεισοτέλῃς ἀγαθοῖς ἀνέμνος. καὶ γὰρ καὶ ἱ Κλεῖτον ἐκείνων ὄρα, καὶ Καλλιθέην, καὶ ἄλλας πολλὰς ἐπὶ σε ὀρμῶντας, ὥς ἀφασάσαιντο, καὶ ἀμυνάιντό σε ὡς ἔδρασας αὐτὰς. ὥστε τ' ἐτέρον οὐ ταύτῃ βιάδιζε· καὶ πῖνε πολλάκις, ὥς εἶμι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.
ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΝΥΝ μὲν, ὦ Αλέξανδρε, οὐκ ἂν ἕταρος γένοιο μὴ ἔκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· ἢ γὰρ ἂν ἐπεθῆκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. ΑΛ. ἐδ' αὐτὸς ἡγνόνην, ὦ πάτερ, ὥς Φιλίππου ἔ' Ἀμυνότα υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὥς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκῃ σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἕταροπαθησόμενον ὑπὸ τῶν περὶ φητῶν; ΑΛ. οὐ τῆτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγητάν με, καὶ ἔδειξεν ἐπ' ἀντίστατο, οἰόμενοι Θεῶν μάχεσθαι· ὥστε ῥᾶον ἐκράτην αὐτῶν. ΦΙ. πῶν ἐκράτησας σὺ γε ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς

1 Κλεῖτον καὶ Καλλιθέην] Clitum interfecit Alex. quod Philippi memoriam tueretur, & patrem plus quam filium laudaret; Callisthenem vero, quod illum pro Deo habere recusaverit. Vid. Just. lib. xi.

2 Ὡς ἔδρασας αὐτούς.] Ellip. pro ὑπὲρ ἐκείνων ὡς ἔδρασας αὐτούς.

αὐτοὶ συνωλύθησιν, τοξάεα, καὶ πελτάεα, ¹ καὶ γέφυρα
οἰοῦνται περὶ δὲ λημέροισι; ² Ἑλλήνων κρατὶν ἔργον ἦν,
Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων
ὀπλιτικόν, καὶ τὴν ³ Θεσσαλικὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἠλεί-
ων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτατικόν, καὶ Θωάκας,
καὶ Ἰλλυριεὺς, καὶ καὶ Παίονας χειρώσασθαι ταῦτα μεγάλα.
Μήδων δ', καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀν-
θρώπων, καὶ ἄλλων, ὅσῃ οἶδα ὡς περὶ σοῦ μύριοι
⁴ καὶ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας
ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκέλευον, ἀλλὰ, πρὶν ἢ τόξωμα
ἐξικεῖσθαι, Φυρόντων; ΑΔ. ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὡ
πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ὅσῃ θυκαλαφρόνητόν τι
ἔργον; ⁵ καὶ ὅμως ἐδραστήσας αὐτὰς, ἐδὲ περὶ δόσιαις
ὠνύμμος τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν. ἐδ' ὀπίσκησα
πάντοτε, καὶ ὑποχόμμος ἐφυσάμην, καὶ ἄπειρον ἐ-
περξάμην καὶ νικᾶν ἔνεχα. καὶ τὰς Ἑλλήνας δὲ, τὰς
μὲν ἀναιμῶντι παρέλασον, Ἰθηβαίους δ' ἴσως ἀκέρως
ὅπως μετήλθον. ΦΙ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος

1 Καὶ γέφυρα] Περὶ καὶ αὐτῶν ἐστὶν ἄλλα κυρίως τὰ γέφυρα. καταχρηστικῶς
δὲ καὶ ἄπαν τὸ σκεπασμὸς, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης πρὸς ὕλης
γέφυροι ἐλέγχοντο. Schol.

2 Ἑλλήνων] Quae de Philippo sequuntur, videre est in Diod. Sic.
lib. xvii.

3 Μὲν Κλεάρχου] Vid. Diod. Sic. lib. 14. & Xenoph. Κύρου
ἀναστ. lib. 1.

4 Καὶ ὅμως Φε.] Tangit patris cauponiuta, de quo Demosth.
& alii. Bourdel.

5 Θεβαίους δ'] Thebanis Alexander bellum ideo intulit, quod
cum aliis Graeciae civitatibus ab eo Persicum bellum agrefuero de-
fecerant, nec postea precibus nec deprecatione usi sunt: itaque vixit
gravissima quaeque supplicia miserrima captivitatis experti sunt. Just.
lib. 11. Vid. & Diod. Sic. lib. 17.

VARIÆ LECT.

a Γε. Θεσσαλικὴν ἵππον In MS. Græc. in vulgat. Θεσσαλὸν ἵππον.

γὰρ

γὰρ ἀπήγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δευατίῳ διελάσας με-
ταξὺ δειπνῶντα ἐφόνευσας, ὅτι ¹ με πρὸς τὰς σὰς
πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε· σὺ ᾗ καὶ ᾤ Μακεδονικὴν
χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδην, ὥς Φασι, μετενέδυσεν,
καὶ πᾶσαν ὀρθρίῳ ἐπέθε, καὶ προσκυνῆσθαι ὑπὸ Μακε-
δόων, (ὕπ) ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίως· καὶ τὸ πάντων γε-
λοιότατον, ἐμμεν τὰ τῷ νεικημῶν· εἰ γὰρ λέγειν
ἔσται ἄλλα ἐπραξας, ² λέεσι συγκατακλείων πε-
παυδευμῶντες ἄνδρας, καὶ γάμους τοιοῦτους γαμῶν, καὶ
Ἡφαιτίαν Ἰσθραπαῶν· ἐν ἐπῆνεσα μόνον ἀκίστας,
ὅτι ἀπέχε ³ τῷ Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ
τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῷ θυγατέρῳ ἐπεμελήθη·
βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. ΑΛ. τὸ Φιλοκίνδυνον ᾗ, ᾗ

¹ Μὲ πρὸς τὰς σὰς πράξεις.] Hoc modo dixisse Ciceronem observat Gronovius, Isocrates majore mihi ingenio videtur quam ut cum orationibus Lysia compararetur; & Justinum, Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles; nullus tamen fortuna Candauli comparandus.

² Λέεσι συγκατακλείων &c.] Ad Lyfimachum Agathoclis F. respicit, qui virtutis & philosophia palmam inter ceteros tulit. Ad hunc autem modum se habet historia. Alex. Callisthenem philosophum, quod eum adorare recusaverat, abscissis auribus, naso, labiisque deforme ac miserandum spectaculum reddidit, & cum cane in caveā clausum ad metum ceterorum circumtulit; tunc Lyfimachus (audire Callisthenem, & praecepta ab eo virtutis accipere solitum) misertus tanti viri, venenum ei in remedia calamitatum dedit. Quod tam egre tulit Alexander, ut eum leoni ferocissimo obijci juberet. Justin. lib. XV. ubi & plura: γάμους δὲ τοιοῦτους respicit ad captivas mulieres ab eo in matrimonium receptas; Justinus enim de Statirā in matrimonium receptā loquens, vocat crimen regis; Arrianus autem in 4. lib. de Alexand. Expedit. de Rhoxane, Oxyartis filiā loquens, scribit, Alexandrum ejus amore captum, nihilominus tamen contumeliam, utpote captivā, inferre noluisse, matrimonio autem dedignatum non fuisse. Quod quidem Alexandri factum laude potius quam reprehensione dignum censuerim. Vid. Epit. Arriani de Alex. Exped. Diodoro Siculo annexam.

³ Τῆς τῷ Δαρείῳ &c.] Vid. Diod. Sic. lib. 17.

πάτερ,

πάτερ, ἔκ ἐπαγνῆς, καὶ τὸ ¹ ἐν Οὐδράκῃς πρῶτον
καθάλασθαι ² εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τέχους, καὶ ποταῦτα
λαβεῖν τραύματα; ΦΙ. οὐκ ἐπαγνῶ τῆτο, ὦ Αλέξ-
ανδρε, οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ πτρώσκεισθαι
ποτε τὴ βασιλείᾳ, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ'
ὅτι σοὶ τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε. Θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν,
εἴ ποτε τραθείης, καὶ βλέποιν σε φορέσθην ἢ πολέμῳ
ἐκκοιμίζομενον, αἵματι ρεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ
τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὄρωσι. καὶ ὁ Αμμιαν
γῆς, καὶ ψυδόμενις ἠλέγχετο. καὶ αἱ τρωφῆ, κό-
λακες. ἢ τίς ἐκ ἀν' ἐγάλασεν ὄρων τὴν Διὸς ὑὸν λει-
ποψυχοῦντα, δέομενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ
ὁπότε ἤδη τέθηκας, οὐκ οἶμι πολλὰς εἶναι τοὺς τιμὴν
προσποίησιν ἐκείνῳ ἐπικερλομένης, ὄρωντας τὴν νεκρὴν
τὴν Θεῶν ἐκλάσθην κείμενον, μυδῶντα ἤδη, καὶ ἐξωδηκότα,
καὶ νόμον σωματῶν ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσι-
μον ὃ ἐφης, Αλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο κρατῆν βαθείας,
πολύ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῷ καθ' ὁρθομύμων. πάν-
τες γὰρ ἐδέχθησαν, ὑπὸ Θεῶν γίνεσθαι δοκοῦν. ΑΛ. οὐ
ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρα-
κλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐπάμιλλον πθέασί με. καὶ τοὶ τιμὴν
³ Ἀορνὸν ἐκείνῳ, ἔθ' ἐτέρῳ ἐκείνων λαβόντες, ἐγὼ μόνος
ἐχειρωσάμην. ΦΙ. ὁρᾷς ἅπαντα ὡς ὑὸς Αμμιανος
λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παρὰβάλλεις σεαυ-
τὸν, καὶ ἐκ αἰσχύνῃ, ὦ Αλέξανδρε, ἔδε τὸν τύπον ἀπο-
μαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν;

¹ Εν Οὐδράκῃς] Indix gens erant Oxydracæ. Vid. Diod. Sic.
lib. 16.

² Εἰς τὸ ἐντὸς] Subaud. Χώρον.

³ Ἀορνὸν] Petra apud Indos mira asperitatis & altitudinis,
Just. lib. 12. Vid. & Diod. Sic. lib. 17.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ, καὶ ΑΝΤΙΑΟΧΟΥ.
ΑΝΤΙΑΟΧΟΣ.

ΟΙΑ πρῶτον, Ἀχλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεύῃ σοι εἶρη] περὶ τῷ θανάτῳ ὡς ἀγενῆ καὶ ἀνάγκῃ τῶν διδασκάλων ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοῖνικος ἡκροώμενη γὰρ ὁπότε ἔφησιν βούλεσθαι ἑπάρμενος ὢν, ζητεῖν πᾶσι πνι τῷ ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη, μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῷ κερῶν. ταῦτα μὲν οὖν, ἀγενῆ πνι Φρύγα, δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ χαλῶς ἔχοντος Φιλόζωνος ἴσως ἐχρεῖν λέγειν τὸν Πηλέως δὲ υἱόν, τὸν Φιλοκινδυνότατον ἥρῶν ἀπάντων, ταπεινὰ ἔτω καὶ αὐτῷ ἀφαινοῦσθαι, πολλὴ αἰσχύνῃ, καὶ οἰαπότῃς τῶς ταῖς πεπραγμέναις σοι ὡς τῷ βίῳ. ὅς, ἔξῃ ἀκλεῶς ὡς τῇ φθιώτῃ 3 πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἔκῃ προεἶλε τὸν μὲν τῷ ἀγαθῆς δόξης θάνατον. ΑΧ. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔπῃ τῷ ταῦθα ὢν, τὸ βέλπον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δὲ τῶν ἐκείνο δοξάειον προετίμων τοῦ βίου. νῦν δὲ σιωπῇμι ἤδη, ὡς ἐκείνῃ μὲν ἀνωφελὲς, εἰ καὶ ὅτι μάλι-

1 Ἐπάρμενος ὢν] Homeri locum respicit,

Βυλοῖμην καὶ ἐπάρμενος ἰὼν θηπούμεν ἄλλω

Λοῖρι παρ' ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη,

Ἡ πᾶσιν νικῶσι καταφθιμένοις ἀνάσσειν, Od. λ'. v. 488.

2 Ος, ἔξῃ.] Sunt qui non quantum modo, sed & primum & sextum casum genitivi loco absolute usurpari existiment, ut ἀνοήτως τῷ σώματι πῦρ πάλιν γίγνεται τὸ πῦρ, ἀπὸ τῆς meatibus corporis, rursus fit ignis. Aristot. οἷς γινόμενοις πῶς οὐκ οὐκίως μύζα φροῖνις; quibus factis, quomodo non merito de te magnifice sentias? Isocr. sic & ἀκούειν, audito, πρὸς τὸν γινόμενον, mandato, ἔξῃ, cum liceret, διο, cum oporteat &c. sed melius, ut opinor, quibus hæc & similia ἁλειπτικῶς poni videntur, & hoc modo supplenda; ὅταν ἀνοήτως ὦσι &c. συν οἷς γινόμενοις &c. μετὰ τὸ ἀκούειν πρῶτον, μετὰ τὸ προσπαγεῖν πρῶτον, sic & μετὰ τὸ ἔξῃ πρῶτον, μετὰ τὸ διο πρῶτον. μετὰ enim in postquam cum verbo satis commodè resolvi potest.

3 Πολυχρόνιον βασιλεύειν, Vid. Hom. Il. ι. v. 410.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 49

τα οἱ ἄνω ῥα φθάνουσιν. μὲν νεκρῶν δὲ, ὁμοτιμία. καὶ
οὔτε τὸ κάλλος ἐκείνο, ὦ Αντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς
πάρεστι· ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζό-
φῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων λίσσονται· καὶ
οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεῖξάσι με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν
θραπέυουσιν· ἰσηγεία δὲ ἀκρίβης, καὶ νεκρὸς ὅμοιος,
ἢ μὴ κακός, ἢ δὲ καὶ ἐοιδός· ταῦτά με ἀνῆλ, καὶ ἀχ-
θομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. ΑΝ. ὅμως τί οὖν ἂν τις
πάθοι, ὦ Ἀχιλλεὺς; ταῦτα γὰρ ἔδωξε τῇ Φύσει,
πάντως ἀποθνήσκων ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ
νόμῳ, καὶ μὴ ἀνίστασθαι τοῖς λίσσεται γυμνοῖς. ἄλλως
τε ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ εἰσιν οἶδ'· μὲν
μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξετο, πάντως δὲ φέρει πα-
ραμυῖαν καὶ ἡ κοιωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ
μόνον αὐτὸν πεποθέναι ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Μελέ-
αγρον, καὶ ἄλλους θαυματούς ἀνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι
δέξαντο ἀνελεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψει θητεύον-
τας ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; ΑΧ. ἐταίρικὴ μὲν ἡ
παραίνεσις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ
τὸ βίον ἀπῆλ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἔχαστον· εἰ δὲ μὴ ὁ-
μολογεῖτε, ταύτη χεῖρους ἐστὶ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ
πάσχοντες. ΑΝ. οὐκ. ἀλλ' ἀμείνως, ὦ Ἀχιλλεὺς. τὸ
γὰρ ἀναφιλὲς τοῦ λέγειν ὁρᾶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ
φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι· δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα
ὀφλαμεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα βιχόμενοι.

VARIAE LECT.

ἢ Γρ. Διδότα in MS. Grævius.

G

ME-

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ἔ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.
ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ π σαυτὸν ὀδύρη,
ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγὼς; ΤΑΝ. ὅπ, ὦ Μένιππε,
Σπόλωλα ὑπὸ τῶ δίφους. ΜΕ. οὕτως ξερὸς εἶ,
ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ ἔ νῆ Δί' ἄρυστά μιν κοίλῃ
τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὀφελος, εἰ ἐπικύψαμι. Φεύ-
γει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν παροσιόντα αἰσθεται με.
ἢν δέ ποτε ἔ ἀρύσωμαι, ἔ παροσιέγκω τῷ σώματι,
ἢ Φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, ἔ ἀφ' ἧ δακ-
τύλων ἀφάρρυν, ὅσκι οἶδ' ὅπως αὐτῷ Σπολαίπει ξη-
ραν τὴν χεῖρα μου. ΜΕ. τεράσιόν τι πάχεις, ὦ
Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γ' ἔ δὴ τοῦ πιεῖν; ἔ
γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκείνο μὲ οἷ Λυδία πε τέθα-
πται, ὅσκι ἔ πεινῇ, ἔ διψῇ ἐδιώχτο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ
πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶς, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. τῷτ' αὐτὸ ἡ
κόλασις ὅσκι, τὸ διψῇ με τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα
οὔσαν. ΜΕ. ἀλλὰ τῷτο μὲ οὕτω πιστεύσομαι, ἐπεὶ
Φῆς τῷ δίφει κολάζεσθαι. τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἔσται;
ἢ δέδειας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτῆ Σποθάνης; οὐχ ὅρῳ γ'
ἄλλον μὲ τοῦτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἑτε-
ρον τόπον. ΤΑΝ. ὅρῳ μὲ λέγεις. ἔ τοῦτο δ' ἔν

1 Οὐ φθάνω βρέξας] Φθάνω præcedente negatione ὀ, & sequente καὶ in alio membro significat idem quod ἄρως & in diversis membris, i. e. ut primum, continuo, ut σὺκ ἔφθη ἰλέαν, καὶ τὴν φιλοπυρίαν ἐνδείξαται, idem est, quod ἄρως ἦλθε, καὶ τὴν φιλοπυρίαν ἐνδείξαται, ut primum venit, continuo honoris cupiditatem ostendit. Vid. Viger.

2 Ὡς σῶμα οὔσαν] Particip. cum ὀ; conjunctum vicem optativi aut subjunct. præstat, ut, ὀς σῶμα οὔσαν idem sonat, quod ὀς ἂν σῶμα εἴη.

μέρος τ' χαλαδίκης, τὸ ἔπιθυμῆν πιεῖν, μηδὲν δέομεν.
 ΜΕ. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖαι
 δοκεῖς, ἀκράτῃ γε ἐλλεβόρῃ νῆ Δία· ὅστις τῆναντίον
 τοῖς ὑπὸ λυτήων κλυῶν δεινὰ γυμνοῖς πέπονθας, καὶ
 τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τ' δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. οὐδὲ τ'
 ἐλλεβόρον, ὦ Μένιππε, ἀναίνωμαι πιεῖν· γένοιτό μοι
 μόνον. ΜΕ. θάρρει, ὦ Τάνταλε· ὡς οὔτε σὺ οὔτε
 ἄλλος πίεται τῆς νεκρῶν. ἀδιύατον γὰρ καὶ τοὶ καὶ
 πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ χαλαδίκης διψῶσι, καὶ ὕδατος
 αὐτῆς οὐχ ὑπομύοντες.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΙΑΚΟΥ, ΠΥΘΑΓΟ-
 ΡΟΥ, ΕΜΠΕΔΟΚΛΟΥΣ, καὶ ΣΩΚΡΑ-
 ΤΟΥ. ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΠΡΟΣ τοῦ Πλάτωνος, ὦ Αἰακέ, πείνησά μοι
 τὰ ἐν ἄδου πάντα. ΑΙ. οὐ ράδιον, ὦ Μένιπ-
 πε, ἅπαντα· ὅσα μὲν τοὶ κεφαλαιώδη, μάνθανε. ἔ-
 τοσί μιν ὅτι Κέρβερός ἐστιν οἶδ'· καὶ τὸν πορθμέα
 τῆτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὴν Πυρι-
 φλεγέθοντα ἤδη ἐώρακας ἐσιών. ΜΕ. οἶδα ταῦτα,
 καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς καὶ τὴν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ε-
 ρεινῆς· τῆς δ' ἀνθρώποις μοι τῆς πάλας δεῖξον, καὶ
 μάστιγα τῆς ἐπισήμοις αὐτῶν. ΑΙ. οὗτος μὲν Ἀγα-
 μέμνων· ἔστος δ' Ἀχιλλεύς· οὗτος δὲ Ἰδομενεύς πλη-
 σίον· ἐπεὶ Ὀδυσσεύς· εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ
 ἄλλοι τῶν ἑλλήνων. ΜΕ. βαβαί. Ὁμηρε, οἷά σοι
 τῆς ῥαφιδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἀγνώ-

1 Ως ἀληθῶς] Ως redundat.

2 Ως οὔτε] Ως interdum idem est, quod ἵπτε, καὶ γὰρ, quoniam, etiam. Vid. Devarium de Græcæ Linguae particulis.

τα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς· ἄ-
 μβλυὰ ὡς ἀληθῶς χέριμα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακέ, τίς
 ἔστι; Αἰ. Κύριός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροίσος· καὶ παρ' αὐ-
 τῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας·
 ἐκένθη δὲ Ζερέης. ΜΕ. εἶτα σὲ, ὦ χάθαρμα, ἢ
 Ελλὰς ἐφειγτε· ζευγνύεσθαι μὲν τὸν Ἑλλάσποντον, ἀφ' ὃ
 δὲ τῷ ὄρει πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷόν ἐστι καὶ ὁ Κροί-
 σός ἐστι; τὸ Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακέ, παύσαι μοι
 καὶ κόρης ἐπίβλεπον. Αἰ. μηδαμῶς. ἀφ' ὧν φησὶ καὶ
 αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕ. ἔκταν ἀλλὰ
 πρὸς πύξομα, πρὸς πύξομά γε πάντως ἀνδρογυνή· ὄντι. Αἰ. βέλῃ
 σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὴν σοφίαν; ΜΕ. νὴ Δία γε. Αἰ.
 παρῶτος ἔσθις σοὶ ὁ Πυθαγόρας ἐπὶ. ΜΕ. χαῖρε, ὦ
 Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλον, ἢ ὅς, πᾶν ἐθέλῃς. ΠΥ. νή, καὶ
 σύ γε, ὦ Μένειππε. ΜΕ. ἔκ ἐπὶ χρυσοῦς ὁ μηρός

1 Ἀμυντὰ ἔσθι. Ad Hom. locum respexit, Od. κ'. v. 251.

Πολλὰ δὲ χρυσῶν τεύχεων ἀμυντὰ κέριμα. Græv.

2 Ζευγνύεσθαι μὲν τὸν ἔθνος. Vid. Herod. lib. 7. & Juv. Sat. X.

Ille tamen qualis rediit Salamine relicta,

In Corum atque Eurum solitus sevirare flagellis

Barbarus, Æolio nunquam hoc in carcere passus,

Ipsam compedibus qui vinxerat Enoplochaeta.

3 Ὡς Εὐφορβε ἔσθι. Allusum est ad Pythagoræ dogma περὶ τῆς
 μετεμψυχώσεως. Pythagoras enim dixit se primo fuisse Æthali-
 dem, deinde Euphorbum, postea Hermotimum, quarto Pyrrhum,
 Delium piscatorem, postremo Pythagoram. cur autem & Apol-
 linem dicat Menippus, hoc in causâ est, scilicet quod discipuli
 ejus propter formam venustissimam pro Apolline illum habuerint.
 Vid. Diog. Laert. lib. 8. & Ælian. qui in Var. Hist. lib. 11, Ἀ-
 μυντὰς λέγει ὑπὸ τῷ Κροισίῳ τὸν Πυθαγόραν Ἀπέλλωνος ἱερ-
 γούρου ἀποκαταρτίου.

4 Χρυσοῦς ὁ μηρός. De aureo femore Pythagoræ meminit Lu-
 cianus in alio Dialogo, cui titulus *Vitarum Auctio*; Iamblichus in
 vit. Pythag. c. 28; nec non & Diog. Laert. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτὶ
 συμποσίτης τὸν μηρὸν ὀφθαλμοῦ χρυσοῦν. Porphyrius ait id cum offen-
 disse Abaridi Sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apolli-
 nem, ut, eo viso, pro certo haberet. Leeds.

εἴ σοι; ΠΥ. ἔ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴ τι σοι ἐδώδι-
μον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕ. κυάμους, ὦ γαθέ· * ὥστε ἔ-
τῃτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥ. δὲς μόνον ἄλλα πῶδε π-
κροῖς δογματῶ· ἔμαθον γάρ, * ὥς ἔδω ἴσον κύαμοι, καὶ
κεφαλῇ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙ. ἔπος δὲ Σόλων ὁ Εξη-
κασίδου, καὶ Θαλῆς ἑκένος· καὶ παρ' αὐτῶν Πιθηκός, καὶ
οἱ ἄλλοι· * ἐπὶ δὲ πάντες εἰσὶν, ἅς ὁρᾷς. ΜΕ. ἄλυ-
ποι ἔσται, ὦ Αἰακὲ, μόναι, καὶ Φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ
δὲ ἀποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς
Φλυκταίναις ὅλος ἐξελθὼς, τίς ὄσιν; ΑΙ. * Εμ-
πεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἐπὶ τῇ Αἴτῃ πα-
ράν. ΜΕ. ὦ χαλκόπυ βέλπιτε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς
τῶς κρατῆρας ἐνέδαλεις; ΕΜ. μελαγχολία τίς, ὦ
Μένιππε. ΜΕ. ἔ μά Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ
πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπινθράκωσιν αὐταῖς κρηπι-
σιν, (ἐκ) ἀξίον ὄντα. πλὴν ἄλλ' ἐδὼ σε τὸ σόφισμα ἄ-

ἰσοδοξία
ἰσοδοξία

1 Ωπὸ τοῦτο ἐστίν.] E Pythagoræ præceptis erat ἀπὸδοξία κυάμων,
de quo Menagius in observat. in lib. 8. Diog. Laertii, *Multa*, in-
quit, *causa asseruntur*, propter quas Pythagoras fabis abstinendum
decreverat; de quibus videndus Lilius Gregorius Giraldu in Syn-
tagmate de Pythagoricis Symbolis. Quod vero tot causa hujusce
prohibitionis asserantur, id ipsum argumento est veram ignorari. Nec
mirum; cum hoc præceptum abditum occultumque profanis esse vo-
luerit Pythagoras: adeo ut Timycha Pythagorica, cum eam Diony-
sius cogeret id mysterium revelare, ipsa arcantum ne proderet, mor-
dicus sibi linguam pracidens, in faciem Tyranni expressisse dicatur.
Rem narrat Iamblich. in Vis. Pythag. & Olympiodorus ad Plato-
nis Phædonem.

2 Ως οὐδὲν ἔστι.] Alludit ad hunc versum,

Ἴσον τοι κυάμους τρώγειν κεφαλῆς τε πατρῶν.

i. e. æquè malum est edere fabas ac parentum capita.

3 Ἐπὶ δὲ πάντες.] Septem Græciæ Sapientes.

4 Εμπεδοκλῆς. Philosophus & Poeta Agrigentinus, de quo Ho-
ratius ad Pisones,

— Deus immortalis haberi

Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam
Insiluit.

ἦσεν.

νησιν· ἐφωράτης γὰρ πεινέως. ὁ Σώκρατης δὲ, ὦ Αἰ-
 κλέ, πῶς ποτε ἄρα ἔστι; Αἰ. μὲ Νέστωρος καὶ Παλα-
 μῆδοις ἐκείνῳ ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕ. ὅμως ἐβου-
 λόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπευ ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. ὁρᾷς τὸν
 Φαλακρόν; ΜΕ. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν ὥστε πάντων
 ἂν εἴη τῆτο τὸ γνώρισμα. Αἰ. τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕ.
 καὶ τῶθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. ΣΩ. ἐμὲ ζητῆς,
 ὦ Μένιππε; ΜΕ. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. τί
 τὰ ἐν Ἀθήναις; ΜΕ. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν
 λέγουσι καὶ τὰ γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα
 εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί· τὰ
 δ' ἄλλα ἐώρακας, οἶμαι, οἷόν ᾗ κε παρὰ σοὶ ¹ Α-
 εῖπιππος, καὶ ² Πλάτων αὐτός· ὁ μὲν ἀποπνέων μύρον,
 ὁ δὲ τῆς ἐν Σικελίᾳ τυράννης θερραπύειν ἐκμαθὼν.
 ΣΩ. ποῦ ἐμοῦ δὲ τί φρονῶσιν; ΜΕ. οὐδαίμων, ὦ
 Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τὰ γε τοιαῦτα· πάντες ἔν τε
 θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεννηθῆσαι, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα (δεῖ γὰρ οἶμαι τ' ἀληθὲς λέγειν) ἔδδ' εἰδόν-
 τα. ΣΩ. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα περὶ αὐτῆς· οἱ δὲ
 εἰρωνεύαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΜΕ. τίνες δὲ ὅτοί εἰσιν
 οἱ περὶ σέ; ΣΩ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ
 ὁ ὕψιστος Κλεινίβ. ΜΕ. ὦγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ἀναυ-
 θα μέτ' ἢ σαυτῷ τέχνην, καὶ ἔκ ὀλιγοῦς τ' χαλῶν.

¹ Αεῖπιππος] Aristippus erat Cyrenaicus, Socratis auditor: sed de voluptate cum Epicuro sensit. Hunc Diogenes, quod Dionysio aliisque ventris gratia adlaretur, Regium Canem appellavit. V. D. Laertium in Vit. Aristippi.

² Πλάτων] Plato erat sectæ Academicæ princeps, de cuius luxuria vid. Theoderet. Θεοφραντ. β'. Grævius. Quin & Athenæus lib. 11. Deipnos. — Εφίππος ὁ Κωμωδοποιὸς ἐν πανάγῳ Πλάτωνά τι αὐτὸν καὶ τῶν γνωρίμων πρὸς κομωμῶν, ὡς ἐπ' ἀργυρίῳ συσφραγισμένης, ἐμφάνει, ὅπ. ἐ πολυτελὲς ἡσκήντο, ἐ ἦν τ' εὐμορφίας τῶν καὶ ἡμᾶς ἀσέλγῳ πλείονα σφύροια ἐποιεῖτο.

³ Ο τοῦ Κλεινίβ] Alcibiades.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 55

ΣΩ. τί γὰρ αὖν ἄλλο ἥδιον πρᾶττοιμι; ἀλλὰ πλη-
σίον ἡμῶν χαίρεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕ. μὰ Δί', ἐπὶ
τῷ Κροῖσῳ γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰ-
κήσων αὐτῶν ἔοικα γούῳ ὅτε ὀλίγα γελάσασθαι, οἰ-
μωζόντων ἀκύν. Αἰ. καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ πῆ
ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ λίσσασθαι. τὰ πολλὰ δ' ἐσαυτίς
ὄψαι, ὡς Μένιππε. ΜΕ. ἄπιθι καὶ ταυτὶ γὰρ ἰκα-
νά, ὡς Λίακέ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, καὶ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων
καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγὸς, οἷόν
ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατήλθε πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δέ
σε Θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπι-
κῶς φθέγγεσθαι, ὁπότε ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μὲν, ὡς
Μένιππε, παντράπασι ἐδόκει ἀξέπιστα πρὸς πᾶσι
ἐναι, καὶ ἐκ παντὸς διδόναι τὸ θάνατον δοκῶν, καὶ τῆς ἐμφήνης
τοῖς ἔξω ἔσθαι ἐξῶσιν ἐθέλων, ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν
εἰς τὸν χάσματος, καὶ εἶδε τὸν Ζόφον, καὶ γὰρ ἐπὶ λίσ-
σασθαι αὐτὸν δοκῶν τῷ κύνει, κατέσπασα τοῦ
ποδὸς, ὥστε τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἐαυτοῦ παῖδια
ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο. ΜΕ. ὅτε σοφιστὴς ὁ
ἀνθρώπος ἦν, καὶ ἐκ ἀληθῶς κατεφρόνιζε τὸ πρᾶγματι;
ΚΕΡ. οὐκ. ἀλλ' ἐπεὶ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἴδωρα, κατε-
θρᾶσύνετο, ὡς δῆθεν ὅτε ἄκων πεισόμενος, ὁ πάντως
ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσιον οἱ θεοὶ καὶ ὅλως, πρὸς
πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν αὐτὸν ἔχοιμι, ἕως τοῦ
σομίσαι

τομείς ταλμηροί, ἢ ἀνδρείοι· τὰ δ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκρείας. ΜΕ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταληλυθέναι ἔδοξας; ΚΕΡ. μόνον, ὦ Μένιππε, ἀξίως τῷ γένει, ἢ Διογένης πρὸς σὺν ὅπ μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθίειν, μηδ' ὠθεύμεναι, ἀλλ' ἐθελήσοις γελῶντις, οἰμώζον παραστρέφοντες ἅπαν.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ἢ
ΕΡΜΟΥ. ΧΑΡΩΝ.

ΑΠΟΔΟΣ, ὃ κατέχευε, τὰ πορρμία. ΜΕ. βόα, εἰ τῷτο σοι ἤδιον, ὦ Χάρων. ΧΑ. ὀπίσθους, Φημί, ἀν' ὧν σε διεπορρμευτάμην. ΜΕ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τῷ μὴ ἔχοντος. ΧΑ. ἔτι δέ τις ὁσολόν μὴ ἔχον; ΜΕ. εἰ μὲν ἢ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δέ, οὐκ ἔχω. ΧΑ. ἢ μὲν ἀγξῶ σε νῆϊ Πλῦτωνα, ὦ μισαρέ, ἢν μὴ ὀπιδόης. ΜΕ. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας ἀγλύσω τὸ κεφάλαιον. ΧΑ. μά τινα οὐκ ἔσθι πεπλευκῶς τοσοῦτον πλῦν. ΜΕ. ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμῷ σοι ὀπιδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι. ΕΡ. νῆϊ Δία ὀναίμεν, ¹ εἰ μέλλω γε ἢ ὑπερκεῖναι τῷ περῶν. ΧΑ. οὐκ ὀπορήσομαί σοι. ΜΕ. τί τινος ἔνεκα νεωλκήσεις, τὸ πορρμειον, παρὰ δὲ πλῦν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς

τοσοῦτον

σε

¹ Τὰ δ' ἐνδοθεν] Ellipsis est, quam vel hoc modo supple, — τὰ δ' ἐνδοθεν γινόμενα ἔλεγχος εἰν ἀκρείας οἷοί εἰν, qua vero intus ab ipsis fiunt, accurata sunt indicia, quales sint; vel (quod male videtur Hemsterhuis) καὶ δὲ τὰ χεῖρα τὰ ἐνδοθεν εἶναι, ἔλεγχος εἶναι ἀκρείας ἢ διὰς αὐτῶν, reddit enim, Porro intus cum sunt argumentum (adeft) accuratum (formidinis eorum & trepidantis animi).

² Εἰ μὲν ἀγξῶ σε] Si futurum est ut solvam, vel si solvere debeam; μάλιν enim interdum significat debere. Vid. Budaei Comm. Ling. Graecae.

κομίζεσθαι

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ 57

κορίζεν δέον; ΜΕ. ἦδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν εἰς
ἐχρίω αἴτ' τὺτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑ. μόνον ἐν αὐ-
χῆσις περὶ κα πεπλευκέναι; ΜΕ. οὐ περὶ κα, ὅ
βέλπτε· κα γὰρ ἠπλῆστα, κα τῆς κώπης ἐπελαβόμενα,
κα ἐκ ἐκλαίου μόνον τῶν ἄλλων ὀπιθεῶν. ΧΑ.
οὐδὲν ταῦτα περὶ τὰ πορθητρία· κα ὅσοι δὲν ἀποδύναται
σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. ΜΕ. οὐκ οὖν
ἀπάγαγέ με αὐτὸς ἐς τὴν βίον. ΧΑ. χαίρειν λέγεις,
ἵνα κα πληγὰς ἐπὶ τέτρωτο περὶ τὴν Αἰάκην περὶ σλάβω.
ΜΕ. μὴ εἰόχλη οὖν. ΧΑ. δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρκα
εἶχας. ΜΕ. θέμις, εἰ θέλεις, κα τὴν ἑκάτης τὸ
διήπτον. ΚΑ. πῶθεν τῦτον ἡμῖν, ὦ Ερμῆ, κα κυρία
ἤμαρ; οἷα δὲ κα ἐλάλητο περὶ τὴν πλῆν, τῶν ὀπι-
θεῶν ἀπάντων χαίρειν γελῶν, κα ὀπισκώπων, κα μόνος
ἄδων, αἰμαζόντων ἐκείνων. ΕΡ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρον;
ὅποιον ἀνδρα διὰ πόρθημους; ἐλευθέρον ἀκρίβως, κα
δεῖν αὐτὸν μέλει. ὅπως δὲν ὁ Μένιππος. ΧΑ. καὶ
μὲν ἂν σε λάβω ποτέ; ΜΕ. ἂν λάβης, ὦ βέλπτε,
δὲς κα οὐκ ἂν λάβω.

μὲν ἀνδρὸς.

30

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, καὶ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.
ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω Καὶ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, κα πάντων ἡμῶν
περὶ μαῶσαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ
βασιλείᾳ μὲν, κα ὦ Σινωπεῦ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας
μὲν ἀπάσης, ἤρξα κα κα Λυδῶν εἰσὶν κα νήσεις κα π-
νὰς ὑπερηγρόμιον, κα ἄλλοι κα Μιλήτης ἐπέστω, ταῖ

1 Ω Σινωπεῦ] Sinopenfis dicitur Diogenes, a Sinope urbe ma-
ritima Paphlagoniae, ubi natus erat.

2 Μιλήτης] Miletus urbs in finibus Ioniae & Cariae.

πολλὰ δ' Ἰωνίας χαλκροφόμος· καὶ χαλὸς ἰὺ, καὶ
 μέγας, καὶ ἐν πολέμοις χαρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι
² ἐν Αλικαρνασσῷ³ μνήμα παμμέγεθες ἔχον ὀπικείμε-
 νον, ἡλίκον ἢ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' ὅδε ἔτις ἐς κάλλος
 ἐξησκημένον, ἴστων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀχειρέσθαι
 εἰχασμένων λίθῳ τῷ χαλλίστῳ· οἷον ὅδε νεὼν εὐρὴ πρὸς
 ἀν' ῥαδίως. καὶ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τέτοις μέγα Φρο-
 νεῖν; ΔΙ. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ
 τῷ ῥάρει καὶ τάφῳ; ΜΑΥ. νῆ Δί' ἐπὶ τέτοις. ΔΙ.
 ἀλλ' ὦ χαλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχύς ἐπὶ σοι ἐκείνη,
 οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν· εἰ γοῦν πνα ἐλοίμεθα δικαστὴν
 θυμωφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν πίνθη⁴ ἕνεκα τὸ σὺν
 κρανίον περιμνηθεῖν ἀν' τῷ ἐμῷ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω,
 καὶ γυμνά· καὶ τὲς ὁδόντας ὁμοίως περιφαιόμενοι, καὶ τὲς
 ὀφθαλμοὺς ἀφρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας σπασσιμώμεθα. ὃ δ'
 τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι
 μ' ἴσως⁴ εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς
 τὲς ξείνας, ἅς δὴ π' μέγα οἰκοδόμημα αὐταῖς ἔστι. σὺ
 δὲ, ὦ βέλπτε, ἔχ' ὅρα ὅ, π' σπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν
 εἰ μὴ τῷτο Φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ
 τηλικύτοις λίθοις πιεζόμενος. ΜΑΥ. ἀνότητα ἐν μοι
 ἐκείνα πάντα· καὶ ἰσότητες ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογέ-
 νης; ΔΙ. ἔκ' ἰσότητες, ὦ γενναϊότατε· ἐγὼ γάρ. Μαύ-
 σωλ⁴ μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῷ ὑπὲρ γῆς,
 ἐν οἷς θύδαιμονεῖν ἄετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται
 αὐτῷ. καὶ τάφον ὃ μὲν ἐν Αλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ

¹ Τὸ δ' ἰσότητες] Τὸ pro ὃ sumitur, & vox ἐν subauditur.

² Ἐν Αλικαρνασσῷ, Urbe Cariae.

³ Μνήμα παμμέγεθες] De quo. Aul. Gell. lib. 10. & passim Poetae.

⁴ Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Verbum εἶμι aliis infin. modi verbis additum, sive absolutè & per se, sive subauditā voce δυνατός vel εἶδ' eleganter pro δυνατός usurpatur.

ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῇ γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τῷ μὲν σώματος εἰ καὶ πινυτάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· εἰ δὲ γὰρ ἔμελλεν αὐτὰς τύπτει. λόγον ἢ τοῖς ἀρίστοις φεῖ αὐτοῦ κατὰ λείλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκώς, ὑψηλότερον, ὡς Καρῶν ἀνδραποδέσασατε, τῷ σὺ μνήματος, καὶ ὡς βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον. ἀνδραποδωδίσασατε. κότος γραφ.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ, καὶ ΜΕΝΙΠ-
ΠΟΥ. ΝΙΡΕΥΣ.

ΙΔΟΥ Δὴ Μένιππος ὑποσὶ δικάσῃ, πότερος θύμορ-
φώτερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιππε, εἰ καλλίων σοι ο
δοκῶ; ΜΕ. πᾶς ἢ καὶ ἐγώ; φερότερον, οἶμαι, τῷ
γὰρ τῷτο εἰδέναι. ΝΙ. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης, ΜΕ. πό-
τερος ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος οὐκ ὁ Θερσίτης; εἰδέναι γὰρ
τῷτο δῆλον. ΘΕΡ. ἐν μὲν ἡδὴ τῷτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίως
εἰμί σοι, καὶ εἰδέναι τηλικῶτον ἀφ' ἑρέως, ἡλίκον σε Ο-
μηρος ἐκείνῳ ὁ τυφλὸς ἐπώνησεν, ἢ πάντων θύμορ-
φώτατον παρσεῖπᾶν· ἀλλ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ φερόντος, ο
εἰδέναι χείρων ἐφάνην τὰ δικάσῃ. ἂ ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μέ-
νιππε, ὅν πινυ καὶ θύμορφώτερον ἡγῇ. ΝΙ. ἐμέ γε τὸν ο
Αγλαΐης, καὶ Χάρου, ὅς καλλίστες ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίον
ἦλθον. ΜΕ. ἀλλ' ἔχῃ καὶ ὑπὸ γλῶσσι, ὡς οἶμαι, καλ-
λίστος ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὁμοία· τὸ δὲ κρανίον
ταύτη μόνον ἄρα ἀφ' ἑρέως ἀπὸ τῷ Θερσίτῃ κρανίς,
ὅτι εὐθρυπὸν τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-

[ἢ Ἀπάντων εὐμορφώτατον] Vid. Il. β'. v. 672.

VARIÆ LECT.

ἢ Γρ. ὅρα σὺ δὲ in MS. Græv. in vulg. ὅρα δὲ σοι.

H 2

δρῶδες

φράδης ἔχεις. ΝΙ. καὶ μὲν ἔργα Ομηρον, ὁποῖος ἴω,
ὅπῃτε συγγρατέουσιν τοῖς Λαλαοῖς. ΜΕ. ὀνείρατά μοι
λέγεις. ¹ ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις ἑκάνα ἧ, οἱ
τότε ἴσασιν. ΝΙ. οὐκ ἔγωγε οὐκ αὐτὰ. θύμορφότερός
εἰμι, ὦ Μένιππε. ΜΕ. ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος εὐμορ-
φος. ἰστοπρία γὰρ οἱ ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ.
ἔμοι μὲν καὶ τὸτο ἰκάνον.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, καὶ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.
ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

² ΗΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς Θεὸς ὢν ὀπιθυμή-
σειας ἀποθανεῖν. ΧΕΙ. ἀληθῆ ταῦτ' ἠκυσας,
ὦ Μένιππε. καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι διω-
λμος. ΜΕ. τίς δέ σε ἔρωσεν ἢ θανάτῳ ἔχειν, ἀνέ-
στου τοῖς πολλοῖς λήματος; ΧΕΙ. ἐγὼ παρὸς σὲ οὐκ
ἀσιώετον ὄντα. ἐκ ἴω ἔτι ἡδὺν ἀπλάυνει τ' ἀθανασί-
ας. ΜΕ. ἐκ ἡδὺν ἴω ζῶντα ὁρᾷς τὸ Φάος; ΧΕΙ.
οὐκ, ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺν ἔρωγε ποικίλον τι καὶ
ἐκ ἀπλῆν ἠροῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπο-
λαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, προφῆς αἱ ὄρεαι
ἧ αἱ αὐταί, καὶ τὰ κινόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἔχουσιν,
ὥσπερ ἀκολουθεῖν θάπερον θάτερον. ὁρᾷς πλήθιν
γὰρ αὐτῶν. ἐγὰρ οἱ τὰ αὐτὰ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ³ οἱ
τὰ μετὰσχεῖν ὅλας, τὸ περὶ τοῦ ἴω. ΜΕ. οὐ λέγεις,
ὦ Χείρων.

¹ Εἰ μὴ ἂν βλέπω ἔγωγε.] Elliptica oratio, pro ἐγὼ ἧ ἴσημι ἂν βλέ-
πω, ἔγωγε ἂν νῦν ἔχεις οἱ ἧ τίπε ζῶντες (vel ὄντες) ἴσασιν αὐτὰς.

² Ηκυσας, ὦ Χείρων.] Chiron est Deus mortuus. V. Apollod. lib.
2. Grævius.

³ Εἰ τῶ μετὰσχεῖν ὅλας.] Τῶ μετὰσχεῖν sensum affixerunt Inter-
pretes, quem ex iis, quos vidi Lexicographos, ne unus quidem
agnoscit. reddunt enim, Voluptas non in eo est sita, si semper sit-
dem frui, sed si omnino permutes, Interpretationem quidem
non

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 61

ὦ Χείρων. τὰ ἐν ἄδου ἔῃ πῶς Φέρεις, ἀφ' ὧ παρε-
λάμειν αὐτὰ ἤκεις; ΧΕΙ. ἐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε·
ἡ γὰρ ἰσοπμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐδὲν
ἔχει τὸ ἀφόρον ἐν Φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκοτίᾳ. ἄλλως
τε, ἐδὲ διψῆν ὥσπερ ἄνω, ἔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνε-
πιδεῖς τύπων ἀπάντων ἐσμέν. ΜΕ. ὅρα, ὦ Χείρων,
μὴ περιπίπῃς σπαιτῶ, καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος
περιτῇ. ΧΕΙ. πῶς τύτο Φῆς; ΜΕ. ὅτι εἰ τῷ ἐν
τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτόν ἐγένετό σοι προσκορὲς,
καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως ἀν γένοιτο,
καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζητῆν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς
ἄλλον βίον, ὅσπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙ. τί ὅν ἀν πάθοι
τις, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ὅσπερ οἶμαι, καὶ Φασί, σωετὸν
ὄντα δρέσκεσθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν
αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

non longè ab hac alienam orationis series postulat, sed unde hunc
sensum ἐν μεταγῆν elicere, prorsus me laet; *μετάγω* enim
semper ferè significet *participo*, nunquam, quod sciam, *permutatio*.
quà de causâ Hemsterhuis etiam in hunc locum ——— con-
siderari fas est, si *vulgatâ lectione* prestas, ἐν τῇ μεταλλάττειν. quod
quidem arbitror: verbum enim illud in vetustis codicibus sic scribi
solutum *μετάλλειν* facile degeneravit in *μεταγῆν*. Sed huic loco
forfan melius consultum foret, si (quod mecum communicavit
Vir Doctissimus) ὅλων pro ὅλων substitueretur. ——— Voluptas in
eo non est sita, quod eodem semper fruaris, sed quod *res omnes*
participes. Cui interpretationi τοῦ ὅλων astipulantur Lexicogra-
phi; Stephanus enim de hac voce ——— Duobus modis ὅλων ali-
quid dicitur vel respectu partium, & tunc commodius interpre-
tabimur *Totum, Integrum*; vel respectu Specierum, & tunc red-
dendus vel *Totum*, vel *Univerſum*.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ, καὶ ΑΝΤΙΣΘΕ-
 ΝΟΥΣ, καὶ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.
 ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, χολικὴ ἀγροῦν.
 ὥς τε τί οὐκ ἀπιδν ὁδὸν τῇ καθόδου πατιήσον-
 τες, ὁφόμενοι τὴν καπόντας οἰοί πινές ἐσι, καὶ τί ἔ-
 χας αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝ. ἀπιδν, ὦ Διόγενες. καὶ
 γὰρ ἀν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τὴν μὲν δακρύνοντας
 αὐτῶν ὄραν, τὴν δὲ ἵκετεύοντας ἀφελήναι. οἷός τις δὲ
 μόλις καπόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλιν ὠθαῖντος. ἔ. Ερμού,
 ὅμως ἀνπαίοντας, καὶ ὑπὲρ ἀντερείδοντας, ἔδεν δέον.
 ΚΡΑ. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγέσσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδον ὅποτε κα-
 τέην χτ' ἢ ὁδόν. ΔΙ. διήγησαι, ὦ Κράτης. εἰσας
 γὰρ πῃ παγγέλοισι ἔρεῖν. ΚΡΑ. καὶ ἄλλοι μὲ πολλοὶ
 συχατέσανον ἡμῖν, ὅτι αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνοδω-
 ρός τε ὁ πλάσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Αρταίχης ὁ Μηδίας
 ὑπαρχος, καὶ Οροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὐκ Ἰσμηνοδω-
 ρος, ἐπεφόνετο γὰρ ὑπὸ ληστῶν παρὰ τῇ Κιθαιρῶνα,
 ἔς Ελευσίνα, οἶμα, βαδίζων, ἔσπενε τε, καὶ τὰ τραῦ-
 μα ὅτι τῶν χειρῶν εἶχε. καὶ τὰ παῖδια τὰ νεογνά, ἃ
 κατελελοίπει, ἀνεχαλεῖτο, καὶ ἑαυτὰ ἐπιμέμφετο τῇ
 τόλμῃ. ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλον, καὶ τὰ παρὰ τὰς
 Ελευθεράς χεῖρας πανέρημά ὄντα ὑπὸ τῇ πολέμῳ
 διοδεύων, δύο μόνοις οἰκέτας ἐπήγετο. καὶ ταῦτα, Φιά-
 λας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυβία τέσσαρα μεθ' ἑαυτοῦ
 ἔχων. ὁ δὲ Αρταίχης, γεραίος γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί οὐκ

1 Ες Ελευσίαν] Atticæ oppidum.

2 Τὰς Ελευθεράς] Urb. Boeotiæ.

ἔστιμι¹ τὴν ὄψιν εἰς τὰ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἡ-
 γανάκτι περὶος βαδίζων, καὶ ἡξίε τὸν ἵππον αὐτῷ
 προσαχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθήκει,
 μὲν πληγῇ ἀμφοτέροι ἀφ' ἀπαρέντες ὑπὸ θοράκος
 πινος πελτατοῦ, οὗ τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν
 Καππαδόκιον συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ-
 λαυεν, ὡς διηγέτο, πολὺ τῷ ἄλλῳ προὔπεξορμή-
 σαι. ὑποφάς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς,
 ἀποσείει² τὸ Ἀρσάκην κοινόν. ἔτος δὲ ὑποθεῖς τὴν
 σάριον αὐτὸν τε ἀφ' ἀπείρει, καὶ τὸ ἵππον. ΑΝ.
 πῶς οἶόν τι, ὦ Κράτης, μὲν πληγῇ τῷτο γενέσθαι;
 ΚΡΑ. ῥᾶσα, ὦ Ἀντίσθενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ λαυεν,
 εἰκοσάπηνχυν πῖνα κοινόν προεβλήμενος. ὁ Θράξ
 δὲ, ἐπεὶ δὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσδο-
 λίαν, καὶ παρήλθεν αὐτὸν ἡ ἀκρότης, εἰς γόνυ ὀκλά-
 σας δέχεται τῇ σαείῳ τὴν ἐπέλασιν, καὶ πρῶ-
 σκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σῆνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ
 σφοδρότητος ἑαυτὸν ἀφ' ἀπείρει. διελάνεται δὲ
 καὶ ὁ Ἀρσάκης εἰς τὸν ῥυθμὸν ἀφ' ἀπείρει ἄχρει
 ὑπὸ τὴν πυγμὴν. ὁρᾷς οἶόν τι ἐγένετο; καὶ τοῦ ἀν-
 δρός, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον ἡ γανάκτη
 δὲ ὅμως ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίε ἵππῳ
 χαπέναι. ὁ δὲ γε Οροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς
 τὸ πόδε, καὶ ὅδ' ἐστὶν χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν
 ἐδύνατο. ² πᾶσιν δ' αὐτὸ ἀπεχρῶς Μῆδον πάντες,
 ἐπὶ δὲ ἀποδοῖσι τῷ ἵππῳ, ὥστε οἱ ἐπὶ τῷ ἀκα-
 θῶν ὀπίσθαιοντες, ἀκροποδῇ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε
 ἐπεὶ χαλαρὰν αὐτὸν ἔκειτο, καὶ ὅδε μὲν μηχανῇ ἀν-

¹ Ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ] Armeniæ maj. fluv. — sed nescio prorsus,
 unde hæc Lucianus hauserit.

² Πᾶσιν δ' αὐτὸ ἔστ'.] Medorum mollitiem tangit.

ἵστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτερος Ερμῆς δ' ἄμυνος αὐτῶν,
 ἐκόμενος ἄχει παρὰ τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλασθαι.
 ΑΝ. καὶ γὰρ δέ; ὅτι κατήην, οὐδ' ἀνέμιστα ἑμαυτὸν
 τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντάς αὐτὰς, προσδρά-
 μων ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, φοροκατέλαβον χάριτι, ὥς ἂν
 ἔπι τηδείοις πλεύσοιμι· ὡς δὲ τὸ πλὴν δέ, οἱ μὲν
 ἑδάκρυον τι, καὶ οἰαυτίων· ἐγὼ ὅμως μάλιστα ἐπεπόμην ἐν
 αὐτοῖς. ΔΙ. σὺ μὲν, ὦ Κρόνις, καὶ Ἀντιόχεις, ποῖ-
 πων ἐτύχετε ξυνοδοπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ
 δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Αἰαρινᾶς, ξε-
 ναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλῆστος ἐκ Κορώνης, συγκατή-
 εσαν· ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀ-
 ποθανίαν· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἐπαί-
 ρας, σπασφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας λιμὸς ἄγ-
 λιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέτας, καὶ ἐδήλη, ὡχρὸς ἐς ὑπερ-
 βολίην, καὶ λεπίς ἐς τὸ ἀκρεβέστατον Φαινόμενος· ἐγὼ
 δὲ, καί περ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάσοι· εἴτα
 τῷ μὲν Δάμει αἰπαμύρῳ τὸν ὕπν, ἐκ ἄδικα μέντοι
 ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτῶν, ὅς τ' ἀλάστοι ἔχον ὀμυχίλια,
 καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐμνησκονταίης ὢν, ὀκτωκαίδεκα ἐ-
 τει νεανίσκῳ τέλει αἶρας ὁδοὺς παρῆιχες. σὺ δέ, ὦ Α-
 κερνᾶν, ἔσθι γὰρ καὶ κέρας, καὶ κατήρατο τῇ Μυρτίῃ,
 τί αἰπὰ τ' ἔρωτα, σκαυτὸν δὲ οὐ; ὅς τ' ἐς μὲν πολέ-
 μους οὐδὲ πώποτε ἔπρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδυνῶς ἠγώ-
 νίζῃ παρὰ τῶν ἄλλων· ὑπὸ δὲ τῷ τυχεύοντος παιδοκα-
 ρίῳ, καὶ δακρύων ἔπι πλάσσει, καὶ γενάγμῳ, ἐάκως ὁ
 γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατή-
 γόρῃ φθίσας πολλὴν τιμὴν ἀνίσταν, ὅτι χρήματα ἐφύ-

1 Κατήρα φθίσας] Participium πῦ φθάνω cum verbo con-
 junctum, & signific. suam occupandi retinens, reddendum est p.
 adv. prius, vel nomen prior, ut hic, ἑαυτοῦ κατήρα φθίσας, prior
 sese accusavit. Vid. Vig.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. 65

λατῆ τοῖς μηδὲν προσήκονσι κληροδόμοις, εἰς αἰὲ βιώ-
 σιας ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε ὃ τὴν τύχῃ-
 σαν τερπώλει^α παρέχον τότε γέροντες. ἀλλ' ἦδη μὲν
 ἐπὶ τῷ σομῷ ἐσμέν. ἀποδλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν
 πόρρωθεν τὰς ἀφικνυμένας. βαβαί. πολλοί γε, καὶ
 ποικίλα, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν
 τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ παῖν γεγηρακότες ὀδυ-
 ρονταί· τί τῦτο; ἄρα τὸ Φίλτρον αὐτῆς ἔχει τοῦ
 βίου; τῦτον οὐκ ἔπεργήσαν ἔρεος βύλομαι. τί δα-
 κρύεις τηλικῆτος ἀποθανῶν; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλπι-
 τε, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφικνυμένης; ἦπερ βασιλεὺς ἦσα;
 ΠΓΩ. ἔδαμῶς. ΔΙ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΓΩ. οὐδὲ
 τῦτο. ΔΙ. ἄρα οὐκ ἐπλήτεις, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολ-
 λὴν περὶ αὐτὸ ἀπολιπόντα τεθνάναι; ΠΓΩ. ἔδην τοιῦ-
 τον. ἀλλ' ἔτι μὲν ἐγγόνων ἀμφὶ τὰ σινευήκοντα· βίον
 καὶ ἀπορον ἀπὸ καλᾶς καὶ ὀρμῆς εἶχον, ἐς ἡμετέ-
 ρην πτωχὸς ὢν, ἀτεκνός τε, καὶ προσεπὶ χολός, καὶ
 ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙ. εἴτα τοιῦτος ὢν ζῆν ἠθέλες;
 ΠΓΩ. ναί. Ἡδὲ γὰρ καὶ τὸ Φῶς καὶ τὸ τεθνάναι δεινόν,
 καὶ Φευκτέον. ΔΙ. παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ
 πρὸς τὸ χρεῶν καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν καὶ πορθμέως.
 τί ἐν αὐτῷ περὶ λέγει πρὸς τὴν νέων, ὅποτε οἱ τηλι-
 κῆτοι φιλόζωοι εἰσιν; ὅς ἐχρῆν διώκειν τὸ θάνατον, ὡς
 τῶν οἱ τῷ γῆρα κακῶν φάρμακον· ἀλλ' ἀπίωμεν,
 μὴ καὶ περὶ ἡμᾶς ἐπίδηται ὡς ἀπόδρασιν βυλεύονταί,
 ὁρῶν πρὸς τὸ σομὸν εἰλημμένους.

λέγει

VARIAE LECT.

^a Γρ. Παρίσχοι τότε in Cod. Amstel. Edit. in ceteris παρίσχοι-
 τό τι.
^b Decft ἔπ in Cod. Amst. & Salm. editis.

ΑΙΑΝΤΟΣ, ἢ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ὁδ. Βσ. *Animad.* p. 56. **Ε**Ι σὺ μανείς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ¹ ἐμέλ-
λησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἀπαντας, τί αἰτιά ² τ' Ὀδυσ-
σεία; καὶ πρόσω οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὥστε
ἦκε μαντευσόμενον, οὔτε προσεπτεῖν ἠξίωσας ἄνδρα
συγραπώτιον, καὶ ἐταῖρον ἀλλ' ὑπεροπικῶς μεγάλα
βαίνων παρήλθες. Αἰ. εἰκότως, ὦ Αγάμεμνον. αὐτὸς
γάρ μοι τ' μανίας αἴτιος κατέστη, μόνον ἀντιξέτα-
δεις ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑ. ἠξίως δὲ ἀνανταγώνι-
τος εἶναι, καὶ ἀκονιτὴ κρατεῖν ἀπάντων; Αἰ. ναί, τάδε
ποιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῷ ³ ἀνε-
ψίῳ γε οὔσα· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες
ἀπείπαδε τ' ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἀθ-
λων· ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυν-
εῦντα χαλκακρόφθαυ ὑπὸ τ' Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίως
εἶναι, καὶ ὅπιτηδείοτερος ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ. αἰπὼ
τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τίω θέπν, ἢ, δέον σοι τίω κλη-

¹ Vulg. *Εμέλλησας*] Sed in MS. legitur *ἐμέλλησας*, teste Grævio;
& *φονεύειν* subaudiendum est: post *μέλλω* enim infinitivus verbi
precedentis non raro reticetur. — Ingeniosa quidem est Græ-
vii conjectura, *ἐμέλλισας* sc. *membratim concidisti*, sed cum ea
nihil opus sit, MS. Lectionem retinui.

² *Καὶ πρόσω &c.*] Respicit ad Hom. Od. λ'. v. 526, & 543.
sicut & quæ interius de Theti arma in medium ponente narrat
Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit
postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quæ respondet Ajax,
ποῦνι quæ me dampnabit, intelligenda sunt ex veris sequente Homeri,

Παῖδ' ὃν Τρώων δῖος Πάλλας Αθήνη.. Græv.

³ *Ἀνεψίῳ γε οὔσα*] V. Ov. Met. lib. xiii. v. 31.

Frater erat, Fraterna peto —

Patruelis scilicet frater, nam Peleus & Telamon fratres fuerunt;
patruelles autem fratres dicuntur, qui ē fratribus nati sunt.

ρονομίαν τ' ὅπλων ᾧ δίδοναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρου-
σα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙ. ἔκ. ἀλλὰ τ'
Οδυσεῖα, ὅς ἀντεποιήθη μόνῳ. ΑΓΑ. συγγνώμη,
ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν ὠρέχθη δόξης ἡδίστου πράγ-
ματος, ὅπως ἔχ' ἡμῶν ἕκαστος κινδυεύειν ὑπομένη,
ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, ᾧ δὲ Τρωσὶ διχα-
ραῖς. ΑΙ. οἶδα ἐγὼ ἥ τις με κατεδίκασεν· ἀλλ' ἔ-
θέμις λέγειν τι ᾧ δὲ Τῷ θεῶν. τ' γοῦν Οδυσεῖα μὴ
ἔχ' ἰμιστῆν οὐκ ἂν διωαίμιω, ὦ Αἰάμενον, ἔδ' εἰ
αὐτῇ μοι Αθηναῖ τῷτο ἐπιτάτῃσι.

ΜΙΝΩΟΣ, καὶ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.
ΜΙΝΩΣ.

Ο ΜΕΝ ληψὶς ἔτος Σώφρατος ἐς τὸν Πυριφλε-
γέθοντα ἐμβεβλήσας· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς
Χιμαίρας ἀφαισάσθητο· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ερμῆ,
ᾧ δὲ τὸν Τιτυὸν σπύταθις, ὑπὸ Τῷ γυπῶν χει-
ρέσας καὶ αὐτὸς τὸ ἦπαρ· ὑμῖν δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἀπὶ τε
καὶ τάχος ἐς τὸ Ηλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων
νῆσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν
βίον. ΣΩ. ἄκιστοι, ὦ Μίνως, εἰ σοὶ δίκαια δόξω
λέγειν. ΜΙ. γοῦν ἀκίστω αὐτίς; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι,
ὦ Σώφρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτοίως; ΣΩ.
ἐλέλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολαδῆσομαι.
ΜΙ. καὶ πάνυ, εἰ γε ἀποσπένειν ἱ τὴν ἀξίαν δίκαιον.
ΣΩ. ὅμως ἀπόκλειναι μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γὰρ τι
ἐρήσομαί σε. ΜΙ. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
τὰς ἄλλας ἀφαισάσθω ἡδὴ. ΣΩ. ὅποσα ἐπρατήον
οἱ τῷ βίῳ, πότρεα ἐκὼν ἐπρατήον, ἢ ἐπεκέκλωτό

1 Τὴν ἀξίαν] Subauditur δίκην.

ΑΙΑΝΤΟΣ, ἢ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ud. Bas Animad. p. 56. ΕΙ σὺ μανείς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόρευσας, ¹ ἐμέλ-
λησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰπῶ τ' Ὀδυσ-
σεΐα; ² καὶ πρόωλον οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὥσπερ
ἦκε μαντευσόμενον, οὔτε προσειπὲν ἡξίως ἀνδρα
συγραπώτῳ, καὶ ἐταῖρον ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα
βαίνων παρήλθες. Αἰ. εἰκότως, ὦ Αγάμεμνον. αὐτὸς
γὰρ μοι τ' ἰμανίας αἶπος κατέστη, μοι ³ ἀντιξέτα-
δεις ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑ. ἡξίως δὲ ἀνανταγώνι-
στος εἶναι, καὶ ἀκονιτὴ κρατεῖν ἁπάντων; Αἰ. ναί, τὰ γέ
τοιαῦτα· οἰκεία γὰρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῷ ³ ἀνε-
ψίγ γε οὔσα· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες
ἀπείπαδε τ' ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ³ ἀθ-
λων· ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυν-
εύοντα κατὰ κεκρόσθαι ὑπὸ τῷ Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίως
εἶναι, καὶ ὅπτηνδεῖότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ. αἰπῶ
τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τί μὲν θέπν, ἢ, δέον σοι τί μὲν κλη-

¹ Vulg. Εμέλλησας.] Sed in MS. legitur ἐμέλλωσας, teste Grævio;
& φονεύειν subaudiendum est: post μέλλω enim infinitivus verbi
præcedentis non raro reticetur. — Ingeniosa quidem est Græ-
vii conjectura, ἐμέλλωσας sc. *membratim concidisti*, sed cum eā
nihil opus sit, MS. Lectionem retinui.

² Καὶ πρόωλον &c.] Respicit ad Hom. Od. λ'. v. 526, & 543.
sicut & quæ inferius de Theti arma in medium ponente narrat
Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit
postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quæ respondet Ajax,
novi quæ me dampnārit, intelligenda sunt ex verbi sequente Homeri,
Παῖδες ἢ Τρώων δίκαιον εἰ Πάλλας Αθήνη.. Græv.

³ Ἀνεψίγ γε οὔσα.] V. Ov. Met. lib. XIII. v. 31.

Frater erat, Fraternal peto —

Patruelis scilicet frater, nam Peleus & Telamon fratres fuerunt;
patruelles autem fratres dicuntur, qui è fratribus nati sunt.

ρονομίαν τ' ὅπλων ὥρα δίδοναι συγγενῇ γε ὄντι, Φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙ. ἔκ. ἀλλὰ τ' Οδυσεά, ὅς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν ὠρέχθη δόξης ἡδίστου πράγματος, ὡς ἐγὼ καὶ ἡμῖν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, ὥρα Τρωσὶ δικάσαις. ΑΙ. οἶδα ἐγὼ ἥ τις με κατεδίχασεν· ἀλλ' ὅς με λέγειν τι παρὰ τῶν θεῶν. τ' γοῦν Οδυσεά μὴ ἔχῃ μιστῶν οὐκ ἂν διυναίμην, ὦ Αγάμεμνον, ἔδ' εἰ αὐτὴ μοι Αθηνᾶ τῷτο ἐπιτάτῃ.

ΜΙΝΩΟΣ, καὶ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.
ΜΙΝΩΣ.

Ο ΜΕΝ ληψὶς ὕπτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσας· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας ἀγαπαομένης· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ερμῆ, ὥρα τὸν Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κείρω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμῖν δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἀπιτε καὶ τάχος ἐς τὸ Ηλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀντ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩ. ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἰ σοὶ δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙ. γυν' ἀκίστω αὐτίς; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς; ΣΩ. ἐλήλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολαοθήσομαι. ΜΙ. καὶ πάννυ, εἴ γε ἀποσπένειν ἴτιν' ἀξίαν δίκαιον. ΣΩ. ὅμως ἀπόκειναι μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γὰρ τι ἐρήσομαι σε. ΜΙ. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὴν ἄλλαν ἀφαικύνωμεν ἡδὴ. ΣΩ. ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότρεα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέχλωτό

1 Τὴν ἀξίαν] Subauditur δίκην.

μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; ΜΙ. ὑπὸ τῆς Μοίρας διλα-
 δή. ΣΩ. ἔκῃν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ
 δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπεριτοῦντες, ταῦτα φράδμ;
 ΜΙ. ναί, τῇ Κλωδοί, ἥ ἐκάτω ἐπέταξε γεννηθέντα
 τὰ φρακτέα. ΣΩ. εἰ οὖν πε ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλῃ
 Φονεύσέν πιν, καὶ διωκόμενος ἀντιλέγου ἐκείνῳ βιαζό-
 μῃος, αἶον, δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὃ μὲν δικαστὴν πειθεῖς;
 ὃ δὲ τυραννῶ, τίνα αἰπίαση ἔφονε; ΜΙ. δῆλον ὡς
 τὸ δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ ἐδὲ τὸ ξίφος αὐτοῦ
 ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο ὄργανον ὃν ποιεῖ τὸ θυμὸν τῶ
 πρώτῳ φεραχόντῃ τῷ αἰπῶν. ΣΩ. βῆγε, ὦ Μί-
 νως, ὅτι καὶ ὅππῃ δα φιλύνη τῶ φεραδέγματος· ἢν δὲ
 πε, ἀποστείλαντί τῷ φεραδότη, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ
 ἄργυρον κομίζων, τίνι τὸ γὰρ ἐν ἴσῳ, ἢ τίνα διεργάτῃ
 ἀναχαπτεόν; ΜΙ. τὸ πέμψαντα, ὦ Σώφρατε, ἀφαι-
 κόν τῷ ὃ κομίσας ἦν. ΣΩ. ἔκῃν ὅρας πῶς ἀδίκῃ
 ποιῆς καλᾶσαι ἡμᾶς ὑπηρετας, γενομένους, ὡς ἡ Κλω-
 δὸς προσέταπτε, καὶ τῶν περὶ τῆς ἀφαικτικῆς
 αἰτίας ἀλλοτείοις ἀγαθοῖς; καὶ γὰρ ἐκείνῳ εἰπὼν ἔχει τις
 αἶν, ὡς ἀντιλέγου διωκτοὶν ἡμῶν τοῖς μετὰ πάσης ἀνά-
 κης φροσεταιγμοῖς. ΜΙ. ὦ Σώφρατε, πολλὰ ἴδεις,
 ἀν' ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινώσκῃς, εἰ ἀκριβοῦς ἐξετά-
 ζεις. πλὴν ἄλλὰ συ τῷτο ἀπολαύσεις, τῆς ἐπὶ
 τῆς αἰτίας, διότι οὐ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σεφιστὴς τις
 εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυτοι αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κα-
 λαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τῶν ἄλλων νεκρῶν ἐρωτᾷς
 τὰ ὅμοια διδάξῃς.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΝΕΚΤΟΜΑΝΤΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ω Χαῖρε μέλαθρον, τρεῖς πυλάδες ἐπὶ αἵματι·
 ὡς ἄσμενός σ' ἐστίδω, ἐς Φάος μολών. Φι-
 λανίδης, οὐ Μένιππος ἕτος ἐστὶ ὁ κύων; ἔμμοιρα
 ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ τρεῖς πυλάδας, Μένιππος ἄλλος, τί
 δ' αὐτῷ βύλε; τὸ ἀλλόκατον τῷ χήματι, πῖλος,
 καὶ λύρα, καὶ λεοντή; πρᾶσι τέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε,
 ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολλὴ γὰρ χρό-
 νον ἔπεφυκας ὅτι τῇ πόλει. ΜΕ. ³ Ηκα νεκρῶν κευ-
 θμῶνα καὶ σπύργον, κύλας Διπύων, ἢ ἄλλης. χαεῖς ὦμι-
 σαι θεῶν. ΦΙΛΩ. ἡρώκεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡ-
 μάς ἀποθανών· κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν. ΜΕ. ⁴ Φιλοκάως;
 οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ ἔμπροσθεν αἰδέης μ' ἐδέξατο. ΦΙΛΩ.
 τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς κακῆς καὶ τρεῖς πυλάδας ταύτης
 ἀποδομίας; ΜΕ. ⁵ νεότης μὲν ἐπῆρε, καὶ θράσος ἔ-
 ναυ πλέον. ΦΙΛΩ. πάντῃ μακάρε, τραχαδῶν,
 καὶ λέγε ἔγωγε πῶς ἀπλῶς καίλαδ' ἀπὸ τῆς ἰαμ-
 βείων. τίς ἡ γὰρ πῶς πῶς τῆς κατὰ πορείας ἐδήσει;
 ἄλλως γὰρ ἔχῃ ἡδυνά τις, εἰς ἀσπασίως ἡ οὐδός. ΜΕ.

¹ Ω χαῖρε &c.] Vid. Eurip. Herc. Furens. v. 523.

² Πύλας.] Male reddunt Interpretes clauis, cum significet ri-
 leum, qui nihil deterius Ulyssī proprius erat, quam Orpheo lyra,
 aut leonis, exuviae Herculi. Causam vero, cur se hīc Menippus
 induerit, inferius videre est.

³ Ηκα νεκρῶν.] V. Eur. Hec. v. 1.

⁴ Νεότης &c.] In vulgatis legitur, Νεότης μὲν ἐπῆρε, καὶ θράσος ἔ-
 ναυ πλέον. Sed ex MS. leg. Νεότης μὲν ἐπῆρε, καὶ θράσος ἔ-
 ναυ πλέον. Græuius.

¹ ὦ Φιλότης, χρειώ με καλῆγαγεν εἰς αἶδαο, ψυχῇ
 χρησόμενον Θηβαίῃς Τειρεσίᾳο. ΦΙΛΩ. ἔτος, ἀλλ'
 ἢ παραπαύεις· οὐ γὰρ ἀν' ἑταῶς ἐμμέλως ἐρραφώδεις
 πρὸς ἄνδρας Φίλοις. ΜΕ. μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε·
 νεωτὶ γὰρ Εὐειπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ'
 ὅπως ἀνεπλήσθην τῷ ἐπῶν, καὶ αὐτόματα μοι τὰ
 μέτρα ἐπὶ τὸ σῶμα ἔρχεται. ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς τὰ
 ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛΩ.
 καινὸν ἔδεν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἔπι-
 ορκῶσι, τοκογλυφῶσιν, ὁβολοφατῶσιν. ΜΕ. ἄθλιοι, καὶ
 χακοδαίμονες. ὅ γ' ἴσασι νῦν ἑναγχοῦς κεκύρωτο
 τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα καὶ
 τῷ πλοσίῳ, ἀ μὰ τὸ Κέρδερον, ² ὅδε μὲν μηχανὴν
 ἔδιδουσι αὐτῶς. ΦΙΛΩ. τί Φῆς; δέδοκται π
 νεώτερον τοῖς κάτω πρὸς τῷ ἑθάρδῃ; ΜΕ. νῦν Δία
 καὶ πολλά. ἀλλ' ὅς τίς ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἀπα-
 τῆς, ὅδ' ἐτὰρ ἀπὸ τῆς ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ πῶς ἡμᾶς
 γράφεται γραφίῳ ἀσείας ἐπὶ τοῦ Ραδαμάνθυος.
 ΦΙΛΩ. μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τὸ Διὸς, μὴ
 φθονήσης τῷ λόγων φίλῳ ἀνδρὶ· πρὸς γὰρ εἰδὸτα
 σιωπᾷ ἐρεῖς, τὰ τ' ἄλλα καὶ ³ πρὸς μεμνημένον.

¹ ὦ Φιλότης] V. Hom. Od. λ'. v. 163. quin & notetur hanc vo-
 cem φιλότης ἀντὶ τῆς προσφιλείας usurpari. Vid. Hesych.

² Οὐδεμία μηχανή] Significat, fieri non potest, vel causa nihil
 est. v. g. quod Latinus diceret, nunquam efficies, vel fieri non potest,
 ut hoc in argumento acquiescam, Græcus ita redderet, ὅδε μὲν μη-
 χανὴ τὸ μ' ἐπὶ τῷ ἀτρυμῶνι ἐνθυμήματα. Vigerus.

³ Πρὸς μεμνημένον] Eleusiniis scilicet sacris, quæ in honorem
 Cereris agebantur, eâ solennitate, ut teste Athenæo κατ' ἔξοχον
 Μυστήρια dicerentur. In his sacris usque adeo cautum fuit, ne in
 vulgus emanarent Mysteria, ut hæc in parte religionem violare
 summi criminis loco duceretur, unde illud Horatii lib. 3. Od. 1.

—vetabo, qui Cereris sacrum

Vulgârit arcana, sub iisdem

Sit irabibus, fragilemque tecum

Soluat phaselum, ———

ΜΕ. χαλεπὸν μὲν ὅππῳ τίς τούτῳ γίγνεται, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοὶ γε ἔνεχα πολυμήτοιν. ἔδοξε δὲ τῆς πλυσίους τέττας, καὶ πολυχρημάτης, τὸ χρυσοῖον καὶ ἀκλειστον ὥσῳ τῷ Δανάῳ Φυλάττοντας. ΦΙΛΩ. μὴ πρῶτον εἴπῃς, ὦ γὰρ θεέ, τὰ δεδομμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστα ἀνὴρ ἡδέως ἀκύναιμί σοι· ἥ τις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών; εἶθ' ἐξῆς ἅπερ εἶδες, ἅπερ ἤκουσας παρ' αὐτοῖς· εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόχαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. ΜΕ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ ἀνὴρ καὶ πάθοι τις, ὅσῳ φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δέμμι τῷ γνώμῳ τῷ ἐμῷ, καὶ ὅθεν ἀρμήθῃ πρὸς τῷ χαλῶν. ἐγὼ γὰρ ἄχρῃ μὲν ἐν πασινοῖς ἦν, ἀκούων Ομήρου, καὶ Ησίοδου πολέμους καὶ σάσεις διηγουμένων, καὶ μόνον τῇ ἡμετέραν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἦδη τῇ θεῶν, ἐπὶ δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκης, καὶ πατέρων ἐξελάσεως, καὶ ἀδελφῶν γάμων, πάντα ταῦτα ἡγούμενος εἶναι χαλῶν, καὶ ἐπὶ παρόντως ἐκινούμι πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων, τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε φασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμφισβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσάμι μιν ἐμαυτῷ. οὐτε γὰρ τῆς Θεοῦ ἀνὴρ ποτε ἡγούμενος μοιχεύσαι, καὶ φασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ χαλῶν τέτων ἐγίνωσκον· οὐτ' ἀνὴρ τῆς νομοθέτας τὰναντία τέτοις ᾤκεινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. ἐπεὶ δὲ διηπόρην,

1 Πατέρων ἐξελάσεις καὶ ἀδελφῶν γάμους] Hoc ad Jovem & Junonem respicit, illud ad Jovem & Saturnum.

2 Εἰς ἄνδρας τελεῖν] Pro τελεῖν, i. e. τέττασθαι, ἐγκρίνοσθαι. Vid. Viger.

ἔδοξε μοι ἐλθόντα πρὸς τὰς χαλκιδάμους τούτους Φι-
 λосоφες, ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ διηγήσασθαι αὐτῶν
 χρῆσιν καὶ ὅ, π βέλονται, καὶ πνα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ
 βεβαιὰν ὑποδείξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ φρονεῖν
 παροῖεν αὐτοῖς· ἐλελήθην δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό φασι
 τὸ πῦρ ἐκ τοῦ χαλκοῦ βιαζόμενος· παρὰ γὰρ δὴ
 τούτοις μάλιστα εὖεισκον ὁπισκοπῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ
 τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥς μοι τάχις χρυσὸν ἀπέ-
 θεξαν ἔτοι τὸν ἥ ιδιωτῶν βίον. ἀμέλγ' ὁ μὲν αὐ-
 τῶν παρήν τὸ πᾶν ἡδέσθαι, καὶ μόνον τῷτο ἐκ παντὸς
 μεπέναι· τῷτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμόν. ² ὁ δὲ τις ἑμ-
 παλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καλῶ-
 ναλκάζειν, ρυπνῶναι, καὶ αὐχμῶναι, καὶ πᾶσι δυσαρτυνῶναι,
 καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ὁπίρρα· φεδῶν τὰ πάνδημα
 ἐκείνα ³ ὁ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τ
 ἰδρωτά, καὶ τ' ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ⁴ ἄλλος καλῶ-

1 Ο μὲν αὐτῶν παρήναι τὸ πᾶν ἡδέσθαι] Epicureus scilicet, aut
 Cyrenaicus; utraque enim Secta ἡδονικὴ dicebatur. V. Voss. de
 Phil. Sect. c. ix.

2 Ο δὲ τις ἑμπαλιν] Hoc ad Cynicos videtur respicere; Laer-
 tius enim libro 6. de Diogene ——— Θέρους μὲν ἐπὶ ψάμμου
 ζιγῆς ἐκλυιδεῖτο, χειμῶν δὲ ἀνδελιάνας κερκοιμῶνους περιελάμβαν-
 ει, πανταχῶς αὐτὸν συνιστῶν. δεινὸς τε ἦν κατασπαρτυσάσθαι τῶν
 ἄλλων. Vid. & Segm. 70. ejusdem libri. Quod autem ad virtutem
 attinet, de Illā Cynici cum Stoicis idem senserunt. Laertius e-
 nim in Segm. 104. ejusdem libri de Cynicis loquens ———
 ἀρετῇ αὐτοῖς καὶ τίλῃ εἶναι τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν ὁμοίως καὶ τοῖς
 Στωϊκοῖς. & inferius paulo ——— τ' κυνισμὸν εἰρήκασσι εὐνομοῖ
 ἐπ' ἀρετῇ ὁδόν.

3 Τοῦ Ἡσιόδου πρὸς τῆς ἀρετῆς &c.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωτά Θεοὶ ἀσπαρόειν ἔθικαν
 Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρεος οἶμος ἐπ' αὐτῇ
 Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἔπη δ' εἰς ἄκρον ἰσηται,
 Ρυϊδίη δ' ἄπυπυ πέλει, χαλεπὴ περ ἰούσα.

4 Ἄλλῳ καταφρονεῖν] Stoicus. Vossius enim de Stoicā sectā—
 Nec mirum si secta hac sic placuerit gravissimis quibusque, cuius
 nulla magis animum formet ad contemptum rerum humanarum,
 & patientiam in adversis.

Φρονεῖν

φρονεῖν χρημάτων παρεκκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶεσθαι
τὴν κτῆσιν αὐτῶν· ¹ ὁ δὲ τις αὐτὸν πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι
καὶ τὸ πλεόν αὐτὸν ἀπιφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ
κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς ² γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα,
καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιούτων τινα ὄχλον ὀνομάτῃ
ὀσημέρει παρ' αὐτῶν ³ ἤκουον ὁμιτιῶν· καὶ τὸ πάν-
των δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ὁμιτιῶν ἐ-
καστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς
λόγοις ἐπειρίζετο, ὥστε μήτε τὰς θερμὸν τὸ αὐτὸ
πράγμα λέγοντι, μήτε τὰς ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχον,
καὶ ταῦτα, εἰδὸτα σαφῶς, ὡς οὐκ αἶ ποτε θερμὸν τι εἴη
καὶ ψυχρὸν ἐν τ' αὐτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπαχον τοῖς
νυτίζουσι τέτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν ἐπιπνέων, ἄρτι δὲ ἀ-
πνεύων ἔμπαλιν· ἐτι δὲ πολλὰ τέτοια ἐκείνων ἀτοπώ-
τερον· τῆς γὰρ αὐτῆς τέτους εὐελασκὺν ἐπιτηρᾶν ὁ-
μιτιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιηδύνοντας. τῆς γὰρ
καλὴ φρονεῖν ὠφεινῆς χρημάτων, ἐώρων ἀπελξέσθαι
μυῖας αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων ἀναφερομυῖας, καὶ ἐπὶ
μισθῷ παιδεύοντα, καὶ πάντα ἕνεκα τέτων ὑπομέ-
νοντα· τῆς τε τῶν δόξαν ἀποβαλλομυῖας, αὐτῆς ἕνεκα

¹ Ὁ δὲ τις αὐτὸν πάλιν ἔρε.] Peripateticus. Aristoteles enim lib. 1. Ethic. in bonis divitias numerat. — νεννημιῶν δὲ τῶν ἀγαθῶν τριχῶς, ἢ τ' μὲν ἐκτὸς λογισμῶν, τῶν δὲ περὶ ψυχῆς καὶ σώματος ἔρε. Vid. & Dial. inter Diog. & Alexandrum.

² Ὁς γε ἰδέας.] Ad Platonicos respicit; de quorum ideis vid. Plat. de rep. lib. 6. quin & Platonici ἀσώματα, mentem scilicet & spiritum, contra Epicureos statuērunt: quanquam hoc in loco ad Stoicos per ἀσώματα forsan alluditur, qui *Spacium*, *Tempus*, ἀσώματα dixerunt. Vid. Diog. Laert. lib. vii. per ἀτόμους vero & κενὰ perstringit Epicurum. Vid. Diog. Laert. lib. x.

³ ἤκουον ὁμιτιῶν.] Apud Aldi Editionem legitur ἀκούων ὁμιτιῶν. Unde Doctissimi Amici in mentem a Luciani manu fuisse ἀκούων ὁμιτιῶν, audiens naufragium. Palmaria sanè Conjectura! & quæ omnibus, qui tantillum elegantiae sapiant, quin non parùm arriiserit, nullus dubito,

πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὐτὴν σχεδὸν ἀπαίτας κα-
τηγεργήσας, ἰδίᾳ δὲ, μόνη ταύτῃ θεωρητημύνης.
σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῇ ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐ-
δυοχέεινον· ἡρέμα πῶς μυθόμυθος ἑμαυτὴν, ὅτι μὲν
πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει ἀφαιρεση-
μύων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τὰληθές ἔτι ἀγνοῶν περὶ
ἐρχομαι. καὶ μοι ποτὲ ἀφ' ἑγρηγνῶντι τέττων ἕνεκα
ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι τινος τῶν μάχων
τῇ Ζωροάστρε μαθητῶν, καὶ ἀφ' αὐτοῦ. ἤκουον δ' αὐτὸς
ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε ἔξ ἁδου τὰς
πύλας, καὶ κατὰγειν ὅν αὖ βύλωνται ἀσφαλῶς, καὶ
ὀπίσω αὐτοῖς ἀναπέμπειν. αἶψα οὖν ἡρώμην εἶναι
παρὰ τινος τέττων ἀφ' ἑγρηγνῶντι κατὰέλασιν,
ἐλθόντα πῶς Γειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ'
αὐτοῦ, ἅτε μάλιστα καὶ σοφῶς, τίς ὅστις ὁ αἶψος βίος,
καὶ ὅν τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδίσας.² ὥς
ἔχον τάχως, ἔτεινον δι' οὗ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ, συλ-
γίστομαι πνι τῇ Χαλδαίων σοφῶν ἀνδρῶν, καὶ θεσπεσίῳ
τῇ τέχνῳ, πολλὰ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
σεμνὸν καθεμνύω· τέτομα δὲ ἦν αὐτὰς Μηροεαρζά-
νης· δεηθεὶς δὲ καὶ καθεκετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ'
αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ βύλοιτο μισθῶ, καθηγήσασθαι μοι

1 Ζωροάστρε] In fragmentis Berosi Chaldaei legitur, Zoroastrem Persam fuisse Cham Noe F. hujus meminerunt Plato, Plut. & alii. Cognatus.

2 Ὡς ἔχον τάχως] Hic observatum velim elegantem τοῦ ἔχω usum cum gen. casu & adverbis ὥς, οὕτως, εὖ &c. ut οὕτως ἔχω τὴν γνώμην, ejus sententia sum, ὥς ἑκάστος ἐπιμνήστωρ ἢ βελήστωρ ἔχει, ut quisque paratus aut animatus fuerit, εὖ ἔχειν τὴν ῥώμην, robore valere. Vid. Viger. — Sed in his omnibus verbum ἐλλειπτικῶς poni videtur, ut εὖ ἔχει τὴν ῥώμην pro ἕνεκα τὴν ῥώμην, bene se habet quod ad robur attinet, οὕτως ἔχω ἕνεκα τὴν γνώμην, ita sum affectus quod ad sententiam attinet,

ἢ ὁδοῦ. πρὸς θαλάσῳ δὲ με ὁ ἀνὴρ, ¹ πρῶτα μὲν
 ἡμέρας οἰνέα καὶ εἴκοσι ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος
 ἔλκε, κατὰ γὰρ ἐπὶ τῷ Εὐφρατίῳ, ἔωθεν πρὸς ἀνα-
 τέλλοντα τὸ ἥλιον, ῥῆσιν πῖνα μακρὰν ὀπιλέγων, ἧς
 ὁ σφόδρα κατήκεον. ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλοι τῷ ὁ τοῖς
 ἀγῶσι κυρύκων, ἐπίβροχόν τι καὶ ² ἀσαφὲς ἐφθέγγετο.
 πλὴν ἀλλ' ἐφάκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μὲν
 γοῦν τὴν ἐπαυθὴν, τρεῖς ἂν μὲν πρὸς τὸ πρὸς ὄψωπον
 ὑποπύσας, ἐπανήκει πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαντάντων
 προσβλέπων. καὶ σίπα μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρου, πόλιν
 δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ ³ Χοάσπης ὕδωρ
 θινὴ δὲ ὑπαίθευ ἐπὶ τῆς πίτας. χέπει δὲ ἄλις εἶχε
 τὴν περὶ διατήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τῷ ³ Τί-
 γρις ποταμὸν ἀγαγόν, ἐκάθηρέ τι με, καὶ ἀπέ-
 μαξε, καὶ διεήγειρε δαδὶ καὶ σκύλλῃ, καὶ ἄλ-
 λους πλείοσιν ἅμα καὶ τὴν ἐπαυθὴν ἐκείνῳ ὑπο-
 τονθορύσας· εἶτα ὅλον με κατὰ μαγεύσας, καὶ διεελ-
 θὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῇ Φαντασμαπό, ἀ-
 πανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. καὶ
 τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλὴν εἶχον. αὐτὸς μὲν ἐν μαγικῷ
 πνέοντι πολλῶν, τὰ πολλὰ εἰκίζαν τῇ Μηδικῇ. ἐμὲ δὲ

¹ Ποῦτα μὲν ἔστι. De hisce ritibus vid. Hom. Od. x'. & λ'.
 & Apollon. Argon. lib. iiii.

² Χοάσπου] Medorum fluv. cujus aqua ea est dulcedine, ut,
 Teste Herodoto, Persarum Rex non aliam biberet. — τοῦ
 μέλου πίνει βασιλεὺς, & ἄλλων ἐδνὸς ποταμοῦ. lib. i. Vid. & Tib.
 lib. 4.

Nec quæ vel Nilus vel regia lympha Choespis
 Profluit.

³ Τίγρις] Alia fluvium.

VAR. LECT.

a Γε. In Col. Lut. Par. edito οὐκ ἀσφαλεις, & apud Ald. ἀσ-
 φαλεις.

K 2

τυτοι

ταῖσι Φέρων ἐρεσκέασι τὰ πύλα, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
 ὡς οἵτις τῇ λύρα. καὶ παρεκλεύσατο, ἥν τις ἔρηται
 με τῆνομα, Μέντωπον μὲν μὴ λέγειν, Ηρακλέα δὲ,
 ἢ Οδυσσεά, ἢ Ορφέα. ΦΙΛΩ. ὥς δὲ πὶ τῷτο, ὦ
 Μένπτε; καὶ γὰρ σιωπῇμε τὰ αἰτίαι ἔτε ἔχματα,
 ἔτε τῇσ' ὀνομάτων. ΜΕ. καὶ μὲν ὡς δὴλόν γε τῷτο,
 καὶ ἔ πάντελός σπέρρητον ἐπεὶ γὰρ ἔτοι ὡς ἡμῶν
 ζῶντες ἐς αἵδου κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο ἔ με ἀπεικά-
 σειν αὐτοῖς, ῥαδίως ἀν τῷ ἔ Αἰακοῦ Φρεσὶν ἀφ-
 λαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε σιωηέστερον, τρα-
 γικῶς μάλᾳ ὡς ἀπεμπόμῳ ὑπὸ ἔ χήματος.
 ἡδὴ δ' ἔν ὑπέφαινε ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν
 πλάμον, ὡς ἔ ἀναγωγῇ ἐγγινόμεθα. ὡς ἐρεσκέα-
 σο δ' αὐτὰ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίχερα, καὶ
 ἄλλα, ὅσα ὡς τὰ τελετῇ χεῖρημα. ἐμβαλόμε-
 νοι ἔν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτω δὲ καὶ αὐτοὶ
² βαινόμεν ἀχνύμενοι, θαλερὴν καὶ δαίχρυ χέοντες. καὶ
 μέχει μὲν πῶς ὑπεφερόμεθα ἐν τὰ ποταμῶν ἔτα
 δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τῷ λίμνῳ, ἐς
 τῷ ὁ Εὐφράτης ἀφινίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύ-
 τῳ, ἀφινόμεθα ἐς πὶ χεῖρον ἔρημον, καὶ ὑλάδες, καὶ
 ἀνήλιον ἐς ὁ σπιδάντες, ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης,
 βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ
 αἷμα περὶ τὸ βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν το-
 σῷτῳ δᾶδα καιομένην ἔχον, ὅκ ἔτ' ἡρεμάα τῇ
 Φωνῇ, παμμέγεθες ἢ ὡς οἷος τε ἦν ἀνακραγὼν, δαίμο-
 νας τε ὅμῃ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ερινύας, καὶ

1 Αναγωγή.] Η τῶν τῶν ἐκπλους ἀναγωγή λέγεται. Schol.

2 Βαινόμεν ἀχνύμενοι] V. Hóm. Od. λ'. v. 5. ubi videre est & ea quae sequuntur.

3 Τὴν λίμνην ἔτε.] Persicum finum. Vid. Dionys. Περιγ. v. 981.

τυχίαν Εκάττω, καὶ ¹ ἐπαιὴν Περσεφόνειαν, ὧδρα-
 μιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσσημα ὀνόματα, καὶ
 πολυσύλλαβα. οὗτος ἔν παντα ἐκείνα ἐσταλεύετο, καὶ
 ὑπὸ τῷ ἐσώδῃς τῷ δαφνός ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ
 τῷ Κερβέρῳ πύρρωνθεν ἠκύνετο, καὶ τὸ πρῶγμα ὑπὸ
 κάτηφες ἡ, καὶ σκυθρῶπιν ² ἐδδίδει δ' ὑπέπερθεν ἄ-
 ναξ ὀρέων Αἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἦδη τὰ πλεῖ-
 στα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τῷ Πλῦται³
 τὰ βασιλεία. κατελθόντες δ' ὅμως ἀφ' ἑὸ χάσματος,
 τὸ μὲν Ραδάμανθιν εὐρομν πεινῶτα μικρῷ δὲν ὑπὸ
 τῷ δίνῃ. ὁ δὲ Κέρβερ³ ὑλάκῃσι μύτοι, καὶ παρικίνη-
 σι. ταχὺ δέ μιν κρύσαντες ³ τὴν λύραν, ὧδραχρή-
 μα ἐκομήθη ὑπὸ τῷ μέλῃ. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθοιμιν, μικρῷ μὲν ἔδ' ἐπεραιώθημιν. ἦν γὰρ
 ἦδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεον. βου-
 ματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον· ὁ μὲν τὸ σπείλ³, ὁ δὲ
 τὸ κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο πινυτεξίμυτος· ἐμοὶ δὲ
 κεῖν ἐκ πρὸς πολέμῃ παρόντες. ὅμως δ' ἔν ὁ βέλπτος
 Χάρων ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰηθεὶς μετ' Ἡρακλέα
 εἶναι, ἐστέδξατό με, καὶ διεπύρρμευσέ με ἄσμεν³, καὶ
 ἀποδᾶσι δισημαίνε τὸ ἀπρᾶπιν. ἐπεὶ δὲ ἦμιν εἰς τὸ
 σκότω. πρὸς μὲν ὁ Μιδροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ.
 καλὸν πιν ἐχόμενος αὐτῷ, ὡς πρὸς λειμῶνα μέγιστον
 ἀφικνέμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον· ἐνθα δὲ πει-

¹ Καὶ ἐπαιὴν] Pro αἰπυῖν (quod vulgati Codices prae se fe-
 runt) lege ἐπαιὴν, ut ostendi in lectionibus Hesiodels. Gravius.

² Εδδίδειν ἔτε,] Vid. Hom. Il. v. v. 61.

³ Τὴν λύραν] Allusum est ad Orpheum, de quo Horat. carm.
 lib. III.

Cessit immanis tibi blandienti

Fanitor aula

Cerberus &c. & Virg. Georg. 4.

—tenuitque inhians tria Cerberus ora.

επέτοντο ἡμᾶς τειγῆαι τῷ νεκρῶν αἱ σκιάι. καὶ ὀλίγοι ᾗ παρϊόντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ ὕμινω δικαστήριον. ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ πινὸς ὑψηλῷ χαθήμερος. παρειστήκεισαν ᾗ αὐτῷ Ποινᾷ, καὶ Ἀλάστορες, καὶ Εὐινύες· ἐπέρωθεν δὲ παρσῆγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσι μακρᾷ δαδόμενοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοδοσχοί, καὶ τελαῖναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῷ πάντῃ κυκλῶντων ἐν τῷ βίῳ. χωρεῖς δὲ, οἳ τε πλῆστοι, καὶ τοκογλύφοι παρσῆεσαν, ὠχροί, καὶ παρσάτορες, καὶ ποδαγροί, καὶ κλοίων ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διάλαντον ἐπικείμενος· ἐφεστῶτες οὐδ' ἡμεῖς, ἐρωσάμεν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκιστα μὲν τὸ σπολορημύων. κατήγρουον δὲ αὐτῶν καινοὶ πινες καὶ παρσάδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛΩ. τίνες οἱτοι πρὸς Δίος; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τῆτο εἰπεῖν. ΜΕ. οἶσθ' ἅπαντα ταῦτα σὺ πρὸς τὸ ἥλιον σποτελεμένης σκιάς σπὸ τῷ σωματίων; ΦΙΛΩ. πάντῃ μὲν οὐδ'. ΜΕ. αὐτὰ τοίνυν, ἐπειδὴν σποθάνωμεν, κατηγρῶσί τε, καὶ κατὰ μαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸ βίον καὶ σφόδρα πνὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκῶσιν, ἅτε ἀεὶ σμύσσει, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῷ σωματίων· ὁ δ' οὐδ' ὕμινωσ ὅππῃ μελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸ τῷ ἀσεβῶν χώρον, δίκην ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῷ τετολμημένῳ. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἡσπίετο, τὸ ἐπὶ πλῆστοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονυχὶ καὶ παρσκιωεῖσθαι παρσμέντων, τίω τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὸ ὑποφίαν μυστηρίων καὶ ὅτι μὴ ἐμμένωτο θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυφωκότες. οἳ δὲ σποδυσάμενοι τὰ λαμπαρά ἐκείνα πάντα, πλῆττες λέγω, καὶ γένη, καὶ διωαφείας,

ἄνθρωποι κάτω νενευκότες, παρειτήκεισαν, ὥσπερ πῦρ ὅ-
νειρον ἀναπεμπαζόμενοι τιλὴ παρ' ἡμῖν βυδαίμονιαν.
ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρᾶν ὑπερέχαιρον. καὶ εἰ πῦρ γνωρί-
σαιμι αὐτῶν, ὡρσάων ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπερίμνησκοι
οἷος ἦν ὡρᾶ ἢ βίον, καὶ ἡλίκοι ἐφύσα τότε, ἡνίκα
πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῷ πυλῶνι παρειτήκεισαν, τιλὴ
πρόσδον αὐτῶν ὡρσάμενοι, ὡρσάμενοί τε, καὶ ἀποκλει-
όμενοι πρὸς τῷ οἰκῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀναλείλας
αὐτοῖς πορφύρεας πῖς, ἢ πειρίχρυσος, ἢ ἀργυροίκοις,
βυδαίμονας ὥρτο καὶ μαχερίως ἀποφαίνειν τῆς ὡρσεί-
πύλας, ἦν τὸ σῆθος, ἢ τὸ δεξιὸν ὡρσάμενων δόξη χαλα-
φιλεῖν. Ἐκείνοι μὲν οὖν ἡνῶντο ἀκρόντες. τὰ δὲ Μῖναι
μία πῖς καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη. τὴν γάρ τοι Σι-
κελιώτιν Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳ
κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς ὡρᾶς χαλαμαρτυρηθέντα,
παρελθὼν Λεῖπππος ὁ Κυρῖναιος (ἀγασθὶ δ' αὐτὸν
ἐν πμῇ, καὶ διῶν) μέντοι ἐν τοῖς κατὰ μικροῦ
δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα παρέλυσεν ἢ καταδίκης,
λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῷ πεπαιδευμένῳ πρὸς δεξιὸν
γενέσθαι δεξιόν. ἀποστάντες ἢ ὅμως τῷ δικαστηρίῳ,
πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνόμεθα. ἔνθα δὲ, ὦ Φίλε,
πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκρόναι τε, καὶ ἰδεῖν· μασίγων τε
γὰρ ὁμῶς φόφος ἦκετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὶ
ὀπλωμένων, καὶ σφύραι, καὶ κύφωες, καὶ τροχί· καὶ ἡ
Χίμαιρα ἐσπάραιε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάδαπτε. Ἐκο-
λάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σαπράται,
πένητες, πλῆστοι, πτωχοὶ καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τε-
τολμημένων. οἷος δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσασθαι ἰδόντες,
ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναλκῶς τελευτηκότων. οἱ δὲ οἰκτα-
λύποντο, καὶ ἀπεσφρόντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν,
μᾶλα δουλοπρεπές τε, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα,

σκιάς, ὡς ἔστιν.

F. δοθέντα

πᾶς

πῶς οἶα βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπτιαι ὡς αὐτὸ τὸ βίον,
τοῖς μύθοι πενήσιν ἡμιτέλεια τῶν χακῶν ἐδέδοτο·
καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὲν κακείνα
εἶδον τὰ μυθώδη, τὴν Ἰξίοισα, καὶ τὸ Σίσυφον, καὶ τὸ Φρύγα
Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὴν γηγενὴ Τιτυδὶν. Ἡ-
ὅσον ἔστιν ἡ ἀσκήσις ὅσος. ἔκειτο γὰρ ὁ τόπον ἐπέχον ἀγρῶν. δι-
ἡμιτέλεια ποιεῖται ἡμιτέλεια. ἡμιτέλεια ποιεῖται ἡμιτέλεια. ἡμιτέλεια ποιεῖται ἡμιτέλεια.
ελθόντες δὲ καὶ τῆς, εἰς τὸ πεδῖον ἐσδάλλομεν, τὸ
Ἀχέρυσιν διέσχομεν τε αὐτοὶ τῆς ἡμιτέλεις τε, καὶ
τὰς ἡρώϊας, καὶ τὸ ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
καὶ Φύλα ἀφαιρώμεν. τῆς μὲν, παλαιῆς πιας, καὶ
θυσιασθίας, καὶ, ὡς Φησὶν Ομηρὸς, ἀμεινῆς τῆς δὲ
νεαλῆς καὶ σιωπηλῆς καὶ μάλιστα τῆς Αἰγυπτίαν
αὐτῆς, ἀφ' ἧς τὸ πολυαρχίαι ὁ τασιχίαι. τὸ μὲν οἱ
αὐτὸς διὰ τοῦ
αὐτῆς, ἡμιτέλεια. ἀφαιρώμεν ἔχον, ὅς πάντις ἡμῶν ῥάδιον ἀπαντες
γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὅσων γε-
γυμνωμένων πλεονέχῃ καὶ ἀφ' ἧς πολλοὶ ἀναθεωροῦν-
τες αὐτῆς ἐγνώσκοντες. ἔκειτο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀ-
μαυροὶ καὶ ἄσσημοι, καὶ ὅδ' ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῶν χαλῶν
φυλάττοντες ἀμέλει, πολλῶν οἱ ταῦτα σκελετῶν
χειμῶν, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ ἀφ' ἧς δι-
δοκρῶν, καὶ γυμνοὺς τῆς ὁδοῦ προφαιδόντων, ἡ πό-
ρου πρὸς ἑμαυτὸν, ὅς πινι ἀφαιρώμεν τὸ Θεοσίτιον

¹ Ἡμιτέλεια τῶν χακῶν] τὸ ἡμισὶν τὸ πρῶτον. Schol.

² Τόπον ἐπέχον ἄγρῶν] Hom. Od. λ'. v. 575.

Καὶ Τιτυδὸν εἶδον Γαίης ἐρικυδέα υἱόν

Κείμενον ἐν δαπιδῷ, ὃ δ' ἐπ' ἔνθα καὶ πλεονέχῃ.

per tota novem cui jugera corpus

Porrigitur. Virg. A. 6.

³ Τῆς τασιχίαι] De hoc more apud Aegyptios Vid. Herod. Euterp.

V A R. L E C T.

a Deest καὶ ἄσσημοι in Cod. Amst. Salm. Lond. & Argentor. editis.

Ἐπὶ δὲ χαλῷ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτιον Ἰρον, Ἐπὶ δὲ
 Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον Ἐπὶ δὲ
 Ἀγαμέμνονος· ἔδεν γὰρ ἐπὶ τῇ παλαιᾷ γνώσει μάταιον
 αὐτοῖς παρέμεινεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἰὺ, ἄδην, αὖ
 καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπὲρ ἔδενος ἐπὶ ἀφ' ἑνὸς δυνά-
 μιν. τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρᾷντι ἐδόκει μοι ὅτι τῷ ἀνθρώ-
 πῳ βίος πομπῇ τῇ μακρᾷ προσοικέσθαι, χρηστὴν δὲ
 καὶ ἀφ' ἑνὸς ἑκάστη ἡ τύχη, ἀφ' ἑνὸς καὶ ποικίλα
 τοῖς πομπεύουσι χήματα προσάπυσσα. τὸν μὲν γὰρ
 λαβύσσει ἡ τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, πάραν τι
 ὑπερθεῖσα, καὶ δορυφόρος ὡς ἀδύσσει, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στέφασα τῷ ἀφ' ἑνὸς ἑκάστη τῷ δὲ οἰκέτῃ χήμα πε-
 ριέθηκε· τὸν δὲ πᾶσι καλὸν εἶναι ἐκδόσμεν· τὴν δὲ
 ἄμορφον καὶ γελῶν παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἰκίαν
 δύναιτο γενέσθαι τὴν δὲ πᾶσι. πολλάκις δὲ ἀφ' ἑνὸς τῆς
 πομπῆς μετέβαλε τὰ εἶδη χήματα, ὅσα εἶδεν ἐς
 τέλος ἀφ' ἑνὸς πομπεύουσαν ὡς ἐλάχθησαν· ἀλλὰ μεταμ-
 φιάσασα, τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου
 καὶ αἰχμαλώτῃ σκευὴ ἀναλαβεῖν· τὸν δὲ Μαιάνδριον,
 πῶς ὅτι τοῖς οἰκέταις πομπεύουσαν, καὶ τὴν Πολυκρά-
 τος τυραννίδα μετενέδυσσε· καὶ μέχρι μὲν τῇ εἰσῆλθαι
 χρῆσθαι τῷ χήματι. ἐπειδὴ δ' ὁ δὲ πομπῆς καιρὸς
 παρέλθῃ, τῇ καὶ ἑκάστη ἑκάστου ἀποδοῦναι τὴν σκευὴν, καὶ
 ἀποδοσάμενος τὸ χήμα μὲν τοῦ σώματος, ὡς ὅτε
 ἦν ὡρὸς δὲ, γίνεταί, μηδὲν δὲ πλησίον ἀφ' ἑνὸς φέρων. ἔνιοι
 δὲ ὑπὲρ ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴ ἀπαιτῇ τὴν κόσμον ἐπι-
 σταῖσα ἡ τύχη, ἀχθοντάς γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὡς ὅτε

1 Φαιάκων βασιλέως] Alcinooum intelligit.

2 Καλὸν εἶναι] Subaud. ὥς.

3 Τῇ Πολυκράτους ἐστίν.] Meandrius, qui scriba tantum Poly-
 cratis fuit, post eum Sami imperium obtinebat. Vid. Herod.
 Thal.

οἰκείων πινῶν τειλοκόμοι, καὶ ἔχ' ἂν πρὸς ὀλίγον ἐχρή-
σαντο ἀποδίδοντες. οἷμα δὲ καὶ τ' ἐπὶ τ' σκληρῆς πολ-
λάκις ἐωρακέναι τῆς τραγικῆς ὑποκειμένης τύτης
πρὸς τὰς χρείας τ' δαματῶν ἄρπ' μὲν Κρέοντα, καὶ
οἷοτε δὲ Πειάμους γιγνομένης, ἢ Αἰακίαν· καὶ ὁ
αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἐμπαροῦν μάλα σεμνῶς τὸ
τῷ Κέρκωπος ἢ Ερεχθίδος ὄψιν μιν μινυτάμηνος, μετ'
ὀλίγον εἰκέτης παροῦσιν ὑπὸ τῷ ποιητῷ κεκελευσ-
μένος. ἤδη δὲ πέραν ἔχοντος τῷ δαματῶς, ἀποδυ-
σάμηνος ἕκαστος αὐτῶν τ' χρυσόπατον ἐκένωτο ἐοδῆται,
καὶ τὰ παροσπείον ἀποθέμηνος, καὶ χαλαρὰς ἀπὸ τῶν ἐμ-
πατῶν, πένης, καὶ ταπεινὸς ἀειέρχεται. οὐκ ἔτ' Αἰ-
ακίαν ὁ Αἰεὶς, ἔδ' Κρέων ὁ Μενονίδης, ἀλλὰ
Πῶλ· Χαρικλῆς Σηπιδὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος
ὁ Θεογείτωνος Μακροβόλιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀν-
θρώπων παράγματ' ὅσιν, ὡς τότε μοι ὁράντι ἔδοξε.
ΦΙΛΩ. εἰπέ μοι, ὦ Μένικτε, οἱ δὲ τῆς πολυτελεῖς
τύτης καὶ ὑψηλῆς τάφης ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ θήλας,
καὶ εἰκόνας, καὶ ὀπιγράμματα, ἔδ' ἐν πριμότεροι παρ' αὐ-
τοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕ. ληρεῖς ὦ ἕστος. εἰ
γὰρ ἐθέλω τ' Μαυσωλὸν αὐτὸν, (λέγω δὲ τὸν Κάρη,
τὸν ἐκ τῷ τάφῳ ἀειδόμενον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν
ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινὰς ἐρρίπτο ἐν παλαιότητι
περὶ λαοφάνων οἱ τὰ λοιπὰ δῆμῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ
δοκεῖν, ποσῶν ἀπολαύων τῷ μνήματος, παρ' ὅσον
ἐδαρύνετο τηλικῶτον ἄχθος ὀπικείμηνος, ἐπειδὴν γὰρ,
ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἕκαστ' ὅσον τὸν τόπον,
(δίδωσι δὲ τὸ μέτρον ἢ πλείον ποδῶν) ἀνάγκη
ἀγαπᾶντα χατακείσθαι, πρὸς τὸ μέτρον σιωπεταλ-

1 Οὐ πλείον ποδῶν.] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πρὸς διαπόμενων μέτρῳ ποδι-
σίων τίποις ἢ ποσὶς ἐπὶ τῷ, Schol.

χρόνον. πολλὰ δ' ἂν οἶμαι μάλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω
 τὴς παρ' ἡμῖν βασιλείας, καὶ σατράπας, πτωχούοντας
 παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταειχοπωλήνας ὑπὸ ὀπείας,
 ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γραμματεῖα, καὶ ὑπὸ τοῦ
 τυχόντος ὑβρίζοντες, καὶ χεῖρ κόρης παιομένης, ὥς
 ὅτ' ἤν' ἀνδραπόδων τὰ ἀπμότατα. Φίλιππον γοῦν
 καὶ Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ
 δυνατὸς ἦν. ἡ δὲ εἰδείχθη μοι ἐν γωνιδίῳ πῆ μισθῷ
 ἀκύνδρος τὰ σαθεῖα τῶν ὑποδημάτων πολλοὺς καὶ
 ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τειόδοις μεταιτῆναι, Ζέρξας
 λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις. ΦΙΛΩ. ἄτοπα
 διηγῇ τὰ περὶ τῆς βασιλείας, καὶ μικρὸν δὲν ἄπειρα.
 τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐπερατῇ, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις
 ἄλλος τῆς σοφῆς; ΜΕ. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ πε-
 ριέρχεται διελέγων ἅπαντας· σιῶνται δ' αὐτῷ Πα-
 λαμήδης, καὶ Οδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος
 λάλος νεκρός· ἐπὶ μύθοι ἐπεφύσθητο αὐτῷ, καὶ διωδή-
 κει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας, τὰ σκέλη· ὁ δὲ βέλπτος
 Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Αστυεῖ, καὶ
 Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις ποτὶ τῆς πολυτιμῶν.
 ἀκύνων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην
 ἀναμνησκόμενος, γελᾷ π, καὶ τέρπεται· καὶ τὰ πολλὰ
 ὑπὸ κατὰ κείνους ἄδει μάλα τραχίᾳ καὶ ἀππειῇ τῇ
 Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπιχαλύπτων, ὥς ἀπα-
 ρτῶν τοὺς ἀνδρας, καὶ ἀφ' ὧν πλεονεξία μετοικεῖν, οὐ φέ-
 ροντας τὸν Διογένην. ΦΙΛΩ. ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί
 δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅτ' ἐν τῇ ἐλεγεῖς κακουργῶσαι

1 Η πρὸς πρώτην ἐστίν.] Ad Dionysium Siciliæ tyrannum alludetur videtur. De quo Vid. Just. lib. 21. c. 25.

2 Εἰδείχθη δὲ μοι ἐστίν.] Ισως ἐπὶ τῷ τῷ Φιλίππου σκηνῶν ὑστέρῃ σιῶνται, καὶ τοῦτο πείθει. Schol.

ἔτι τῆς πλυσίαν; ΜΕ. ὅγε ὑπέμνησαι οὐ γὰρ
 οὐδ' ὅπως οὐδὲ τέττε λέγειν προδέμενος, πάντεσσιν
 ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. ἀφείδοντος γὰρ μὴ παρ'
 αὐτοῖς, προὔθεσθαι οἱ αὐτοὶ ἐκκλησίαν περὶ τῆς
 κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συμβούλους, ἀνα-
 μίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, ὅθις εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῇ
 ἐκκλησιαστῶν. διωκθήναι μὲν οὖν καὶ ἄλλα· τελευτῶν
 δὲ τὸ περὶ τῆς πλυσίαν· ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήσθαι
 πολλὰ, καὶ θανά, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία,
 καὶ ἀδικία, τέλει ἀναστὰς τις τῇ δημαγωγῶν, ἀνέβη
 ψήφισμα τοῦτο.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΕΠΕΙΔΗ πολλὰ καὶ παρὰνομα οἱ πλῆστοι θνή-
 σι παρὰ τῇ βίῳ, ἀρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ
 πάντα τρόποις τῆς πονήτων καλῶν ὄντων, δέδωκεται
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴ ἀποθάνωσι, τὰ μὲν
 σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ τὰ τῆς ἄλλων
 πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπέμψεντας ἅμα εἰς τὴν
 βίον, καλεῖσθαι εἰς τοὺς ὄντας, ἄχρις ἃν οἱ τῷ τοι-
 ῦτω ἀφγάγῃσι μυριάδας ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι, οἷοι
 ἐξ ὄντων γενόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῆς
 πονήτων ἐλαυνόμενοι. τοῖσι πῦθεν ὁ λοιπὸν, ἐξῆναι
 αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τιμὴν γιγνόμενῳ Κρατίῳ Σκελε-
 πτίῳ Νεκυσιεύς, ὁ Φυλῆς Αλιεανπάδης. τέττε ἀνα-
 γινωδέντος τοῦ ψήφισματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ
 δεξαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ οὐρεβριμῆσαι
 ἡ Βριμῶ, καὶ ὑλάκτισεν ὁ Κέρβερος, ὅτε γὰρ οἱ ἐλεῖν

1 Φυλῆς Αλιεανπάδης.] Lepidē sūxit hanc vocem, ut & illas quae
 praecedunt: ἀλιεαντίες sūnt νεκροί. Vid. Hef. Graevius.

γέννη) ἡ κύεα τὰ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν δὴ σοι
τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Εγὼ δὲ, ὅτ' ἀφίγμιν ἔνεχα, τῷ Τευρεσίᾳ πρὸς-
ελθὼν, ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγήσάμενος, εἰπεῖν
πρὸς με ποῖον πινῇ ἡγείται τ' αἶψον βίον. ὁ δὲ γε-
λάσας, (ἐστὶ δὲ τυφλὸν π. γερόντιον, ἡ ὠχρόν, καὶ
λεπτόφωνον) ὦ τέκνον, Φησὶ, ἢ μὲν αἰτᾷ οἶδά σε τ'
Σπείρας, ὅπ' παρὰ πᾶν σοφῶν ἐγένετο, ἢ τὰ αὐτὰ
μνησκότων ἑαυτοῖς. ἀλλ' ἢ γέμεις λέγειν πρὸς σέ'
ἀπείρη) γὰρ ὑπὸ τῷ Ραδαμάνθυος. μηδαμῶς ἔφην, ὦ
Πατέρειον, ἀλλ' εἰπέ, ἡ μὴ φειδῇς με σοῦ τυφλώ-
τερον φειδόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, ἡ
πολὺ τ' ἄλλων Σπασάσας, ἡρέμα πρὸς κύψας πρὸς
τὸ ἔς, Φησὶν, ὁ τ' ἰδιωτῶν αἶψος βίος, ἡ σωφρονέ-
τερος ὡς τ' ἀφροσύνης παυσάμενος τ' μετεωρολογεῖν, ἡ
τέλη ἡ δὲ χάς ἐπισκοπεῖν, ἡ χαλαπίσας τ' σοφῶν τέ-
των συλλογισμῶν, ἡ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγήσάμενος,
τῷτο μόνον ἐξ ἀπᾶντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν δὲ θέ-
μενος, ὡς ἀράμης γελῶν τὰ πολλὰ, ἡ φειδὲν
ἐσπεδακός. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο ἡ κατ' Ἀσφοδι-
λὸν λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, ἡ γὰρ ἦδη ὀφείλω, ἡγε δὴ, ὦ
Μιθροδαρζάνη, Φημί, τί ἀγαμέλλομεν, ἡ ὅκ' ἀπι-
μεν αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει,
Φησὶν, ὦ Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι ἡ ἀπαράγμονα
ὑποδείξω ἀπ' αὐτῶν. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς π.
χρεῖον τ' ἄλλῃ ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν
αμαυρόν π. ἡ λεπτόν ὡς τ' ἀγὰ κλειθείας ἐσρέον
Φῶς, ἐκείνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τ' Γροφανίον, καὶ κείθεν
κατέρχονται οἱ Σπὸ Βοιωτίας ταύτῃ οὐκ ἀνθι, καὶ

ἡ Κατ' ἀσφοδιλόν.] Ἀσφοδιλός τὸ φυτόν, ἀσφοδιλὸς δὲ ὁ τόπος
ἐν τῷ φύτῳ. Schol.

Θύβης ἔση ἐπὶ τῇ Ἑλλάδος. ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημύοις
ἐγὼ, καὶ τὸ μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ
τὴν τομὴν ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λιβαδείᾳ γίγ-
νομαι.

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον Ἀπολιπιῶν;
 δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τιῶν παρῆσαν ἡμέραν, ἔ-
 πάνυ ἐωθὼς ὀπλχεράζειν τοῖς ἄνω πρᾶγμασι, ΧΑ.
 ἐπεθύμῃσα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅπως ὅστι τὰ ὦ τῷ βίῳ,
 καὶ ἂ πρᾶτῃσι οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ; ἢ πίνων σερύμε-
 νοι πάντες οἰμῶντες χαπύοντες παρ' ἡμᾶς, ἔδδεις γὰρ
 αὐτῶν ἀδακρυπὶ διέπλευσεν. αἰτιυαλμῶς ἐν ᾧ δὲ
 τῷ ἄλθου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ θεταλὸς ἐκείνῳ
 γεαῖσκος, μίαν ἡμέραν λειπύτως γενέσθαι, ἀνελήλυθα
 ἐς τὸ Φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ὀπτετυχεῖσθαι σοι.
 ξεναγήσῃς γὰρ εὖ οἶδ' ὅπῃ με ξυμπερινοσῶν, καὶ δείξεις
 ἔκαστα, ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα. ΕΡ. ἔρχολή μοι, ὦ
 πορθμεῖ. ἀπέρχομαι γὰρ π λησκαποισμῶς τῷ ἄνω
 δι' τῶν ἀνθρωπικῶν. ὁ δὲ ὀξύθυμὸς τέ ὅστι, καὶ δέδια
 μὴ βραδυνοῦτά με ὅλον ὑμέτερον εἰσὶν εἶναι, ὥσπερ

I O *Ἡρώδης ἑταῖρος* *ῥομαντικός*] Protesilaus, qui uxorem La-
 damiam usque adeo in deliciis habuit, ut cum *Ἑκτορέα ἡσπῆ* ad
 Inferos demissus fuerit, Poetæ illum a Plutone unam noctem im-
 petrasse fabulentur, quâ superas ad auras evaderet, & uxorem vi-
 deret. unde illud Propertii lib. 1.

*Illic Phylacides iucunda Conjugis Heros
Non potuit cecis immemor esse locis,
Sed, cupidus falsis attingere gaudia paluis,
Thessalis antiquam venerat umbra domum.*

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ. 87

δοὺς τῷ ζόφῳ·¹ ἢ ὅτ' ἔ' Ηφαιστοὶ πρότερον ἐποίησεν,
ρίψῃ καὶ μετὰ τῶν ἑποδοῦν ἀπὸ τῆς θεοσεσίης βηλοῦ,
ὡς ὑποσχάσθαι γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.
ΧΑ. θεοῖο φεῖται ἐν μετὰ ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ
ταῦτα, ἐταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ σιυδιάκτορος ὢν;
καὶ μὲν χαλῶς εἶχεν, ὡς παῖ Μαίαια, ἐκείνων γούνην σε
μεμνησθαι, ὅτι μηδὲ πώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα,
ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγχεις ἐπὶ τῆς καλῆς
σφώματος ἐκταθεῖς, ὅμως ἔτι χαρτερὲς ἔχον· ἢ εἴ
τινα λάλλον νεκρὸν εὖροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸ πλοῦν
ἀφ' ἀλέγῃ. ἐγὼ δὲ προσδύτης ὢν, τίμω δικωπίαν ἐλ-
κων, ἐρέτω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τὸν πατέρα, ὡς Φίλιον
Ερμῆδιον, μὴ χαλαλίσκῃς με· θεοῖο φεῖσαι δὲ τὰ ἐν τῷ
βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι. ὡς ἦν με σὺ
ἀφῆς, ἐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω. κατὰ τὸν γὰρ ἐκείνοι
σφάλλοντα διοιδοῦντες ἐν τῷ σκότῳ, ἔτι δὲ κα-
ρῶ σοι πάλιν ἀμβλυώτῃ πρὸς τὸ Φῶς. ἀλλὰ δὲς ὡς
Κυλλήνῃ μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένην τὴν χάριν. ΕΡ. Τυτὶ
τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἶψαν καλᾶσθῆταί μοι. ὁρᾷ
γὰρ ἡδὴ τὸ μοῖδον τὴν θεοῖο φεῖσεως ἐκ ἀκόνδυλον παν-
τάσιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργητέον δὲ ὅμως. τί γὰρ
αἶν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλος τις αἶν βιάζοιτο; πάντα
μὲν ἐν σε ἰδεῖν κατὰ ἔχαστον ἀκρίβως ἀμήχανόν ἔστιν,
ὡς πορθητὴ. πολλῶν γὰρ αἶν ἐτῶν ἢ ἀφ' ἀπειρῆς γένεοιτο.
εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττει δέησις, κατὰ τὸν ἀποδραίνοντα
ὑπὸ τῆς Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσις ἐργεῖν τὰ
ἐν θανάτῳ ἔργα,² καὶ τίμω Πλέτωνος ἀρχὴν ζημῶν,
μὴ νεκρογαγῶντα πολλὰ τῆς ζῆσος. καὶ ὁ τελώνης Αἰ-
ακὸς ἀγανακτήσῃ, μηδ' ὁδοῦν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ

¹ Οὗτοι τὸν Ηφαιστον] Vid. Hom. Il. α'. v. 591.

² Καὶ ζημιῶν] ΡΓΘ ὅτι καὶ ζημιῶν.

κεφάλαια τῶν ἡθομένων ἴδης, τῆτ' ἤδη σκέπτεον. ΧΑ. αὐ-
 τός, ὦ Ερμῆ, ὅκινέει τὸ βέλπεον· ἐγὼ δὲ ὕδεν οἶδα τῶν
 ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν. ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρον, ὑψηλὸν
 πινος ἡμῖν ἴδει χρεῖν, ὥς ἀπ' ἐκείνους πάντ' ἴδωσι· σὺ δέ,
 εἰ μὲν ἐς τὸ ἕρπον ἀνελθεῖν δυνατὸν ἴω, ἐκ ἀν' ἐκαμ-
 νον¹ ἐκ περὶ πῆς γὰρ ἀν' ἀκρεβῶς ἅπαντα καθεώρας.
 ἐπεὶ δὲ ὕψις εἰδώλοισι αἰεὶ ζυγνόντα ὀπίσσω τῶν
 βασιλείων ὧς Διός, ὦρα ἡμῖν ὑψηλὸν π' ὄρ' ὀψι-
 σκοπεῖν. ΧΑ. οἶδα, ὦ Ερμῆ, ἅψ' εἴωθε λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέω μιν; ὁπότε γὰρ τὸ
 πνεῦμα καὶ αἰγίσταν πλαγίᾳ τῇ ὁθόνη ἐμπέση, καὶ τὸ
 κύμα ὑψηλὸν ᾗσθῃ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κε-
 λεύετε τὴν ὁθόνην πῆλαι, ἢ σὺ δύναι ὁλίσσον τῶν ποδῶν,
 ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τῶν ἰσχυρίων ἀ-
 γενῶν ὡς κελεύομαι ὑμῖν αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελ-
 τίω. καὶ ταῦτά δὴ καὶ σὺ πρᾶττε, ὅσοτα χαλῶς ἔχῃ
 νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γὰρ ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ὀπίσσω
 ταῖς νόμοις, σιωπῇ καθεδύμην, πάντα περὶ ὁμοῦ κε-
 λεύοντί σοι. ΕΡ. ὁρθῶς λέγεις· αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί
 ποιητέον, καὶ ξυρῆσω τῶν ἰσχυρίων σκοπῇ. ἀρ' οὖν ὁ Καύ-
 κησος ὀπίσσω δειός, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἁμ-
 φοῖν ὁ Ὀλυμπος ἐκείνοσι; καί τοι ὕψιόν τι ἀνι-
 νῶν ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν. συγκαμῶν δέ τι καὶ
 ὑπερυγῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑ. πρὸς αὐτῆς. ὑπερυγῆσαι
 γὰρ ὅσα δύναται. ΕΡ. Ὀμηρος ὁ ποιητής Φησι· τὴν
 Αλφειὸν ἔειπεν, δύο καὶ αὐτὰς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθε-
 λῆσαι ποτε τῶν Ὀσων ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπι-
 θέναι τῷ Ὀλύμπῳ· εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἰκα-
 νῇ ταύτῃ κλίμακα ἔξεν οἰομένους καὶ πρὸς ὅσων ἐπὶ

1 Τὸν Αλφειὸν ἔειπεν] Otum & Ephialtem. V. Hom. Od. λ'.
 v. 305. & deinceps.

τ' οὐρανόν. ἐκένω μ' οὖν τὸ μερακίω, ἀτασάλα γ' ἦσιν, δίκας ἐτίσασίν. νῶ δέ (οὐ γ' ἐπὶ κακῷ τ' θεῶν ταῦτα βελεύομεν) τί ἔχῃ οἰκοδομῶμεν καὶ αὐτοὶ χεῖρ' αὐτὰ ὀπκυλινδύντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρης ἀκρεβέστερον τ' σκοπὴν; ΧΑ. καὶ διωγ-
σύμεθα, ὦ Ερμῆ, δὴ ὄντες ἀναθέσται θράσδιοι τὸ Πήλιον ἢ τιμὴ Οοσαν; ΕΡ. ἀλλ' οὐκ αἶ, ὦ Χάρων; ἢ ἀξίοις ἡμᾶς ἀγενετέρες εἶναι τοῖν βρεφυλ-
λίῳ ἐκένω; καὶ ταῦτα θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑ. οὐκ·
ἀλλὰ τὸ πρῶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τ' με-
γαλουργίαν ἔχειν. ΕΡ. εὐκότως. ιδίωτης γάρ εἰ, ὦ Χάρων, καὶ ἥματα ποιητικός. ὁ δὲ γενάδας Ομηρὸς
ἀπὸ δυῶν γίγναι αὐτίκα ἡμῶν ἀμβρατὸν ἐποίησε τ' ἔρα-
νόν, οὕτω ῥαδίως σιωπῆεις τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἰ σοὶ
ταῦτα πρῶτα εἶναι δοκεῖ, τ' Ατλαῖα δηλαδὴ εἰ-
δόπ, ¹ ὅς τ' πόλον αὐτὸν εἰς ὧν φέρεται, ἀνέχον ἡμᾶς
ἀπαντᾶς. ἀκύνεις δὲ ἴσως καὶ τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ πέρι, τῷ
Ηρακλεῶς, ² ὡς ἀφ' αὐτοῦ ποτε αὐτὸν ἐκένων τὸν
Ατλαῖα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τῷ ἄχθεις,
ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῷ Φορτίῳ; ΧΑ. ἀκύνω καὶ ταῦτα.
εἰ δὲ ἀληθὴ ἐστὶ, σὺ αἶν, ὦ Ερμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.
ΕΡ. ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ πῶς γ' ἐνεκα σορὸς
ἄνδρες ἐφύδοντο αἶν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τιμὴ Οοσαν
πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ θραλίε-
πων Ομηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Οοσῇ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.
ὁρᾷς, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα;
Φέρε οὐκ ἀναδὰς ἰδὼ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδο-
μεῖν ἐπὶ δόσφ. παπαί. χάτω ἐπ' ἐσμέν ὅτι τῇ ὑπω-
ρεία τῷ ἔρατι ἀπὸ μὲν γ' τῷ εἴων μόγις ἰωία

¹ Ος τὸν πόλον] V. Ov. Met. lib. 4. & Virg. Aen. 4.

² Ως ἀφ' αὐτοῦ] εἴς. Vid. Apollod. lib. 2.

ἡ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας, ἢ πλέον
 Ἰταλίας, ἢ Σικελίας· ἀπὸ ἧς τῆς δεκτῶν, τὰ ἐπὶ
 (ταυτὶ) τῷ Ἰσθμῷ μόνον· καὶ κἀκεῖθεν, ἢ Κρήτη ἢ πᾶν σα-
 φές· μετακινήτεια ἡμῖν, ὧς πορθμεὺς, ἢ ἡ Οἶτη ὥς
 εἰσικεῖ· εἴτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑ. ἔγωγε ποῦ
 μὲν. ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον,
 ἀπὸ μνησκύνοντες πέρα τῷ πιθανοῦ· εἴτα συγχάραττον
 θέτες αὐτὰς, πικρὰς δὲ Ομήρου οἰκοδομητικῆς πειρα-
 θῶμεν¹· ζυγιστέοντες τῇ² κεκρίαν. ΕΡ. ἴσθρι
 ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατίθῃ τιῷ Οἶτῳ·
 ἐπικυλινδρίσω ἢ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ, ἐπᾶναιμι αὐτῇ·
 εὖ ἔχει· πάντα ὁρᾷ· ἀνάβαινε ἡδὴ ἢ σύ. ΧΑ. ὄρεξον,
 ὦ Ερμῆ, τὴν χεῖρα· ἢ γὰρ ἐπὶ μικρὰν με ταύτῃ τιῷ
 μηχανῇ ἀναεῖδάσεις. ΕΡ. εἴγε ἢ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ
 Χάραν, ἅπαντα, ἢ ἐπὶ δὲ ἅμφω, ἢ ἀσφαλῇ ἢ Φι-
 λοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου με τῆς διζιάς, ἢ Φεῖδου
 μὴ χεῖ· ποδὶ ὀλισθηρῶ πατῶν· ὅλγῃ ἀνεγλήυθας ἢ σύ.
 ἢ ἐπείτῃ³ Διόρυμβος ὁ Παρνασσός· ὅτι, μίαν ἐκά-
 περ⁴ ἄκραν ὀπλιστόμεναι, καθεζόμεθα· σὺ δὲ μοι
 ἡδὴ σὶ κύκλῳ περιβλέπων, ὀπισθόπῃ ἅπαντα. ΧΑ.
 ὁρᾷ γῆν πολλὴν, ἢ λίμνιν πνὰ μεγάλῃν περιέρε-
 σαν, ἢ ἄρη, ἢ πλάμης τῷ Κωκυτῇ ἢ Πυριφλεγέ-
 στονος μέγιστον· ἢ ἀνθρώπων πᾶν σμικρὸν, καὶ πνὰς
 Φωλεὺς αὐτῶν. ΕΡ. πόλεις ἐκείναι εἰσὶν, ἢς Φωλεὺς
 εἶναι νομίζεις. ΧΑ. οἶδα, ὦ Ερμῆ, ὥς ὅδ' ἡμῖν πέ-
 πρακ⁵, ἀλλὰ μάτην τὸ Παρνασσόν⁶· αὐτῇ Κασαλία,

¹ Συντελείοντες τῶν κεκρίαν] Ἀπὸ τῆς ἢ σύνταξης· τὸ δὲ κεκρίαν, συν-
 τελείοντες τὰ κράνια. Schol. Hæc pars rei tantum denotatur, & hoc
 in causâ est, cur gen. usurpetur.

² Διόρυμβος] Vid. Ov. Met. lib. 1.

Mons ibi verticibus petit arduus astra duobus

Nomine Parnassus.

³ Αὐτῇ Κασαλία] Castalia fons erat in radicibus Parnassi, Musis
 sacer.

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ. 91

ὃς τὴν Οὔτιν, καὶ τὰ ἄλλα ὅση μετεκινήσαμεν. ΕΡ.
ὅτι τί; ΧΑ. ἔδω ἀκρίβεις ἔγωγε ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὁδοῦ
ἐβυλόμην δὲ ἐς πόλεις καὶ ὅση αὐτὰ μόνοι, ὥσπερ ἐν
γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς, καὶ ἃ
παράτησαι, καὶ οἷα λέγῃσι. ὥσπερ ὅτε με τοπράτοι οὐ-
τυχῶν εἶδες γαλῶντα, καὶ ἦεν με ὁ, π γαλῶν ἀκρύσας
γὰρ πνος, ἡδῆ εἰς ὑπερβολὴν. ΕΡ. τί ἡ τῆς
τῆς; ΧΑ. ἐπὶ δαῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ πινυτῶν
φίλων, εἰς τὴν ὑπερβαίαν μάλιστα ἦξω, ἔφη. καὶ μετὰ
λέγιτος ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμῖς ὀπιπεσοῦσα, οὐκ
οἶδ' ὅτε κινήσῃσιν, ἀπέκτεναι αὐτοὺς. ἐγέλασα οὖν,
οὐκ ὀπιτελέσαντος τὴν ὑπερβολήν. εἶχα δὲ καὶ
νῦν ὑποκαταβήσασθαι, ὥς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀ-
κρίβοιμι. ΕΡ. ἔχ' ἀτρέμας καὶ τῆτο γὰρ ἐγὼ ἰάσσομαι
σοι, καὶ ὅσους ἐκείνου ἐν βραχέϊ ἀπφανῶ, παρ' Ο-
μήρου πᾶσι καὶ πρὸς τῆτο ἐπωδὴν λαβόν. καὶ περὶ
εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώσῃ, ἀλλὰ
σαφῶς πάντα ὁρᾶν. ΧΑ. λέγε μόνον. ΕΡ. Ἰ Αχλὺς
δ' αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμοῦ ἔλθον, ἢ πρὶν ἐπῆεν, ὅφρ'
εὐ γνώσκῃς ἡμῶν Θεόν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα. ΧΑ. τί ἔστι;
ΕΡ. ἡδὲ ὁρᾷς; ΧΑ. ὑπερφύως γὰρ τυφλὸς ὁ Λυγ-
κεὺς ἐκείνου, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τῆτω
πρὸς δίδακτέ με, καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βύβλη
καὶ ὁ Ὀμηρεὺς καὶ γὰρ ἐρωμαί σε, ὥς μάθῃς ἐδ' αὐτὸν
ἀμελῆ ὄντα με τῆς Ὀμήρου; ΕΡ. καὶ πόθεν σὺ ἔχεις
τὴν τῆς ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρὸς κωπὸς ὢν;
ΧΑ. ὁρᾷς; οὐκ ἐπιτιμῶν τῆτο εἰς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ
ὅποτε διεπρόβημι αὐτοὺς ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψα-

1 Αχλὺς ὅς. Vid. Hom. Il. 9. v. 127.

2 Ὡς πρὸς ἐμέ. Subaud. ἐπιτίμῃ. Lucianus enim in Satur-
nial. 5 μικρὸν ὅλως, ἐδὲ παντάπασιν ἐκείνου φράσας, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν
ἐπιτίμῃ τῆς συμπύσης ἀρχῆς.

δούτος ἀχέσας, οἷον ἐπὶ μέμνημα· καὶ τοὶ χειμῶ
 ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο
 ἄδην ὃ πάνυ αἰσὶόν πνα ᾤδην τοῖς πλείουσιν, ὡς ὁ
 Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφίλας, καὶ ἔβραξε τὸ πόσιον,
 ὥσπερ τορύνει πνὰ ἐμβαλὼν τὴν τεύαναι, καὶ πάσας
 τὰς θύελλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τιμὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τῆς ἐπὶ χειμῶν ἄφνω καὶ γιόφος
 ἐμπεσῶν, ὀλίγην δὲ περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτε ἄρ'
 καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῆς ῥαφιδῶν τὰς
 πολλὰς· αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρίδαι, καὶ Κύκλωπι.
 ΕΡ. ὃ χαλεπὸν ἐν ἡν ἐκ τοσούτου ἐμετὶ ὀλίγα γυν
 ἀφφυλάττειν. ΧΑ. εἰπέ γὰρ μοι, ² τίς γὰρ ὁδὸς
 ἐστὶ πάχιος ἀνῆς, ἢς τε, μέγας τε, Εἰσοχὸς ἀν-
 θρώπων κεφαλὴν καὶ θύρας ὤμοις; ΕΡ. Μίλων
 ἔτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς· ὅπικροτῶσι δ' αὐτῷ
 οἱ Ελλῆνες, ἐπὶ τὸν ταῦρον θράμδος φέρει· ἀλλ'
 ὃ γὰρ μέσθ. ΧΑ. καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὢ
 Ερμῇ, ἐπαινοῖεν, ἔς αὐτόν σοι τὴν Μίλωνα μετ' ὀλίγον
 ξυλλαβῶν, ἐνθίσουμαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν ἡκῇ
 πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ ὃ ἀμαχῶτα τὴν ἀνταγωνιστῶν κα-
 ταπαλαιαδεῖς ὃ Θανάτη, μηδὲ ξυνεῖς ὅπως αὐτὸν
 ὑποσκελίζῃ; κατὰ οἰμῶσται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνη-
 μῶς τεφάνων τέτων, καὶ τοῦ κρότου. νῦν δὲ μέγα
 Φροεῖ, θυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου Φορᾷ.
 τί οὖν οἰηθῶμεν; ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξαι
 ποτε; ΕΡ. πόθεν ἐκεῖνος θανάτη νῦν μνημονεύσειεν ἂν
 ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑ. ἔα τέτων οὐκ εἰς μακρὰν
 γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὅπότε ἂν πλὴν, μηδὲ ἐμ-
 πίδα ἔχῃ ὅπως ταῦρον ἐπ' ἄρα δὲ δυνάμειος. σὺ δὲ
 μοι ἐκεῖνο εἰπέ, τίς τ' ἄρ' ὁδὸς ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνῆς;

1 Αὐτῇ Σκύλλῃ ὅς. Vid. Hom. Od. ι'. 84. ubi hæc describit.

2 Τίς γὰρ ὁδὸς ἐστὶ ὅς. Vid. Hom. Il. γ'. v. 227.

ἔχ' ἑλλῆν ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῆν τῆς πολλῆς. ΕΡ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσης, ¹ ὅς τὴν δεξιὴν, πάλαι Μήδων ἐχόνταν, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶνα· καὶ Αἰσυρίων ἐναγχος ὕτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο, καὶ νῦν ἐλασίοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχοι πάντων. ΧΑ. ὁ Κροῖσος δὲ πῦ ποτε καὶ κείνός ὄστιν; ΕΡ. ἐκεῖσε ἀπὸ βλεψον εἰς τὴν μεγάλῃ ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τεμπλοῦν τεύχος· Σάρδεις ἐκεῖνα. καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὄρας ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεχόμενον; βέλει ἀκράτωρ αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγῃσι; ΧΑ. πάνυ μὲ οὖν. Κροῖ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ με τὴν πλῆτον, καὶ τῆς θησαυρῆς, καὶ ὅσος ἀσημος χρυσὸς ὄστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλῃ πολυτέλειαν, εἰπέ μοι πῶς ἡγῇ τὴν πάντων ἀνθρώπων θύδαιμονέστατον εἶνα. ΧΑ. τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡ. θάρρει· εἴδεν ἀγεννῆς, ὦ Χάρων. ΣΟ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲ οἱ θύδαίμονες· ἐγὼ δὲ ὦν οἶδα, ² Κλέοειν, καὶ Βίπωνα ἡγῆμαι θύδαιμονέστατος γενέσθαι, τῆς τὴν ἱερείας παῖδας. ΧΑ. τῆς Ἀργείης Φησὶν ὕτος, τῆς ἅμα πρώτῃ ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες, εἴλκυσαν ἐπὶ τὴν ἀπῆνης ἄχει πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. ἐγὼ ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τὴν θύδαιμονίαν. ὁ δεύτερος δὲ, τίς αὖ εἴη; ΣΟ. Τέλλος ὁ Ἀθιναῖος, ὅς εἴ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τὴν πατρίδος. ΚΡΟΙ. ἐγὼ δὲ, χάθαρμα, εἴ σοι δοκῶ θύδαίμων εἶνα; ΣΟ. εἰδένω οἶδα, Κροῖσε, ἢ μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τὴν βίην. Ο γὰρ θάνατος ἀκρίβως ἐλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχει πρὸς τὸ τέλος θύδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑ. χέλλισα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν

¹ Ὁς τὴν ἀρχὴν ὄσ.] V. Just. lib. 1. & Herod. lib. 1. ubi & quæ sequuntur.

² Κλέοειν] Vid. Herod. lib. 1. qui Tello primus attribuit, his secundas.

ἐκ ἐπιλέλησθαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι
τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ
Κροῖστος ἐκπέμπει, ἢ τίς καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡ.
ἰπλίνθους τὰς Πυθίᾳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῷ
χρησμένῳ, ὅφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὑπερον. Φιλῶ-
μαιπς δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑ. ἐκείνο γὰρ ὅστις ὁ χρυ-
σὸς τὸ λαμπαρόν, ὃ ἀποτίλλει τὸ ὑπὸ χροὺ μετ' ἐρυ-
θμήματος; νῦν γὰρ ὡρᾶτον εἶδον, ἀκύνων αἶε. ΕΡ. ἐκείνο,
ὦ Χάρων, τὸ αοίδιμον ὄνομα, καὶ ὡιδμαχίτην. ΧΑ.
καὶ μὲν οὐχ ὅρα ὅ, πῶς ἀγαθὸν αὐτῷ ὡιδεῖται, εἰ μὴ
ἄρα τῷτο μόνον, ὅτι βαρύνοντα οἱ φέροντες αὐτό.
ΕΡ. καὶ γὰρ οἶδα ὅσοι πόλεμοι ἀφ' ὧν τῷτο, καὶ ὅτι βε-
λαί, καὶ ληστῆα, καὶ ὅτι πορκία, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ
πλῆθς μακρὸς, καὶ ἐμπορία, καὶ δουλεία; ΧΑ. ἀφ' ὧν
τῷτο, ὦ Ερμῆ, τὸ μὴ πολὺ τῷ χαλκῷ ἀφ' ὧν φέρον;
οἶδα γὰρ τὸ χαλκόν, ὅσον, ὡς οἶδα, ὡς τῷ
καὶ πλείοντα ἐκείνου ἐκλέγων. ΕΡ. ναί. ἀλλ' ὁ
χαλκὸς μὲν πολὺς, ὥστε ἐκ παντὸς ἀποδάσκειται ὑπὸ αὐ-
τῶν. τῷτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῷ καὶ βάθους οἱ μεταλ-
λεύοντες ἀνορύττουσιν. πλείω ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ ἔστος
ὡς τῷ ὁ μόλιθος, καὶ τᾶλλα. ΧΑ. δευτέρῃ τινα λέγεις
τῶν ἀνθρώπων τιμὴν ἀεελτηρίαν, οἱ τοσούτοι ἐρωτα ἐρωσιν
ὡς καὶ καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡ. ἀλλ' ἐπεὶ Σόλων γε
ἐκείνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷ αὐτῷ φαίνεται, ὡς ὅρας κα-
ταγαλᾶ γὰρ καὶ Κροῖστος, καὶ τῷ μεγαλαυχίας καὶ βαρ-
βάρη· καὶ μοι δοκεῖν ἐρεοδαί π βύλεται αὐτόν. ἐπα-
κύνωμεν οὖν. ΣΩ. εἰπέ μοι, ὦ Κροῖστος, οἶμαι γὰρ πῶς
δεῖσθαι πάντων πλίνθων τῶν τῷ Πύθιον; ΚΡΟΙ. νῆ Δία.
καὶ γὰρ ἐστὶν αὐτῷ ὡς Δελφοῖς ἀνάθημα εἶδεν ποιεῖται.

1 Πλίνθος ὡς.] Vid. Herod. lib. 1. ubi etiam de Oraculo vi-
dere est.

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ. 95

ΣΟ. ἔκῃν μακάριον οἶε ἢ Θεὸν ἀποφάνειν, εἰ κτή-
σταιτο ὅς τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθες χρυσᾶς; ΚΡΟΙ.
πῶς γὰρ οὐ; ΣΟ. πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖστ,
πείαν ὅς τὰ ἔρανα, εἰ ἐκ Λυδίας μετατέλλεσθαι
τὸ χρυσίον δέησεν αὐτὸς, ἢ ὀπιθυμήτωσι. ΚΡΟΙ. πῦ
γὰρ τοσῶτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ' ἡμῖν; ΣΟ.
εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ὅς Λυδία; ΚΡΟΙ. οὐ
πάνυ π. ΣΟ. ὅ βελήϊνος ἄρα οἰδεῖς ἐστ. ΚΡΟΙ.
πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσῖν; ΣΟ. ἢν ἀποκρίνη μη-
δὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἂν. ΚΡΟΙ. ἐρώτα, ὦ Σόλων.
ΣΟ. πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες πινάς, ἢ οἱ σωζό-
μενοι ὡς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. οἱ σώζοντες δηλαδὴ. ΣΟ.
ἀρ' οὖν ἢν Κύρος, ὡς λογοποῖσσι τίνες, ἐπὶ Λυδοῖς,
χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τὰ στρατῶν, ἢ ὁ σίδηρος
ἀνελκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. ὁ σίδηρος δηλαδὴ. ΣΟ. καὶ
εἰ γὰρ μὴ τῦτον ὠδασκευάσαιο, οἴχοιτο ἂν σοι ὁ
χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. βίβημι, ὦ
ἄνθρωπε. ΣΟ. μὴ γένοιτο μὲν ἔνι οὕτω ταῦτα. Φαίη
δ' οὖν ἀμείνω ἢ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. ἔκῃν καὶ
τὰ Θεῶν κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθες ἀναπθέναι με, τὸν
δὲ χρυσὸν ὀπίσσω αὐθις ἀναχαλῆν; ΣΟ. οὐδὲ σιδηρᾶ
ἐκείνός γε δέησεται· ἀλλ' ἢν τε χαλκὸν, ἢν τε χρυσὸν
ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα καὶ ἔρμαιον ἔσῃ ἀνα-
πθεικὸς, Φαιεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ
πρὶν τυραννῆαι, ἢ ἄλγῃ τὰ δὲ Θεῶν ὀλίγον μέλι τῶν
σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. αἰεὶ σὺ με τὰ πλεῖστα προα-
πολεμεῖς, καὶ Φθονεῖς. ΕΡ. ὅ φέρεῖ ὁ Λυδὸς, ὦ Χά-
ρων, τίω παρρησίαν, καὶ τίω ἀλήθειαν τῶν λόγων,
ἀλλὰ ξένον αὐτῶν δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώ-
που.

V A R. L E C T.

a Gr. Η ληστὴ in MS. Vulgo deest ἢ. Grævius.

πρὸς

προς ὕχ' ὑποπῆσαν, τὸ δὲ παρὶστὰς ἐλευθέρως
 λέγον. μεμνήσεται δ' ἐν μικρὸν ὑπερὸν τῷ Σόλωνος,
 ὅταν αὐτὸν δὴ ἀλόντα ἐπὶ τῷ πυρὶ ὑπὸ τοῦ
 Κύρου ἀναχθῆται ἤκησα γὰρ τῆς Κλωθῆς ὁράτω ἀνα-
 γνωσκόντες τὰ ἐκάστῳ ἐπιτεκλωσμένα· οἱ οἷς καὶ
 ταῦτ' ἐγγράφω, ¹ Κροῖσον μὲν ἀλόντα ὑπὸ Κύρου,
 Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησι τῆς Μασσαγέτιδος ἀπο-
 θανῆν. ὅρῳ δ' ἔκκευθ' ἐπὶ τῷ ἴππῳ ὃ λευκὸν
 ἐξελαύνουσιν; ΧΑ. νῆ Δία. ΕΡ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστὶ
 καὶ κεφαλὴν γὰρ ἀποπνύσας ὃ Κύρου αὐτῇ, ἐς ἀσχὸν
 ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὅρῳ δὲ καὶ τὸν αὐτοῦ τὸ
 νεοίσχον; Καμβύσις ἐκείνός ἐστιν. ὅτος βασιλεύσας μὲν
 τὸ πατέρα καὶ ² μυρία σφαλεῖς ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
 Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον ³ μανέας ἀποθανεῖται, ἀποκ-
 τένας τὸν Ἀπιν. ΧΑ. ὃ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν
 πῶς ἂν αὐτὴς περὶ δέξεται οὕτως ὑποφρονοῦντας τὸ
 ἄλλων; ἢ πῶς ἂν πιστεύσειεν ὡς μετ' ὀλίγον ὅτος μὲν
 αἰχμάλωτος ἔσται, ὅτος δὲ τὸ κεφαλὴν ἐξήσας ἀσχὸν
 αἵματος; ἐκείνῳ δὲ τίς ὅστις, ὃ Ἑρμῆς, ὃ τὸ πορφυ-
 ραῖν ἐφεφρίδα ἐμπεπορπημένος, ὃ τὸ ἀλγῆμα, ὃ τὸ
 δακτύλιον ὃ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸ ἰχθυὶν ἀνατιμῶν
⁴ Νήσῳ δὲ ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δὲ πῶς εὐχῇ εἶναι. ΕΡ.

¹ Κροῖσον μὲν ὅςτ'· Vid. Just. lib. 1. & Herod. lib. 1.

² Μυρία σφαλεῖς ὅςτ'· Ad Ammonis templum expugnandum exercitum misit, qui in Libyâ desertâ arenis obrutus perijt. Vid. Herod. lib. 3. quia & profectus ad quærendam Nili originem in id loci fame redactus fuit, ut comitum suorum aliquot in aliorum alimentum occiderit, nec tamen voto potitus sit. Unde illud Lucani lib. 10.

— ὃ παστὺς ἐκείνων
 Ignoto te, Nile, redit.

³ Μανέας ὅςτ'· Vid. Herod. lib. 3.

⁴ Νήσῳ δὲ ἀμφιρύτῃ; Vid. Hom. Od. α'. v. 40.

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕ Σ. 97

εὐγε παρῳδῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ ἰ Πολυκράτην ὄρας
τὸν Σαμίαν τύραννον, παευδαίμονα οἰόμενον ἔσθαι
ἀπ᾽ αὐτὸς ἑὸς αὐτὸς, ὑπὸ τῷ παρῳδῶτος οἰκέτῃ Μα-
ανδρίῳ παρῳδῶτι Οροίτῃ τῷ σαβᾷπῃ, ἀνασκολο-
πιώσεται, ἀλλ᾽ ἐκπεσὼν τῆς βυδαίμοις ἐν ἁ-
καρεῖ τῷ χρόνῳ. ἢ ταῦτα γὰρ τῷ Κλωθοῦς ἐπήκ-
σα. ΧΑ. ὦγε, ὦ Κλωθοῖ, γενναῖως παύσῃ, ὦ βελ-
πῆ, ἢ τὰς κεφαλὰς σπόμενε, ἢ ἀνασκολόπιζε, αὐτῷ
ὥς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαίξεσθαι, δαίμων
ὥς ἂν ἀφ' ὑψηλότερῃ ἀλγεώτερον καταπεσούμην.
ἐγὼ δὲ γελάσωμαι τότε γινώσκας αὐτῶν ἕκαστον γυμ-
νὸν ἐν τῷ σκαφιδῷ, μήτε πορφυρίδα, μήτε πάραν,
ἢ κλίνῳ χρυσὴν κομίζοντας. ΕΡ. ἢ τὰ μὲν τέ-
των ὥδε ἔχει. τὴν δὲ πληθύν, ὦ Χάρων, ὄρας, τοὺς
πλείοντας αὐτῶν, τῆς πολεμῶντας, τῆς διχαζομένων,
τῆς γεωργῶντας, τῆς δανείζοντας, τῆς παρῳδαίον-
τας; ΧΑ. ὄρω ποικίλῳ πινὰ τύρβῳ, ἢ μετὸν τα-
ραχῆς τῷ βίῳ, ἢ τὰς πόλεις γε αὐτῶν εἰκίνας τοῖς
σμύλλεσιν ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, ἢ
τὸν πλησίον κεντεῖ. ὀλίγοι δὲ πίνες, ὥσπερ σφῆκες,
ἀγροσι, καὶ φέρουσιν τῷ ὑποδέεσθαι. ὁ δὲ παρῳδέο-
μῳ αὐτοὺς ἐκ τῶ φανῆς ἑὸς ὅχλος, πίνες εἰσὶν;
ΕΡ. ἐλπίδες, ὦ Χάρων, ἢ δέμαί τε, ἢ ἀνοιαι, καὶ
ἡδοναί, ἢ φιλαργυρίαι, ἢ ὀργαί, ἢ μίση, ἢ τὰ ποι-

1 Πολυκράτην ἔστ.] De hoc vid. Her. lib. 3. Quæ autem de
Maendrio dominum suum prædente scribit, non leguntur apud
Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herod. sponte
suâ proficiscitur Polycrates ad Orotem. Grævius.

2 Καὶ πᾶντα γὰρ τῷ Κλωθῷ ἐπήκοντα] Subaud. παρὰ vel ἀναγι-
γνωσκόντες.

3 Ὀχλος, πίνες εἰσὶν;] Usitatissima est apud Græcos aut generis,
aut numeri; imo utriusque Enallage, quam Grammaticorum alii
Σύνθεσις vocant, alii Σύνηψις, quia ad sensum, non verba respicitur.

αὐτῶν· τέτων δὲ ἡ ἀγνοία μὲν χάτω ξυμναμέμικτο
αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεται γὰρ ἡ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ
ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φι-
λαργυρία· ὁ Φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑφ' αὐτῶν πετό-
μυροι, ὁ μὲν ἐμπίπων ἐκ πλήθους οἷοτε καὶ ὑπο-
πίσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωροῦ-
μυροι, ὅπότ' ἂν μάλιστα οἴηται τις ὀπλήψασθαι
αὐτῶν, ἀναπιάμυροι οἶχοντο, κεχηνότας αὐτὸς ἀπο-
λιπύσσαι, ὅφρ' καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάχοντα ὀρᾷς
ὑπὸ τοῦ ὕδατος. ἰὼ δ' ἀπειρήσας, χατόφει καὶ μοί-
ρας ἄνω ὀπκλωδύσας ἐκάστω τὸν ἀτράκτον, ἀφ' οὗ
ἡρτήσθ' ἑυμείσθηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὀ-
ρᾷς καθάφρ' ὀρίχινά πνα καταβαίνοντα ἐφ' ἑκάστον
ὑπὸ τῶν ἀτράκτων, ΧΑ. ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω
νῆμα ὀπιπεπλεγμύρον γὰρ τὰ πολλά· τέττο μὲν ἐκείνῳ
ἐκείνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡ. εἰκότως, ὦ πορθμεὺς· εἴματα
γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τέττω φονευθῆναι· τέττω δ' ὑπ'
ἄλλῃ· καὶ κληρονομῆσαι γὰρ τέττον μὲν ἐκείνῳ, ὅτου
ἂν ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δ' αὖ τέττω· τοῖόνδε
γὰρ πῆ ἢ ὀπιπλοκή δηλοῖ. ὀρᾷς δ' ἐν ὑπὸ λεπτῷ κρι-
μαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω,
μετέωρός ἐστι· καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν ἀπορραγέιν-
τος ἐλίνῃ, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχει πρὸς τὸ βάρος,
μέγαν δ' ὑπόφρον ἐργάσεται· ὅτος δ' ὀλίγον ἀπὸ γῆς
αἰωρῶμυρος, ἐν καὶ πῶς, ἀφορητὴ κείσεται, μόγις καὶ
ποῖς γέτοσιν ἐξακκοθέντος ἐπὶ πώματος. ΧΑ. παγ-
γέλοια ταῦτα, ὦ Ερμῆ· ΕΡ. καὶ μὲν ἔδ' εἰπεῖν ἑ-
χοῖς ἂν καὶ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐπὶ καταγέλαστα, ὦ
Χάρων καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπυδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ με-
ταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάσσας μνησμοῦρας
ὑπὸ τῷ βελτίστῳ θανάτῳ· ἄγγελοι δ' αὐτοὺς καὶ
ὑπὲρ

ὑπηρεταί μάλα πολλοὶ ὡς ὁράς, ἠπίαλοι, καὶ πυρε-
τοὶ, καὶ Φθόαι, καὶ πνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληψία,
καὶ κόνεια, καὶ διχαταί, καὶ τύρανοι. καὶ τῶν ἐδὲν ὁ-
λως αὐτὸς εἰσέρχεται, ἔσ' ἂν δι' πρῶτων· ὅταν ᾗ
σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὅητοί, καὶ αἱ, αἱ, καὶ ὦ μοί μοι.
εἰ δ' ὁμοῦ ἐξ ἑξῆς ἐνέοιμι ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν
αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῶτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ
βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ οὐρανοῦ, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀ-
φέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστεροι, καὶ ἦσαν ἠνιωτο
ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὲν ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς
παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπίτας ὁ ὑπηρετὴς χαλῇ, καὶ ἀ-
πάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ Φθόῃ, ἀνανακτῆ-
σι πρὸς τιμὴν ἀγωγῆν, ἢ ποτε πρὸς δόξαν ἀπο-
σπαδίσασθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσῃ ἐκεῖνος,
ὁ τιμὴν οἰκίαν σπυρδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τὴν ἐργασίας
ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἢ μὴ ἔξει τέλος αὐτῷ; ὁ
δὲ, ἄρπ' ἐπιθεὶς τὸ ὄροφον, ἀπία, τῷ κληρονόμῳ χαλα-
λιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δευπνήσας ἀθλῖος
ἐν αὐτῇ; ἐν εἰνός μὴ γὰρ ὁ χαίρων, ὅπ' ἄρρενα παῖδα
ἔτεκεν αὐτῷ ἢ γυνῇ, καὶ φίλης ἀφ' αὐτῶν ἐπὶ τῷ
τῆνομα τὸ πατρὸς πθέμενος, εἰ ἠπίστατο ὡς ἐπαέτης
γεγόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν
ἐπ' αὐτῷ γεγόμενῳ; ἀλλὰ τὸ αἶπον, ὅπ' ἢ μὴ δι-
τυχῆντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὁρά, τὸ τῷ ἀθλητοῦ
πατέρα. τὸ Ολύμπια νεικηκότος· τὸν γείτονα δὲ τὸ
ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον ἐχ' ὁρά, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας
αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο· τὴν μὲν γὰρ πρὸς τὸ ὄρον διαφε-
ρομένης ὁράς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὴν ξυμπαγείρας τὰ χρήμα-
τα, εἴτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν χαλεμύμενος, ὑφ'
ὧν εἶπον, ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν. ΧΑ.
ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐνοῶ, τί τὸ

ἡδὺ αὐτοῖς ὡρᾷ τὸ βίον, ἢ πὶ ἐκεῖνό ἐστιν, οὐ πρὸς-
 μθοι ἀγανακτῶσιν. ΕΡ. ἦν γοῦν τῆς βασιλείας ἰδὼν
 τις αὐτῶν, οἷον θύδαιμονέστατος εἶναι δοκῶσαν ἔξω τοῦ
 ἀδελφαίου, καὶ ὡς Φῆς, ἀμφιβόλῃ τὸ τύχης, πλείω τῶν
 ἡδέων τὰ ἀπαρα θύρησιν ὡρῶντα αὐτοῖς, φόβος, καὶ
 παρεχάς, καὶ μίση, καὶ ὀπίθελάς, καὶ ὄργας, καὶ κολα-
 κείας· τέτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νό-
 σους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοπμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν·
 ὅπερ δὲ τὰ τέτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ
 τῶν ἰδιωτῶν ἀν εἶη. ΧΑ. ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ερμῆ,
 εἰπεῖν, ὥς πνι εοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος
 ἅπας αὐτῶν. ἡδὺ ποτὲ πομφόλυγας οὐ ὕδατι ἐθιά-
 σω ὑπὸ κρηναί πνι χαταρράτην ἀνισαμύνας, τὰς
 Φουσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυωαγίρεται ὁ ἀφρός·
 ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν πνιες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα
 ἐκτραγείσας ἀπέσδησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλέον ἀφραγῶσι,
 καὶ ὡρῶν αὐταῖς τὸ ἄλλον, αὐταὶ ὑποφυσά-
 μνομαι, ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἴτα μόντοι κακύναι
 πάντας ἐξερράγισάν ποτε· ὃ γὰρ οἶόν τι ἄλλως γινέ-
 σθαι· τὸτο ἐστὶν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ
 πνεύματος ἐμπεφουσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάτ-
 τους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιοι ἔχουσι καὶ ὀκύμοροι τὸ φύ-
 σημα· οἱ δὲ ἅμα τὰς ξυστῆσαι ἐπαύσαντα. πᾶσι δ'
 οὐκ ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡ. ἔδην χεῖρον σὺ τῷ
 Ομήρῳ εἶχσας, ὦ Χάρων, ἢς φύλλοις τὸ γένος αὐ-
 τῶν ὁμοιοί. ΧΑ. καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ερμῆ, ὁρᾶς οἷα
 ποιεῖσι, καὶ ὡς φιλοπμῶν ὡρᾷ ἀλλήλους δέχων πέει,
 καὶ πμῶν, καὶ κτήσεων ἀμυλλόμενοι ἄνθρωποι ἅπαντα καλα-
 λιπόντες αὐτὰς δέησι, εἴα ὁβολὸν ἔχοντες, ἤκειν παρ'
 ἡμᾶς. βέλγιοι, ἐπεὶ ὡρᾷ ὑμῶν ἐσμὲν, ἀναδοῦσαι

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ. 101

παμμέγεθες φθινέστω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲ τ' μα-
ταιῶν πόσων, ζῆν δὲ αἰὲ τ' θάνατον πρὸ ὀφθαλμοῦ
ἔχοντας. λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπεύδατε πρὸ
ταῦτα; πεύσασθε κάμνοντες οὐ γὰρ ἐς αἰὲ βιώσιμα
ἔσθ' ἢ οὐκ ἐνταῦθα σπινθὴ ἀϊδίου ὄσιν, ἔσθ' ἂν ἀπά-
ροι πρὸς αὐτῶν π' ξυμὲν αὐτὰς ἀποθανόντων ἀλλ' ἀνάγκη
τ' μὲν γυμνοὶ εἶχεσθαι τ' οἰκίαις ἔξ, ἔξ τ' ἀγρόν, ἔξ
τὸ χρυσίον, αἰὲ ἄλλων εἶναι, ἔξ μελεθάλλειν τὸς δεσ-
πότας. εἰ ταῦτα ἔξ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπικόν ἐμδοήσα-
μι αὐτοῖς, οὐκ αἰ οἶμι μέγα ὠφελήσωναι τὸν βίον, ἔξ
σοφροτετέρας ἂν γενέσθαι παραπολύ; ΕΡ. ὦ μακάριε,
οὐκ οἶδα ὅπως αὐτῶν ἡ ἀγνοία ἔξ ἡ ἀπάτη, ἀφ-
πεικασιν, ὥς μὴδ' ἂν περπατῶ ἐπὶ ἀφαιχθῆναι αὐ-
τοῖς τὰ ὦτα; τοσούτῳ κηρὶ ἔδυσαν αὐτὰς. ¹ οἷον τῷ
Οδυσσεύς τὸς ἐταίρους ἔδρασε δέει τ' Σειρῶν ἀκρο-
άσεως· πόθεν ἔτι ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκῶσαι, ἦν ἔξ σὺ
κεκραγὼς ἀφ' ἑαυτοῦ; ὅτ' ἔξ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύνα-
ται, τῷτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία ἐργάζεται, πλεονέκων
εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, ἔξ παραδιδυγμένοι τ' κηρὸν ἐς τὰ
ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅτ' ἐξ διεσπάρ-
τες ἐς τὰ πρᾶγματα, ἔξ κατεργασίαις οἰά ὄσιν.
ΧΑ. οὐκ οἶμι ἐκείνους γοῦν ² ἐμδοήσαμι; ΕΡ. πρὸς
τοῖς τῷτο λέγειν πρὸς αὐτοῖς, ἂ ἴσασιν. ὅτ' ὅπως
ἀπαρτάντες τῷ πολλῷ καταγλωσσοῦ τῷ γιγνομέ-
νων, ἔξ ἑκάμῃ ἑκάμῳς ἀρέσονται αὐτοῖς, ἀλλὰ
³ δῆλοί εἰσι δρασμοὶ ἢ δὴ βυλεύοντες παρ' ἡμᾶς ἀπὸ
τοῦ

¹ Οἷον παρ' Οδυσσεύς ἐστὶν.] V. Hom. Od. μ'. v. 177.

² Δῆλοί εἰσι βυλεύοντες] Δῆλοι, φωνητοί, & alia ejusdem signifi-

VAR. LECT.

³ Γρ. Εμδοήσαμι: In Cod. Lugdun. Edit. in ceteris ἐμδοήσαιμι
cationis

τῷ βίῳ; ἢ γὰρ ἢ μισῶνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑ. ὄγε, ὦ γενιάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν, ὦ Ερμῆ. ΕΡ. ἱκανοὶ ἢ ἔσσι. ἀλλὰ κατίω-
 μόν ἦδη. ΧΑ. ἔν ἐτι ἐπόθεν εἰδέναι, ὦ Ερμῆ, καί
 μοι δείξας αὐτὸ, ὅτε λῆ' ἔσῃ τιμὴ θεείησιν πεποιη-
 κώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωματῶν, ἵνα κατορύτῃσι,
 θεάσσατο. ΕΡ. ἡρία, ὦ Χάρων, ἢ τύμβους, ἢ τάφους
 χαλῶσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῆ πόλεως ἐκεῖνα
 τὰ χάματα ὁρᾷς, ἢ τὰς σήλας, ἢ πυραμίδας; ἐκ-
 εῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, ἢ σωματοφυλάκιά ᾗσι. ΧΑ.
¹ τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανῶσι τὴν λίθον, ἢ χερσὶ μύρων;
 οἱ δὲ, ἢ ² πυρρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χαμάτων, ἢ
 βόθρον πινὰ ὀρύξαντες, καύσιν τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ
 δαῖπνα, ἢ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον ἢ μελίκρατον, ³ ὥς
 γῆν εἰκάσαι, ἐγγέσσω; ΕΡ. οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῖ,
 τί ταῦτα πρὸς τὴν εἰδῶν. πεπιτεύχασιν δ' οὖν
 τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένης κάτωθεν, δειπνῶν μὲν ὥς
 οἶόν τε περιπεμπομένης τιμὴ κνίσαν, ἢ τὸν χαπὸν, πί-
 νων δὲ ἀπὸ τῷ βόθρῳ τὸ μελίκρατον. ΧΑ. ἐκείνης
 ἐπὶ πίνων ἢ ἐοδίου, ὡν τὰ κρανία ξηρότατα; καὶ τοὶ
 γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατάγοντι
 αὐτὴς οἶδ' οὖν εἰ δύναντ' ἀν' ἐτι ἀνελθεῖν, ἅπαξ

cationis eam particip. cujuslibet temporis eleganter conjungun-
 tur; tumque resolvuntur aut per accusativ. & infinitivum, aut
 particulam ὥς vel ὅπ & indicativum; ita ut δηλοῖ εἰσι βουλευόντες
 idem sit ac δηλόν ἐστι αὐτοὺς βουλεύειν, vel δηλόν ἐστι ὅπ αὐτοὶ βου-
 λούσιν. Vid. Vigerum.

¹ Τί οὖν ἐκεῖνοι ἔσσι. Moris fuit apud antiquos, ut non tantum
 cadavera ungerent, sed etiam cippum, cui corollas & ferta impo-
 nerent.

Serta novercali dederat fragrantia cippo. Cognatus.

² Πυρρὰν νήσαντες ἔσσι. De hisce ritibus vid. Potter's Archaeolo-
 giam Græcam. lib. 4. c. 6, 7.

³ Ὡς γῆν εἰκάσαι. Subaud. συμμοῖται vel ἐνδύχεται.

ἔσσι.

ἔσχατοι γινόμενοι. ἰστέτοι καὶ περὶ αὐτὰ αἱ, ὦ
Ερμῆ, ἵπασθαι, ὅτε ἄλγος πρῶτα ἔχῃ, εἰ ἴδῃ
μὴ χαράσθαι μόνον αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀνάγειν πο-
μῆναι. ὦ μάταιοι, ὦ ἀνείκελ. ὅτε αἰδότες ἡλίκους ὄ-
ροις ἀφαιρέσει τὰ νεκρὰ καὶ τὰ ζώντων πράγματα,
καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῶν ὅτι καὶ ἐπὶ κἀκεῖ ὁμοῦς ὁ τ'
ἀτυμῶς ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, οἱ δ' ἐν τῇ
ἱερῇ, κρείων τ' ἀγαμέμνων. Θεοσίτη δ' ἴσος Θέτιδος
παῖς ἠυκρόμοιο, πάντες δ' αἰοῖ ὁμοῦς νεκρὸν ἀμύνει
καίρῳ, γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λαι-
μῶνα. ΕΡ. Ηρώκλει, ὡς πολὺν ὁ Ὀμηροῦ ἐκατ-
λεῖς. ἀλλ' ἐπέτω ἀνέμῳ σὺ με, θέλω σοι διῆξαι
τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάτῃ;
ἢ Σίγειον μὲν ἐκεῖ τὸ Τροικὸν, ἀπικρὺ δ', ὁ Αἴας
τίθαπται ἐν τῷ Ρατεΐῳ. ΧΑ. ὦ μεγάλα, ὦ Ερμῆ,
οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἡδὲ διῆξόν μοι,
ἀς χάτω ἀχέοντο. ἢ Νῆον τίω Σαρδαναπίλῃ, καὶ
Βαβυλῶνι, καὶ Μυκλήϊ, καὶ Κλειῶνι, καὶ τῷ Ἰλιῳ
αὐτίκῃ. πολλὰς γὰρ μέμνημαι ἀφαιρούμεναι ἐκεῖ-
θεν, ὡς δὲ καὶ ἔτι καὶ μετὰ καλῶσαι, μετὰ ἀφαι-
ρῆσαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡ. ἢ Νῆον μὲν, ὦ πορθμεῖς,
ἀπὸ τῶν ἡδὲ, καὶ ἐν ἔχῃ ἐπὶ λοιπὸν αὐτῆς. ὡδ'
ἀν' εἴπῃς ὅπως πότε ἦν. ἢ Βαβυλῶν δὲ σοι ἐκείνη ἐστίν,
ἢ εὐπύργος, ἢ τὸν μέγαν στεῖλαιον, ὃ μάλα πολὺ καὶ
αὐτὴν ἐρηθισσομένη, ὅσῳ ἢ Νῆος. Μυκλήϊ δὲ, καὶ
Κλειῶνι, αἰχλῶναι δαῖτά σοι καὶ μάλα τὸ Ἰλιον
ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηροῦ κατελθὼν ἐστὶ
τῇ μαγαληροῦ τ' ἐπὶ. πάλιν ἰαλλὰ πέλαι μὲν

1 Κἀκεῖ ὁμοῦς.] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραδύνατος contexuit. Grævius.

2 Σίγειον ἐστὶ.] Sigeum & Rhætium duo Trojæ promontoria, ubi horum sita sunt sepulchra. Vid. Strab. Geog. lib. 13.

T. J. 6: τάφος

ἦσαν θιδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήχασι καὶ αὐταί. ἀποθήσει
 κησι γὰρ, ² ὧ πορθμεῖς, καὶ πόλεις ὡς ἄνθρωποι καὶ
 τὸ πλεονέχστερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. ¹ Ἰνάχῃ οὖν ἐδὲ
 τάφος ἐν Ἀργεὶ ἐπὶ χαλαλείπῃ. ΧΑ. παπαὶ τῷ
 ἐπαύων, Ὀμηρε, καὶ τῷ ὀνομάτῳ, Ἰλιον ἱρὴν, καὶ θύρα-
 γμαί καὶ εὐκτίμωκα Κλεωναί. ἀλλὰ μετὰ τοῦ λόγῳ,
 τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῶντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλή-
 λους Φονεύουσιν; ΕΡ. Ἀργεῖς ὁρᾷς, ὧ Χάρων, καὶ Λα-
 κεδαιμόνιες, καὶ τὸν ἡμιθνήτῃ ἐκεῖνον φρατῆγόν ² Ὀθρυ-
 άδην, τὸν ὀπιγράφοις τὸ πρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵ-
 ματι. ΧΑ. ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὧ Ἑρμῇ, ὁ πό-
 λεμος; ΕΡ. ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτῷ, ἐν ᾧ μάχονται.
 ΧΑ. ὧ τῷ ἀνείας, οἷα οὐκ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλῳ τῷ
 Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσων, μόγις ἀν πο-
 διαῖον λάβοιεν τόπον πρὸς τοῦ Αἰακῷ. τὸ δὲ πεδίον
 τῷτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βά-
 θρων τὸ πρόπαιον ἀνασπασαίτες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡ.

¹ Ἰνάχῃ] Inachus Argivor. Rex in fluvio Inacho a se denomi-
 nato sepultus est. Vid. Nat. Com. lib. 8.

² Ὀθρυάδην] Argivis & Lacedæmoniis de agro Thyreatico al-
 tercantibus, Amphictyones pugνᾷ utrinque lectorum hominum
 rem decernendam censuerunt. Lacedæmonii suā ex parte Othrya-
 dem summæ rei, Argivi Therfandrum præfecerunt. Prælio de
 Argivis duo superstites fuerunt, Agenor & Chromius, qui cum
 omnes Lacedæmonii mortui viderentur, de victoriā civibus nun-
 cium attulerunt. Factis autem quiete, Othryades etiamnum vi-
 vens, fultusque hastilibus mortuorum scuta abstulit, tropæum e-
 rexit, suoque sanguine id *ἔνι Τροπαῶν Τῷ Τῷ* inscripsit. Quo
 facto, Amphictyones causam Lacedæmoniis adjudicaverunt. Vid.
 Plut. Parall. Barthius igitur ad Statii Thebaid. lib. 4. & Brodanz,
Misc. lib. 9. cap. 10. haud dubiè rectissime pro ὀνόματι (quod vulg.
 Cod. præ se ferunt) *reponi jubent αἵματι*. Vid. Jensii annot.
 in hanc vocem.

V A R. L E C T.

a Hæc verba, ὧ πορθμεῖς, defunt in Cod. Amstel. & Salmurii
 editis.

ἔπειτα

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, &c. 105

ἔτω μὲν ταῦτα ἔσται, ἡμεῖς δὲ, χαταβάντες ἤδη, καὶ
 καὶ χώραν βύθησαντες αὐτὰς τὰ ὄρη, ἀπαλλαγή-
 μεθα, ἐγὼ μὲν κατὰ ἐσάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον.
 ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροτολῶν. ΧΑ. ὦ
 γε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ, βυργέτης αἰὲ ἀναγεγράφῃ
 ὠιάμην δὲ π. 213. σὲ δ' ἀποδημίας. οἷά' ὅτι τὰ τ'
 κακοδαμόνων ἀνθρώπων τράγματα, βασιλεῖς, πλίνθοι
 χρυσῆ, ἐκατόμβαι, μάχαι. Χάρων δὲ εὐδὲς λόγος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ,
 ΗΓΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΑΡΤΙ, μὲ ἐπεπαύμιεν εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φοιτῶν,
 ἤδη τὴν ἡλικίαν ὡρεσπῆτος ὢν. ὁ δὲ πατὴρ ἐσκο-
 πῆτο μὲν τὸ Φίλων, ὃ, π. καὶ διδάξατό με. τοῖς πλά-
 ταις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνοι πολλοὶ, καὶ χρό-
 νος μακρὸς, καὶ δαπάνης ὅσμιπρος, καὶ τύχης διαδοῖ
 λαμπρῆ· τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρὰ τε εἶναι, καὶ τα-
 χαῖάν τινα τὴν ὀπικουρίαν ἀπαιτεῖν· εἰ δὲ πᾶσι
 τέχνῃσι τῶν βασιλέων τῶν ἐκμαθῶν, τὸ μὲν
 πρῶτον ἰδίως αὐτὸς ἔχειν τὰ δεκνῆτα ὡς
 τῆς τέχνης, καὶ μικρὸν οἰκός τις εἶναι, τιλικύτος ὢν
 οὐκ εἰς μακρὸν ὅ καὶ τὸν πατέρα βύρχειν, ἀποφέ-
 ρων αἰὲ τὸ γνῶμῶν. Δευτέρως οὖν σκέψας δεχθῆναι
 ὡρεσπῆτος, πᾶσι αἰετῇ τὰ τεχνῶν, καὶ ῥά τῃ ἐκμαθεῖν, καὶ
 ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ ὡρεπῆτος, καὶ ὡρεπῆτος ἔχοντα τὴν
 χορηγίαν, καὶ 213. πρὸς τὸν πῖρον. ἄλλος τοί μιν ἄλλῃ

1 Εὐδὲς αὖ αὐτὸς ἔχει] Αὐτὸς pro αὐτῷ. Nomin. enim pro
 Accusativo ab Atticis saepe usurpatur, & αὐτὸν pro ἐμαυτῷ. τὸ μὲν
 μυελῆς μυελὸς κεκρυμμένη πικρὴ λέειν, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐπὶ
 φανῶν πρότερον, misto infinitis centies proclamatos esse, ac meipsum
 ante seipsum coronatum, Dem. pro Cor. Vid. Vig.

T. fab. τάφος

ἦσαν θιδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήχασι καὶ αὐταί. ἀποθνήσκει
 καὶ γὰρ, ¹ ὥς πορθμεὺς, καὶ πόλεις ὡς ἄνθρωποι καὶ
 τὸ πλεονεξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. ¹ Ἰνάχῃ οὖν ἐδὲ
 τάφος ὃν Ἀργεὶ ἐπὶ ἐξαλείπει. ΧΑ. παπαὶ ἔ
 παύσαν, Ὀμηρε, καὶ ἡ ὀνομάσαν, Ἰλιον ἱρὴν, καὶ θύρα-
 γμαί καὶ εὐκτίμωκα Κλεωναί. ἀλλὰ μετὰ ξυλόσαν,
 τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῶντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλή-
 λους Φονεύουσιν; ΕΡ. Ἀργεῖς ὄραν, ὥς Χάρων, καὶ Λα-
 κεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνήστα ἐκεῖνον στρατηγὸν ² Ὀθρυ-
 αῖδην, τὸν ἑπιγράφοις τὸ πρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵ-
 ματι. ΧΑ. ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὥς Ἑρμῆ, ὁ πό-
 λεμος; ΕΡ. ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτῷ, ὃ ὡμάχοντα.
 ΧΑ. ὃ δὲ ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλιον τιμὴν
 Πελοπόννησον ἔχαστος αὐτῶν κτήσων, μόγις ἂν πο-
 διαῖον λάβοιεν τόπον πλεονεξίας τοῦ Αἰακῆ. τὸ δὲ πεδίου
 τῷτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βά-
 θρων τὸ πρόπαιον ἀναπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡ.

¹ Ἰνάχῃ] Inachus Argivor. Rex in fluvio Inacho a se denomi-
 nato sepultus est. Vid. Nat. Com. lib. 8.

² Ὀθρυαῖδην] Argivis & Lacedæmoniis de agro Thyreatico al-
 tercantibus, Amphictyones pugνὰ utrinque lectorum hominum
 rem decernendam censuerunt. Lacedæmonii suā ex parte Othrya-
 dem summæ rei, Argivi Therfandrum præfecerunt. Prælio de
 Argivis duo superstites fuerunt, Agenor & Chromius, qui cum
 omnes Lacedæmonii mortui viderentur, de victoriâ civibus nun-
 cium attulerunt. Factâ autem quiete, Othryades etiamnum vi-
 vens, fultusque hastilibus mortuorum scuta abstulit, tropæum e-
 rexit, suoque sanguine id *Ἰωνι Τροπαῶντος Τυτοῦ* inscripsit. Quo
 facto, Amphictyones causam Lacedæmoniis adjudicârunt. Vid.
 Plut. Parall. Barthius igitur ad Statii Thebaid. lib. 4. & Brodæus,
Misc. lib. 9. cap. 10. haud dubiè rectissime pro ὀνόματι (quod vulg.
 Cod. præ se ferunt) *reponi jubens αἵματι*. Vid. Jensii annot.
 in hanc vocem.

V A R. L E C T.

a Hæc verba, ὥς πορθμεὺς, defunt in Cod. Amstel. & Salmurii
 editis.

ε'πε

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΥΠΝΙΟΥ, &c. 105

ἔγω μὲν ταῦτα ἔσται, ἡμεῖς δὲ, καταβάντες ἦδη, καὶ
 χεῖρ' ἔχοντες διθετήσαντες αὐτὰς τὰ ὄρη, ἀπαλαττώ-
 μεθα, ἐγὼ μὲν κατὰ ἐσάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον.
 ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροτολῶν. ΧΑ. το-
 γε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· θύργετ' αἰὲν ἀναγεγράφῃ
 ὠνάμην δέ π' ἀφ' οὗ σὲ τ' ἀποδημίας. οἷά' ὅτι τὰ τ'
 κακοδαίμονων ἀνθρώπων πράγματα, βασιλεῖς, πλίνθοι
 χρυσάϊ, ἐκατέμβα, μάχαι. Χάρων δὲ εὐδὲς λόγος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΤΥΠΝΙΟΥ,
 ΗΓΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΑΡΤΙ, μὲ ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φοιτῶν,
 ἦδη τὴν ἡλικίαν ὡρεσθῆος ὄν. ὁ δὲ πατὴρ ἐσκο-
 πῆτο μὲν τὸ Φίλων, ὃ, π' ἐξιδάξατό με. τοῖς πλεί-
 ονσι οὖν ἔδοξε παιδεία μόνῃ, καὶ πόνοι πολλοί, καὶ χρό-
 νος μακρὸς, καὶ δαπάνης ὅσπερ, καὶ τύχης διδομένη
 λαμπρῆ· τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρὰ τε εἶναι, καὶ τα-
 χαῖάν τινα τὴν ὀπτικουσίαν ἀπαιτεῖν· εἰ δὲ πᾶσι
 τέχνῃσι τῶν βαναύσων τέττων ἐκμαθῶμι, τὸ μὲν
 πρῶτον ἵθις ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ δεξιότατα ὡς
 τῆς τέχνης, καὶ μικρὸν οἰκίσσιος εἶναι, τηλικῶτος ὄν-
 τος εἰς μακρὸν ὃ καὶ τὸν πατέρα θύργανεν, ἀποφέ-
 ρων αἰὲν τὸ γνῶναι. Δευτέρως οὖν σκέψας δεχθὲν
 ὡρεστέθη, πᾶσι αἰετῇ τὰ τέχνων, καὶ ῥά τῃ ἐκμαθεῖν, καὶ
 αἰετῇ ἐλευθέρῳ ὡρεπῆσθαι, καὶ ὡρόχειρον ἔχουσα τὴν
 χορηγίαν, καὶ ἀφ' αὐτῇ τὸν πόνον. ἄλλος τοί μιν ἄλλῃ

1 Εὐδὲς ἂν αὐτὸς ἔχειν] Αὐτὸς pro αὐτῷ. Nomin. enim pro
 Accusativo ab Atticis saepe usurpatur, & αὐτὸν pro ἐμαυτῷ. τὸ μὲν
 μυημένος μυήσας κεκρόχθαι παρελείπει, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐπὶ
 Φαιῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου, misto infinitis centies proclamatos esse, ac meipsum
 ante se prius coronatum, Dem. pro Cor. Vid. Vig.

πος ὑπ' ἀπειρίας, κατάρη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγα-
νακτῆσας, σκυζάλλω πινὰ κειμήλιω πλησίον λαβών,
ἔ' ὡράως, οὐδὲ προτρεπικῶς με κατήρξατο· ὥστε
δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Σποδρεῖς δὲ
ἐκείθεν, ἐπὶ τίῳ οἰκίαν ἀφικνῆσαι, συνεχὲς ἀνολο-
λύων, καὶ δακρύων τῆς ὀφθαλμῶν ὑπόπλεως, καὶ δι-
ηγῆμαι τίς σκυζάλλω, καὶ τῆς μάλωπας ἐδείκνυνον·
καὶ κατηγόρην πολλὴν πινὰ ὁμότητα, προδρεῖς ὅτι
ὑπὸ Φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι
καὶ τίῳ τέχνῳ. ἀγανακτῆσαι μὲν δὲ τῆς μητρὸς,
καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησάμενός, ἐπεὶ νῦν ἐπὶ ἡλ-
θεῖ, κατέδραρον ἐπὶ ἐνδακρυς, καὶ τίῳ νύχθ' ὄλλω ἐρ-
νοῶν. Μέχει μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, καὶ μειρακί-
α τὰ εἰρημόναι· τὰ μὲν ταῦτα δὲ, ἐκέπαι θύγατρα φρό-
νητα, ὡς ἄνδρες, ἀκῆσεσθε, ἀλλὰ καὶ πόνοι φιληκῶν
ἀκροατῶν δέομαι. ἵνα γὰρ καθ' Ὁμήρου εἶπω, 'Θεῖός
μοι εὐρύπνιν ἦλθεν ὄνειρος ἀμειροπύλῳ ἀφ' ὧν νύκτα, ἐναρ-
γῆς ἔπος, ὥστε μηδ' ὅσον σπολείεσθαι τῆς ἀληθείας. ἔτι
γυνὴ καὶ μὲν προσῆν χερόν τὰ τε σχήματά μοι τῷ
φαίνετον ὅτι τοῖς ὀφθαλμοῖς ὡραμμένη, καὶ ἡ φωνὴ τῇ
ἀκυσθέντων ἐναυλος· οὕτω σαφὴ πάντα ἦν. Δύο γυ-
ναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσίν, εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν
ἐκατέρω μάλα βιάως, καὶ καρτερῶς. μικρὸν γυνὴ με
διεσπασάντο πρὸς ἀλλήλας φιλοπυμνόμεναι. καὶ γὰρ
ἄρπαι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτῃ, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον
εἶχε με· ἄρπαι δὲ ἂν αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεναι.
ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἐκατέρω· ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα
με κεκτῆσθαι βύλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάττω τῷ ἄλλο-
τρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική,
καὶ αὐχμηρὰ τίῳ κόμῳ, πῶς χεῖρε τύλων ἀνάπλεως,

1 Θεός μοι ὄρε.] Agamemnonis verba, lib. 2, Iliad. Bourd.

διεζωσμένη τ' ἐδῆξα, πλάνη χαλαγέμυστα, οἷος ἦν ὁ Διὸς
 ὅποτε ξέει τῆς λίθης ἢ ἐτέρᾳ δέ, μάλα θυπάρωτος,
 καὶ τὸ ὄχημα θυρεπής, καὶ κόσμιος τ' ἀναβολίῃ. τέλος
 δ' οὖν, ἐφίᾳσί μοι διεζέψ' ὅποτέρᾳ βυλοίμην συνεῖναι
 αὐτῶν. πρότερά τ' ἢ σκληρὰ ἐκείνη, καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν.
 Εἰώ, φίλε παῖ, Ερμολυφικὴ Τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξα
 μαθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συζήτης οἶκον. ὅ τε γὰρ πάπ-
 πος σου, εἰπούσα τούνομα τοῦ μητροπάτορος, λιθοζόος
 ἦν, καὶ τὸ θείον ἀμφοτέρω καὶ μάλα διδοκίμετον δι'
 ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὴ καὶ Φλυάφων τ' ὡδοῖ
 ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τίω ἐτέραν, ἔπειθ' δὲ
 καὶ συνηκῆν ἐμοί, πρῶτα μὴ θρέψῃ γεννηκῶς, καὶ τῆς
 ὤμης ἔξεις καρτερῆς, Φθόνος δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση,
 καὶ ὅποτε ἄπει ἐπὶ τίω ἰαλλοδαπὴν, τίω πατερίδα
 καὶ τῆς οἰκείης καταλιπὼν. ὅδε ἐπὶ λόγοις ἐπαυνέσον-
 τὰ σὺ πάντες. μὴ μυσταχθῆς δὲ ὅ σῶμαλος τὸ θυτελές,
 μηδὲ τῆς ἐδῆτος τὸ πιναρόν. ἀπὸ γάρ τ' ὡδοῖ
 ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τ' Δία, καὶ Πολύ-
 κλειτος τίω Ηραὶ εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ
 Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη. παροικνουῦνται γούν' ὅτοι μὲν
 τ' θεῶν. εἰ δὲ τύπων εἰς γένοιο, πῶς μὴ ὁ κλεινὸς
 αὐτὸς ὡδοῖ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τ'
 πατέρα ἀποδείξεις. πείθεσθαι δὲ ἀποφανῆς καὶ τ'
 πατερίδα. ταῦτα καὶ ἐπὶ τέττι πλείονα, ἀγαπήσ-
 σα, καὶ βαρβαρίζουσα πάμπολλα, εἶπεν ἡ Τέχνη, μά-
 λα δὲ σπουδῇ συνεύρεσα, καὶ πείθεω με πειραμένη.
 ἀλλ' ὅσπερ μέμνημαι τὰ πλείετα γὰρ ἤδη με τίω
 μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν' ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ
 ἐτέρᾳ ὡδὲ πῶς. Εἰώ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ,
 ἤδη συνηθῆς σοι καὶ γνωίμην, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος

με πεπύρασσας. ἡλικία μὲν οὐκ τὰ ἀγαθὰ ποιῆν λι-
θοζόως γινόμενος, αὐτῇ παρέμεικεν. ἔδεν γὰρ ὅτι μὴ
ἐργάτης ἔσῃ, τὴν σῶματι ποιῶν, καὶ τὴν τῆς ἁπάσαν
ἐλπίδα τῷ βίῳ τυχευόμενος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ἂν, ὀλί-
γα καὶ ἀγενῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τιμῇ χηόμενος, δι-
πλῆς δὲ τιμῇ πόροσδον. οὕτως φίλοις ἐπιδικάσιμος,
ἔτε ἰσχυροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς ἀλλ'
αὐτὸ μόνον, ἐργάτης, καὶ τῷ ἑκ τῶ πολλοῦ δήμου εἰς,
αἰετὶ παρέχοντα ὑποπύκνουν, καὶ τὴν λέγειν δυναμέ-
νοι θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ ἔκ κρείττονος ἔρμαιον
ᾧ. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένειο, καὶ θαυμα-
στὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, καὶ μὴ τέχνῳ ἀπαντες ἐπαι-
νέσονται, ἔκ ἐστὶ δὲ ὅς τις τῷ ἰδόντων, εἰ καὶ ἔχει, εὐξαι-
τ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάνευσος,
καὶ χειρωναξ, καὶ ἀποχειροβόλτος νομοδόκη. ἦν δὲ μοι
πέποιθῃ, πράττον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω, παλαιῶν
ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστές, καὶ λόγους αὐτῶν
ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπειροὶ ἀπο-
φαίνουσα. καὶ τῇ ψυχῇ, ὅσον σοι κυριώτατόν ἐστι, καλὰ
κοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ,
δικαιοσύνῃ, λιπεδείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, σωμείᾳ,
καρτερίᾳ, τῷ τῷ καλῶν ἔρατι, τῇ πρὸς τὰ συμ-
νότατα ὁρμῇ. ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέραιος
ὡς ἀληθὴς κόσμος. λήσῃ δὲ σε ἔτε παλαιὸν ἔδεν, ἔτε
νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα παρούφει μετ'
ἐμῷ. καὶ ὅπως ἀπαντα, ὅποσα ἐστὶ τὰ πρὸ θεῶν, τὰ
τε ἀνθρώπινα, ὅσα εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. καὶ ὁ
νῦν πένης, ὁ δὲ δῆνος, ὁ βυλευσάμενός τι παρὶ ἀγεν-
νὸς ἔτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπανσι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφ-
θονος ἔσῃ, τιμώμενος, καὶ ἐπαυόμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀ-
είστοις βύδοκμῳ, καὶ ὑπὸ τῷ γένει καὶ πλῆθει

παρεχόν-

παρ' αὐτῶν ἀπολεπόμενος· ἐοῦτα μὲν τοιαύτῳ
 ἀμπερόμενος, (δείξασα ἑαυτῆς, πάνυ ἢ λαμπρὰν
 εἴφορει) δεξιῆς δὲ καὶ παρ' αὐτῆς ἀξιόμενος. καὶ πῶς
 ἀποδημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῇ ἀλλοδαπῇ ἀγνώστῳ, οὐδ' ἀφα-
 νῆς ἔσῃ. τοιαῦτά σοι περὶ τῶν γινώσκοντων, ὥστε τῷ
 ὁρώοντων ἕκαστος, τῷ πλησίον κινήσας, δείξῃ σε τῷ δακτύ-
 λῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. ἂν δὲ πεισθῇς
 ἄξιον ἢ, καὶ τῆς φίλης, ἢ καὶ τῇ πάλιν ὅλιν χαλαραμένη,
 εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· καὶ πῶς πάλιν λέγων τύχης,
 κεχρησμένος οἱ πολλοὶ ἀκρόστοιαι, θαυμάζοντες, καὶ δι-
 δακμονίζοντες σε τῷ λόγῳ τῷ δυνάμει, καὶ τῷ πα-
 τέρι τῷ θυμῷ. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι
 γίνονται πνέες ἐξ ἀνθρώπων, τῷ σοι περιποιήσω· καὶ
 γὰρ ἦν αὐτὸς ἐν τῷ βίῳ ἀπέλθης, οὐποτε παύσῃ συ-
 νῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀείροις.
 ὁρᾷς ¹ τῷ Δημοσθένει ἐκεῖνον, πῶς ἦν ὄντα, ἐγὼ ἡ-
 λίκον ἐποίησα; ὁρᾷς ² τῷ Αἰσχίνῳ, ὅς. τυμωανιστρί-
 ας ἦν ὡς ἐγώ, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθερά-
 πωσεν; ὃ δὲ ³ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ Ερμο-
 γλυφικῇ ταύτῃ παθεῖς, ἐπειδὴ τάχα σιωπῇ καὶ
 κρείττονος, καὶ δραπέτεύσας παρ' αὐτῆς, ἠτομάλῃσεν
⁴ ὡς ἐμὲ, ἀκρεῖς ὡς ὧρα πάντων ἄδειται; ἀφείς ἢ
 αὐτοὺς τηλικύτους, καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ παρ' αὐτοῖς

¹ Τὸν Δημοσθένην] Demosthenes Demosthenis F., quem cultellos
 vendidisse omnium penè doctōrum litera loquuntur. Val. Max. lib. 3.
 Quin & Juv. de Demost.

Diis ille adversis genitus, fatoque sinistro,
 Quem pater ardentis massa fuligine lippus
 A carbone, & forcipibus gladioque parante
 Incende, ac luteo Vulcano ad Rhetora misit.

² Τὸν Αἰσχίνην] Vid. Plin. Diog. Laert. Aut. vit. Aesch. Bourdel.

³ Σωκράτης] Socrates fuit Sophronisci lapidarii F., qui etiam
 lapides sculpsisse dicitur. Bourd.

⁴ ὡς ἐμὲ] Pro eis vel prò eis ἐμὲ.

λαμπρεῖς,

ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ. ΙΙΙ

λαμπράς, καὶ λόγους σμινύς, καὶ γῆμα δύσρεπες, καὶ π-
μύ, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ παρρησίας, καὶ δυνάμιν,
καὶ δειχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις βυδουκμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ σινύ-
σι βυδουκμεῖν, καὶ πινυόν τε πινυόν σινύση, καὶ γῆ-
μα δούλωρεπες ἀναλήψῃ καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα,
καὶ κοπέας, καὶ κολαπῆρας ὅν τῶν χροῖν ἔξεις, κάτω
νευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής, καὶ χαμαιζήλος, καὶ
πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύνων δὲ ὑδέπολε, ὑδὲ
ἀνδράδες, ὑδὲ ἐλευθέριον ὑδὲ ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν
ἔργα ὅπως εὐρυθμία καὶ βυχήμενα ἔσται σοι, παρονοῶ
ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἤκιστα πε-
φροντικῶς, ἀλλ' ἀπμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. Ταῦτα
ἐπὶ λειψύσῃ αὐτῆς, ὑδὲ μενέας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων,
ἀναστὰς ἀπεφηνάμην, καὶ τὸ ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν
ἀπολιπὼν, μετέδωκεν παρὲς τῇ Παίδειαν μάλα γρηθῶς
καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι
πληγὰς βύθους ὅσον ὀλίγας δεχομένη μοι χθὲς ὀρε-
πρίφατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν παρῶτον ἡγα-
νάκτῃ, καὶ τὸ χεῖρε σινεκρότῃ, καὶ τῆς ὁδόντας ὀρεπρε
τέλος δὲ, ¹ ὥσπερ τῇ Νιόβῃ ἀκρόμην, ἐπεπήγει, καὶ
εἰς λίθον μετετέδωκε. εἰ δὲ παρὰ δόξα ἔπαθε, μὴ
ἀπιστήσῃτε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ
παρὸς με ἀπιδύσασα, τοιγαρὶν ἀμείβομαι σε, ἔφη,
τῆσδε τῇ δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τῇ δίκῃ ἐδίκησας.
καὶ ἐλθὲ ἡδὴ, ἐπὶ τῇ τέτῃ ὁ γῆμαλος, (δείξασά τι
ὄχημα ὑποπέρων ἰσπῶν πνῦν, ² τῷ Πηγάσῳ εἰσι-
κότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα, μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ
ἀγνοήσῃ ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε καὶ
ὑφωλύοχα. ἀρθεῖς δὲ εἰς ὑψος ἐγὼ, ἐπισκόπησεν ἀπὸ τῆς

¹ ὥσπερ τὴν Νιόβην] Vid. Ov. Met. lib. 6. v. 305.

² Πηγάσῳ εἰσκότων] Vid. Hom. Il. 9. Ov. 5. Cognatus.

ἔω δὲ ξαίμενος ἄχει ὡρὸς ἐσπέραν, πόλει, καὶ ἔθνη, καὶ
 δήμους, χαθάρ¹ ὁ Τραπόλεμος, ἀποσπείρων πρὸς
 τὴν γῆν. ἐκέπ' μέντοι μέμνηται ὅ, πρὸ σπαιρόμενον ἐκείνο
 τῇ πάλῳ τῷτο μένοι, ὅτι καὶ παθεὶ ἀφορώντες οἱ ἄνθρω-
 ποι ἐσθίουσι, καὶ μετ' Ἀφροδίτας κατ' ἐς γενόμην τῇ
 κίχῃ παρέκπεπον. δείξασα δέ μοι τὰ τούτα,
 καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινήσων ἐκείνοις, ἐπαύλησεν αὐτῆς, ὅτι
 πρὸς αὐτὴν ἐδῆξα ἐκείνῳ ὀρθοκρότα, ἢ εἶχον
 ἀφικτάμενος ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκει θύπαρυφός τις ἐπαύλην.
 χαλαράσθω οὖν καὶ τὰ πατέρα ἐσθῆτα, καὶ παρὰ δούλην,
 εἰδούλην αὐτῇ ἐκείνῳ τὴν ἐδῆξα, καὶ μετὰ οἷον ἡ-
 καμὶ καὶ τι καὶ ὑπέρμνησεν οἷα μικρὸν δὲν παρ' ἐμοῦ
 ἐδουλεύσαιο. ταῦτα μέμνηται ἰδὼν, ἀντίπαις ἐπ' ὧν,
 ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκτραχθεὶς ὡρὸς τὴν τῇ πληθύν φέρον.
 μετὰ δὲ λέγῃς, Ηρακλῆς, ἐφητις, ἄς μακρὸν τὸ
 εὐρύπῃ, καὶ δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρινε, χεμε-
 ρινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκαται εἶναι αἱ νύκτες ἢ τάχα πε-
 ρεῖστος, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, καὶ αὐτὸς ἐστὶ. τί δ' οὖν
 ἐπύλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα ὡρὸς ἡμᾶς, καὶ μετὰ ἡ-
 καμὶ παιδικῆς νυκτός, καὶ σπείρων παλαιῶν καὶ ἡδὴ γε-
 γρακότων; ἔωλ' ὅτι ἡ ψυχρολογία. μὴ ὀνείρων πι-
 νων ἡμᾶς ὑποκρίσας τινὰς ὑπέληφεν; οὐκ, ὡς ἀθέ-
 3 ὡς ὅτι ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγύμενος τὸ εὐρύπῃ, ἄς
 ἐδόκει αὐτῷ καὶ εἰ τῇ πατρὶα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα.

1 Ο Τραπόλεμος.] Hic agriculturæ autor fuisse in Græciâ cre-
 ditur. Vid. Nat. Com. lib. 5. & Ov. Fast. lib. 4.

Iste quidem mortalis eris, sed primus arabit,
 Et feret, & cultâ premia collet humo.

2 Τραίσπρας ἐστὶ.] Nota est fabula trinoctialis concubitus Jovis
 & Alcmenæ. Cognatus.

3 Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν.] Videtur hoc somnium intelligere, quod
 est lib. 3. Αναβάς. quod vidit Xenophon per quietem domum
 suam paternam fulmine collacere. Cognatus.

ἴτε γὰρ οὐκ ὑπόκεισθαι τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὥς Φλυαρεῖν
 ἔγνωκας αὐτὰ διεξέει· καὶ ταῦτα οὐ τὰ πολέμῳ, καὶ
 ἀπογνώσῃ τραυμάτων, ἀεσιγῶπι πολεμίων ἀλλὰ
 τι καὶ χεῖριστοι εἶχεν ἡ δίκησις. καὶ τοῖσι καὶ γὰρ τῶν
 ὄνειρον ὑμῖν διηρησάμεν ἐκείνῃ ἐνεκα, ἔπως οἱ νέε
 πρὸς τὰ βελτίῳ πρέπονται, καὶ παιδείας ἔχοντα· καὶ
 μάλιστα εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πείρας ἐθελοκακῇ, καὶ
 πρὸς τὰ ἥθη ἀποκλίνει, φύσει οὐκ ἀγενῆ ἀγαφ-
 θείρων. ὅτι ῥῶσθ' ἵσταται οὐ οἶδ' ὅτι κακῆς ἀκού-
 σαι ἔμυθε, ἰκετὸν ἑαυτῷ ἀδελφείῳ, ἐμὲ προ-
 φησάμενος, σινοῶν οἷος μὲν ὢν, πρὸς τὰ χέλλισα
 ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμωσα, μηδὲν ἀποδειλιάσας
 πρὸς τὴν πείραν· τότε οἶδ' ὅτι πρὸς ὑμᾶς ἐπατε-
 λήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδὲν γούν τ' λιθογλύ-
 φον ἀδδοξότερος.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

ΕΠΙ ἄρχοντος Δευσάρχου Φαληρέως, Πυραγέωντος
 ἐβδόμῃ ἰσαμνίῃ, γραφὴν ἔθετο τὸ σίγμα πρὸς τὸ
 ταῦ ἐπὶ τῇ ἐπὶ Φωνήτων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρ-
 παγῆς, ἀφηρῆσθαι λέγει πάντων τῶν διπλῶν ταῦ
 ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν ὡς Φωνήτια δικασαὶ, ὀλίγα ἡδική-
 μην ὑπὸ τῆς ταῦ καταχρωμένης τοῖς
 ἑμοῖς, καὶ καταίροντος ἐνθα μὴ δῶ, ἐ βαρέως ἔφερον
 τὴν βλάβην· καὶ παρήκον ἕνα τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς

1 Καταίροντ'·] Καταπλέοντες, καταρχόμενοι. Scholiastes.

μετελιότητος, ἣν ἴτε με Φυλάατονηα πρὸς τε ὑμᾶς,
 καὶ τὰς ἄλλας συλλαβὰς. ἐπεὶ δὲ εἰς τοσῦτον ἤκη πλε-
 ονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις, ἐκ
 ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πλείω παροξιάζεται, ἀναγκάως
 αὐτὸ θύβω νυν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρω εἶδον ὑμῖν.
 δέῃ ὅτι καὶ μικρόν με ἐπὶ τῷ ἀποθλίψεως ἐπέρχεται
 τὸ ἐμαυτῷ. τοῖς γὰρ παροξισμοῖς αἰεὶ τι μείζον
 παροξισμὸν, ἄρδην με τὸ οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς
 ὀλίγου δύνῃ ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ οὐ γράμμασιν
 ἀειθμεῖσθαι, οὐ ἴσως ὅτι κείσθαι τὸ φόβον (καὶ τὰ λοιπὰ
 γράμματα). δίκαιον ὅτι καὶ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν,
 ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τὸ πείρασ ἐχέειν πρὸς
 Φυλακίῳ. εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βυλομόχοις ἀπὸ τῆς
 αὐτῆς τάξεως εἰς ἀλλοτεῖαν βιάζεσθαι, καὶ τῷτο ὅπι-
 τρέψετε ὑμεῖς, ὧν χρεῖς ἔδεν καθόλου περὶ γράφεται,
 καὶ ὅρῳ πῶς τρόπον αἰ συντάξουσιν τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς
 ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχαίς, ἔξουσιν. ἀλλ' ὅτε ὑμᾶς οἰμαί
 ποτε εἰς τοσῦτον ἀμελείας τε καὶ παροξισμοῦ ἦεν,
 ὥστε ἐπιτρέψαι πῶς μὴ δίκαια. ὅτε εἰ καθυφήσετε τὸ
 ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παροξισμὸν ἐστὶν ἀδικημάτων. ὡς
 εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, θύβους
 ἀνδρομέων παροξισμοῖν. καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμῃ μέχρι νῦν
 τὸ λάμβδα τῷ ρῶ, ἀμφισβητῶν περὶ τὸ ² κισή-
 ρως, καὶ κεφαλαλγίας. ὅτε τὸ γάμμα τῷ κάπῳ
 διηγωνίζετο, καὶ εἰς χεῖρας μικρῶν δύνῃ ἤρχετο πολλάκις
 οὐ τῷ κισφείῳ ὑπὲρ ³ γαφάλων. ἐπίπαντο δ' ἂν
 καὶ περὶ τὸ λάμβδα μαχημένοι, τὸ ³ μόγις ἀφαιρῶ-

1 Κισήρως] Attici λ in ρ mutant.

2 Γαφάλων] Hæc vox communiter scribitur κισφάλων; apud Atticos vero κ in γ mutatur. γαφάλων autem floccus est fullonico cardano detractus e panno inter petendum.

3 Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι, μέλις ἢ κρινή. Scholiastes.

μενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα παρακλέπειν. καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν
 ἡρέμῃ συγχύσεως ἄρχαυ, ὡς ἔσονται. χαλὸν γὰρ ἔχον
 μένῃ ἐφ' ἧς πτύχῃ ταξέως. τὸ δ' ὑπερδάνῃ ἐς αὐτὴν μὴ
 ἔσῃ, λύσιός ἐστι τὸ δίκαιον. καὶ ὁ γε ὠρώτος ἡμῖν τὴν
 νόμους τέτῃς διαλυπύσας, εἴπε ἰ Κάδμος ὁ νησιώτης,
 εἴτε Παλαμίδης ὁ Ναυπλίας, (καὶ Σιμωνίδῃ δ' ἐπιοι
 ὠροσάπῃσι τίμῃ προμήθειαν ταύτῃ) καὶ τῇ τάξει
 μόνον, καὶ ἢ αἱ ὠροσθεῖαι βεβαιῶνται, δώριον, πῶ
 ὠρώτον ἔσαι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητες, ὥς ἔ-
 χον ἡμῖν ἔχει, καὶ δινώμεις σιωεῖδον. καὶ ὑμῖν μὲν,
 ὡς δικασταί, τίμῃ μείζονα δεδώκασι πῶ, ὅπῃ καὶ
 αὐτὰ δύνασθε φθέρῃσθαι. ἡμιφώνοις δ' ἐπὶ τῇ ἐφεξῆς,
 ὅπῃ προδῆκας εἰς τὸ ἀκροῦσθαι δεῖται. πασῶν δ' ἐχά-
 τῃ ἐπὶ μὲν ἔχειν μοῖραν ἕνα τῶν πάντων, οἷς ἔδῃ
 Φωνὴ ὠροσθεῖ. καὶ αὐτὰ μὲν οὐκ αὐτὰ Φωνήεντα Φυ-
 λάσσειν ἔοικε τὴν νόμους τέτῃς. τὸ δὲ ταῦτ' οὗτο (καὶ
 γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματα, ἢ ὡς χαλεῖται,
 ὁ μὰ τὴν θεῶν, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο σιωήσαντες ἀγαθοί,
 καὶ καθήκοντες ὀρεσθῆναι, τὸ τε ἄλφα, καὶ τὸ υ, ὅτε
 ἂν ἡκῶν μόνον) τῷ οὖν ἐτόλμῃσεν ἀδικεῖν με-
 πλείον τῶν πᾶσι, βιασάμενοι ὀνομάτων με καὶ
 ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῶν, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμῶς σιω-
 ῶντων ἅμα καὶ προδῆκας, ὥς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκδοκίαν
 πλεονεξίαν. ὅθεν καὶ ἐπὶ τίνων δρεξάμενον, ὥρα λέ-
 γειν. Ἐπιδήμιον ποτὶ Κυδέλῳ, (τὸ δὲ ὅτι πολίχ-
 ριον ὅτε ἀγῶν, ἄποιον, ὥς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων)
 ἐπηγόμεν καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ, γετόνων τὸ βέλ-
 πιστον. κατηγόμεν καὶ παρὰ κομωδίων πῶ ποιητῇ,

1 Κάδμος] Phoenix, qui in Græciam litteras attulit, α. β. γ. δ.
 ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. Palamedes addidit ξ. ζ. φ. χι &
 Simonides, ζ. η. ψ. α. Cognatus.

¹ Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτός μὲν ὡς ἐφαίνετο τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τῆς Ἀθικῆς. παρὰ τούτῳ δὲ τῷ ξένῳ τιμῶν τὰς τέττα πλεονεξίας ἐφώρεσα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει, τετταράκοντα λέγειν, ὥστερ' ἐν μετρίῳ συγγενημμένων μοι, συνήθειαν ὦμην συνθεραμμένων γραμμαμάτων ἐπὶ δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισποόμενος, ἰδία ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷόν μ' ἐστὶν τοῦ ἀκροῦμα, καὶ οὐ πάνυ π' ἐδακνόμεν ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων δρεξάμενον ἐτόλμῃσε κατ' ἵπτερον εἰπεῖν, καὶ κάπνισμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθείασαν καὶ βασιλίτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τέτοις ἀγανακτῶν, καὶ πίμπραμαι, δεδίδος μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦνχα τυκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι παρὲς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ μεμνημένῳ τῆς βοηθησούσης, σύγρωτε τῇ δικαίᾳ ὀργῇ. ὃ γὰρ πρὸς τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρημένων τῆς συνήθους καὶ συνεχολακότων μοι γραμμαμάτων. κίσταν μὲν λάλον ὄρνις ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς κόλπῳ ἀρπάσαν, κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δὲ μὲν φάσαν ἅμα νήσταις τε, καὶ κοσύφοις, ² ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. φειδέσπατε δὲ καὶ μελιγῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀθικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Ὑμητῶν, ὀρώνων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θεσσαλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλεισμένοι τιμῶν θάλασσαν, οὐδὲ τῆς ἐν κήποις φεισάμενος στυγλῶν. ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν.

¹ Λυσίμαχος] Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τῆς τῶ σ εις τὸ τ μεταβολῆς, τετταρα κατὰ τὸν ἀριθμὸν εἰπεῖν ἐ τήμερον. Schol.

² Απαγορεύοντος Ἀριστάρχου] Aristarchus summus erat Grammaticus; Grammatici autem est dicendi puritati consulere, ideoque nulli non id genus variationi adversari.

ὅτι δὲ ἀνεξίκαχόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τὰ ζήτα, σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένην τὴν Σμύρναν· μήτε τὰ ξυ, πᾶσαν ὥρασαντι σιωθήκην, καὶ τὴν συ-
 γραφέα τῷ τοιούτῳ ἔχοντι ἸΘυκυδίδην σύμμαχον. τὰ μὲν γὰρ γαίτονί με ῥῶ νοσήσαντι συγῆαμι, καὶ παρ' αὐτῷ φυπύσαντί με τὰς * μυρρίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὴ τοιούτον. τὸ δὲ ταῦ τῦτο, σκοπῶμεν ὡς φύσιν βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ ἐδὲ τ' ἄλλων ἀκράχειο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζήτα, μικρῶν δὲ πάντα ἡδίκησε τὰ φοιχεῖα, αὐτὰ μοι χαλεπὰ τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Αἰδέεσθε, Φωνήεντα δικασταί, τῷ μὲν Δ λέγοντος, ἀφείλετό με τ' ὅσον δελέχεια, ὅσον ἐλέχεια ἀξίῳ λέγεσθαι πρὸς πάντας τῆς νόμου; ὅ θῆτα κρύοντος, καὶ τὴν κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τ' κολοκύνθης ἐστρῆσθαι; τοῦ ζήτα, τὸ συνείζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξέειναι μηδὲ γρύζειν; πῶς ἂν τῦτων ἀνάχοιτο; ἢ τίς ἐξαρχέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτο τὰς; τὸ δὲ ἄρα καὶ τὸ ὁμόφυλον τ' φοιχεῖαν μόνον ἀδικεῖ γενέσθαι, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μελαβέβηκε τῦτον τὸν τρόπον. καὶ γὰρ ὅστις πέπει γὰρ αὐτὸς κατ' ὅθου φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὡς δικασταί, μεταξὺ γὰρ με πάλιν τὰ τ' ἀνθρώπων πρᾶγματα ἀνέμνησε πρὸς τὴν γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με * τὸ μέρος ἀπῆλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὡς γλῶσ-

1 Θυκυδίδην ἔστ. Atticā Dialecto usus est Thucydides.

2 Μυρρίνας] Σ in ε apud Atticos mutatur, & vice versā.

3 Ενδελέχεια] Attici δ & θ in τ, & ζ in τ' mutant.

4 Τὸ μέρος] Ἀπὸ τ' ὅστις τὸ κατ' αὐτό. Scholiastes.

σης ἀληθῆς νόσημα ταῦδ'. ἀλλὰ μείλαθήσομαι πάλιν
ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγρεῦσαι ὑπὲρ ὧν εἰς
αὐτὸς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γὰρ ποῖοι φρεσὶν καὶ σπα-
ράττειν αὐτῶν τιλὲ Φανίῳ ὅππῃ κερεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν
ιδὼν καλὸν εἶπεν βύλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὼν ἰτα-
λὸν εἶπεν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὅς ἅπανσι παροδία
ἔχων ἀξίῃ. πάλιν ἕτερος αὖτε κλήματος ἀφ' ἀλέγει·
τὸ δὲ (τλήμων γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ
κλήμα. καὶ ὁ μόνον γε τῆς τυρόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἡδὴ
καὶ τὰς μεγάλῃ βασιλεῖ, καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἰς αἰ-
Φαιοι, καὶ τὰ αὐτῶν φύσεως ἐκστῆσαι, τὸ δὲ καὶ τῷ τῷ
ὀπίσθεν, καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, τυρόν πῃ ἀπέφηνεν.
οὕτω μὲν οὐκ ὅσον ἐς Φανίῳ ἀνθρώπου ἀδικεῖ ἔργῳ
δὲ πῶς; κλέψουσιν ἄνθρωποι, καὶ τιλὲ αὐτῷ τυχλῖν ὁ-
δύρονται, καὶ Κάδμῳ κατὰρῶνται πολλάκις, ὅππῃ τὸ
ταῦδ' ἐς τὸ τῷ τοιχείῳ γένεσθαι παρήγαγε. καὶ τὰς γὰρ
τῷ σώματι Φαιοὶ τῆς τυρόντας ἀκολουθήσαι, καὶ
μυμησάμενος αὐτῷ τὸ πλάσμα, ἔπειτα ὁ κλήματι τοι-
γῶν ξύλα τεκλῆναι, ἀνθρώπου ἀνασκολοπίσσειν ἐπ'
αὐτά· ἀπὸ δὲ τῷ, καὶ τὰς τεκλῆματι τὰς πονηρὰς καὶ
πονηρὰς ἐπαυμίαι συνελθεῖν. τῶν οὐκ ἀπάντων ἐνε-
χα, πίστων θανάτων τὸ ταῦδ' ἀξίον εἶναι νομίζετε·
ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τῷ μόνον ἐς τὸ καὶ τὰς π-
μωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ ταῦδ' ὁ κλήματι τὰς αὐτῷ καὶ
δίκῃ ὑποχεῖν. ὁ δὲ ταυρὸς εἶναι ὑπο τῷ μὲν
ἐδημηργήθη, ὑπο δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

1 Τάλοισι. Dorici x in τ mutant.

2 Ταῦ γὰρ τούτων σώματι. Verissima vocis ταυρὸς origina-
tio. ταῦ, ταυρὸς, hoc est, in modum tau efformatus, & per con-
tractionem ταυρὸς, & praeposito sigma ut fieri solet, ταυρός. Me-
nagius.

ΤΙΜΩΝ,

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Τ Ι Μ Ω Ν.

Ω Ζεῦ¹ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ² ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέπειε,
καὶ ἀπεροπηθεῖ, καὶ ὄργιε, καὶ νεφεληαρέεα, καὶ
ἐρείδουπε, καὶ εἴ π' σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ
καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν σπῶσι παρὰ τὰ μέτρα·
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος, ὑφ' αὐτοῖς τὸ
πίπτει³ ἢ μέτρον, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρησμένος ἢ ῥυθμῶν·
πῦ σοι νῦν ἡ ἐισμαράχος ἀτραπὴ, καὶ ἡ βαρύδρομος
βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ δρυγέης, καὶ σμερδαλέος
κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἦδη ἀναπέφινε,
καὶ χαπνὸς ποιητικὸς ἀπεχτῶς, ἔξω τῷ πατρὶος τῶν
ὀνομάτων τὸ δὲ αἰοιδίμῳ σου καὶ ἐκκρόλον ὄπλον, καὶ
παρὰ χεῖρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελείως ἀπέσβη, καὶ ψυ-

¹ Φίλιε καὶ ξένιε] Sic dictus Jupiter, quod amicitiae praeses ducetur, & hospitum vindex, si quando hospitii jura violata fuerant.

Jupiter, hospitibus nam te dare jura loquuntur.

Virg. Aen. 4. Barlaeus.

² Ἑταιρεῖε καὶ ἐφέπειε.] — Quod Sodalitii praeses, & procurator, dominus, assertorque eorum haberetur, qui ejusdem secti, septi, vel laris sunt participes. Barlaeus.

³ Τοῦ μέτρον ὅτι.] Ρυθμὸς proprie dicitur illa ἄρσις & θίσις eorum, qui pede & manu plaudunt; Unde translatus ad pedes metricos. μέτρον a metiendo nomen habet, estque certa & definita pedum compositio. Differunt igitur ῥυθμὸς & μέτρον, quod ῥυθμοὶ numeri spatio temporum constant, μέτρον etiam ordine. Alterum quantitatis est, alterum qualitatis. cadere dicitur versus, cum non recte pedibus suis incedit, vel in fine claudicat, ut tibicine opus habeat, quo fulciatur. *hiare*, cum pars aliqua deficit, aut debita dimensione non constat, aut crebra vocalium inter se sit concursio. Bar.

χρόν

χρόν ἐστὶ, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς χεῖρ ἢ ἀδελφόντων ἀφ'φυλάττον. θάπτον γούτων ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρύντων ἑωλον θρυαλλίδα φοσηθείη ἀν, ἢ τίτω τοῦ παιδαμύτορος κεραυνῷ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ χαπνὸν ἀπ' αὐτῷ μὴ διερίνα· μόνον δὲ τῷτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τῷ πρᾶματος, ὅπ' ἀναπληοθήσονται ἢ ἀσβόλου. ὥστε ἦδη ἀφ' ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνὺς ἀντιβροντᾷ ἐτόλμα, καὶ πάντοι ἀπίθανος ὢν τοῖς ἑταίροις ψυχρόν ἢ ὀργῇ Δία, θερμὸν ἄνθρωπον, καὶ μεγαλαυχέμενος. πῶς γὰρ, ὅπως γε καθάπερ ὑπὸ μαθηραγόρα καθεύδεις; ὅς ἔτε ἢ ἐπιτορκουμένων ἀκέρως, ἔτε τῶς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δὲ, καὶ ἀμελυνώτης πρὸς τὰ γινόμενα, καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηγηκότες· ἐπεὶ νέος γε ἐπὶ καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τίω ὀργῇ, πολλὰ χεῖρ πῶν ἀδικῶν, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ἑδέπολε ἦγες τότε τοῖς αὐτοῖς ἐκχευέμενος, ἀλλ' αἰεὶ σιγῆς πάντας ὁ κεραυνὸς ἰδὼν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀφρατὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, τρηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινῶν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς ἀφ'λέγωμαι, ὑποὶ τι παγδαῖοι, καὶ βίαιοι ποταμοὶ ἐκάστη σαχών· ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀχαρεῖ χρόνῃ ² ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίῳ ἐγένετο, ὡς ὑποδρυχίων ἀπάντων καλαδεδυκόντων, μόγις ἐν τι κισῶπον τρε-

¹ Σαλμωνὺς] Æoli F., de quo Virg. Æn. 6. Cognatus.

² Ναυαγία] Locus apprimè notandus; convenit enim cum historiâ sacrâ, nisi quod, ut ait Comicus, malè divisa sunt temporibus hæc. Quæ enim de Noacho scripta a principe Historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Græci. Tan, Faber.—De Deucalione Vid, Apollod. lib. i. & Ov. Met. l. i.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ. 121

σώθῃναι, προσκείλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν π' ἔ
 ἀνθρώπινος σπέρματι. Δραφυλάτῃσι² εἰς ἑπὶ γῆν
 κακίας μελίσσι. τοι γὰρ τοι ἀκόλυθα τῆς ῥαθυμίας
 ταπείνερα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι
 τινός, οὔτε φανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ο-
 λυμπιάων³ ἔστος, ἢ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν,
 ἀλλ' εἰς ἔθος π' ἀρχαῖον σιωπῶν. κατ' ὀλίγον
³ Κρόνον σι, ὦ Θεῶν γεναιότατε, ἀποφάνῃσι, παρῶ-
 σα μῶμοι τῆς πῆγης. ἐγὼ λέγω ὅποσάκις ἤδη σοι τ'
 νέων σεσυλήκασι. οἱ δὲ καὶ⁴ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας
 Ολυμπιάων ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβεβημένος
 ἀκησας ἢ ἀναστῆσαι τὴν κύβητα, ἢ τοὺς γείτονας ἐ-
 πιχαλεῖσαι, ὥς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοι-
 εν, ἐπὶ συσκευάζομενοι πρὸς τῷ Φυγίῳ. ἀλλ' ὁ
 γενναῖος, καὶ Γηγάθηλέτης, καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκά-
 θησθε, τοὺς πλοχέμους ἀειχειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δε-

1 Τῷ Λυκωρεῖ] Mons sive locus ad quem appulit scapha. scribit Pausanias in Phocidis Lycorēam urbem conditam in Parnassi summitate ab iis, qui in Deucalionis alluvione lupo ululatus (τῶν λυκῶν ὠρυγῆς) servati sunt, ut eo nomine vel ipse Parnassus vel pars ejus intelligatur. Nam & Ovid. Parnassum fuisse ait montem Phocidis, in quem ab undis tutum Deucalion & Pyrrha se receperant. Verum ex narratione Mosaicā mons, in quo resedit arca, unus fuisse dicitur montium Ararati, i. e. majoris Armeniæ. Barlaeus.

2 Εἰς ἐπὶ γῆν ἔσθ.] Non abfimili modo Horatius Car. lib. 3. Od. 6.

*Ætas parentum pejor avis tulit
 Nos nequiores, mox daturos
 Progeniem vitiosiore.*

3 Κρόνον σι ἀποφάνῃσι] Imperio abdicant, quod Saturno fecit Jupiter. ——— tacite Jovem perduellionis accusat. Barl.

4 Αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας ἔσθ.] Legitur de Dionysio Siciliæ tyranno, ut alios mittam, quod Jovi Olympio detraxerit magni ponderis aureum amiculum, quo cum Hieron e manubiis Carthaginensium ornaverat; proque detracto aureo laneum illi pallium injecerit cavillans; aureum amiculum estate grave est, hyeme frigidum; laneum ad ætatemque anni tempus accommodatius. Barlaeus.

P

χεῖρας

κάπηχυν κεραυνὸν ἔχον ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν,
¹ ὦ Θανμάσιε, πηνίκα παύσεται, ἕως ἀμελῶς πα-
 ρορώμεθα; ἢ πότε κολάσῃς ἢ τοσαύτῃ ἀδικίαν;
² πόσοι Φαίθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὐ-
 τως ὑπέραντλον ὕβριν ἔβις; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐά-
 σαι ταῖμα εἴπω, τούτῃς Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας,
 καὶ πλησίον ἐκ περὶ πάντων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς
 θεομύθοις ἐπικυρήσας, μᾶλλον δὲ ἀγρόον ἐς βύργε-
 σίαν τῇ Φίλων ἐκχέας τὸν πλῆθον, ἐπεὶ δὴ πένης
 ἀπὸ ταύτῃ ἐγενόμην, οὐδὲ ἐπὶ ἔδῃ γινώσκωμαι πρὸς
 αὐτῶν, οὔτε προσβλέψουσιν οἱ τέως ὑποπλήροιστες,
 καὶ προσκυνοῦντες, καὶ τῷ ἐμῷ νεύματος ἀνηρημένοι.
 ἀλλ' ἦν περ καὶ ὁδὸς βαδίζων ἐν τῷχοιμί τινι αὐτῶν,
 ὥσπερ πνα γῆλιν παλαιῶ νεκρῷ ὑπῆλιν, ὑπὸ τοῦ
 χρόνῳ ἀνατετραμμένῳ, παρέρχοντα, ³ μηδὲ ἀναγνόν-
 τες. οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἐτέραν ἐκτρέπονται,
 δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπο-
 λαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλῶ σωτήρα καὶ βύρ-
 γέτῳ αὐτῶν γεγενημένον. ὥστε ὑπὸ τῇ κακῇ ἐπὶ
⁴ ταύτῃ τιμῇ ἐχαπὶν τραπόμενος, ἐναφάμενος
 διφθέραν, ἐργάζομαι τῇ γλῶσσει, ὑπομῖδος ὀβολῶν
 πεσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δикέλλῃ προσφιλοσο-
 φῆν ἐνταῦθα. τῷτο γὰρ μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι
 ὄψεσθαι πολλὰς ὥρᾳ τιμῇ ἀξίαν δὲ πρᾶττοντας.
⁵ ἀναιρότερον γὰρ τούτῳ γὰρ. ἤδη ποτὲ οὐκ, ὦ Κρόνῳ

1 Ω Θανμάσιε] Ut supra ὦ γανυόμεναι per illusionem. Barl.

2 Πόσοι φαίθοντες ἔχ.ε.] Metonymia subjecti pro adjuncto. Barl.

3 Μηδὲ ἀναγνόντες] Subaud. ἐπιγραφῆν.

4 Ταύτῃ τὴν ἐχαπὶν] Cave sis idem cum illo sentias, qui ver-
 tit ad extrema redactus consilia. ἐχαπὶν enim hoc in loco nihil
 aliud est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Tan. Fab.

5 Ἀναιρότερον] Subaud. ἢ φρεν, vel συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερβολικῆ
 ῥήτου, quod Græcis non est insolens. Barlæus.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ. 123

καὶ Ρέας υἱέ, τὸ βαθὺν τῷτον ὕπνον ὀπσειτάμνος, καὶ
 νήδυμον, (ὕπνεῖς τὸ Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησιν) καὶ
 ἀναρρίπτεται τὸ κεραυνόν, ἢ ἐκ τῶ 2 Αἵτης ἀναυσά- *flatus exitum. Vid.*
 μνος, μεγάλῃ ποιήσας τιτὸ Φλόγα, ἐπιδείξαί- *Βασ. Obs. Mist. p. 40.*
 πνα χολίῳ ἀνδράδους καὶ νεανικῷ Διός, εἰ μὴ ἀληθῆ
 ὅτι τὰ Ἰωδ Κρητῶν ὤει σοῦ, καὶ τὸ σῆς ταφῆς μυ-
 θολογούμενα. Ζ. τίς ὅτος ὅστις, ὦ Ερμῆ, ὁ κεκε-
 ρώς ἐκ τῶ Αἰτικῆς ὤει τὸ Ὑμητῶν ἐν τῇ ὑπάρειά;
 πινάρὸς ὅλος, καὶ αὐχμηρῶς, καὶ ὑποδίφθερος· σκάπῃ
 καὶ οἶμα ἐπικρυφῶς· λάλῃ ἀνθρώπος, καὶ θρασυ-
 ῆπῃ Φιλόσοφος ὅστις. καὶ γὰρ ἂν ἔπος ἀσπεῖς τῆς λό-
 γους διεξήκει καὶ ἡμῶν. ΕΡ. τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγ-
 νοεῖς Τίμωνα τὸν Εὐκρατίδου, τὸν Κολυτῆα; ὅτος
 ὅστις ὁ πολλάκις ἡμᾶς καὶ τῶν ἱερῶν τελείων ἐτί-
 σεις, ὁ νεόπλετος, ὁ τὰς ὅλας ἐκατόμβας, παρ' ὧ
 λαμπρῶς εἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ θύεα. Ζ. Φεῶ
 τὸ ἀλλαγῆς, ὁ χαλὸς ἐκείνος, ὁ πλῆσιος, ὤει ὅν οἱ
 ποσούτοι φίλοι; τί παθὼν οὐ τοῖς ὅστις ἐστίν; αὐχμηρὸς,
 ἀθλίῳ, καὶ σκαπανεύς, καὶ μοῖρωτός, ὡς εἴκειν, ἔτω

1 *Επιμενίδην*] De Epimenide Cretensi Theologo extat Historia in noctibus Gellianis, & apud Diog. Laert., qui eum 47. annos obdormiisse dicit, Plin. 57. lib. 7. cap. 53. Barl.

2 *Αἵτης*] Vulg. *Οἵτης*. Sed Error manifestus. fulmine Jovis ex Aetnâ, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oetâ nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crematus est: fateor: quid tum? ex eone tempore mons arsit? ne dixeris. Tan. Fab.

3 *Φιλόσοφος ἐστίν*] Id genus hominum quâvis oblata occasione Lucianus insectatur. Barl.

4 *Τὸν Κολυτῆα*] Cotyttensem vocat a pago. Hesyc. Κολυτῆς ὀνομα δῆμος. Barl. — item Harpocrat. δῆμός ἐστι τῆς Αἰγυπτίου φυλῆς Κολυτῆος.

5 *ἱερῶν τελείων*,] i. e. ὁλοκλήρων. λεωθεμένων γὰρ οὐ θύεσται. Vid. Hom. Il. α'. ν. 66. ibique vet. Scholiast. Vid. & Natal. Com. l. 1. c. x.

βαρεῖαι καταφέρων ἢ δικάλλαν. ΕΡ. ἐπὶ μὲν εἰπεῖν,
 χρηστότης ἐπέτειψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς
 τῆς δομῆς ἅπαντας οἶκτος· ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,
 ἀνοκία, καὶ βυβλά, καὶ ἀκλεία πρὸς τῆς Φίλης· τὸς ὅσους
 πόρεξι καὶ λύκοις χειρίζομενος· ἀλλ' ὑπογυπτῶν το-
 σούτων ὁ κακοδαίμων χειρόμενος τὸ ἦπαρ, Φίλης εἶμαι
 αὐτὸς καὶ ἐταίρος ὤετο ὑπ' ὀνόμας τῆς πρὸς αὐτὸν,
 χειρίζας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκεί-
 λως, καὶ πείσαντες, εἴ τις καὶ μυελὸς εἴη, ἐκμυ-
 ζήσαντες καὶ τέτον βέλματα ἐπιμαλῶς, ὥχοντο, αὐτοὶ
 αὐτὴν καὶ τὰς ρίζας ὑποπτιμνόμενοι σπολιπόντες, ἔ-
 δε γκαλόντες ἐπὶ, ἔδε πρὸς δέποντες, (πόθεν γὰρ;) ἢ
 ὅπως γινώσκοντες, ἢ ὅπως δίδοντες οἱ τῷ μέρει. ἀλλὰ ταύ-
 τα δικάλλους, καὶ διφθερείας, ὡς ὅρας, σπολιπτῶν ὑπ'
 αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μετὰ γαργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς· ὅτι οἱ πλετῶντες παρ' αὐτῶν, μάλα ὑπερπυ-
 κῶς παρέρχονται, ἔδε τένομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδόν-
 τες. Ζ. καὶ μὲν ὁ παροπίεος ἀνὴρ, ἔδε ἀμελητέος εἰκότα
 γὰρ ἡανάκτ' δυσυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήτορ' αὐτοῖς
 κατάρτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὅπως ἐλεησμένοι ἀνδρὲς,
 ποταυτὰ ταύρων τε καὶ αἰγῶν πτότα χαύσαντες ἡμῶν
 ἐπὶ τῇ βορμῇ. ἐπὶ γοῦν οἱ ταῖς ρίζαις τῶν κνίσαν
 αὐτῶν ἔχο. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ
 τῇ ὁπορκοῦντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἐπὶ
 καὶ φόβῳ τῶν παρὰ τῇ ἱεροσουλόντων, πολλοὶ γὰρ
 ἔστοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον κατὰ μῦσιν
 ἡμῶν ἐφιάσι, πολὺν ἤδη χρόνον ἔδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν
 Αἰθιόπιν· καὶ μάλιστα ἐξ ὅς Φιλοσοφία, καὶ λόγων εἰδὲς
 ἐπεπόλασαν αὐτοῖς· μαχόμενων γὰρ πρὸς ἀλλήλους,
 καὶ κεκαγχόντων, ἔδε ἐπακχεῖν ἐπὶ τῇ θήρῃ. ὥστε ἢ
 ὅπως ἐκείνην χρὴ τὰ αὐτὰ καθεῖναι, ἢ ὅπως ἐκείνην

πρὸς

αὐτῶν, ὄρετιν πνα, ἔ ἀσώματα, ἔ λήρης μεγάλη
τῇ Φωνῇ ξυμειρόντων· ἀλλ' ταῦτά τοι ἔ τῷτοι ἀμε-
ληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ Φαῦλον ὄντα. ὅμως
ἔ τ' Πλούτων, ὦ Ερμῇ, πρὸς λαδῶν, ἀπιδι παρ' αὐ-
τὸν χτ' τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλῆτος ἔ τ' Θεσαυρὸν
μετ' αὐτοῦ, ἔ μνέπασαν ἄμφω πρὸς τῷ Τίμωνι,
μηδὲ ἀπαλλαπέσθωσαν οὕτω ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλιτα
ἐπὶ χρηστότητος αὐτοῖς ἐκδιδῶκε αὐτοῖς τ' οἰκίας. περὶ
ἔ τ' κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἥν ἐπε-
δίδξατο πρὸς αὐτὸν, ἔ αὐτοῖς μὲν σκέφομα, ἔ δίκην
δώσουσιν, ἐπειδὴν τ' κεραιῶν ὅπισκευάσω. χατ' αὐ-
μῆσιν γὰρ αὐτῷ ἔ ἀπεσομῶμα εἰς δύο ἀκτῖνες αἱ
μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρῶτον ἐπὶ τ'
σοφιστῇ· Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπειθε τοὺς ὀμνητῆρας
μὲν ὅλως εἶναι πνας ἡμᾶς τῆς Θεοῦς. ἀλλ' ἐκείνους

1 *Αναξαγόραν*] Fuit Anaxagoras Philosophus Clazomenius in-
signis, qui Xerxis Persarum regis tempore floruit. Mundi hoc
atque Naturæ opificium ab æternâ Mente conditum & ordinatum
esse docuit. Cujus hic extat versus omni memoriâ dignus,

Νῦν ἐστὶ ἀρχοσμῶν τὸ τ' πάντων αἶνον.

mens æterna est, quæ gubernans omnia, omnium est causa.

Laert. lib. 2. Quæ laudabilis de Deo Uno veritatis professio,
ut Socrati, sic & illi noxia fuit. Nam ea doctrina tantam sibi
invidiam conflagavit apud Athenienses, ut ex eâ ansam reperent
ipsum ἀθεότητος accusandi, & talentum promitterent, quisquis in-
terficeret. Etenim hanc esse causam ipse Jupiter indicat, cum
sophistam eum vocat, ideoque in illum se fulmen torfisse dicit,
quod suis familiaribus & discipulis persuaderet, nullo pacto esse
Deos, quos pro talibus haberent Athenienses. Barlæus.

2 *Μηδὲ ὅλως εἶναι πνας*] Neque alicujus pretii esse nos. Nam
πς aliquando πρὸς ὁπωπτον denotat singulare ad differentiam τῶν τυχόν-
των. Sic. Juv.

Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum,

Si vis esse aliquis —

vel nullus, inquit, i. e. nullâ divinitate præditos: Barl.

μὴ δίκαιον· ¹ ὤφειλε γὰρ αὐτῷ τιμὴ χῆρα
 Περικλῆς· ὁ δὲ περικλῆς, εἰς τὸ ² Ἀνάκειον ὄψα-
 σκήφας, ἐκείνῳ τι κατέφραξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δι-
 στωτείας· ³ περὶ τῇ πέτρᾳ. πάλιν ἰκανὴ ὡς το-
 ούτου καὶ αὐτῇ πτωχεία ἔστι αὐτοῖς, εἰ ὤφρα-
 τῦντα τὸ Τίμωνα ὀρώσιν. ΕΡ. ⁴ οἷον ἦν τὸ μέγα κα-
 κολοῦναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; ὡς τοῖς δικαιο-
 λογῶσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀρχαίοις τῆτο χρό-
 νῳ· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλάσιος ἐκ πεντήκ-
 τατος ἔσται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρήσιασάμενος
 ὡς τῇ θυγῆ, καὶ ἐπιτρέψας τὴν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσχα-
 πῃ ἐπικουφῶς, ἐπὶ αὐτῇ ἔσχαπῃ ἀμελέμεθα.
 ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἀν' ἀπέλθωμι, ὦ Ζεῦ, παρ'
 αὐτόν. Ζ. ἀλλ' τί, ὦ ἄετι Πλῶν, καὶ ταῦτα,
 ἐμὲ κελεύσαντος; ΠΛΟΥ. ὅτι καὶ Δία ὕδριζεν εἰς
 ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα,
 παρ' αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἔχον διανοίᾳ με
 ἔξεσθαι τὴν οἰκίαν, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῆς χειρὸς
 ἵκανον· καὶ ἀπορρίπτειν. αὐτὸς οὖν ἀπέλθω ἀδελφοῖς, καὶ κό-
 λαξι, καὶ ἐταύραις ἀδελφότητος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ
 Ζεῦ, πέμπέ με, τὴν αἰσθητορῶν τῆς δουρεῖας, τὴν

¹ Τμήρι· ὅτι.] Interpretandum est hoc de iudicio; nam impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle discipulo suo defensus est. *Supra aliquam tenere manum*, est cum protegere. Barleus.

² Ἀνάκειον.] Templum Castoris & Pollucis Dioscurorum, qui ἄνακες, sive ἄνακτες vocantur, vel per excellentiam, quod ex Jovis rege antiquissimo & Leda nati; vel quod ἄνακτες, i. e. ἐπιμελῆς, cum cura singulari servarent Athenienses, a quibus & eorum Festum celebrari solebat, Ἀνάκειον dictum. Barleus.

³ Περὶ τῇ πέτρᾳ.] Vulg. περὶ τὴν πέτρην. Male. hoc enim iuxta petram (quod est ridiculum) illud ad personam significat. Hanc emend. MSS. Cod. auctoritas confirmat. Tan. Fab.

⁴ Οἷον ἦν.] Pro ὡς ἦν.

φειδέφοντα, οἷς τίμιος ἐγώ, καὶ φειπόθητος. ἔτοι γ' οἱ
 λαοὶ τῇ πενίᾳ ξυνέτωσαν, ἢ ὡς περὶ μῶσιν ἡ-
 μῖν· καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλα,
 ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, πέπλεας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ
 δεκαλάαντες δωρεὰς ἀμελητῇ περὶ ἐμῶν. Ζ. ἔδεν
 ἐπὶ τοῖσιν ὁ Τίμων ἐργάζεται περὶ σέ· πάνυ γὰρ
 αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαῶνεν, εἰ μὴ παντράσας
 ἀνάλγητός ἐστι τιμὴ ὀφρὺν, ὥς χρὴν σε ἀπὸ τῆς πενίας
 παραιεῖσθαι. σὺ μὲντοι πάνυ μεμφίμοιρος εἶναι μοι
 δοκεῖς, ὅς νυν μὲν τὸν Τίμονα αἰτῶ, διότι σοι τὰς
 θύρας ἀναπέτασας, ἠφίει φεινοσῶν ἐλευθέρως, οὔτε
 ἀποκλείων, ἔπε ζήλοτυπῶν. Ἄλλοτε δὲ τούναρτίον
 ἡγανάκεις καὶ τὴν πλοσίαν, κατὰ κελεύσας λέγων
 πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπι-
 βολαῖς, ὥς μὴδὲ φρακύνῃ σοι ἐς τὸ φῶς διωγνόν
 εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπαύρου πρὸς με, ἀποπνίγνυσθαι
 λέγων οἱ πολλὰ τὰ σκότῳ· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὡς
 ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, συνεσπακῶς τῆς
 δακτύλου πρὸς τὸ ἔθος τῆς συλλογισμῶν, καὶ ἀποδρα-
 σαθῆναι ἀπειλῶν, εἰ καὶ ἔλαβοιο, παρ' αὐτῶν. καὶ
 ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκη σοι, οἱ χαλκῶ, ἢ
 σιδηρῶ θαλάμῳ, καθάρῃ τῇ Δανάῃ, παρθενύεσθαι,
 ὑπ' ἀκρίβει καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφό-
 μνον, τὰ Τόκῳ, καὶ τὰ Λογισμῶ. ἄλιστα γὰρ ποιῶν
 ἐφασκες αὐτὴς ἐρωτάς μὴ εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ
 ἀπλαύειν, καὶ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμίζουσιν
 τὰ ἐρωτι, κυρίως γὰρ ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγη-
 ρότας, ἐς τὸ σημῆον, καὶ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτῇ

πάντ' ἔστιν·

1 Ἄλλοτε δὲ ἔστι· Respicit locum qui in Aristophanis Pluto
 est, quem huc transferre non vacat, ut nec alia μὲν ἔστι. Nam
 ex Aristophanis Pluto hæc magnam bonamque partem educta
 sunt. Tan. Faber.

βλέποντας, ἰκεῖν ἀπολαύσας οἰσμήνης, ὃ τὸ αὐτοῦς
ἀπολαύειν ἔχον, ἀλλὰ τὸ μηδὲν μελεδιδόναι, ὃ ἀπο-
λαύσας, καθάπερ τὴν οὐ τῇ φάτῃ κῆρα, μήτε αὐ-
τὴν ἐοδίσαν ἢ κειδῶν, μήτε τὰ ἴπῳ πενήτη
ἐπιτρέψαν. καὶ προσέειπε καὶ κατεγέλας αὐτῶν
Φειδομήων, καὶ Φυλαχόων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτῶν
ζηλοτυπούτων ἀγνοήτων δὲ ὡς κατ' ἐρατὸς οἰκέτης,
ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδόμεν ὑπεισιών λαθραῖος, ἐμπά-
ροισι, ἢ κακοδαίμονα, καὶ ἀέρεστον δεσπότην, ὅπως
ἀμαυρὸν καὶ μικρότομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρύα-
σάλιδιον, ἐπαγρυπνῆν ἑάσας τοῖς τόκοις. πῶς ἔν οὐκ
ἀδίκον, ¹ πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τὰ
Τίμωνι τοῦ ὀικονόμου ἐπιχειλεῖν; ΠΛΟΥ. καὶ μὴδ' εἴγε
ταύτην ἐξέταξις, ἀμφω σὺ εὐλόγη' ὁδῶ πικρῇ. τῷ
τενὲ Τίμωνος τὸ πάνυ τῆτο ἀνέκδοτον ἀμελές, καὶ ἐκ
θεοῦ κεν ² ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἀν' ἀδοκίαν. τῶς τε αὐ-
τοῦ κατέλειπον οὐ δύραυς καὶ σκότω Φυλαχόων, ὅπως
αὐτοῖς παχύτερος γενόμεν, καὶ πτωχὸς, καὶ ὑπερόφιος,
ἐπιμεληρῶν, οὔτε προσεπτόμενος αὐτῶν, ἔτι εἰς
τὸ φῶς προσάγειν, ὡς μηδὲ ὀφείλω πρὸς πτωχόν,
αἰοήτης ὀνόμαζον εἶναι, καὶ ὑβριστὴς οὐδὲν ἀδικούντα με-
ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς χαλασθήσονται, ὅτε εἰδότες ὡς
μὲν μικρὸν ἀπείασιν ἄλλω πρὶ τ' ὀδοιμῶν με καλὰ-
λιπόντες, ἔτι οὐκ ἐκνήτες, ἔτι τῶς πάνυ πρὸς χεῖρας

1. Πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι. Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σὺ (Quod vulg. Cod. præ se ferunt). Sensus est, nunquid ab omni ratione alienum est, te olim hæc queri, nunc autem planè contraria Pluto objicere? alioqui αἰνῶδες σε ταῦτα significabit, te in his accusare, vel, te harum rerum accusare, quod nihil ad rem nunc quidem facit. Tan. Faber.

2. Ως πρὸς ἐμὲ. Ως πρὸς sequente accusi vel personæ vel rei significat: idem quod ὅσον vel ὅσων πρὸς, quantum attinet. Vid. Vigerum. — αἰνῶδες vero subauditur.

εἰς ἐμὲ τύγχεσ' ἐπαυῶ, ἀλλὰ τῆς, ὅσῳ ἄριστόν ἐστι,
 μέτρον ἐπιθήσῃαι τὰ πρῶτα, καὶ μήτε ἀφειζομένης
 τοπαρέαν, μήτε ὡρησομένης τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ,
 ὦ Ζεῦ, ὡς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμος γήμας γυναιχε-
 νίαν, καὶ χαλῶν, ἔπειτα μήτε φυλάτῃαι, μήτε ζηλο-
 τυποῖ τοπαρέαν, ἀφίει καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι
 νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνοῖναι τοῖς βυλομήκοις,
 μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπᾶν μοιχευθισμένην, ἀνοίγων
 τὰς θύρας, καὶ μακροπύων, καὶ πάντας ἐπὶ αὐτῷ
 χαλῶν, ἅρα ὁ τοῦτο ἐρᾷ δόξειεν ἂν; ἢ σὺ γὰρ, ὦ
 Ζεῦ, τῆτο Φαίης ἂν, ἐραοεὶς πολλάκις. εἰ δὲ τις
 ἔμπαλιν ἐλευθέρῃ γυναιχεῖ εἰς ἡ οἰκίαν νόμος παρ-
 λαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παύδων γνησίαν, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς
 προσάποιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ
 προσβλέπων ἐπιτρέποι, ἄρῃον δὲ καὶ τείρειν καλῶν
 παρθενείων, καὶ ταῦτα ἐρᾷ Φάσκων, καὶ δῆλος ὢν
 ὅτι καὶ χρόας, καὶ σαρκὸς ἐκλετηκίας, καὶ ὅφθαλ-
 μῶν ὑποδεδυκότων, ἔοδ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ἐὼν ὡραπαί-
 ει δόξειεν ἂν, δεῖν παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τῆς
 γάμου, χαλαμαραίνων δι' πρόσωπον οὕτω καὶ ἐπ' ἑρσῶν
 κόρῳ, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεομοφόρῳ τρέφειν διὰ
 παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, ὡς
 οἷον μὲν ἀτίμως λαμπρόμενος, καὶ λαφυσόμενος,
 καὶ ἐξαντλούμενος ὑπ' οἷον δὲ, ὅσῳ σιγματίας
 δραπέτης, πεπρωμένος. ΖΕΥΣ. τί οὖν ἀγανακτεῖς
 κατ' αὐτῶν; διδάσκει γὰρ ἄμφω καλὴν ἡ δίκη. οἱ

1 Καθάπερ ἱέρειαν Θεομοφόρῳ] Hujus enim sacris non nisi castæ mulieres adesse consueverant. Vid. Dion. Halicar. lib. 1. Hinc & illud Juv. Sat. 6.

Pauca adeo Cereris vittas contingere digna.

Θεομοφόρῳ autem dicitur ob legum inventionem: unde & apud Virg. Æn. 4. Legifera Cereri videre est.

Q

μὲν

μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνθαλος, ἄσποιοι, καὶ ἄγριοι, καὶ ξηροὶ
τὸ σῶμα, ἐπικεχνηότες. μόνον τὰ χρυσία οἱ δὲ, χα-
θάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγος καὶ τροφῆς ὑπὸ
τῶν ἀρπυγιῶν ἀφαιρέμενοι. ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡδῆ σποφρονετέρῃ
πῶς πολὺ τὰ Τίμωνι σίτευσόμενος. ΠΛΟΥ. ἐκεῖ-
νός γ' ὅτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τείρυπιδόν, καὶ
πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, καὶ ἀσπιδὸν ἐξαντλῶν, φθά-
σαι βυλόμενος καὶ ὑπερβόρην, μὴ ὑπέραιτλος εἰσέσται
ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὴν Τῆς Δαναίδων πίθον ὑ-
δροφορήσῃ μοι δοκῶ, καὶ μάτῳ ἐπαυτλήσῃ, τοῦ κύ-
τους μὴ τέχοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυ-
θησομένης καὶ ἐπὶ ῥέοντος· οὕτως βιρύτερον τὸ πρὸς καὶ
ἐκχυσιν κεχνηδὸς καὶ πίθου, καὶ ἀκόλυτος ἢ ἐξοδός. ΖΕΥΣ.
ὅκ' εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχνηδὸς τῆτο, καὶ εἰς τὸ
ἅπαξ ἀναπεπιδόμενον, ἐκχυθέντος οἱ βραχί σου, ῥα-
δίως βύρῃς καὶ διφθέραν αὐτῆς, καὶ τὴν Δικελλαν εἰς τῇ
πρυγί τῆς πίθου· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡδῆ, καὶ πλεπίζετε αὐ-
τόν. σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ερμῆ, ἐπανών, πρὸς ἡμᾶς
ἄγειν τὴν Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτης, ὅπως τὴν κεραυνὸν
ἀκονήσαντες, ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἡδῆ γε τεθνηγμένου
αὐτοῦ δειησόμεθα. ΕΡ. πρὸς ἡμᾶς, ὦ Πλῦτε. τί τῆ-
το; ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενιάδα, καὶ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ὢν. ΠΛΟΥ. οὐκ αἰ-
τῆτο, ὦ Ερμῆ· ἀλλ' ὅπου τανὺν ἀπὸ πᾶσι πᾶσι πεμ-
φθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, ὅκ' οἶδ' ὅπως βραδὺς εἶμι καὶ χαλὸς
ἐμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρας, πρὸς

1 Ο Φινεύς.] De Phineo Virg. Æn. 3. Cognatus.

2 ὅκ' εἰ μὴ ἐφ' αὐτῇ.] Hoc in loco Hyperbaton esse videtur, five ordinis naturalis perturbatio, quem sic restituit Tan. Fab. οὐκ' εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφράξῃται τὸ κεχνηδὸς τῆτο καὶ ἀναπεπιδόμενον. — εἰς τὸ ἅπαξ αὐτῇ δὲ διόλῳ ponitur.

3 Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρας.] Τελεῖν perinde esse videtur, ac si dicere-
tur τελεῖν τὸ δέρας, conficere cursum. Barl.

μηδ' αὖτε ὅστις ἐπὶ δεινότητος ὁπόταν δὲ ἀπαλ-
λάττεται δέη, πῆλόν ὄφει, πολὺ τ' ὀρέων ὠκύτερον.
ἄμα γοῦν ἔπεισεν ἡ ὑαλληγὺς, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττω-
μαι νεικηκώς, ὑπερπιδήσας τὸ γάδιον, οὐδὲ ἰδόντων
ὅστις τ' ἑαπτῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθὴ ταῦτα Φῆς. ἐγὼ
δὲ καὶ πολλὰς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ
ὄξολόν ὥτε πείσασθαι βρόχον ἐραχικότας, ἄφω δὲ τή-
μερον πλυσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους
ἐξελαύνοντας, οἷς ἐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πάσῳτε καὶ
ὁμαῖς πορφυροῖ, καὶ χρυσόχειρες διερχόμενοι, οὐδ' αὖ-
τοὶ πιπτεύοντες, οἷμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλετῶσιν. ΠΛ.
ἐπεροῖον τῶν ἐπὶ, ὦ Ερμῆ, καὶ ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ
βαδίζω τότε οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποστέλ-
λει με παρ' αὐτῆς, ἅτε πλετοδότης, καὶ μεγαλό-
δωρος καὶ αὐτὸς ὢν δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν
τοῖνυ μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον,
ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ὅτι-
μελῶς, φορηδὸν δ' ἐλάμενοι, μετακομίζεσσι. καὶ ὁ μὲν νε-
κρὸς ἐν ἰσοκτενώ πρὸ οἰκίας πρὸκειται, ὑπερ-
τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀβήνι σκεπόμενος, δεινὰ γὰρ
ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγρᾷ
δεδιμένον κεχηνότες, ὥσπερ τινὲς χελιδόνες πρὸς πε-
τομέλῃ τετειγότες αἱ νεοτῆοι. ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον
ἀφαιρέθῃ, καὶ τὸ λῖνον ἀνιμῶν, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ
ἀνακηρυχθῇ με ὁ κακὸς δεσπότης, ἥτοι συγχεῖς τις,

1 Εχοίμι] Idem quod δυναίμην. ἔχω enim saepe saepius possum significat.

2 Απὸ πλετοδότης] Αὐτὸς εἶται εἰς τὰς ἀπὸ τῶν τελευταίωντων πλυσίων ἀφαιρέσεις τῶν κληρῶν καὶ τοῖς καὶ ὑπὸ τῶν Πλάτωνος φασὶν αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν κληρῶν ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν Schol.

3 Σκοτεινῶ] Subaud. τόπος vel μέρη.

ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ¹ ἐκ παιδικῶν ἥμιος, ὑπερφημῶρος ἐπὶ τιμῇ γινάθων, ἀντὶ ποικίλων καὶ παροδαπῶν ἡδονῶν, ὥς ἥδη ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γυναικὶς ἀπλασάν· ἐκεῖνος μὲν, ὥς αὖ ἢ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, ² θέει φέρων, ἀντὶ τῆς τέως ³ Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάεως, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς, τῆς μάτην κεχηρότας ἐκένως εἰς ἀλλήλης ἀποδoleπόνας χαλαλιπῶν, ἀληθὲς ἀγρίας τὸ πέθος, οἷος αὐτὸς ὁ Σύννος ἐκ μυχῶ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ὅς κ' ὀλίγον τὸ δέλεαρ ⁴ χαλαπῶν· ὁ δὲ, ἐμπεπὼν ἀδρόως ἐς ἐμέ, ἀπειρόχαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἐπὶ τιμῇ πέδην πεφεικῶς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος ματίξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ ὅς, καὶ ⁵ τὸ μυλῶνα ὥσπερ τὸ ⁶ Ἀνάκτορον φροσχυῶν, ὅς κ' ἐπὶ φορητὸς ὅτι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τῆς τε ἐλευθέρας ὑδαίξει, καὶ τῆς ὁμοδύλης ματιροῖ, ἀποπειρώμενος· εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τιαῦτα ἔξουσιν· ἄχεις αὖ ἢ ἐς πορνιδιὸν τι ἐμψεύων, ἢ ἰπποτροφίας ὀκτιθυμήσας, ἢ

Ἄλλως, Fab.

¹ Τὰ παιδικὰ] de praeposterâ Venere intelliguntur. *catamitos* Latini vocant & *scorta mascula*. Barlaeus.

² Θέει φέρων] Attice pro φέει δύνει. Sic ἀνύπαις τρέχει, apud Arist. in *Pluto* pro τρέχειν ἄνυσιν, *currendo*, hoc est *confestim perfice*. Barl.

³ Πυρρίου &c.] Οἰκιστὴς παῦται παρὰ τοῖς παλαιαῖς ὀνόμασι. Schol. contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina. Tan. Fab.

⁴ Καταπῶν] Pro χαλαπῶν. Degeneravit hoc verbum a simplice πῖνω, & saepius de carnibus & piscibus pro *devorare* usurpatur. Barl.

⁵ Τὸν μυλῶνα] Servi non modo compedibus vinciri, sed & in *pistrinum* dedi ob noxam solebant. Unde *pistrino dignus* apud Terent. Erat autem locus, in quo panis pinsebatur, seu mola, quam versabant mancipia, pro quibus hodie jumentis utimur, aut molis pneumaticis aquaticisque. Barl.

⁶ Ἀνάκτορον] Τὸ τῆς Δημητρεὺς ἱερὸν. Vid. Hesych.

κόλαξι

κόλαξι παρὰ δὲ αὐτὸν, ὁμνύουσιν ἢ μὲν θύμορφότε-
ρον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, θυγνέστερον ἢ ἔ Κέκροπος,
ἢ Κόδρου, σιωπώτερον δὲ τῷ Οδυσσεύς, πλεσιώτερον
δὲ συνάμα Κροίσων ἐκχαίδεχα, ὃν ἀκαρεῖ τῷ χρόνου
ἄβλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιτοκίων,
καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν σιωπώμενα. ΕΡ. αὐτὰ
περὶ σχεδὸν Φῆς τὰ γινόμενα. ὁπότεν δ' οὐδ' αὐτόπτης
βαδίζης, πῶς ἔτω τυφλὸς ἂν θύεις τις τὴν ὁδόν;
ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' ὅς ἂν σὴ ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ,
κέραια εἶναι ἔ πλετεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. οἷοι γὰρ θύ-
είσκων με οἱ πῆες εἰσι; ΕΡ. μὰ τὴ Δία ἔ παν. ¹ ἔ
γὰρ Λεωτρίδην καταλιπὼν, Ἰωπονίῳ καὶ Καλλίῳ
προσέηκε, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἐδὲ ὁβολῷ ἀ-
ξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί φράττης καὶ ἀπεμφοθείς; ΠΛΟΥ. *dot zw ka*
ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περὶ πλοῦτος, ἄχως ἂν λάβω
τινὶ ἐμπεσόν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περὶτύχῃ,
ἀπαγαγὼν ἔχει, ² σὲ τὴν Ἑρμῆν ³ ἐπὶ τῷ παρελθόντι
ἔ κέρδους περισχυῶν. ΕΡ. ἐκὼν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς
οἰόμενός σε καὶ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλεπέζειν, ἴσους
ἂν οἶεται ἔ πλετεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. καὶ μάλα δι-
καίως, ὡς γὰρ ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδώς, ἔπεμπε
ἀναζητήσοντα δυσέρετον οὕτω χρήμα, καὶ πρὸ πολλοῦ
ἐκλελοιπὸς ἐκ τῆς βίης. ὅπως οὐδ' ὁ Λυγκεύς ἂν ἐξεύ-

¹ Οὐ γὰρ Λεωτρίδην ἔχε] Aristides vir fuit Atheniensis nobili-
tate & iustitiā insignis, de quo Corn. Nepos lib. 3. inquit, *Ari-*
stides quā fuerit abstinentiā nullum est certius indicium, quā quod,
cum tantis rebus presuisset, in tantā paupertate discessit, ut, quā
efferretur, vix relinqueret. Callias & Hipponicus duo itidem viri
Athenienses, pater & filius, ob luxum & libidinem celebratissimi.
Barl.

² Σὲ τὸν Ἑρμῆν ἔχε.] Lucrum enim insperatum a Mercurio
objici credebant. Tan. Fab.

³ Ἐπὶ τῷ παρελθόντι τῷ κέρδει] Attica constructio, pro τῷ κερ-
δει. Barlaeus.

1015 1015 ροι ραδίως ἀμαυρὸν ἔτα ἔμικρὸν ὄν. τοιαυτῶν ἄτε
 ἢ μὴ ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, ποιητῶν δὲ πλείων, οὐ
 ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τὰς τοιαύτους
 ἐμπέπωθεϊν, ἢ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ.
 ἔτα πῶς, ἐπειδὴ καλαλίπης αὐτὸς, ραδίως φεύγεις
 οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥ. ὁξυδερκὴς τότε πῶς
 ἔξήπης γίγνομαι πρὸς μόνον τὸ καιρὸν τὸ φυγῆς.
 ΕΡ. ἔπ' ἤ μοι ἔτι τὸ σπύκειναι πῶς τυφλὸς ὢν,
 εἴροισται γὰρ, ἢ προσέπ' ὠχρὸς, ἢ βαρὺς ἐκ τοῦ
 σκελοῦ, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντα ἀπο-
 ἐλέπεω εἰς σὲ ἢ τυχόντας μὲν, θύδαιμονεὶν οἴεσθαι·
 εἰ δὲ ἀποτύχαιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ
 πῶς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν ἔτα σου δυσέραστας ὄντας, ὥστε
 ἢ εἰς βαθυκήτεα πότον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ
 πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑποφάσκει νομίζοντες ὑπὸ
 σοῦ, ὅπ' ὥρ' ἔδ' ἢ δέχων ἐάρας αὐτὸς. πλὴν ἀλλὰ
 ἢ σὺ αὖ, ὅς οἶδα ὅπ' ὁμολογήσεις, εἴ π' ἐξωίης σαυτῆ,
 καρδυκαίᾳ αὐτὸς, ἐρωμύῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνός.
 ΠΛΟΥ. οἷμι γὰρ τοιούτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς,
 χαλόν, ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσθεν; ΕΡ.
 ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ ἢ αὐτοὶ πάν-
 τες εἰσὶ; ΠΛΟΥ. οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄεργε· ἀλλ' ἢ ἄγ-
 νοια, ἢ ἡ ἀπάτη, αἵ τ' ἵν' κατέχουσιν τὰ πάντα, ἐπι-
 σκιάζουσιν αὐτούς. ἐπὶ δὲ ἢ αὐτὸς, ὥς μὴ παντράπασιν
 ἀμορφος εἶεν, προσσιπτεῖν πειθέμενος ἐρασμιώτατον,
 1020 1020 ἀσχρῶν, ἢ λιθοκόλλητον, ἢ ποικίλα ἐνδύς, ἐν-
 τυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπροσώπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ
 κάλλος, ἐρῶσι, ἢ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνουσιν· ὥς
 εἴγε περ αὐτοῖς ἄλλον ἀπογμνιάσας ἐπέδειξέ με, δῖλλον
 ὥς χαλεγίνωσκον αὖ αὐτῶν, ἀμβλυόηοντες τὰ τηλι-
 χαῦτα, ἢ ἐρῶντες ἀνεράσαν, ἢ ἀμόρφον προσημάταν.

ΕΡ.

ΕΡ. τί οὐδ' ἐγὼ αὐτὰς ἤδη τὰς πλεονεξίας γινώσκων,
 καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ ἀντιθέμενοι, ἐπὶ ἐξαπατῶνται, *F. λυτοί*
 καὶ ἢ τις ἀφαιρῆται αὐτοῖς, θάψοι δὲ τιτὸν κεφαλὴν
 καὶ τὸ προσωπεῖον ὑπὸ τοῦ ποδῶν; ἔγὼ γὰρ οὐδὲ καὶ τότε ἄγνο-
 οῦν (εἰκός) αὐτοῖς ὡς ἐπὶ χρυσῶς ἢ θύμωφίᾳ ἐστὶν, ἐνδοθεὶ
 τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. οὐκ ὀλίγα, ὦ Ερμῆ, καὶ
 τὰς τούτοις μοι συλλαβίζονται. ΕΡ. τὰ ποῖα;
 ΠΛΟΥ. ἐπειδὴν τις οὐτυχῶν τὸ πρῶτον, ἀναπελά-
 στας ἢ θύραν, εἰσδύχεται με, συμπαρασύρεται μετ'
 ἐμὴ λαβὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ Ἄνοια, καὶ ἡ Μεγαλαυχία,
 καὶ ἡ Μαλακία, καὶ Ὑβρις, καὶ Ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄλλα
 μυρία. ὑπὸ δὲ τέττοις ἀπάντων χαλκωφθεὶς ἢ ψυχρῶ
 θαυμάζει τὰς ἐνθαυμάσιας, καὶ ὁρᾷ τὴν Φευκτῶν καμῆ-
 ῖν πάντων ἐκείνων παλέρᾳ τὴν εἰσληλυθότων κακῶν τέ-
 θηκε δρυφορέμενοι ὑπὸ αὐτῶν, καὶ πάντα ὑπερτέρων
 πάθοι αὐτοὶ, ἢ ἐμὲ πορεύσασθαι ὑπομένειν αὐτοῖς. ΕΡ. ὡς
 δὲ λείος εἶ, ὦ Πλῦτε, καὶ ὀλιωδὴρ, καὶ δυσχερὴς, καὶ
 ἀσφυνκτικός, ὅδε μὲν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βε-
 βῶαι, ἀλλ' ὅσῳ ἐγγέλεις, ἢ οἱ ὄφεις ἀπὸ τῆς
 δακτύλων δραπέτευεις οὐκ οἶδα ὅπως. ἡ Πενία δ'
 ἔμπαλιν ἐξῴδης τε, καὶ θύλακός, καὶ μυρία τὰ ἀγχι-
 στρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἀπαλήθους ὅσῳ σώματος ἔχουσα, ὡς
 πλησιάζουσαι θύρας ἔχουσαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπο-
 λυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ τὸν ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶξ-
 μα ἔμμενον δέλαθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὴν
 Θεσαυρὸν ἐκ ἐπιγαγόμεθα, ὅσῳ ἔδει μάλιστα, θάρρει *ΠΛΟΥ.*
 τέττοις με ἔνεκα. ὅτι τῇ γῇ αὐτοὶ καταλείπων αἰ-
 ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκίψας ἐνδὸν μέγαν ἐπικλη-
 σάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢ μὴ ἐμοῦ
 ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. ἔκουσ' ὁπιθαίνομαι ἤδη τῇ
 Ἀττικῇ, καὶ μοι ἔπευ ἐχόμενος τὴν χλαμύδα, ἄχαις
 αὐτοῖς

ἂν ὥς τ' ἐχαπὰν ἀφίκωμι. ΠΑΟΥ. εὖ ποιεῖς,
 ὦ Ερμῆ, χειραγωγῶν. ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με,
 ὧς ἔβόλα τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπροσθ' ἐμπενοῦμαι.
 * ἀλλὰ πῶς ὁ ψόφος ἔπος ὅτι, καθάπερ σιδύρου πρὸς
 λίθον. ΕΡ. ὁ Τίμων ὑποπλάττει πλῆσιον ὀρεῖον καὶ
 ὑπόλιθον γήδιον. παπαί. καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος
 ἐκείνῃ. ἡ Καρτεία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ανδρεία,
 καὶ ὁ τοῖστος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῶν λιμῶν τατλιζομένων
 ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν δρυφόρων. ΠΑΟΥ.
 τί οὐκ ἀπαλλατίζομεθα, ὦ Ερμῆ, τὴν ταχίστην; ἔ-
 γαρ ἂν πῶς ἡμεῖς δρασταίμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ
 τηλικύτῃ φρατοπέδῳ ὡς ἐλαχιστόν. ΕΡ. ἄλλως ἔ-
 δοξε τῷ Διὶ μὴ ἀποδειλιάμεν οὐκ. ΠΕ. ποῖ τῦτον
 ἀπάγεις, ὦ Ἀργεφόντα, χειραγωγῶν; ΕΡ. ἐπὶ τῦτον
 τὸν Τίμονα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ
 Πλῆτος ἐπὶ Τίμονα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ χακῶς ἔ-
 χοντα ὑπὸ τῆς περὶ τῆς ὡς ἐλαχιστοῦ, τῦτοις ὡς ἐ-
 λείψα, τῇ Σοφίᾳ, καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ
 πολλῶν ἀξίων ἀπέδειξα; ἔως ἄρα θυκαταφρόνησι
 ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ θυαδίκητος, ὡς ἴδ' ὁ μόνον κτή-
 μα εἶχον, ἀφαιρῶν δὲ με, ἀκρίβως πρὸς δρετλὴν ἐξείρ-
 ρασμένον, ἵν' αὐτὸς ὁ Πλῆτος ὡς ἐλαχιστὸν αὐτὸν ὡς
 καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας, ὅμοιοι τὰ πάλοι, μαλακὸν,
 καὶ ἀγενῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφῆνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ
 ῥάκος ἥδη γεγενημένον. ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία,

1 Ὑπερέλας ἐ Κλέωνι] Homines sunt suā μετ' ἐπὶ nobiles. Vid. Plutar. Aristoph. & scripta in eum Scholia. Tan. Fab.

2 Ὁ Ἀργεφόντα] Mercurium indigitat per ludibrium Homeri- co utens Epitheto. Sic appellatur, quod Argum Iūs custodem occiderit secundum poetas. Barlaeus, Vid. Ov. Met. lib. 3.

3 Ἐπὶ Τίμονα] Subaud. πίμπτα.

4 Ἐγχειρίσας] Vulg. ἐγχειρίσας. Sed legendum hoc loco ἐγχει- ρέας. ita passim alibi circa hanc vocem erratum est. Tan. Fab.

τῷ Δῆ. ΠΕ. ἀπέρχομαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὦ Πόνε, καὶ
Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἔστος δὲ τάχα
εἴσεται οἷαν με ἔσαν ἀπολείψῃ, ἀγαθὸν σινοερῶν, καὶ
διδάσκαλον τῷ ἀρίστῳ ἢ σινοῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ
σῶμα, ἔρρωμένος δὲ τὸ γνῶμιν διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον
ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποδλέπων τὰ δὲ πρῶτα καὶ
πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἔσαν, ἀλλότρια ὑπολαμβάν-
ων. ΕΡ. ἀπέρχοντα. ἡμεῖς δὲ πρὸς αὐτὸν αὐ-
τῷ. ΤΙ. πῆες ἐστέ, ὦ καλάρχοι; ἢ τί βελόμβου
δεῦρο ἤκετε, ἀνδρα ἐργάτιν, καὶ μοδοφόρον ἐνο-
χλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μαροὶ πάν-
τες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
τοῖς βόλοισι καὶ τοῖς λίθοις σινοτείρω. ΕΡ. μηδαμῶς
ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ἐγὼ γὰρ ἀνθρώπων ὄντας βαλεῖς.
ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ερμῆς εἰμι, ἔστος δὲ ὁ Πλῆτος. ἔπεμ-
ψε ἢ ὁ Ζεὺς ἐπαχέσας τῷ θύῳ. ὥτε ἀγαθὴ τύχη
δέχῃ τὸ ὄλεον, ἀποσὰς τῷ πόνῳ. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰ-
μῶξεσθε ἤδη, καὶ τοὶ Θεοὶ ὄντες, ὥς φατε. πάντας γὰρ
ἅμα καὶ Θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. ταυτὴν δὲ τὴν τυφλὸν,
ὅστις αὖ ἦ, καὶ ὅπτις ἐφ' ἐμοὶ δοκῶ τῇ διέλλῃ. ΠΛΟΥ.
ἀπώωμιν, ὦ Ερμῆ, πρὸς ἔ Διὸς, μελαγχλεῖν γὰρ
ὁ ἀνθρώπος ἐ μετέως μοι δοκεῖ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθω
προσλαβὼν. ΕΡ. ἢ μὴδὲν σκαῖον, ὦ Τίμων· ἀλλὰ
τὸ πάνυ τῷτο ἄγειον καὶ τραχὺ καλὰ βαλὼν, προ-
τείνας τὰ χεῖρες, λάμβανε τιμὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ
πλῆτ' ἄλλῃ, καὶ ἴδι Αθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ
ὑπερόχα τῷ ἀχαρίστῳ ἐκείνῳ, μόνῳ αὐτὸς θύδαι-
μονῶν. ΤΙ. ἔδεν ὑμῖν δέομαι. μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι

1 Μηδὲν σκαῖον] Scilicet ἀπαράξαιον ἔν. Barl.

2 Τὰ πρῶτα] Pro ὁ πρῶτος, vel τὰ πρῶτα φερόμενον, qui pri-
mus est, vel primas tenet inter Athenienses. Barl.

ἰκανὸς ἐμοὶ πλῆτος ἢ δίκηλλα· τὰ δ' ἄλλα, θύ-
 δαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ.
 οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως; ¹ τόνδε φέρω Διὶ μῦθον
 ἀπηνέα τε, κρατὶρόν τε; καὶ μὲν εἰκὸς ἰὼ μισάνθρω-
 πον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα ὑπὸ αὐτῶν δεινὰ πεποιθό-
 τα, μισόθειον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελεσμένων σου
 τῶν Θεῶν. ΤΙ. ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ερμῆ, καὶ τῷ Διὶ
 πλείη χάρις τ' ἐπιμελείας· τῆς γὰρ δὲ τ' Πλῆτον ἐκ
 ἀν λάβοιμι. ΕΡ. πὶ δὴ; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλα μύρων
 χακῶν μοι αἶπος ἔστος κατέστη, κόλαξί τε ὠδυσσέως,
 καὶ ὅππῃς ἔλας ἐπαγαλῶν, καὶ μῖστος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυ-
 παθεία κατὰφθείρας, καὶ ἐπιφθονον ἀποφήνας· τέλει δ' ἔτι,
 ἄφνω κατὰλιπὼν ἔπος ἀπίστως, καὶ ὠροδοπικῶς. ἢ
 βελτίη δ' Πηνία, πόνοισι με τοῖς ἀνδρικοῦσσι κατὰ-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας ὠροδομι-
 λῶσα τὰ τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρῆχε, καὶ τ' πολ-
 λὰν ἐκείνων κατὰφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῶν ἐμοὶ τὰς
 ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι ἔβριθε, καὶ δείξασα ὅτις ἦν
 ὁ πλῆτος ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτε κόλαξ Ἰωπέων, ἔτε συκο-
 φάντης Φοῶν, καὶ δῆμος παρξυθεὶς, ὅς τε ἐκκλησια-
 σθὲς ψηφοφορήσας, καὶ τύραννος ἐπιελεύσας, ἀφελῆας
 δύναται· ἄν, ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τ' πόνων, τῆς γὰρ
 τ' ἀγρόν Φιλοπῶνος ἐπεργαζόμενος, ὅθεν ὅρων τῶν
 ἐν ἄσπεϊ χακῶν, ἰκανὰ καὶ ἡμετέραν ἔχω τὰ ἀλφειῶν
 ὠδὴν τ' δίκηλλης. ὥστε παλίνδρομος ἀπιδί, ὦ Ερμῆ,
 τ' Πλῆτον ἀπαγαλῶν τῷ Διὶ· ἐμοὶ δὲ τῷτο ἰκανὸν
 ἰὼ πάντας ἀνθρώπους ² ἤδηδὲν οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡ.

¹ Τόνδε φέρω] Hom. II. δ'. v. 202.

² Ἡδηδὲν] Interdum significat *ἀδρόον*, vel *πάσας καθ' ἑλικίας*, ut Suidas ex veteribus glossis verit. Tan. Fab. *ἀδρόον* autem est *confertim*, *sine discrimine*, juvenum scilicet more. Est enim ab ἦδη Ju-
 ventus. Leeds.

μυδαμῶς, ὦ ῥαθέ· ἔ γ' πάντες εἰσὶν ἐπιήδαιοι περὶ οἰ-
 μωγῇν. ἀλλ' ἔα τὰ ὄργανα ταῦτα, καὶ μερακιώσθην, καὶ τὸ
 Πλῆτον ὠρύλασθε. ¹ ἔ τοι ἀπέλκῃ εἰσι δῶρα τὰ
 ὠρεῖ ἔ Διός. ΠΛΟΥ. βέλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσο-
 μαι περὶ σέ; ἢ ² χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε,
 μὴ μακρὰν μύθοι, μηδὲ μὲν περὶ οἰμίων, ὅσων οἱ ἐπί-
 τριπτοὶ ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα. Διὰ
 τὸ Ἑρμῆν τέτυκ'· ΠΛΟΥ. ἐχρῆν μύθοι ἴσως καὶ μα-
 κρὰ εἰπεῖν, ἔγωγε πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὁ-
 μῶς ἢ ὅρα εἰ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα, ὅς τ' ἔμην μὲν
 ἠδίστων ἀπάντων ἀπὸς σοι χαλίστην, τιμῆς, καὶ περὶ δόξας,
 καὶ τεφάνων, καὶ τὴν ἄλλης τετυφῆς· περὶ δὲ τοι καὶ
 αἰσίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περὶ σπύδατος· εἰ δὲ τι χα-
 λεπὸν ἐκ τῆς κολάκων πέπονθας, ἀνάπτος ἐγὼ σοι
 μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημα τέτυτο ὑπὸ σοῦ, διότι με
 ἔπες ἀπίμως ὑπέσθαι ἀνδράσι καλὰρατοῖς, ἐπαινεῖ-
 σι, καὶ καλαροητεύεσι, καὶ πάντα πρόπον ἐπιβουλεύσει
 μοι· καὶ τὸ γὰρ πελευγαῖον ἐφησθα, ὡς περὶ δόξας σε
 τῆναι πόνον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα πρόπον
 ἀπελαθεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ ἐξωθεῖς τὸ οἰ-
 κίας· τοιγαρὶν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην ἢ
 διφθέραν ἢ πιμωγῆτι σοι Πενία περὶ τέθεικεν. ὥστε
 μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔστω, πῶς ἐκέτευον τὸ Δία μήτ' ἡ-
 κῇν ὠρεῖ σε, ἔγωγε δυσμῶς μοι περὶ σπύδατος. ΕΡ.
 ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῆτε, οἷός ἡδὴ γενήταί; ὥστε
 θάρρ' ἂν ξυμδιότρετε αὐτῷ. καὶ σὺ μὲν σὺν ὡς ἔχεις·
 σὺ δὲ τὸ Θησαυρὸν ὑπάρχει τῇ δικέλλῃ· ὑπακύνειαι
 γὰρ ἐμδοῖσάν τι σοι. ΤΙ. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτῶς

1 Οὐ τοι ἀπὸς ἔστι.] Ex Homeri versu.

Οὐ τοι ἀπόλλυται ἐπὶ Θεῶν ἐλεγκτικὰ δῶρα. Tan. Fab.

2 Χαλεπαίνεις.] Enall. present. pro futuro.

πληντητίον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποταν οἱ Θεοὶ βιά-
ζωντο; πλὴν ὅρα γὰρ εἰς οἷά με τράγματα ἐμβαλεῖς
τὸ χακοδαίμονα, ὃς ἄχει νῦν βύδαιμονέσσι τὰ ἀγίων.
χρυσὸν ἄφνω τοσῆτον λήψομαι ἐδὲν ἀδικήσας, καὶ ποσά-
τας Φροντίδας ἀναδέξομαι. ΕΡ. Ὑποστήθι, ὦ Τίμων,
δὲ ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν γέτο, καὶ οὐκ οἶσόν ὅστιν, ὅπως
οἱ κόλακες ἐκείνοι ἀφ' ἑρραγῶσιν ὑπὸ τῷ Φθόνῳ. ἐγὼ δὲ
ὑπὲρ τῷ Αἴτιλῳ, ἐς τὸ ἕρπεν ἀναπήσομαι. ΠΛΟΥ.
ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰ-
ρεσίᾳ τῶν περὶ αὐτὸν σὺ δὲ αὐτῷ παρίμενε· ἀναπέμψω
γὰρ σοὶ τὸ Θεσαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖε. σέ
φημι, Θεσαυρὲ χρυσεῖ, ὑπάκχσον Τίμωνι τῷ τῷ, καὶ
πάραχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σχάπτε, ὦ Τίμων, βα-
θείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Χ ΤΙ.
ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτῷ, καὶ
μὴ κάμης ἐκ τῷ βάθῃ τὸν Θεσαυρὸν ἐς τὸ μνηστῆρ
παρακαλεῖς. ὦ Ζεὺς περὶ σέ, καὶ Φίλοι· Κορύβαντες,
καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσῆτον; ἦ περ ὅτι
ταῦτά ὅτι; δέδια γούν· μὴ ἀνθεακας εὖρω ἀνεγρά-
μους. ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερύθρον,

1 Εγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ὑποστήσομαι.
nunc vero abibo. Nam jam antea abituriebat. Deinde istud ὑμῖν
non potest stare. Nemo enim ibi præter unum Timonem erat.
Tan F. — Sed pace tanti viri nihil causæ esse videtur, cur
hæc mutarentur; ὑποστήσομαι enim teste Budæo, idem est quod
ὑποχωρήσω, & τὸ ὑμῖν Timonem & Thesaurum respicit; prius e-
nim dixerat σέ φημι Θεσαυρέ.

2 Κορύβαντες] Invocat Corybantes quod nutricii fuerint Jovis,
& Sacerdotes Cybeles, seu magnæ Matris, hoc est, Terræ, e cu-
jus gremio prodibat Thesaurus. Barl.

3 Μὴ ἀνθεακας εὖρω] Ἀνθεακας ὁ Θεσαυρὸς πύφουκε proverbium
est, ἐν in eos competit, qui spe suâ frustrantur, quique, magnificis
rebus expectatis, meras nugas reperiunt. Ex eventu quoriam na-
tum videtur, quo quispiam Thesauri spe fodiens, carbones defossos in-
venit. Vid. Erasim. Adag.

βαρὺ,

βαρὺν, καὶ ἔπεσον ὑπὸ ῥήϊτον. ¹ ὦ χρυσέ, δεξίω-
μα χέλλιστον βροτοῖς. αἰθόμηνον γὰρ πῦρ ἄτε ἀφ-
πρέπεις καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθε, ὦ Φίλιππε,
καὶ ἐρασιώταίε. νῦν πείθομαι γὰρ καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι
χρυσόν. ² τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένῳ ἀναπεπλάμῃοις
τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἐραστὴν ἀφ' ὃ
τέγης καταρρέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσι, καὶ ³ τὰ
ὦ Δελφοῖς ἀναθήμαίε, ὡς εἶδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς
Τίμωνα, καὶ τὸ Τίμωνος πλῆτον ὃ γὰρ εἶδεν βασιλεὺς
ὁ Περπύην ἴσος. ὦ Δικελλὰ, καὶ Φιλιάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς
μὲν ⁴ τὰ Πανὶ τέτω ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη
πᾶσαι πελάμῃος τιμὴ ἐραπαῖαν, πυργίον οἰκοδομησά-
μῃος ὑπὲρ ὅθῃσιν αὐτῶν, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν οἰδαιτᾶ-
σθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ὑποθανόντων ἔξεν μοι δοκῶ.
Διδοχθῶ δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν
ἐπίλοιπον βίον, ἀμείξια πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ
ὑποφροσύνη· φίλος δὲ, ἢ ξένῳ, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἑλίου
βωμός, ὕθλος πολὺς καὶ τὸ οἰκτεῖσθαι δακρύοντα, ἢ
ἐπικυρῆσαι δεομένην, ὀδύνην, καὶ κατὰ λυσις πᾶν
ἐθῶν· μονήρης δὲ ἢ δαίμα ⁶ κατὰ τὸ τοῖς λύκοις, καὶ

¹ Ω χρυσέ etc.] Versus Euripideus. (Vid. Eurip. Belleroph.)
quæ autem sequuntur, αἰθόμηνον γὰρ etc. ea ex Pindaro sunt.
Tan. Fab.

² Τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένῳ] Ad Danaen respicit. res nota.

³ Τὰ ὦ Δελφοῖς etc.] De quibus in Charonte, dissertatione So-
lonis & Græci. Bourdelotius.

⁴ Τὸ Πανὶ τέτω] Ἐπὶ ταῖς ἐραπαῖαις γὰρ καὶ τοῖς ἐρηγετίοις τῶν
χρησίων εἰσθίσαι Ἕλληνας τὸ Πᾶσι ἰδρύσασθαι. Schol.

⁵ Η ἑλίου βωμός.] Apud Athen. primum hæc ara fuit instituta,
ad quam confugebant miseri & afflicti homines: Quin Romani
etiam *Misericordia* templum statuērunt, tanquam perfugii loco mi-
seris. Unde & Græci Latinique aram summum vocant præsidium,
quæ vice cujusdam inviolati sit asyli. Barl.

⁶ Κατὰ τὸ τοῖς λύκοις] Lupi enim, ut Physici docent, non gre-
gatim, sed solitarii incedunt. Barl.

Φίλος εἰς Τίμων οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, ἐχθροί, καὶ ἐπί-
 βουλοι καὶ τὸ πρῶτον μὴσάτην αὐτῶν, μῖασμα καὶ
 εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδρι-
 ᾶντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν
 καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς
 σπειδόμεθα· ἡ ἐρημία δὲ ὅρος ἐστὶ πρὸς αὐτούς. Φυ-
 λείται ὅς καὶ Φεατορες, καὶ Δημόται, καὶ ἡ πατρις αὐτῇ,
 ψυχρα, καὶ αἰωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνόητων ἀνδρῶν Φι-
 λοτιμήματι. πλευτεῖται δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑποφ-
 εράτω ἀπάντων, καὶ πρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν,
 πολακείας καὶ ἐπαῖων Φορπικῶν ἀπὸ πηλαγμῶν, καὶ
 θεοῖς θυέτω, καὶ ὕψις αὐτῶν μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ
 ὁμορος, ἐκσείων τῆς ἄλλων καὶ ἀπαξ ἑαυτὸν δεξιό-
 σαλς δεδούχων, ἢ δὲν ἀποθαίνει, ἢ αὐτῷ ἑφάνον
 ἐπειγχεῖν. καὶ ὄνομα μὲν ἐστὶ Μισάνθρωπος ἡδιστοῦ. ὅς
 πρόσθε ὅ γινώσκοντες, δυσχελῖα, καὶ τραχύτης, καὶ
 σκαϊότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπαυθροπία· εἰ δὲ τινα ἴδοιμι
 οἱ περὶ ἀφαιρόμενοι, καὶ σθενύναι ἱκετεύοντα,
 πίπτη καὶ ἐλαίῳ χαλασεπύναι· καὶ ἢ τινα ὅ χειμῶν
 ὁ πλάμιος ὠδραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀν-
 πλασείας δέηται, ὠθεῖν καὶ τυττον ἐπὶ κεφαλῇ βαττί-
 ζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι διμνηθεῖν. οὕτω γὰρ ἂν ἴ-
 ῖσιν ἀπολάβοιεν. εἰσηγήσατο τὸ νόμον Τίμων Εὐχερα-
 πίδου Κολυφείας· ἐπεφύησεν τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ
 αὐτός· εἰεν ταῦτα ἡμῖν δεδούχων καὶ ἀνδρικῶς ἐμμέ-
 νων αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἂν ἐποιησά-

1 Εὐχερίσθω] Εὐχερίτω vulg. sed error turpissimus. Nam εὐ-
 χίω significat aliquem convivio excipere, εὐχερίσθω autem epulari.
 Tan. Fab.

2 Στεφανον] Mortui enim in Græciâ olim coronati. Testimonia
 passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coro-
 nari mos fuit. Tan. Faber.

3 Τῶν ἰσθῶν] Μῶραν vel χάριν subintellige. Barl.

μὲν ἅπασι γνώειμά πως ταῦτα γενέσθ, διότι ὑπερ-
 πλυτῶ· ἀγχοῇ γὰρ δι τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς.
 κατὰ τί τῦτο; Φεδ ἔ τᾶχες. πανταχόθεν σιωθῆναι
 κεκοιμήθ, καὶ πνευστῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραυνόμε-
 νοι ἔ χρυσίον. πότερον οὖν ἐπὶ τᾷ πάρῳ τῦτον ἀναβάς
 ἀπαλύνω αὐτὸς τοῖς λίθοις, ¹ ἐξ ὑπερδεδίξων ἀκροβο-
 λιζόμενος; ἢ τόγᾳ τούτῳ τῶδε νομήσομεν, εἰσάπαξ
 αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιδντο παροράμεθ;
 τῦτο οἶμαι καὶ ἀμείνον. ὥστε δεχόμεθα ἡδὴ αὐτὸς, ὑπο-
 σάντες. Φέρε ἴδω τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; ² Γνα-
 θωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτον ³ ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέ-
 ξας τὸ βρόχον, πίθης ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμυ-
 μεχώς. ἀλλ' οὕγε ἐποίησεν ἀφικόμενος· οἰμώζεται γὰρ
 παρ' ἑτ' ἄλλων. ΓΝΑ. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμε-
 λήσομεν Τίμωνος ἀγαθῷ ἀνδρὸς οἱ Θεοί; χαῖρε Τίμων
 θύμορφότατε, καὶ ἡδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙ. νῆ καὶ
 σύ γε ὦ Γναθωνίδη γυπᾶν ἀπάντων βοράτατε, καὶ ἀν-
 θρώπων ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑ. αἰὲ φιλοσκόμων σὺ
 γε. ἀλλὰ πῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ἄσμα
⁴ τὸ τοι διδάκτων διδυράμεθαι ἤκα κομίζων. ΤΙ. καὶ
 μὲν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περικαθῶς ὑπὸ ταύτῃ
 τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τῦτο; παύεις ὦ Τίμων; μαρ-
 τύρομαι ὦ Ηρακλεις, ἰού. ἰού. προκλουῖμαί σε

¹ Εξ ὑπερδεδίξων ἀκροβολιζόμενος.] Supp. τίπων. quin & ἀκροβολί-
 ζων hic latius sumitur, nec tantum e longinquo jaculis petere,
 sed & lapidibus significat. Barl.

² Γναθωνίδης.] Nomen parasiticum. Bourd.

³ ἔρανον.] Pecuniae genus, quam amicus amico adversam fortu-
 nam passio ei lege erogabat, ut si Deus aliquando meliora daret,
 quantum illi erogatum esset, tantumdem ipsi restitueret. Barl.

⁴ Τῶν τοι διδάκτων.] Qui nuper evulgati sunt, non quos nuper
 didici. διδάσκων enim ad ἐπιδιδῆναι theatricas pertinet. Inde illa
 frequenter legas τραγωδιδάσκων; ἡμωιδιδάσκων &c. Tan.
 Fab.

τράυματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ὑπεβραδύνῃς, Φόνε τάχα προκεκλήσῃ με, ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας ἢ χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἴχαιμόν ἐστι τὸ Φάρμακον. ΤΙ. ἐπὶ μὲν; ΓΝΑ. ἄπειμι. σὺ δὲ οὐ χαίρῃς ἔτι σκαλὸς ἐν χρηστῷ γενόμενος. ΤΙ. πῶς ἔτι; ὅστις ὁ ποσειών, ὁ ἀναφαιαντίας; Φιλιάδης, κολλάων ἀπάνταν ὁ βδελυρώτατος. ἔτις ἢ παρ' ἐμοῦ ἀγρόν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ ποιεῖν δύο τάλαντα, μισθὸν τῷ ἐπαίνῳ, ὅπως ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερέπνευσεν, ἐπομοσάμενος ἀδικώτερον εἶναι τῷ κύκλῳ, ἐπειδὴ νοσοῦντα παύω εἶδέν με, καὶ προσήλθον ἐπιχειρῶν δέμενός, πληγὰς δὲ γενναῖος ποροστέτεινε. ΦΙ. ὦ τὸ ἀναισχυντίας. νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμπότης; ποιηροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριτος ἄν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαξ ζυυήθεις καὶ ζυυίφῃσοι, καὶ δημόται, ἅμως μεταρίζομεν, ὥς μὴ ἐπιπιδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα· καὶ ὅπως τοὺς μαρὸς τύγῃς κόλακας· Φυλάξῃ, τὸς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ

1 Τράυματος] Subaud. πῶς.

2 Ἀρειον πάγον] Metonymicè hic designantur ipsi Areopagitæ, quorum iudicium summa erat auctoritas, deque capitalibus causis pronuntiabant tantâ integritate, ut noctu atque in tenebris, non interdiu causas cognoscerent: ut auctor est Lucianus in Sectis. Barlæus. — Hoc autem nomen a colle, Marti sacro, acceperunt; ibi enim causæ agebantur. Collis autem Ἀρειῶν dicitur vel quod Amazones Martis filiarum, cum Athenas obsiderent, hoc in loco castra — metarentur, & Marti sacra facerent. Vid. Æschyl. Eumen. — vel quod Mars Halirrothoo Neptuni filio propter filiam Alcippen ab illo vitiatam interfecto, eo in colle homicidii reus fuerit, & iudicantibus duodecim Diis, sex eorum sententiis absolutus. Vid. Pausaniam de rebus Atticis.

3 Φυλάξῃ] Subaud. ὅπως vel μελέτω σι ὅπως. Barl.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ. 145

ποράκων ἔδην ἀφαιρόντας· ἔκ' ἔτι ¹ πιστευτέα τῷ
 νῦν ἔδην· πάντες ἀχάριτοι, καὶ πονηροί. ἐγὼ δὲ πάλαι
 τόν σοι κομίζων, ὡς ἔχουσιν πρὸς τὰ καλεπείγοντα
 χρῆσθαι, καὶ ὁδὸν ἡδὴ πλησίον ἤκιστα ὡς πλετοῖς
 ὑφ' ἐμεγέθη πρὸς πλῆτον. ἤκω παραρουῖ ταῦτά σε
 τυθετήσων· καί τοι σύ γε ἔτι σοφὸς ὢν, ἔδην ἴσως δε-
 ῆσῃ τῶν παρ' ἐμὺ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον πα-
 ραινέσεις. αἰ. ΤΙ. ἔστι ταῦτά, ὦ Φιλιάδην. πλὴν
 ἀλλὰ πρόσθε, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.
 ΦΙ. ἄνθρωποι, κατέαγα τῷ κρανίῳ ὑπὸ τῷ ἀχα-
 εῖτου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνθέτω αὐτόν. ΤΙ.
 ἰδοὺ τέττος ἕτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψή-
 φισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμετέρῳ εἶναι
 λέγων. ἕτος ἐκχαίδεκα παρ' ἐμὺ τάλαντα μᾶς ἡ-
 μέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καὶ ἀδεδίκατο γὰρ, καὶ ἐδέ-
 δετο, οὐκ ἀποδιδούς, καὶ ὡς ἐλέησας, ἐλυσάμην αὐ-
 τόν· ἐπειδὴ πρόσω ἐλαχε τῇ ² Αἰγιδίῃ Φυλῇ ἀφα-
 νέμεν ³ τὸ θεωρικόν, καὶ ὡς προσήλθοι αἰτῶν ⁴ τὸ
 κιστόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολιτικῷ ὄντι μὲν. ΔΗ.
 χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ γένει, τὸ ἔρε-
 σμα τῷ Ἀθηναίων, τὸ πρῶτον μὲν τῇ Ἑλλάδι· καὶ

¹ Πισυτία] Atticum est pro πισυτίων. plural pro singulari. Barl.

² Τῇ Αἰγιδίῃ] Vulg. Εριχιδί. Sed mendum; quippe Καλυπτός erat tribus Ægeidis, teste Harpocrate. — δημός ἐστι τῇ Αἰγιδίῃ Φυλῇ, Καλυπτός. Cæterum tempore Suidæ nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægeidis fuisse, Timonem Luciani ludat. Tan. Fab.

³ Τὸ θεωρικόν.] Propriè sic dicebatur pecunia, quæ pauperibus et publico ad emendam in theatro sedem erogabatur. Barl. — De hac pecun. Vid. Demosth. Olynth. α'.

⁴ Τὸ κιστόμενον] Subaud. μίσθον, ratam partem, quæ alicunde provenit. Barl.

μὴν πάλαι σὺ ὁ δῆμος ξυνελεγμένος, καὶ αἱ ¹ βουλὴ
ἀμφοτέρωθεν. ὡς οὖν δὲ ἀκυσαν τὸ ψήφι-
σμα, ὃ ὑπὲρ σὺ γέγραφα. Επεὶ δὲ Τίμων ὁ Εὐκρα-
τίδου Κολυτῆυς, ἀνὴρ ὃ μόνον κελὸς καλῶς, ἀλλὰ
καὶ σοφός, ὡς ἔχει ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, τῷ παλαιῷ
χρόνῳ ἀφελὲν τὰ ἀεὶς πράττειν τῇ πόλει νει-
κηκεῖν ὅτι πῦρ, καὶ πάλιν, καὶ δρόμον ἐν Ολυμπίᾳ μῆρας
ἡμέρας, καὶ ² τελείω ἄρματι, καὶ σιναεῖδι παλίκῃ.
(ΤΙ. ἀλλ' ἔδὲ ἐδεώρησα ἐγὼ πάποτε εἰς Ολυμπίαν.
ΔΗ. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον. τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ
προσέειπες ἀμενοί.) καὶ ἡρίσευσεν δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως
περὶ πόρος Ἀχαρνέας, καὶ ³ κατέκοψε Πελοποννησίων
⁴ δύο μοίρας. (ΤΙ. πῶς; ἀφ' ἧς τὸ μὴ ἔχειν ὀ-
πλα, ἔδὲ προεγέφυον ἐν τῷ χαλαρόν. ΔΗ.
μέτρια τὰ αὖτε στυγὴ λέγεις ἡμεῖς ὅτι ἀχάριτοι
ἀν' εἰρημὴν ἀμνημονῶντες.) ἐπὶ δὲ καὶ ψήφισμα τὸ γράφειν,
καὶ συμβουλεύειν, καὶ στρατηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφέλησι τῶν
πόλιν. ἐπὶ τέτοις ἀπασὶ δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ
δῆμῳ, καὶ ⁵ τῇ Ἠλιαίᾳ καὶ Φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις
ἰδίᾳ,

¹ Βουλὴ ἀμφοτέρωθεν] Η βουλὴ scilicet τῶν πιντακσίων, quorum erat omnia ad examen revocare prius, quam populo proponeretur; & Areopagitæ, qui ἡ ἀνω βουλὴ dicebantur.

² Τελείω ἄρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur, παλίκῃ vero, cum octies tantum. Tan. Fab.

³ Κατέκοψε Πελοποννησίων] Belli Peloponnesiaci, cuius hic meminuit Demæas, contra Athenienses origo coepit ex occasione trium meretricum, ut refert Thucydides. Erat autem Acharnæ civitas Græciæ in Atticâ regione totius ejus tractus potentissima. Barl.

⁴ Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τῶν μοίρων ἀναπληροῦσι ἀνδρὶς πιντακσίοι. Tan. Fab.

⁵ Τῇ Ἠλιαίᾳ] Erat Heliaa maximum Athenis tribunal. In quo publica judicia tractabantur a mille quingentis primæ notæ civibus. Nomen accepit ab ἡλίου, quod sub dio esset, & soli exposita. De Heliaistis hoc singulare notandum, quod calculos habent duum generum, condemnandi & absolvendi, solidum unum, perforatum

ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τί-
μωνα ὥστε τιμῶν Ἀθηνῶν οἱ τῇ ἀκροπόλει, κεραι-
νὸν οἱ τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφα-
λῇ· καὶ σφαιρῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σφάροις ἑπτα, καὶ
ἀνακρυχθῆναι τοὺς σφάνους τήμερον Διονυσίοις τρα-
γωδοῖς καινῶν· ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ
Διονύσια. εἶπε τίμω γνῶμῳ Δημέας ὁ ῥήτωρ συχνηὴς
αὐτῷ, ἀλχιστὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος
ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα αὐτὸν ἐθέλοι.
ταῦτ' ἐγὼ οὐδ' οὐ σοι τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν
υἱὸν ἐβυλόμην ἀγαγεῖν ὥστε σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶσι οὐό-
ματι Τίμωνα ὠνόμαξα. ΠΙ. πῶς, ὦ Δημέας, ὅς ἔ-
δ' ἐγὼ γαμάμικας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς¹ εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ
² γαμῶ, ἢ διδῶ Θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι·
καὶ τὸ γεννηθῆσόμενος, (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἦδη χα-
λῶ. ΠΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἐπὶ, ὦ οὗτος, τηλι-
χούτῳ παρ' ἐμὲ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι. τί
τῷτο; τυραννίδι Τίμων ὑπὸ χειρὶς, καὶ τύπῃς τοὺς ἐ-
λευθέρους, ³ οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἄσος ὢν;
ἀλλὰ δώσῃς οἱ τὰ χεῖρ' ἐμὴν δίκην, τὰ τε ἄλλα, καὶ

perforatum alterum. Interpres tamen orationis κατὰ Τιμοκρά-
τους loco calculorum fabis usos fuisse scribit, nigris & albis, ut
differrent: Quo spectare putatur illud Pythagoræ monitum, *a
fabis abstinete*; quasi per fabarum abstinentiam non leguminis
illius flatuosi & pudenda referentis usum interdixerit, sed signifi-
cavit ei, qui velit in pace degere, & fortunæ ictibus non subjici,
ambitiosè magistratus & dignitates non esse appetendas, Barl.

¹ Εἰδέναι] Supp. ἔξεσσι vel συμβαίνει.

² Γαμῶ] Pro γαμήσω. Barl.

³ Οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος] Εὐλεύθερος sunt ingenui, qui in genere
libertatem habent, non in facto, sicut liberti. Οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος
est, qui non meram habet libertatem, sed mixtam, ut qui servo
vel servâ natus est: nec purè civis intelligitur, qui merè civis
non esset Atheniensis, sed Hybrida, hoc est, patre Atheniensi
natus, matre peregrinâ, aut vice versâ. Barlaeus.

ὅπ' ἢ ἀκρόπολιν ἀνέκρησας. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέ-
 ρηται, ὃ μισαί, ἢ ἀκρόπολιν ὥστε δῆλος εἰ συκοφαν-
 τῶν. ΔΗ. ἀλλὰ καὶ πλῆτεις, τ' ¹ ὁπποῖοι δόμοι δι-
 ορύζας. ΤΙ. οὐ διάρυκται οὐδὲ οὗτος ὥστε ἀπίθανά
 σου καὶ παῦλα. ΔΗ. διορυχθήσεται μὲν ὑπερον. ἤδη
 δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. οὐκοῦν καὶ
² ἄλλῃ λαμβάνει. ΔΗ. οἱμοὶ τὸ μετέφρενον. ΤΙ.
 μὴ χέρεσθαι· χατοῖσιν γὰρ σοὶ καὶ τείτῳ· ἐπεὶ καὶ
 γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μισ-
 ρας κατακόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ μισρὸν ἀνθρώπων μὴ
 ὀπιτείφας· μάτῳ γὰρ αἰετῶν καὶ νεκρῶν Ολύμ-
 πια πύξ, καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί τῆτο; ὁ Θερασυκλῆς
 ὁ Φιλόσοφος ὑπὸς ἐστίν, οὐ μὲν οὐὲ ἄλλος· ἐκπελά-
 σας γοῦν τ' πρόγῳα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀναπίνας, καὶ βρεν-
 θυόμνος π' ὡρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, πταιῶδες βλέπειν,
 ἀνασσοδημόρος τ' ἐπὶ τῷ μέσῳ κόμην, Αὐτοβορέας
 πρὸς ἢ Τείτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗτος ὁ τὸ
 ἄλμα θύσας, καὶ κόσμος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρον-
 κός τ' ἀναβολὴν, ἔωθεν ³ μυρία ὅσα πρὸς δρετῆς δι-
 εξίων, καὶ τῶν ἡδονῶν χαϊρόντων χατηγερῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκές ἐπαιῶν, ἐπειδὴ λυσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῃ τ' κύλινθον ὀρέξεν αὐτῷ,
 (τῷ ζωοτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθαῶς τὸ Λήθης
 ὕδωρ ἐκπίνων, ἐλαττώματα ὑπιδίκνυται τοῖς ἐσθλῶσι
 ἐκενοῖς λόγοις, παρπαζῶν ὥσθ' Ἰκτίνον τὰ ὄψα,
 καὶ τ' πλησίον πρὸς γαστρίδος, καρύκης τὸ γένειον

¹ Οποῖοι δόμοι] Οποῖοι δόμοι· locus erat ὅπου τὰ καλου-
 μένης Πολιάδες, ἔχει δόμον, ὅπου ἡ Δημομαρτυρία. Bourdelotius.

² Ἀλλῇ] Sub. πληγῶν.

³ Μυρία ὅσα] Οσοὶδε ὅσα interdum παρέλκουσιν, nec nisi orna-
 tus causā adhibentur, ut μυρία ὅσα, infiniti; πλείητα ὅσα plurima.
 Vid. Vig.

ἀνὰ πλεως, κυνηδὸν ἐμπορεύμενος, ὅτι κεκυφὼς, καθά-
 ρ' οἱ ταῖς λοπάσι τιμὴν δρετὶν θύρησιν παροσδοκῶν,
 ἀκρεῖως τὰ τρύβλια τὰ λιχανὰ σποσμήων, ὡς
 μηδὲ ὀλίγον τῷ μυήσῃ χαλὰ λίποι· μεμψίμοιρος αἰ-
 ὡς τ' ἑλπεύοντα ὅλον, ἢ τ' οὐ μόνον τῷ ἄλλων
 λάβοι· ὅπ' ὡς λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυστος,
 καὶ πάρονος, οὐκ ἄχρ' ὡδὴς καὶ ὀρχηστῶς μόνον, ἀλλὰ
 καὶ λαιδρείας, καὶ ὀργῆς παροσέπ. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
 τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάστιγα παρὰ σαφροσύνης καὶ
 κοσμιότητος· καὶ ταῦτά φησιν ἡδὴ ὑπὸ τ' ἀκράτ' πο-
 νήρως ἔχον, καὶ ὑποτραυλίζων γελοῖος· εἶτα ἔμετος
 ἐπὶ τῷ τοῖς· καὶ τὸ τελευταῖον, δρεάμενοί πινες ἐκφέρου-
 σιν αὐτὸν ἐκ τ' συμποσίου τ' αὐλητείδος ἀμφοτέραις
 ἐπειλημμένον. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, ὅθεν τῷ πα-
 τέρῳ παρὰ χρήσειεν αἱ ψεύματος ἑνεκα, ἢ θρασύ-
 τητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐπὶ ταῖς
 παρὰ, καὶ ὅτι ποικίλ' ὀργιστοῦντα, καὶ ἡ γρητεία ὀργη-
 γήται, καὶ ἡ ἀνασχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως ἰ πάν-
 σοφόν τι χρῆμα, καὶ παντὶ χάθει ἀκρεῖες, καὶ ποικίλως
 ὀστελές· οἰμώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρη-
 σὺς ὦν. τί τῷ τοῖς; παπαί. ἡρόνιος ἡμῖν θρασυκλῆς.
 Θρασυ. ὅ καὶ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τῷ τοῖς
 ἀφίγμαι, ὅσ' ὡς οἱ τὸν πλεονέκτον σου πλεονέκτες, δρεγυ-
 εῖς, καὶ χρυσίον, καὶ δειπίων πολυτελῶν ἐλπίδι σιωδ-
 δραμῆται, πολλὰ τὶν κολακείαν ὅτι διειζόμενοι
 παρὰ ἀνδρα, οἷόν σε ἀπλοῖχον, καὶ τ' ὄντων κοινωνικόν.

1 Πάνσοφον τι χρῆμα] Το χρῆμα in admiratione ponitur, & ex-
 cellentiam quandam denotat (tam in malam, quam in bonam par-
 tem.) quæ per superlativum (adjectivi, quod ab eo pendet) com-
 modè Latinis significatur. Ita Xenop. de Cyro. καταβάλλει τὴν
 ἑλάφον καλὸν τι χρῆμα & μίζω, cervum jaculo sternit longè pul-
 cherrimum & maximum. Bourd. — Legendum autem τὸ
 χρῆμα non τὸ quod Vulgati Codices præ se ferunt. Tan. Fab.

οἶσθαι γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκετόν, ὅφρα ἢ
 ἡδίστον θύμον, ἢ κάρδαιμον, ἢ, εἰ ποτε τρυφάω, ὀλίγον
 τ' ἄλκων ποτόν δὲ ἢ Ἐνεάκρυν¹. ὃ δὲ τρέσαν
 οὗτος ἦς βέβλει πορφυρέας ἀμέκων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ
 ἔδεν τιμιώτερον τῆς εἰ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδαν μοι
 δοκεῖ. σὺ δὲ αὐτῷ χάριν ἐσάλλει, ὥς μὴ ἀφθείρη
 σε τὸ κάκιστον τῆτο καὶ ὀπιθελότατον κῆμα ἰὸ πλῆ-
 ρος, ὃ πολλοῖς πολλαῖς αἵπας ἀνηκέσας συμφορὰν
 γεγενημένον². εἰ γὰρ μοι πέθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τ'
 θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδεῖ ἀ-
 γασθῆναι ὄντα, καὶ τ' Ἀριστοφάνους πλεῖστον ὄραν διναρχῶ.
 μὴ μὲντοι εἰς βάθος, ὡγαθὲ, ἀλλ' ὅσον εἰς βυθῶνας
 ἐπεμβὰς ὀλίγον τῶς τῆς κοματώδους γῆς, ἐμὲ ὄραν-
 τος μόνη. εἰ δὲ μὴ τῆτο βέβλει, σὺ δὲ ἄλλον πρόσπον
 ἀμύνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτόν ἐν τῆς οἰκίας καὶ
 μὴδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, ἀφαιδνὺς ἅπασιν τοῖς διαμέ-
 νοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμάς, ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ τά-
 λαντον. εἰ δὲ τις Φιλόσοφος εἴη, διμοιρίων, ἢ τειμο-
 εῖαν φέρεσθαι δίκαιος ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτῷ
 χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μελαδὼ τ' ἐταίρων τοῖς δεο-
 μένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τιλὸν πήραν ἐμπλήσας πα-
 ράχοις, ἔδεν ὅλως δύο³ μεδίμνους χαρῶσθαι Αἰγινήπ-
 κας. ὀλιγαρχίῃ δὲ καὶ μέτερον χρὴ εἶναι τ' Ἀριστοφάνους.

αὐτῶ. Γεν.

¹ Ἐνεάκρυν¹] Nomen est fontis cujusdam Athenis sic dicti a novem fistulis, e quibus aqua saliebat. Κρονὸς enim scatebra. Hesy chius πηγὴν esse ait, ἢ πρὸς τὸν Κελλιεῖον ἔλθον. Barl.

² Μεδίμνους Αἰγινήπικας.] Continebat Medimnus (quæ mensura erat aridorum) octo & quadraginta chænicas, sive centum & octo libras teste Polluce. Ægineticus autem dicitur ab Æginâ in- sulâ & urbe circa Peloponnesum, quæ maris aliquando imperium obtinuit, & bello Persico in navali certamine cum Atheniensibus de palmâ certavit, ut refert Strabo lib. 8. Unde & de mercibus, mensurisquæ Ægineticis crebra mentio apud Græcos Scriptores. Barlaeus.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ. 151

Τα, ἢ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινώ
ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις. πρὸ γούν τῆς πῆρας εἰ
δρακεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσας κονδύλων,
ἔπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡΑ. ὦ δημοκρατία, καὶ
νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τῷ χαλαράτῃ οὐ ἐλευθέρῃ τῇ
πόλει. ΤΙ. τί ἀγανακτῇς, ὦ γὰρ Θρασύκλεις;
μὴ ὡς ἀκέρημαί σε, καὶ μὴ ἐπεμβαλῶ χροί-
κας ὑπὲρ τὸ μέτρον πῆρας. ἀλλὰ τί τῦτος
πολλοὶ ξυμέρχονται. βλεψίας ἐκείνου, καὶ Λάχης,
καὶ Γνώφης, ἢ ὅλως, τὸ σὺνταγμα τῆς οἰμωξο-
μύου. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν,
τὴν μὴ δικάλλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάσαι πεπονηκῆσαι,
αὐτὸς δὲ ὅππῃ πλείους λίθους συμφορήσας, ἔπιχαλα-
ζῶ πόρρωθεν αὐτῆς; ΒΛ. μὴ βάλλης, ὦ Τίμων, ἀ-
πίμην γὰρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναμωτί γε ὑμεῖς, ἐδὲ
ἔνι τραυμάτων.

1508. ἔπαινον

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ
ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότις, ἢ π' ὕστατον,
Φασί, χαλαλέω τέταν, ἀ πάχυν, ἢ ποικίλ
ἀνάγκη τὸς ἐπὶ μαθᾶ συνόντας, καὶ ταῖς τ' διδά-
μόνων τέταν Φιλίας ἐξεταζομένης, εἰ χρὴ Φιλίαν τ'
τοιαύτῃ αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ
πολλὰ, ἢ χεδὸν τὰ πλεῖστα τ' συμβαινόντων αὐτοῖς,
οὐκ αὐτὸς μὰ Δία τῷ τοιούτῳ περᾶν. ἢ γὰρ ὅτι
ἀνάγκη μοι ἢ πείρα ἐγγένητο, μηδὲ, ὦ Θεοί, γένοιτο.

1 Καὶ τί φε.] Hoc initium sumptum est ex Homero. Vid.
Od. i.

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέγω; Cogn.

ἀλλὰ

ἀλλὰ πολλοὶ τ' ἐς τ' βίον τῦτον ἐμπεπαισκότων ἐξ-
 ηγόρευον πρὸς με· οἱ μὲν ἔπι οἱ τὰ χακά ὄντες, Σπο-
 δυρόμενοι ὅποσα, καὶ ὅποια ἔπαχον· οἱ δ' ὥσπερ ἐκ δεσ-
 μωτικῆς πυλὸς Σποδράντες, ὅδε ἀηδῶς μνημονεύοντες,
 ὧν ἐπεπένθεσαν· ἀλλὰ γὰρ βίφραίνοντο ἀναλογιζόμε-
 νοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἔτοι
 ἀφ' πάσης, ὡς εἰπεῖν, τ' τελετῆς ἐξεληλυθότες, καὶ
 πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες· οὐ παρέρ-
 γως ἔτι, οὐδ' ἀμελῶς ἐπῆκον αὐτῶν, καθίως ναυα-
 γίαν τινα, καὶ σωτηρίαν παράλογον διηγουμένων· οἳοί εἰσιν
 οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ² ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἄ-
 μα πολλοὶ τὰς τειχυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρω-
 τήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰσθμῶν κλάσας, καὶ πηδαλίων
 Σποκαυλίστας διεξιώντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς Διοσκύρου
 ἐπιφανομένης· (οἰκεῖν γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας
 οὗτοί γε) ² ἢ πν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς Θεὸν ἐπὶ τὰ
 καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα,
 καὶ πρὸς πᾶσι ἡὶονα μαλακίῳ ἀπευθύνοντα τῷ ναυῷ·
 οἱ προσενηχθεῖσα ἐμελλεν αὐτὴ μὲν ἡρέμα καὶ χυρῶ
 λῶ ἀφελυθῆσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι,
 χάριτι καὶ βίμνείᾳ τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ
 ταῦτα πρὸς τῷ παραντίχῳ χρεῖαν ἐπιτραγώδυσιν,
 ὡς πρὸς πλείονα λαμβάνοιεν, καὶ δυστυχεῖς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς πινες εἶναι δοκοῦντες· οἱ δὲ, τῆς οὐ
 ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τειχυμίας, καὶ νῆ Δία πεν-
 ταχυμίας τε, καὶ δεκαχυμίας, εἰ οἶον τε εἰπεῖν, διηγέ-

1 Εξορημένοι εἴη·] Τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τει-
 οῦται ἐκίχοντο ἀήματα πρὸς τῆς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην
 ὀλοφύρομενοι. Bourd.

2 Ἡ πν' ἄλλον εἴη·] Ex vel ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς ἐπιφανεὶς in eos
 dicitur, quibus in rebus perplexis prater spem exoritur aliquis, qui
 salutem adferat, negotiisque difficultatem expediat. V. Erasmi. Adag.

μυθοῖς καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαλίῳ ὑπο-
 φανομένῃ τῇ πελάγῃ, καὶ ὅσα πρᾶγματα παρὰ τὴν
 πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ καυπῶντες, ἢ
 ὑδραυτλήμυροι τῇ ἄλμῃ καὶ τέλει, ὡς πρὸς πέ-
 τσαι πρὸ ὑφαλον, ἢ σκοπέλων ἀπαρημνον, ἀειρή-
 αιτες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξηήξαντο,
 γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεῖς τῇ ἀναγκαίῳ. οἳ δὲ τῶ-
 τοις, καὶ τῇ τῶτων διηγήσει, ἐδόκει μοι τὰ πολλὰ
 οὕτοι ὑπὲρ αἰσχύνῃς ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἔκόντες εἶναι
 ὀπιλανθάνεσθαι αὐτῶν. ἀλλ' ἐγὼ γε κακῶνα, καὶ πῶ-
 ἄλλα ἐκ τῇ λόγων ξυνπθεῖς, βλέσκω πρὸς σί-
 ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἀλλ' ἐκ ὁκνήσω σοι πᾶντα, ὡ-
 καλὲ Τιμόκλεις, διεξιθεῖν. δεκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν
 ἤδη χεῖρα νοηκέναι σε τῶτων τὰ βίῳ ἐπιβλεπόντα.
 καὶ πρῶτον γε, ὁπνίχα πρὸ τῇ τοῦτων ὁ λόγος ἐνε-
 πεσει· εἴτα ἐπὶ ἡνέσις τις τῇ παρόντων τιμῇ² τοιαύτην
 μυθοφορὰν, τελευτάίμοις εἶναι λέγων, οἷς μὲν τοῦ
 τῆς Φίλις ἔχειν τῆς ἀρίστου Ρωμαίας, καὶ δευτέρῃ
 δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀνύμωλα, καὶ οἰκῆν ἐν καλῶ,
 καὶ ἀποδημεῖν μὲν πάσης βασιλείας, καὶ ἡδοῆς, ἐπὶ λευκῇ
 ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπιάζοντα, πρὸς τε καὶ μισθὸν τῇ
 Φιλίᾳ, καὶ ὡν εὖ πάχυσσι τῶτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλί-
 γον εἶναι ἀτεχνῶς γὰρ ἀπορεῖ καὶ ἀνέροτα τοῖς τοιούτοις
 τὰ πάντα φέρεσθαι· ὅποτε οὐδὲ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα
 ἦκεν, ἐώρων ὅπως ἐκείνην πρὸς αὐτῇ, καὶ πάν-
 σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπλημμένον παρείχες τὸ

¹ Εἰκόντες εἶναι] Εἶναι apud Atticos, praesertim cum voce ἐκόν, libens, libenter, interdum abundat; uti hoc in loco. Vid. Bud. Comm. Ling. Græ.

² Μισθοφορὰν] Hoc in loco & p. 157. legendum fortan μισθο-
 φορίαν. μισθοφορία enim teste H. Steph. significat ipsam actionem
 aræ mendi, aut vitæ genus quo quis stipendiatur: at μισθοφορὰ est id
 ipsum quod mercedis loco auferitur. seu ipsa merces stipendium, salarium

τόμα· ὡς ἐν τῷ γε ἡμέτερον εἰσαυθὶς ποτε αὐτίκον
 ἢ μὴ εἶχαι λέγειν ὡς ἐρῶντες σὺ τηλικῶτα μὲν τῆς
 καλῆς ἀγκιστρὸν χαλαπύοντα, ὡς ἐπελαβόμεθα,
 ἔδῃ πρὶν ἐμπιστῇ τῷ λαίμαρ φεισάσασθαι, ἔδῃ
 περιφιλώσασθαι· ἀλλὰ φεισόμενοιτες ἐξελαχόμεθα, καὶ
 ἐμπιστηγότες, ἔδῃ συρόμενοι, καὶ πρὸς ἀγκύλῃ ἀγ-
 μένοι ἐρῶν, ὅτ' ἔδῃ ὀφελῶν, ἐγὼ τις ἐπεδαχρύομεν
 ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτέ, πάνυ εὐλογα, ἢ λέγη-
 ται, καὶ ἀφύκται ἡμῖν, ὡς ὡς ἀδικοῦμεν μὴ περιμη-
 νύσαιτες, ἀκῆσαι ἐξ ἑξῆς ἀπάνται. καὶ τὸ δικτύον γε
 αὐτὸ, καὶ τῇ κῦρται τὸ ἀδικοῦμεν ἐκτοσθεν ἐπὶ ῥα-
 λῆς, ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τῆς μυχῷ περιεπισκόπῃ
 καὶ ἔσθ' ἀγκίστρῳ δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τίμῃ ἐς τὸ ἐμπαλῖν
 ἢ σκόλιπος ἀνιστροφίῳ, καὶ τῇ τειαινῆς τὰς ἀκμαῖς εἰς
 τὰς χεῖρας λαβῶν, καὶ πρὸς τῇ γνάθῳ πεφυσμημένῳ
 ὑποπυρώμενος, ἢ μὴ πάνυ ὀξεία, μὴ ἀφύκται, μὴ
 ἀνιστρὰς ἐς τοὺς τραύμασι φαίνεται, βιάσας σπῆναι, καὶ
 ἀμαίως ἀνπλασματόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐς τοὺς δαίλους, καὶ
 ἄλλ' οὕτω περὶ ἀνὰ γραφεῖ σαυτὸν δὲ φθινα-
 λισσας παρρεῖν, ἐπιχέει τῇ ἄγρῃ, εἰ θάλει, καθά-
 ρ' ὁ λάρθῃ, ὅλον φειχανὼν τὸ δέλεαρ. ῥηθίσται
 δὲ ὁ πᾶς λόγος τὸ μὲν ὅλον ἴσως ἄλλ' οὐκ ἐπὶ πλείονι
 ἢ γε φθι τῇ φιλοσοφίᾳ ὑμῶν μόλις, ἔδ' ὅπως
 σπουδαιοτέρων τῶν φθιρίσιν φθειλῶντο ὅτ' ἐπὶ βίῃ,
 ἀλλὰ καὶ φθι γραμματικῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν,
 καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ σμικρῶν καὶ μισοφορῶν ἀξι-
 ομένων. κοινὴν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῇ συμ-
 φαιρόντων ἅπασιν, δῆλον ὡς ὡς ἐξάρετα μὲν, αἰσχρία
 δὲ τὰ αὐτὰ ὅτ' αὖτε γίγνεται τοῖς φιλοσοφίᾳ, εἰ πάν

1. Τὰ γε ἡμέτερον] Ἀπὸ ἡμῶν, ut τὸ ἐνδοθεν ἀπὸ ἐξ ὑφ' usurpatur. In
 ἐπὶ τῇ φθι καὶ τῇ φθι καὶ τῇ φθι, aut aliud simile.

ὁμοίῳ τοῖς ἄλλοις ἀξιῶντο, καὶ μηδὲν αὐτὸς σιμῶπρον
 εἰ μισθοδοταί ἄρσιν. ὅ, π δ' ἀν οὐδ' ὁ λόγος αὐτὸς
 ὅτιων ἐξευρίσκη, τῆτι τ' αἰτίας μάλιστα μὲν οἱ πι-
 ῦντες αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομνηστές αὐτῶν, δίκαιοι
 ἔχουσιν. ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας
 ὅτι μὲν π ἐστὶ. τῆς μὲν τοῦ τῷ ἄλλῳ πλῆθους, οἷον
 ἡμνίαςτας πνὰς, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς
 γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, ὅτε δὲ πρὸς
 πέν αἰσίων τ' τοῖς πέν σιμωσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἀν περὶ οὐκ
 ὅτε μὲν αἰσίων χαλῶς ἔχει, μὴ δὲ πλεοποιοῦντες
 τ' μισθωτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζουσιν ὑπ' αὐτῶν
 ὅτι πτῆσαι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης ἀφτρι-
 βῆς ἄλλωτε, ὅτε χαῖν ἀν π ἄλλο, ὅτε ὅ, π χρη-
 στικλίνοντας αὐτὸς, παρέχειν αὐτὸς οὐκ ἔργους ἄλλ'
 ὅν πε αὐτῶν ἀφελῇ τῆτο, ἀτεχνῶν αὐτίκα, καὶ ἀργῶν,
 καὶ ὅτε οἱ εἰσιν. ὅτε οὖν ὅτ' αὐτοῖς δυνὸν πάσχειν ἀν,
 ὅτ' ἐκείνοι ὑβρίζαι δοκοῖεν, ὅτε τῶν ἀμίδων, Φαρίων,
 οὐκ ἔργους. ἐπὶ γὰρ τοῖς τ' ὅτε τὰύτιον ἐξ ἀρχῆς
 παρέχονται εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἡ τέχνη, Φέρων καὶ ἀνέ-
 χουται τὰ γινόμενα. περὶ ὅτε ὅν προῦπον τ' περὶ
 δυνάμει, ἄξιοι ἀνακτεῖν, καὶ περὶ οὐκ ὅτε ἐν μάλ-
 λιστα μετὰ γέν αὐτὸς, καὶ ὅτε ἐλευθερίαν ἀφαιρῶν,
 δοκῶ δὲ μοι χαλῶς πέν τ' ποιῶν, εἰ τὰς αἰτίαι, ἀφ'
 ὅν ἐπὶ τ' τοῖς τὸν βίον ἀφικνῶνται πνῆς, παρεξέτασας,

1 *Επιτίμιον*] Malè vulgati codices præ se ferunt *ἐπιτίμιον*. *ἐπι-
 τῖμος* enim testè Phavorino idem sonat quod *ἐπιτίμιος*, *ἐπιτίμιος*
 vero idem quod *ἐπιπλησιος* quin & *ἐπιτίμιος* mulctam seu pœnam
 significat.

2 *Εξ τῆν ἀμίδα οὐκ ἔργους*] Matula pro re vili & abjectâ prover-
 bialiter usurpatur, unde illud Plauti,

Nunquam ego te tam matulam esse credidi, i. e.
 hominem despicabilem, dignumque qui pro matulâ ha-
 eant.

3 *Ποιῶν*] Pro *ποιήσων*. Loquutio emphatica, & summam rei
 futuræ indicat certitudinem; nempe hanc rem tam certò futu-
 ram, ac si jam facta esset. Vid. Vig.

δείξαμε ὃ πάνυ βιαίως, ὑδ' ἀναγκαίως, οὔτω γὰρ αἱ
αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προανακοῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπο-
θέσις τ' ἐθελοδουλείας. οἱ μὲρ δὲ πολλοὶς τιμὴ πενίας
καὶ τ' ἀναγκαίων χρειᾶν προθέμενοι, ἱκανὸν τῷτο προ-
κάλυμμα οἴονται προδεβληθῆσθαι τ' ὡρὸς τ' βίον τῷτον
αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσι, εἰ λήθουσι,
ὡς ξυγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τ' ὅσα τὰ
βίᾳ, τ' πενίαν ἀφ' ἑαυτῶν ζητοῦντες. ἔτα ὁ Θεόγνης
ὡρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίᾳ διδμη-
μύς, καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ τ' πενίας οἱ ἀνθ-
ρώποι τ' ποιητῶν ἐξενιόχουσι. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων
αὐτὸς Φυγίῳ πᾶσι ὡς ἀληθῶς τ' πενίας διεσκομύς
ἐκ τ' τοιούτων ξυνοσιᾶν, ἐκ αἱ ὑπὲρ τ' ἄραν ἐλευθε-
ρίας ἐμικρολογύμιον ὡρὸς αὐτὸς· ἐπεὶ δὲ ὡς ὁ χα-
λὸς πρὸς ῥήταρ ἔφη, τοῖς τ' νοσοῦντων σιτίσις εὐκότα
λαμβάνουσι, τίς ἐπὶ μηχανῇ μὴ ἔχει καὶ ὡρὸς τῷτο χα-
κῶς βεβηλευθῆσθαι δοκεῖν αὐτὸς, αἰ μὲν ὁμοίως
αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τ' βίῃ; πενία γὰρ εἰς αἰεὶ, καὶ
τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον ἔστιν, ὑδὲ ὡρετ-
τὸν ἐς φυλακίῳ, ἀλλὰ τὸ δοῦν, καὶ δοῦν, καὶ ἀ-
θρόως ληθῆναι, πᾶν ἀκρίβως, καὶ τ' χρείας ἐνδεῶς χαλα-
ναλίσκεται. χαλῶς ὅμως εἶχε, μὴ τοιαύτας πᾶσι ἀφορ-
μας ἐκπνοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηρῶσι, ὡρακοηθῆσθαι
μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλειον ἐξαίρυσουσι καὶ ὑπὲρ γὰρ τ'
τοιούτων, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ῥιπίειν ἔδωκε, ὡ
Θεόγνη, καὶ περὶ ἑαυτοῦ, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιότατον. εἰ δὲ

1 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] Vid. Theognidis Γνώμη, v. 172.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν Πενίᾳ πάντων δάμνησι μάστιγι,

Καὶ γῆρας πολὺν, Κῆρ, καὶ ὑπὸ πάλῃ

Ἦν δὲ καὶ Φύγῳ καὶ ἐς μηχανήν τινα

ῥίπτεν, καὶ πῆρ' ἑαυτοῦ Κῆρ, κατ' ἡλιότατον

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίᾳ διδμημύς, οὔτις π' εἰπῶν,

Οὐδ' ἔρξαι δύναται γλῶσσαν δὲ οἱ δίδεται.

πισ αὐτὴν πείνης, καὶ οἰδῆς, καὶ ὑπομῶτος ὧν, οἶεται
 πέναν αὐτῷ τέττα ἀφ' αὐτῆς γενέσθαι, οὐκ οἶδα πᾶς ὁ
 τοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. ἄλλοι δὲ
 πέναν μὲν αὐτῷ οὐκ ἂν φοβήθησαν, καὶ χαλὰ πλα-
 γῶν αὐτῶν Φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως ποιῶν-
 τες, ἐκποιεῖν τὰ ἄλφιστα. νῦν δὲ (πεπονηκέσθαι γὰρ
 αὐτοῖς τὰ σῶμα, ἢ ὑπὸ γήρας, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ
 τῇδε ῥάσῃ ἔσται ἡ μοδοφορεῖν ἀπληρηκέσθαι. Φέρ' οὖν
 ἰδῶμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τῆς ῥάσου περὶ γένε-
 αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 ποιῶσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ ποιῶ-
 σαντα, μηδὲ χαμῶντα, ἔτοιμον δ' ἐγγύς ἐστι λαβεῖν. τὸ
 δὲ ὅτι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν ἀδύνατον· τὸσαῦτα
 ποιῶσι, καὶ χαμῶσιν ὡς ταῖς σιωποῖσιν, ὅτε πλεί-
 ονος ὁρταῦθα ἐπὶ τῷτο μάλιστα τῇ ὑγίαι δεικνύει, μυ-
 εῖων ὄντων ὁσημέραι τῷ ὁπριβόντων τὸ σῶμα, καὶ
 πρὸς ἐσχάτῳ σπύγῳσιν κατὰ πονέντων. λέξομεν δ'
 αὐτὰ ὡς τὰ περὶ σπύγῳσιν καὶ καὶ, ἐπειδὴ καὶ τὰς ἄλλας
 αὐτῶν δυσχερείας διεξιόμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἰσχυρὸν
 μὲν ὑποδείξαι, ὡς οὐδ' οἱ ἀφ' αὐτῶν λέγοντες
 αὐτὸς σπύγῳσιν τὴν περὶ σπύγῳσιν, ἀληθύνειν ἂν.
 λοιπὸν δὲ, καὶ ἀληθῆσθαι μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν
 λεγόμενον, ἡδονῆς ἔνεχα, καὶ τῷ πολλῶν καὶ ἀθρόων
 ἐλπίδων, ἐσσηδᾶν αὐτὸς εἰς τὰς οἰκίας, χαλὰ πλα-
 γήντας μὲν τὸ πλῆθος τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ δ' ἐγγύς,
 βιδαίμονήσαντας δ' ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ

1 Τὸ δὲ νῦν εἶναι] Εἶναι δὲ ἔχει cum adverbio νῦν conjuncta πει-
 ρέμεν. Vid. Bud. — Quin & interdum articulus, præfer-
 tim si conjunctim scripta reperiuntur; In divisâ autem scriptu-
 râ Ellipsis quædam esse videtur; ut πᾶς νῦν significet, si species ea
 quæ nunc sunt, seu quod attinet ad præsentem statum. Vid. Scors.
 Gram.

τρυφή, ἐλπίζοντες δ' ὅσον αὐτίκα χαῖροι, ὁδὸς
 ὁπιομίζοντες, πνέοντες τῷ χρυσοῦ. ταῦτα ὑπάγει
 αὐτὲς, καὶ δούλῃς ἀντ' ἐλευθέρων πθήσιν· ἢ καὶ τῶν
 ἀναγκαίων χρεῖα, ἢν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν οὐκ
 ἀναγκαίων ὀπιθυμία, καὶ ὁ πᾶν πολλὰ καὶ πολυτελῶν
 ἐκείνων ζῆλον. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτὲς καὶ
 κακοδαίμονας ἐραστὰς, ἐντεχτοὶ πνιες καὶ τείωνες
 ἐρώμενοι παρὰ λαβόντες, ὑπεροπικῶς θεείευσιν, ὅ-
 πως αἰεὶ ἐραδιῶσονται αὐτῶν θηρευέοντες, ἀπολαύ-
 σαι δὲ τῷ παιδικῶν, ἀλλ' ἔδδ' ὡς μίχρη φιλήματος ἄκρη
 μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ὅτι τὰ τυχῶν τιμὴν ἀφελου-
 σιν τῷ ἔρωτος γνησομένην. ταύτην ὅν ἀποκλείουσι, καὶ ζη-
 λοτύπως φυλάττειν· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τῷ
 ἐρατῇ ἔχουσι. διδίδουσι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀποβῶσις ἀπα-
 γάγῃ καὶ ἄλλαν ἐπιθυμίαν, καὶ ἀνέρατος αὐτοῖς γένηται.
 παρρησιάζονται οὖν, καὶ ὑπερχεῖν, καὶ αἰεὶ ποιήσονται, καὶ
 χαίρουσιν, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶν· εἴτ' ἐλαθόν
 ἄμφοι γνησάντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ ἔστος ὅς ἐραν,
 κακῶν δὲ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς
 ἔδδ' ὅτι ἅπαντα τὰ βίῃ πέρα τῷ ἐλπίδος. τὸ μὲν δὲ δι'
 ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, καὶ πάνυ ἴσως
 ὑπαίποι, ἀλλὰ συγνώμην, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ
 ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θηρευέει, ὅπως μετέξει αὐτῆς·
 καὶ τοὶ αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδοῦναι διὰ
 ταύτῃ αὐτοῖν. πολὺ γὰρ ἡδονῇ ἢ ἐκ τῷ ἐλευθερίας
 ἡδονῇ. ὁμοῦ δ' οὖν ἔχεται πρὸς συγνώμην αὐτοῖς, εἰ
 ἐπιτυχάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς
 ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἰμῶν, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ'
 ὁραδίται, ὡς οἱ μὲν πόνοι, σαφῆς, καὶ παρὰ δόλοισι, καὶ
 ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκείνο, ὃ, πὶ δὴ ποτε

1. Τῶν δὲ] Idem quod ἱμνηροί. Vid. Suid.

ὅτι, τὸ ἡδὺ, ἔτι ἐγένετό πο τοσούτῃ χρόνῳ· ὡροσίπ
 δὲ οὐδὲ γνηστοῦται ἔοικει, εἴ τις ἐκ τῆ ἀληθείας λογι-
 ζοιτο. οἱ μὲν γὰρ τῷ ¹ Οδυσσεύς ἐταῖροι, γλυκύν τινα
 τῷ λωτῷ ἐδίδοντες, ἡμέλει τῷ ἄλλω, καὶ ὡρὶς τὸ πα-
 ρόν ἡδὺ, τῷ χαλῶς ἐχόντων κατεφόροντο ὥστε ὃ πάντῃ
 ἄλλοις αὐτῶν ἢ λήθῃ τῷ χαλῶς ὡρὶς τὸ ἡδὺ ἐκείνῳ
 τῷ ψυχῆς ἀφαιρούσης· τὸ δὲ λιμῶς ξυνόντα, παρ-
 ῶτα ἄλλω τῷ λωτῷ ἐμφορομένη, μηδὲν μεταδίδοντι
 ὑπὲρ ἐλπίδος μόνης, τοῦ καὶ αὐτὸν ὡρὶς γυνύσσειν
 πεπεδωμένῳ, τῷ καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιτε-
 λομένων, Ἡράκλειος ὡς κατεγέλαστο, καὶ πληγῶν πινυ
 Ομηρικῶν ὡς ἀληθῶς διήμουν. τὰ μὲν τοίνυν πρὸς
 τὰς ξυμφορὰς αὐτὴς ἔχοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτὴς φέ-
 ραντες ἐπιτρέψουσιν τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, π
 ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ὄντι, ἢ ὅπ ἐγύστατα τέττω πλὴν
 εἰ μὴ κακέων τις μεμνησθαι ἀξιώσεται, τῷ καὶ μόνῃ τῇ
 δόξῃ ἐπαρομύνησιν, τῷ ξυμῶναι θύπατελῶναι π καὶ θύ-
 παρφοῖς ἀνδραῖων. εἰσὶ γὰρ εἰ καὶ τῷτο ὡρὶς ἐλάττω καὶ
 ὑπὲρ τὴς πολλῆς νομίζουσιν ὡς ἔγωγε τῷμοι ἴδιον,
 ὅτι ² Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συμῶναι, καὶ
 συμῶν ὀρῶναι, μηδὲν ζήτησιν ἀπολαύων τῷ ξυμῶν-
 αι, δεξαίμεν ἂν τοιαύτης τῇ αὐτοῖς τῷ ὑποθέστω
 εὐσης, φέρε ἥδη ὡρὶς ἡμᾶς αὐτὴς ἐπισκοπήσωμεν,
 οἷα μὲν ὡρὶς τῷ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομείνουσιν,
 οἷα δ' ὅτι αὐτῷ ἥδη ὄντες, πάχουσιν ἐπὶ πᾶσι δέ,
 ἥπερ αὐτοῖς ἢ κατὰστροφὴ τῷ δαματος γίνεται. οὐ
 γὰρ δὴ ἐκείνῳ γὰρ εἰπὴν ἔστιν, ὡς εἰ καὶ πόνησα ταῦτα,
 εὐληπία γού, καὶ οὐ πολλῷ δέησιν τῷ πόνη, ἀλλὰ

¹ Οδυσσεύς ἐταῖροι] Vid. Hom. Od. ε'. v. 91.

² Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Regi scilicet Persarum, qui erat ἔχων
 dictus Βασιλεὺς ὁ μέγας.

θελῶσαι δὲ μοι, εἴτα σοι πίπραχ' τὸ πᾶν θυμα-
 ρός. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τ' ἀφροδῖτης, σινηχὺς δὲ
 τ' θυραυλίας, ἑσθὲν τε ἐξανισταμένον περιδρῶν, ὠθύ-
 μων, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναύχωντον εἶσιπ, καὶ
 ὀχληρὸν δοκοῦντα, ὑπὸ θυραυρῶ κακῶς συνείποντι, καὶ
 ὀιομακλήτοσι Λιθυκῶ ταπρόμνον, καὶ μιᾶν πολυῖτα
 τ' μνήμης ἔσθ' ὀνόματος. καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τ' ὑπάρ-
 χουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ ἔθ' ἑρα-
 πειρομένον ἀξίωμα, καὶ χρώμαλα αἰρεῖσθαι, οἷς ἀνέκτειος
 ἴδνται, ὡς μὴ ἀπείδης, μηδὲ προσκρῖναι βλέπομενος καὶ
 φιλοπόνως ἔπεισθαι, μᾶλλον δὲ ἠγεῖσθαι, ὑπὸ τῇ
 οἰκετῶν προωθύμενον, καὶ ὥσπερ πνα πομπὴν ἀναπλη-
 ρῶντα. ὁ δὲ ἐδὲ προσδέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν. ἦν
 δὲ ποτε καὶ τὰ ἄλιστα πράξης, καὶ ἴδη σε, καὶ προσχαλέ-
 σαι ἔρηται π, ὦν ἀν' τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ
 ἰδρῶς, ἀθρόος δὲ ὁ ἰλιγρὸς, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέ-
 λως τ' παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ. καὶ πολλάκις ἀπο-
 κρινάσθαι δὲν τίς μὲν ὁ βασιλεὺς τ' Ἀχαιῶν, ὅπ' ἡί-
 λιαι ἦναι αὐτοῖς λέγεις. τῷτο οἱ μὲν χρηστοὶ αἰδῶ
 ἐκάλεισαν· οἱ δ' ἤ τολμηροὶ, δειλὶαν εἰ δ' ἤ χακοῖναι,
 ἀπαιτεῖναι· οὐ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης περὶ αὐτοῦ
 πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες χαλιδιχάσας σεαυτὸν
 πολλὴν τιμὴν ἀπόγειον. ἐπειδὴν δ' ἡ¹ πολλὰς μὲν
 αὐτῆς νύκτας ἰαύσης, ἡμέατα δ' αἱματόεντα ἀφ-
 γάγης, ἔμ' μὰ Δία τ' Ελένης ἔνεχα, οὐδὲ πῶν Πειά-
 μιν Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πάντε' ὁσο-
 λῶν.² τύχης δὲ καὶ τραγικῆς πινος Θεῶν σινητάλῃ,
 ἐξέτασις τῶν τευθεν, εἰ οἶδα τὰ μαθήματα· καὶ τὰ
 μὲν πλυσίῳ ἢ ἀφ' αἰσῶν ἐν ἀνδρῶν, ἐπαινεμένον, καὶ

¹ Πολλὰς μὲν ἑστ.] Vid. Hom. Il. i. v. 325.

² Τύχη: δὲ Subaud. ἰαν.

βιδαμνοζομῶν· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἀπαιτος τῆ βίης τότε προκείμεῳ δοκεῖ. ὑπεισέρχεται γὰρ εὐχότας, τὸ μὴδ' ὑπ' ἄλλου ἀν' ἀσπιδεχθῆναι πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποβληθέντα, καὶ δόξαίᾳ εἶναι ἀδόκιμον. ἀνάγκη τοίνυν εἰς μυρία λησμεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθοῖναι, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποικιμῶν, αὐτὸν δὲ πάντα ἐσθλῶς εἰρηκέναι νομίζοντα) φοβόμενον δὲ, καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκεῖθεν ὁρῶσαν ἀτενίζοντα· καὶ εἰ μὴ ἐκφραλίζοι πᾶσι λεγομένοις, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούει, γενητότα, καὶ εὐελπιν καθεστάνμενον. εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τῆς ἐραυτίας σοὶ φρονήτας, καὶ ἄλλους ἀπὸ σοῦ πειθεμένους· ὧν ἕκαστος ἄσπερ ἐκ λόχου τοξεύων λελήθεν. εἴτ' ἐνόησαν ἄνδρα ἐν βαθεῖ πύργῳ, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ ἐξεταζόμενον, εἰ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν, δοκούντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μὴ μέσος οἷ τοσούτῳ χρόνῳ, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος. καὶ μὴ τις ἢ πολίτης ἢ πρὸ φθόνου, ἢ γείτων ἕκ τινος βυτελῆς αἰτίας προσκεκρυμένος, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχόν, ἢ παιδεραγὴν, τῶντ' ἐκεῖνο, ἢ ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς. ἀν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινώσιν, ὑποπτοί, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδερασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ βύτυχῆσαι, καὶ μὴδὲν ὅλως ἐραυτῶσθαι· μόνως γὰρ ἀνὸς κρατήσεαι. εἴναι¹ καὶ δὴ βύτύχηται σοὶ πάντα.

¹ Εκ τῆ Διὸς δέλτων &c.] Pro certo & indubitabili testa. Allusum est, ni fallor, ad diptheram, in qua Jupiter a Poetis omnia mortalium astra describere fingitur. Vid. Erasmi Adag.

V A R. L E C T.

^a Γρ. In MS. teste Gravio καὶ δὲ εὐτύχηταί σοι πάντα εὐτυχῆς μοιζέσας, in vulg. Καὶ δὲ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τύχης μοιζέσας.

U

εὐτυχῆς

διτυχῆς μειζόνως. αὐτὸς τε γὰρ ἐπῆνισε τῆς λόγου,
 καὶ τῷ Φίλων οἱ ἐπιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει
 τὰ τοιαῦτα, ὅς κ' ἀπέβησαν ἐπὶ δὲ καὶ ἡ γυνὴ βδύ-
 λεται, ὅς κ' ἀνιπλέγει ἢ οὐδὲ ὁ ἐπίτροπος, ὅτε ὁ αἰ-
 κονόμος ἔδωκε πρὸς ἐμὲ μισθόν σου τὸ βίον, ἀλλὰ πάντα
 ἔλεω, καὶ πανταχόθεν αἰσία τὰ ἱερὰ κεκράτηχας οὖν,
 ὦ μακάριε, καὶ ἔσθω τὰ ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ Βα-
 βυλώνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν κατήρηκας.
 καὶ ἔξεις ¹ τὸ τῆς Αμαλθείας κέρα, καὶ ἀμέλξεις
² ὀρέσθαι γάλα. δῆ δὴ σοι ἀντὶ τῷ τοσούτῳ πόνῳ,
 μέγιστα ἡλίκα γενέσθω παῖθα, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον
 ὁ σέφανος ἦ, καὶ τὸν τε μισθὸν ἔκ θύγατρα φρόνητον δεκ-
 οῦσιναι, καὶ τῦτον ἐν καυρῷ τῷ χρέας ἀπερραϊμόνως σπο-
 δίδοσθαι, καὶ τῷ ἄλλῃ τιμὴν ὑπὲρ τῆς πολλοῦς ὑπάρ-
 χειν. πόνῳ δὲ ἐκείνῳ, καὶ πηλὴ καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυ-
 πνίῳ, ἀναπεπαυῶσθαι· καὶ τῦτο δὴ τὸ τῷ θυγῆς, σποτείναν-
 τα πρὸ πίθεο χελεύσθαι, μόνον ἐκεῖνα προσηύδα, ὧν ἐνεχε
 τὴν δαχτύλου παρελήφθης, καὶ ὧν ἐμμιόδος εἰ. ἐχρήσθαι
 μὲ οὕτως, ὦ Τιμόκλειε, καὶ οὐδὲν ἀντὶ τῷ μέγα κακόν,
 ὑποκύψαντα φέρειν τὸ ζυγὸν ἐλαφρόν τι, καὶ εὐφο-
 ρον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ,
 μᾶλλον δὲ ἢ παντὸς δεῖν μυρία γὰρ ὅστιν ἀφόρητα
 ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς σπουδαίαις γυ-

¹ Τὰ τῷ Αμαλθείας κέρα. Cum affatim omnia superesse significa-
 mus, Copia Cornu dicimus. Vid. Erasmi. Adag. dictum
 autem est ab Amalthea capra, quae Jovem nutrit. Quo adductus
 beneficio Jupiter nutricem in sidera retulit, & ex cornibus alteri
 eam adjecit facultatem, ut quicquid optasset ille, qui in manibus
 habuit, id illi ex eo abunde suppullaret.

Sidera Nutricem, nutricis fertile Cornu

Fecit, quod Dom'na nunc quoque nomen habet. Ov. Fast.

² Ορέσθαι γάλα. Hoc prov. eundem cum priore habet sensum; di-
 citur enim in opulentos, & quibus quidvis rerum suppetat. Aut de
 variis inventu, atque ob id preciosis. Vid. Erasmi. Adag.

νόμῳ. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκύν, εἴ τις ἀν
αὐτῷ ὑπομένει δύαιτα, παιδεία καὶ ἐπ' ἐλάχιστον
ὠμιληκῶς. ἀρξομαι δ' ἀπὸ τῆς πρώτης δείπνῃ, ἣν
δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσῃ τὰ πρῶτά τελευτα τῆς μελλέ-
σης ξυνουσίας. οὐδὲν οὐκ ὀρέσεισι πρῶτα γέλλων τις
ἦκεν ἐπὶ τὸ δείπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ
πρῶτον ἴλιων ποιήσασθαι, πρῶτον δὲ εἰς τὴν χεῖρα,
ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκεῖς, τετράχιστον πέντε δραχμίας.
ὁ δὲ, ἰακκιστάμνος, καὶ ἀπαγε πρῶτον σοὶ δὲ ἐγὼ καὶ
καὶ Ηρακλεις, μὴ γένοιτο, ἐπειπὼν. τέλος ἐπέειπεν, καὶ
ἀπεισὶ σοὶ πλατὺ ἐγχαλῶν. σὺ δ' ἐσθῆτα καθαράν
πρῶτον ἰακκιστάμνος, καὶ σκαυτὸν κοσμιώτατον ὀχηματί-
σας, λυστάμνος ἦκεις, δεδιὼς μὴ πρὸς τῶν ἄλλων
ἀφίκοιο ἀπειρόχαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκεν
Φορπικόν. αὐτὸ οὐκ τηρήσας τὸ μέσον τῆς καίρης, εἰ-
σελήλυθας καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο. καὶ πρῶ-
τα δὲ τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τῆς πλεισίης, μετὰ
δὲ οὐκ ἔχον τῶν παλαιῶν φίλων. σὺ δ' ὥσπερ ὁ
Διὸς τὸ οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμαζες, καὶ ἐφ'
ἐκάστῳ τῶν πραττομένων μετῴρος εἶ. ξένα γὰρ σοὶ
καὶ ἀγνωστα πάντα. καὶ ἡ τε οἰκετεία εἰς σε ἀποβλέπει,
καὶ τὸ παρόντων ἕκαστος ὃ, πὶ πράξεις ὀπιτηρῶν. ὑδ'
αὐτὰ δὲ ἀμελὲς τῶν πλεισίων τῶν, ἀλλὰ καὶ πρῶ-
τον ποῖ τὴν οἰκετεῖαν ἐπισκοπεῖν, ὅπως εἰς τῆς παιδίας, ἡ
εἰς τῶν γυναικῶν, εἰ πολλάκις ἐκ πρῶτης ἀποβλέ-
ψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συμδείπνων ἀκόλῳθοι ὄρωντες
ἐκπεπληγμένοι, εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀπο-
σκόπησι, τέκμηλον ποιήσονται ὅ μὴ παρ' ἄλλῳ πρό-
τερόν σε δεδειπνηκέναι, καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοὶ τὸ χειρό-
μακτρον πηθέμενον. ὥσπερ εἰ εἰκὸς, ἰδίῳ τε ἀνάγκῃ ὑπ'

ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν πολυμᾶν, μὴ
 δόξης οἰνόφυλξ τις εἶναι, μήτε τ' ὄψων παρὰ θεέντων
 ποικίλων πρὸς πᾶσι τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ,
 πῶς πρῶτον ἢ δεύτερον τ' χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν ἔν
 ἐς τὸν πλησίον δέησιν, κακῆνον ζηλῶν καὶ μανθάνειν τῷ
 δείπνῃ τ' ἀκολοθίαν. τὰ δ' ἄλλα, ποικίλος εἶ, καὶ
 θορύβῳ πλεῖος τιμὴ ψυχῇ, πρὸς ἕκαστα τ' πραττο-
 μέων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν, θύδαιμονίζεις τὸν
 πλῆπον τῷ χρυσῷ καὶ τ' ἐλέφαντος, καὶ τ' ποσαύτης
 πεφυῆς· ἄρτι δ', οἰκτερεῖς σπαιτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὄν,
 εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. οἷοτε δὲ κακῆνο εἰσέρχε-
 ται σε, ὡς ζηλωτὴν πᾶσι βιώσῃ τ' βίον, ἅπαντες ἐκεί-
 νοις ἐνπευρήσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοπείας. οἷα
 γὰρ ¹ εἰσαεὶ Διονύσια εὐρὺτάσθιν· καὶ πού καὶ μερῶν
 ὥραια ληκονόμενα, καὶ ἡρέμα παρὰ θεῶν, γλα-
 φυρωτέρων ὑπογράφῃ σοι τ' μέλλουσιν ληκτεῖν, ὥστε
 συνεχῶς τὸ Ομηρικὸν ἐκείνο φθέγγεσθαι, ² Οὐ νέ-
 μεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιῶς πολλὰ ποιεῖν καὶ
 ὑπομῆεν ὑπὲρ τ' ποσαύτης θύδαιμονίας. Φιλοτησία
 τὸ ἐπὶ τῷ τῷ. καὶ σκύφον θυμέγῃ τις αἰτήσας, προὔ-
 πέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, πῶς δῆποτε παρὰ θεῶν
 σὺ τ' λαβὼν, ὅ, πῶς πῶς καὶ αὐτὸν ὑπεπεῖν ἔδει,
 ἡγνόντας ὑπὸ ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὤφλεις. ἐ-
 πίφθορος δ' οὐκ ἔστι τ' παρὰ θεῶν ἐκείνης πολλοῖς
 πᾶσι παλαιῶν φίλων γενέσθαι, καὶ πρῶτον ἐπὶ τῇ
 χαλκίᾳ ἐλύπησας πᾶσι αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦκον,
 παρὰ θεῶν ἀνδρῶν πολυτελεῖ δουλείαν ἡντληκότων. θύδης
 οὐκ ἔστι καὶ τοῖς τοῖς σοὶ λόγῳ ἐπὶ αὐτοῖς τῷ

¹ Εἰσαεὶ Διονύσια] Dionysia enim summo cum luxu & magni-
 ficentiā agebantur.

² Οὐ νέμεσις ἔστι.] Vid. Hom. Il. γ'. v. 156.

ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῷ ἄρπυ ἐσ-
 εληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρως εἶνα· καὶ μόνοις τοῖς
 Ἕλλησι τούτοις ἀνέσχετο ἡ Ῥωμαίων πόλις. καὶ τοὶ τί
 ὄντι ἐφ' ὅτῳ πρῶτον ἡμῶν ἡμῶν; καὶ ῥημάτια δύστηνα
 λέγοντες, οἴονται τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ,
 καὶ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπειν, ὅπως δὲ τὰ πρῶτα πένοντο
 συλλαβὴν κατέφαγεν; ἀπειρόχαλος ἄνθρωπος, καὶ
 λιμὲν πλέως, καὶ δὲ ὅταν λευκὸν ποτὶ ἄρτε ἐμφορηθεῖς,
 ἐπὶ γε Νομαδικῷ, ἢ Φασιαῖ ὄρνιθι. ὧν μόλις τὰ
 ὄντα ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὃ μάταιοι,
 Φησὶ, πέντε ἐξ ὅλων ἡμερῶν ὄψαδε αὐτὸν, ὅταν
 γὰρ περὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνῶμενον. νῦν μὲν γὰρ ὡς
 πρὸς τὰ χεῖρα τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τι καὶ ὅτι
 μελεία ἐστίν, ἐπειδὴ δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ ὑπὸ
 τῷ πηλῷ ἀναπλασθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀβλῖως ἐρρίφε-
 ται, κόρεων ὡς πρὸς ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν ἐν
 τοιαῦτα πρὸς πολλὰ σφύβουσι καὶ περὶ ἡδὴ καὶ πρὸς
 ἀφροσύνας πινες αὐτῶν πρῶτα σκευάζονται. τὸ δὲ ἐν
 συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο σὺν ὄντι, καὶ πρὸς τοὺς οἱ πλείους
 τῶν λόγων. σὺ δὲ ὑπὸ ἀνθείας πλέον τῷ ἰσχυρῷ ἐμπι-
 ῶν οἶνον λεπτῷ, καὶ δριμύτος, πάλαι τὸ γὰρ πρὸς ἐπειγού-
 σης, πονήρας ἔχεις· καὶ οὔτε πρῶτα ἀναστῆναι σοὶ χαλόν,
 οὔτε μῦθον ἀσφαλές. ἀποτεινομένης τοῖσι τῷ πότι,
 καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θε-
 αμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοὶ τὰ
 αὐτὰ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μή-
 τε ὄραν τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ
 καταείζει, πάντις πρῶτος μεραχίσκος. ἀλλ' ἐπαυεῖς
 μὲν ὑπὸ ἀνάγκης, εὐχὴ δὲ ἢ σφισμὸς συμπεσὶν ἐκεῖ-
 να πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγεσθῆναι, ἵνα πόλις
 καὶ ἀφελῇ τὸ συμπόσιον. τούτο μὲν δὴ σοὶ τὸ πρῶ-

τον,

τον, ὦ ἐπαῖρε, καὶ ἡδίστον ἐκείνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τῷ
 θύμῳ, καὶ τῷ λευκῶν ἀλῶν ἡδίστον, ὅππῃ καὶ βύλομαι,
 καὶ ὅπόσον ἐλευθέρως ἐδιομύμην. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυ-
 ρεγμίαν ἢ ἐπὶ τύτοις παραῖ, καὶ ἢ ὅτι τῇ νυκτὶ ἔμαλλον
 ἔωθεν δεισὶν περὶ ἑμῶν συμβῆναι ὑμᾶς ὅπόσον τε
 καὶ ὅποτε τῷ ἔτις χρὴ λαμβάνειν. παρόντων ἐν δύο ἢ
 τριῶν φίλων, ποροχάλεσας σε, καὶ καθίζεσθαι κελεύ-
 σαις, ἀρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποῦ ἔστιν
 ἐάρα καὶ ἡδὴ, καὶ ὡς τύφος ὅτι αὐτοῖς ἔδδ' εἰς ἀτρα-
 γώδητα δέ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικὰ· χρὴ δέ
 σε οὕτως ἔχειν ὡς πάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γο-
 λοῖσι γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι ἢ ἑμαυτῷ
 ἢ καὶ νῆ Δία τῷ παίδων, (εἰ παῖδες εἴη αὐτῶν παι-
 δεύσεως δέομαι) ἐπιτρέπουν, τῷ ἄλλων μὴ ἐπίσης
 ἡγαίμην δεσπότιν. ἐπεὶ δέ καὶ ὡρίσθαι τι δεῖ, ὅρῳ γὰρ
 τὸ μέτριον καὶ αὐταρκές τῷ σοῦ τρόπῳ, καὶ σιῶνι, ὡς
 οὐχὶ μὲν ἐλπίδι ποροσέληλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ,
 τῷ δ' ἄλλων ἔνεκα, ἢ θύοιαι τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ
 πρὸς, ἢ πρὸς πᾶσιν ἔξαις· ὅμως δ' οὐδὲ καὶ ὡρίσθαι
 τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βύλει, λέγε, μεμνημένῳ,
 ὦ φίλτατε, καὶ κῶων, ἅπαρ ὅτι εὐρταῖς ἐτησίαις εἰκὸς
 ἡμᾶς παρέξῃ· ὅτι γὰρ ἀμελήσομεν ἔδδ' τῷ ποίῳ,
 εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ σιωπῆμεθα· πολλὰ δέ οἶδα τῷ
 ἔτις αἱ τοιαῦτα ἀφορμαί· καὶ περὶ ἐκείνα τοίνυν
 ἀποδλέπων, μετρίωτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν ἢ
 μὲν ἄλλως τε, καὶ ὡρέωνται ἂν εἴη τοῖς πε-
 παιδευμένοις ὑμῖν κρείττωσαν εἶναι χρημάτων. ὁ μὲν
 ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε ἀφασείσας ταῖς ἐλπί-
 σι, πῦθασθ' ἑαυτῶν πεποίηκε· σὺ δέ, πάλαι τά-
 λαῖα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγρὺς
 ὅλους, καὶ σιωοικίας, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρο-

λογίας

λογίας, ¹ σπίνεις δὲ ὅμως ἢ ὑπόχρουν· καὶ τὸ Πάν-
τα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔπαλθ' νομί-
ζεις, ὅτε εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα, ² Χείλεια μὲν τ'
ἐδῆκεν, ὑπερώϊον δ' ὅτε ἐδῆκεν τελευταῖον δ' ὑπ'
αἰδοῦς αὐτὰ ἐπέτρεψας· ὁ δὲ, αὐτὸς μ' ἔφησιν ἐρεῖν,
τῷ Φίλων δὲ πῶς τῷ παρόντων κελεύει, μέσον
ἐλθόντα τῷ πράγματι εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτὰ γίγνοι-
αὶ βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τέτων ἀναγκαϊότερα δα-
σσιῶν, μήτε τὰ ληφόμενα θυτελές. ὁ δὲ, ὁμογέ-
ρων τις ἐκ παίδων κολακεία συνίστορος, ὡς μὲν οὐκ
βυδαμονέστατος εἶ, Φησὶ, τῶν οὐ τῇ πόλει πάντων,
ὡς ἕτος, οὐκ ἂν εἴπῃς, ὡς γε τῷτο πρῶτον ὑπῆρχεν,
ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχόμενοις μόλις ἂν γένοιτο πρῶτον
τύχης· λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιοθλίψαι, καὶ ἐπίας κοινω-
νῆσαι, καὶ ἐς τὸ πρῶτον οἰκίαν τῶν οὐ τῇ Ρωμαίων
δεχθῆναι καλεσθῆναι· τῷτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κρόισον τά-
λαιται, καὶ τὸ Μίδον πλεον, εἰ σωφρονεῖν οἶδα. εἶδον
δὲ πολλοὺς τῶν βυδακίμων, ἐβελήσαντας ἂν, εἰ καὶ
προσδιδόναι δέοι, μόνης τὴ δόξης ἕνεκα συνεῖναι τέττω,
καὶ ἑρᾶσθαι περὶ αὐτὸν, ἐταίρης καὶ φίλοις εἶναι δοκῶν-
τας. οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς βυπολμίας μακαρίσω, ὅς καὶ
προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης βυδαμονίας. δεχέιν
οὐκ νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσπετος εἶ, τσοῦνδ' τι εἰπὼν
ἐλάττω, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.
ἀγαπᾷ δ' ἑμὲς ἀναγκῶν. ἔγωγε οὐδ' αἶ φυγεῖν ἐπ'
σοι διωκτὸν ἐντὸς δεκῶν γενομένη. δεχέιν τοίνυν τὸ
χαλινὸν μύσας· καὶ τὰ πρῶτα διάγωγος εἰ πρὸς αὐ-
τόν, ἔγωγε πάνυ περὶ αὐτῶν, ἐδ' ὅξως νύπῳ, μέχρ' αὖ

1 Σπίνεις δὲ ὅμως, τὴν ὑπόχρουν] Ellip. pro σπίνεις σε ἀπὸ τὴν ὑπό-
χρουν.

2 Χείλεια μὲν τ' ἐδῆκεν.] Sic omnes Codices; Homerus vero Il. χ'.
v. 495.

Χείλεια μὲν τ' ἐδῆκεν, ὑπερώϊον δ' ὅτε ἐδῆκεν.

ἀν λάθης πέλειον αὐτῷ σωήτης γεόμενος. οἱ μὲν δὲ
 ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὲν τῆτο ζηλῶσί σε, ὁρῶντες οὐ-
 τὸς τῆς κίχλιδος διατρέδοντα, καὶ ἀκαλύτως εἰ-
 σιόντα, καὶ τῶν πάντων τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σύ δὲ
 αὐτὸς ἔδιδες ὁρᾶς, ὅτι πικρὸν ἕνεκα θύδαίμων αὐτοῖς
 εἶναι δοκεῖς· πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξα-
 πατάς, καὶ αἰετὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομί-
 ζεις. τὸ δ' ἐμψαλιν, ἢ σὺ ἡλπίσας, γίγνεται, καὶ
 ὡς ἡ παροιμία Φησὶν, Ἐπὶ Μανδραγόλῳ χωρεῖ τὸ
 πρᾶγμα, καθ' ἐχέτην, ὡς εἰπεῖν, τίμῃ ἡμέρᾳ ἀπο-
 σμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοῦπίσω ἀναποδίζον. ἡρέμα οὖν,
 ὥσπερ οἱ ἀμυδροὶ τῷ φωτὶ τότε πρῶτον ἀφελέ-
 πτων, ἄρχη καίανοῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαῖ ἐκείνη ἐλ-
 πίδες, ἔδεν ἄλλ' ἢ Φύσας πινες ἦσαν ἐπὶ χρυσοῖ βα-
 ρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαράιτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ
 πόνοι. πίνες οὗτοι ἴσως ἐρήσῃ με· ἔχ' ὁρῶ γὰρ ὅτι, τι τὸ
 ἐπίπνον οὐ ταῖς τοιαύταις ζυμωσiais ἐστίν, οὐδ' ἐπι-
 νοῶ ἄτινα ἐφησθα τὰ καματηρά, καὶ ἀφόρητα. ἔκουν
 ἄκυσον, ὦ γενναῖε, μὴ, εἰ κάματος ἔστιν οἱ τῷ πράτ-
 ματι, μόνον ἐξετάζωι, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπει-
 νόν, καὶ σκυδύως δουλοπρεπές, οὐκ οἱ παρέργῳ τῆς
 ἀκροάσεως τιθέμενος· καὶ πρῶτον γε μέμνησο μηκέτι
 ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μήδ' ὀψατερίῳ σεαυτὸν
 οἶεσθαι· πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τίμῃ ἐλευθερίᾳ,
 τῆς προγόνοις ἔξω τῷ ἔδδ' χαλαλείφων ἴδι, ἐπειδὴ
 ἐπὶ τοιαύτῳ σεαυτὸν λατρεῖαι ἀπεμπολήσας, εἰσῆς.
 ὅτι γὰρ ἐβελήσῃ σοι ἡ ἐλευθερία ζυμειπλθεῖν, ἐφ' ἧ-
 τως ἀγενῇ πρᾶγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος

1. Ἐπὶ Μανδραγόλῳ.] Paræm. de his qui vergunt eis τὸ χαῖρον.
 ὁ γὰρ Μανδράγολος οὗτος εὖρον ποτὶ θυσαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσῶν πρό-
 σταπν ἀνέθηκε τῇ Ἡρᾷ, πρὶν δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυρῶν, καὶ τῷ γ' χαλκῶν.
 Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διὶ κακῇ μνήμῃ. Bourd.

οὐδ', εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσθ' τὰς ὀνόματι, καὶ οὐχ
 εἰς, ἀλλὰ πολλὰν δούλος ἀναγκάως ἔσθ', καὶ θη-
 τεύσθ' ἅπα νενευκῶς ἔσθ' εἰς ἐσπέρην, ἀεικε-
 λῶ ἐπὶ μισθῷ. καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δου-
 λείᾳ ξυμπαφείς, ὀφθαλμῶν δὲ, καὶ πόρρω πρὸ τῆς
 ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, ἐπὶ πάνυ διδασκίμῳ
 ἔσθ', οὐδὲ πολλοὺς ἄξιους τὰς δεσπότῃ. ἀγαθὴ γάρ
 σὲ ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπῆστα, καὶ ἀποσκηρτῶν
 εὐρίστε ποιῆ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀ-
 παλλάττω· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῶ σοι πρὸς ἐλευ-
 θερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίβ, μηδὲ Ζωπυρίανος ὑπὸν
 εἶναι, μὴδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφάνῳ τὰς
 κήρυκα ἀπημπολύθη, ἀλλ' ὅποτα, ὦ βέλτιστε, τῇ
 νουμηνίας ὀφεισάσης, ἀναμιχθεὶς τὰς Πυρρία, καὶ τὰς
 Ζωπυρίαν, προτείνης τιμὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς
 οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖτο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ διδόμενον,
 τῷτο ἡ πρᾶσις ἐστὶ. κήρυκος γάρ οὐκ ἔδδ' ἐπ' αὐτῶν
 ἑαυτὸν ἀποκηρύσσασθαι, καὶ μακρὰ χρόνῳ μνηστευόμενος
 ἑαυτὰς τῇ δεσποτίᾳ. εἴτ', ὦ κάθαρμα, φάτω ἀν καὶ
 μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφῶν φάσκοντα, εἰ μὴ σέ τις
 ἢ πλεοντα καλαποντιστῆς συλλαβὼν, ἢ ληστῆς ἀπεδί-
 δοτο, ὥκτειρες ἀν σταυτὸν, ὡς πρὸς τιμὴν ἀξίαν δυ-
 τυχοῦντα· ἢ εἴ τις σου συλλαβόμενος ἦγε δούλος
 εἶναι λέγων, ἐδόας ἀν τῆς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ
 ἡγαδάκτεις· καὶ ὦ γῆ, καὶ Θεοί, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐκε-
 κέχυγεις ἀν σταυτὸν δὲ, ὀλίγων ἔνεκα ὁσολῶν ἐν τῇ
 τῷ τῇ ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσθ' δούλος ἦσθα, καίρος ἦν
 πρὸς ἐλευθερίαν ἡδὴ ὄραν, αὐτῇ δρετῇ καὶ σοφίᾳ Φέ-
 ρων ἀπημπολύθηας, ἐδδ' τῶς πολλοὺς ἐκείνους λόγους
 αἰδεσθεῖς, ἔς ὃ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Α-
 εριστοτέλης διεξηγηλῶσιν, τὸ μὴ ἐλευθέριον ἐπαποῦν-

πεις, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ ἀφβάλλοντες. καὶ οὐκ αἰχλὺν
 κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίους, καὶ βωμολόχοις ἀν-
 τεξέταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαίων μόνος
 ξενίζων τῷ τείλει, καὶ πονήρως τιμὴν Ῥωμαίων Φωνίῳ
 βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δαίτῃα Δορυδάδῃ, καὶ πο-
 λυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῇσ' ἀλείττει
 μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις
 πέρα ἢ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξ-
 αναγὰς, ἀποσεισάμενος ἢ ὕπνῃ τὸ ἥδιον, συμπε-
 ρεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τ' ἡμιζὼν πηλὸν ἔχων ἐπὶ
 τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔχει, ἢ τ'
 ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρήναι ῥέουσαι ἢ
 ψυχρῷ ὕδατος, ὥς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπὸ ἀμνηχανίας ἐλ-
 θεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ
 πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνῃ ἀνθοσμῖν ὀπιθυμῶν, ἐά-
 λως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τ' ὀ-
 ρερόμενον τέττον λαμὸν ἀφπαρεῖς. παρὰ πόδας τοι-
 γάρην τ' λιχνείας ταύτης τὰ πείχεια. καὶ ὥσπερ οἱ
 πύθηκοι, κλοῖα δέθεις τ' τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα
 παρέχεις, σαυτῷ ἢ δοκεῖς πευφᾶν, ὅπῃ ἐστὶ σοι τῇσ'
 ἰσχάδων ἀφρόνως εἰσαγεῖν. ἢ δ' ἐλευθερία, καὶ τὸ δι-
 γενεῖς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φρεῖδα πάντα,
 καὶ οὐδὲ μήμη τις αὐτῶν. καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰ-
 χρὸν περὶ τῷ πράγματι, δούλον αὐτ' ἐλευθέρῃ
 δοκεῖν, οἱ ἢ πῖνοι μὴ χεῖρ τῆς πάνυ τέττης οἰκέτας·
 ἀλλ' ὅρα εἰ μετρίωτέρα σοι περὶ τέτακται τ' Δρό-
 μωνι καὶ Τιβίῳ περὶ ταγμῶν. ὦν μὲν γὰρ ἔνεχε
 τῇσ' μαθημάτων, ὀπιθυμεῖν φήσας, παρείληφέ σε,
 ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν Φασι λύρα, καὶ
 ὄνα; πάνυ γοῦν (ἔχ' ὅρας;) ἐκπτήχῃσι τῷ πόθῳ
 τ' Ομήρῳ σοφίας, ἢ τ' Δημοσθένεος δεινότητος, ἢ τῆς

Πλάτων

Πλάτων^Θ μεγαλοφροσύνης ὥν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσιόν, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς τοιαύτων φροντίδας, τὸ κατὰ λειπρόμυθον ἐπὶ τύφος, καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σου ἐπ' ἐκεῖνα μὴ οὐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πρόωγα ἔχεις βαθύν, καὶ σμνός τις εἴη τῷ περὶ σοφῶν, καὶ ἰμάποι ἐλλεικτὸν δύσταλῶς περὶ δέδωκα, καὶ πάντες ἴσασι σε γεγραμμάτικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, χαλὸν αὐτὰ δοκεῖ ἀναμερίχθαι καὶ τοιαῦτόν τινα τοῖς περὶ σοφῶν, καὶ περὶ σοφῶν αὐτῶν δόξει γὰρ ἐκ τῆς καὶ φιλομαθῆς τῆς ἐλλεικτῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείας φιλόχαλος. ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῆς θαυμαστῶν λόγων, τῆς πρόωγα καὶ τῆς τείδων μεμιασμένως. χρὴ ἔν σοι αἰεὶ σὺ αὐτὰ ὁρᾷς, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεισθαι, ἀλλ' ἐῶθεν ἐξαγαγῆναι παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ δεραπείᾳ, καὶ μη λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁ δ' ἐπιβάλλων εἰσὶν σοὶ τῇ χεῖρι, ὅ, τι ἀν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐπιτυχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς ὅδ' ἐδὲ βαδίζων, ἀμελὴς ἐστὶ τῆς μυστῶν, ἀλλ' εἰς χαλὸν τῆς ἐν τῷ περὶ πάντων ἀγαθῶν ἀφελῆν. σὺ δ' ἀθλίος, τὰ μὲν περὶ ἀδραμῶν, τὰ δὲ βάδην, ἀναίτῃ πολλὰ, καὶ χεῖται (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περὶ ἐλθόν, ἰδρυχάς τε, καὶ πνευστῆς καὶ κέως ἐνδον πνὶ τῆς φίλων, περὶ ὃν ἦλθε, δι-αλεγομένη, μὴδ' ὅσον καθίζοις ἔχον, ὁρθὸς ὑπὸ ἀπο-είας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον περὶ χειρὸς ἀμυδρῶν. ἐπειδὴν δὲ ἀσπὸν τε καὶ ἀποτον ἢ νύξ κατὰ λάβη, λυ-σάμεν^Θ ποιηρὸς ἀσπὸν, περὶ αὐτόπῃ σχεδὸν τὸ με-σσηνύκτον ἡκεῖς ἐπὶ τὸ δεῦπον, ὅδ' ἐπ' ὁμοίως ἐντιμῶς, ὅδ' ἐπὶ ἐπὶ τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπὶ σέλθῃ νεαλέτερος, ἐς τοῦ πτόσθ' οὐ. καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀπ-

μοτάττω γαίαν ἐξωδεῖς, κατάκῃσαι μάρτυς μόνων
 τῶν ὡδαιομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέλει σὺ,
 καθάπερ οἱ κύνες περὶ οἰκίας, ἢ τὸ σκληρὸν καὶ μαλάχης
 φύλλον, ὃ τὰ ἄλλα συνειλῇσιν, εἰ ὑποφθῇ ὑπὸ
 τῷ προχετακῆμῳ, ἄσμεν¹ ὑπὸ λιμῷ ὡδαιώ-
 μενος. ὃ μὲν ὅδ' ἢ ἄλλη ὕβρις ἀπεστὶν ἄλλ' οὔτε
 ὦδ' ἔχεις μόνος· οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν ὅτι καὶ σὲ τῶν
 αὐτῶν αἰ τοῖς ξένοις, καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνα-
 μσύνη γὰρ σὴ τῷτό γε· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλ-
 λαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλησίον, παχῆα, καὶ πιμελής,
 σοὶ δὲ, νεοτὸς ἡμίτομος, ἢ φάττα πῖς ὑπόσκληρ²,
 ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀπμία. πολλάκις δὲ, ἢ ἐπιλίποι,
 ἄλλω πρὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, δράμενος ὁ λήθ-
 κος τὰ σοὶ ὡδαικείμενα, φέρων ἐκείνῳ ὡδαιτέθει-
 κεν, ὑπολοιθορίσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου
 μὲν γὰρ ὅτ' τὰ μέσῳ ἢ σὺς ὑπογρατὴν, ἢ ἐλάφῃ,
 χρὴ ἢ ἐκ παντὸς ἢ τὴν λήθιμον ἵλεον ἔχειν, ἢ ἢ
 Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅσα κεκαλυμμένα τῇ

¹ Εκ πάλῳ] Subaud. τούτων.

² Ἡ τὴν Προμηθείας ἐστίν.] Ad fabulam videtur alludere, cujus Hesiodus in Theogoniā de Prometheo meminit, v. 535.

ἵτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θυητοὶ τ' ἀνθρώποι
 Μηκόνῃ, τότε ἔπειτα μύχαν βῆν ὡδαιομένων
 Διοσάμεν¹ προύθηκε, Διὸς νόον ἐξάπαφίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ὄγκους πύονι δημῷ
 Εἰς ῥυτὴν κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ
 Τῷ δ' αὖτ' ὅστις λευκὰ βεδὺς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 Εὐθεπίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργίῃ δημῷ.
 Ἡ δ' ἐπιμειδῆσας (δολίης δ' ὃ λήθιτο τέχνης)
 Ζεὺς κύδισι, μέγιστι θεῶν αἰετιγνοτάτων,
 Τῶν δ' ἵλιν ἐπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνάγει.
 Φῶν ῥα δλοφροῖαν, Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδια εἰδὼς
 Γῶν ῥ' ὅδ' ἡγνοίησεν δόλον κακὰ δ' ὅσα τὸ θυμῷ
 Θηητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ πλείον' ἤμελλον,
 Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρωσιν ἀπέλιτο λευκὸν ἄλεφας. δα.

πιμελῆ.

πιμελῇ, τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ αὐτῆς λοπάδα παρε-
 σταναι, ἔξ' ἱαυ ἀπεργρεύσει ἐμφερύμενος, σὲ δ' ὕπα
 ταχέως ὠδραμεν. τίμη φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀπεί-
 κῃν ἐπέσον αἱ ἑλαφοὶ τίμῳ χολίῳ ἔχοντι, καὶ ταὶ οὐ-
 δέπω ἐκείνῳ ἐφίμῳ, ὅτι τῷ ἄλλων ἡδίστον τε καὶ παλαι-
 ότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ ποιηρὸν πινᾶ καὶ παχύν
 πίνεις, θεραπείων αἰεὶ σὲ δεγύρω, ἢ χρυσῷ πίνειν,
 ὅς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τῆς χράματος, οὕτως ἄτιμος
 ὢν συμπότης. καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνῳ ἐς κόρον ἴδῃ πίνειν.
 νῦν δὲ πρῶτα αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' αἰσῶντι ἔοι-
 κει. ἀνὰ δὴ σε πολλὰ, καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα
 καὶ μάστιγα ὅταν σε παρευδακμῇ κινεῖσθαι τις, ἢ ὄρχη-
 σθῶν δασκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυμείρων Ἀλεξανδρεωτικὸς
 ἀνθρωπίνος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα ἀφ-
 κοινωμένοις, καὶ γραμματῖδια ὑπὸ κόλπῳ ἀφκομίζ-
 ζουσι, πῶς οὐ γ' ἰσότημος καὶ ἀκαίμενος; ποιηρὸν
 σὲ μυχῷ ὅς συμποσίῃ, καὶ ὑπ' αἰδῶς καταδιδυκάς,
 γέμεις, ὡς τὰ εἰκός, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρες, καὶ αἰτιᾶται
 τὸ χέλιον, οὐδ' ὀλίγα σοὶ τῷ χερίτῳ ὀκτιπάζουσαι. ἡ-
 δέως δ' ἂν μοι δακῆς καὶ παιγνίου γινέσθαι τῷ ἐρωτι-
 κῷ ἀσμάτῳ, ἢ καὶ ἄλλῃ ποιήσαντος, διώσθαι
 ἄδων ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἱ τὸ πρῶτον ἄδων, καὶ διδοκι-
 μεῖν ὅστιν. ὑποσάμης δ' ἂν εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν
 ὑποκρίνασθαι δέαι, τῷ κλήρῳ πολυταλάντης, καὶ
 δεχάς, καὶ ἀθρόα τῆς πλῆθους ὑπὸ χερσίν, καὶ γὰρ
 αὐτὴ καὶ τῆς ὁρᾷς εὖ φεραμένης σὲ ταῖς Φιλίαις,
 καὶ πολλῶν ἀξιουμένων, καὶ εἰ πρὸς τῷ τύτῳ ἡδέως
 ἂν γένοιτο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης. ἀλλ'
 ὕδ' ὥς ταῦτα, ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἰ. ποιη-
 ρὸν ἀνάγκη μεῖναι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπο-

μάζοντα, καὶ ἀμελόμενον. ἢ μὴ γὰρ κατίπη σῶ-
 πης ψίδυρος οἰκέτης, ὥς μόνον ὁδὸν ἐπήνεσας τῇ τῆς
 δεσποίνης παιδίσκον ὀρχόμενον, ἢ καθαρίζοντα, κίνδυνος
 οὐ μακρὸς ἐκ τῆς πράγματος. ἤδη οὖν ¹ χροσαίῃ
 βατραχῇ δίκην διψῶντα, κεκραγέσθαι, ἃς ἐπίσημος
 ἔσθαι οἱ τοῖς ἐπαῖνοι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελόμενον πολ-
 λάκις ἢ καὶ τῶν ἄλλων σιωπῶντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν
 ἐσκεμμένον τινα ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμ-
 φανίζοντα. τὸ μὴ γὰρ λιμᾷ ξυνόντα, καὶ ἢ Δία γὰρ
 διψῶντα, μύρω χέμεσθαι, καὶ τεφανῶσθαι καὶ κεφαλῇ,
 ἡρέμα καὶ γλοῖον. εἰκας γὰρ τότε σῆλη ἐώλυσεν πρὸς
 νεκρῷ, ἄγοντος εἰσάγματα. καὶ γὰρ ἐκείνη χαλαρέ-
 αυτες μύρον, καὶ τὸν τέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι,
 καὶ θύωχύνται τὰ παρεσκευασμένα. ἢ μὴ γὰρ καὶ ζη-
 λότυπος τις ἢ, καὶ παῖδες θύμορφοι ὦσι, ἢ νέα γυνή, καὶ
 οὐ μὴ παντελῶς πόρρω Αφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, ἐκ
 οἱ εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, ὅδ' ὁ κίνδυνος διχαλαφρόνη-
 τος. ὦτα γὰρ καὶ ² ὀφθαλμοὶ βασιλείως πολλοί, οὐ
 μόνον τάλιθῃ ὀρῶντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ πρῶσι πνευ-
 μετρῶντες, ὥς μὴ νυτίζουσιν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ οἱ
 τοῖς Περσικοῖς δειπνοῖς χεῖρ νύοντα χαλαρεῖσθαι, δε-

¹ Χροσαίῃ βατραχῇ] Videtur Lucianus abuti voce χροσαίῃ βα-
 τραχῇ hoc loco, & per id nomen φρόνον intellexisse, hoc est, *ru-
 beam*, quod animal contentissimè clamat. Nam ranæ terrestres,
 quæ in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem,
 clamant tantum eæ, quæ in paludibus & aquis degunt, imo pro-
 priè non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in
 pectore, sed in ore admixtâ aquâ, ut notat Plinius, lib. xi. c. 37.
 & 51. Ergo proculdubio Lucianus per χροσαίου βατραχῇ *rube-
 tam* intellexit. Palmerius.

² ὀφθαλμοὶ βασιλείως] Facetè ludit in homonymiâ vocis βασι-
 λείως, Nam Romæ Reges appellabantur ii, qui convivia præbe-
 bant clientibus suis; ex Juvenali & Martiale notum; Regum au-
 tem (ut notum est) Ministri dicuntur βασιλείως ὀφθαλμοί, in
 quo lusit cum multo risu Aristophanes in Acharnis. Palmerius.

διότα μή τις θυνῶχος σε ἴδῃ προσέλεψαίλα μᾶ τ'
 παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε θυνῶχος σιπταμόνον πα-
 λαί το τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὀράναι, ἀφ' αἵματός
 τῶ οἷσ' αὖ μελαζὺ πίνοισ'· τίμ' γνάθον· εἴτ' ἀπελθὼν
 ὕδ' αἶψα, μικρὸν τι χαλιδάρθεσ'· ὑπὸ δ' ὦδ' ἄλε-
 κτρύων ἀνεγρόμενος, ὃ δέλαιος ἐγώ, Φῆς, καὶ ἄθλιος,
 οἷας τὰς πάλαι ἀφ' αἵματός σπολιπών, καὶ ἐταίρους,
 καὶ βίον ἀσάγμονα, καὶ ὕπνον μεβούμενον τῇ ὀπιθυ-
 μίᾳ, καὶ πατρίδας ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων
 ἐμαυτὸν οἰσέσεια; τίνα ἔνεκα, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ
 λαμπρὸς μισθὸς ὕπνος ὅστις; ἔγ' γὰρ καὶ ἄλλως μοι
 πλείω τύπων ἐκπορίζω δυνατόν ἢν καὶ προσῇ το
 ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. τῶν δὲ, τὸ τῷ
 λόγῳ, ἡ λέων κρόκη διδούς, ἄνω καὶ κάτω παρ' αἰσού-
 μαί, τὸ πάντων οἰκτοῖ, οὐδ' ὀδυμμεῖν εἰδώς, οὐδὲ
 κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τ'
 ποιῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀν-
 δρασί, τέχνῃ τὸ πρᾶγμα ἡ πεποιθμένος. ὡς ἦ, καὶ
 ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥμισυ συμποπικός, οὐδ' ὅσοι γέλω-
 τα ποιῶσαι δυνάμενος. συνίημι ἦ ὡς καὶ ὀρθοῦ
 πολλάκις βλέπομενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἴδῃ αὐτὸς
 αὐτοῦ εἶναι θέλη. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτὸς δοκῶ καὶ
 ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως ἀρμόσομαι πρὸς αὐτόν. ἦν
 μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνῆ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀκρόα-
 ῖς δὲ, καὶ μονονυχὶ φευκτέος· ἦν δὲ μειδιάσαι, καὶ
 ῥυθμίσει τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδίστον, χατεφρόνησιν δι-
 θύς καὶ διέπυσσε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον μοι δοκεῖ, ἅσ-
 ῳ ἂν εἴπῃς κωμωδίαν ὑποκρίσασθαι, τραγικὸν ὡς

1 Λέων κρόκη διδούς] Dicitur, cum quis exiguo commodo carnis
 apud aulicos ostentatur passim, quod Princeps tantum alas virtutis.
 Vid. Erasmi. Adag.

2 Πειρασμένος] Hoc in loco ἀπὸ τοῦ πειρασμένος usurpatur.

αὐτὸν ἐκείνη, ὡς τὸ εἶκος, ἦγε, καὶ τοῦνομα ἦ τῷ κι-
ναῖδου ἀπεμνημόνευε. Χελιδόνιοι γὰρ χαλεῖσθαι. τῷτο
τοίνυν παῖτον ἡλίκον, σκυθρωπῶ, καὶ γέροντι ἀνδρὶ, καὶ
πολιῶ τὸ γένειον, (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πύγωνα καὶ σεμνὸν
ὁ Θεσμὸς πόλις εἶχε) παρὰ καθέζεσθαι Φύκος ἐντεξίμ-
ιδρον, καὶ ὑπογεγραμμένον τῆς ὀφθαλμοῦς, καὶ ἀγα-
σισαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸ πρᾶχλον ἐπικεκλασ-
μένον, οὐ χελιδόνα μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα πινὰ φει-
πιπλμένον ἢ πύγωνος τὰ πέρα, καὶ εἴ γε μὴ πολλὰ
δεηθῆναι αὐτῷ, καὶ τὸ κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφα-
λῇ αὐτὸν συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλιον
ἢ ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀναρχέσθαι, ὑπάδδοντος, καὶ
περετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπιῦχεν αὐτὸς, ἴσως αὖ καὶ
ὀρχυμένον ἐπὶ τὴν ἀπῆναι. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον
αὐτῷ προσεχθῆναι. χαλέσσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ,
Θεσμὸς πόλις Φησὶν, οὕτως δῖαι, χάριν οὐ μικρὰν αἰ-
τίῃσιν δὸς, μηδὲν ἀντειπὼν, μήδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖον
σε δέησονται φειμέναις. τῷ δὲ, ὅτῳ εἶκος ἴω, ὑπο-
χρομένη πάντα πράξεν, δέομαι σε τῶτ', ἔφη, χρη-
στον ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ Φιλόστοργον, τὸ αὖτα, ἦν
οἶδα, ἢ Μυρρίνῳ, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλατ-
τέ μοι, καὶ ἐπιμελῆ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσται βαρύ-
νεται γὰρ ἡ ἀθλία ἢ γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἔστιν.
οἱ δὲ χαίρασθαι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰέσθαι, οὐχ ὅπως
ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμὲ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον
ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὖ ποιῆ-
σθαι με, τὸ φειστέμενόν μοι, καὶ ἡδιστον κυνίδιον δια-
φυλάξας. ὑπέχετο ὁ Θεσμὸς πόλις, πολλὰ ἰκετευ-
έσθαι, καὶ μοινοῦσθαι καὶ δακρυόσθαι. τὸ δὲ πρῆγμα παρ-
γέλοιον ἴω· κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν
ὑπὸ τὸ πύγωνα, καὶ κατερῆσθαι πολλάκις (εἰ καὶ μὴ

ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προστίθει) καὶ βαῦζον λεπτὴν
 τῇ Φωνῇ, (τοιαῦτα γὰρ τὰ μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον
 τῷ Φιλοσόφῳ περικυβήμενον, μάλιστα εἴ τι ἔχθι-
 ζῷ αὐτῷ ζῶντι ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κίναιδης, ὁ ξύνε-
 δρος, οὐκ ἀμύσως ποτὲ καὶ εἰς τῆς ἄλλης τῆς παρόν-
 τας ἐν τῷ ξυμποσίῳ συσκόπῃαν, ἐπειδὴ ποτε καὶ
 ἐπὶ τῇ Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμο-
 πόλιδος, ἔφη, τῷτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ
 ἦδη Κιναικὸς ἡμῖν γενένηται. τὸ δ' ἐν κινίδιον καὶ τελοέ-
 ναι ἐν τῷ τρέωνι ἔχει Θεσμοπόλιδος ἐπιθόμιον. τοιαῦτα
 εἰσφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνδεέζουσι τοῖς ξυνῶσι, κατὰ
 μικρὸν αὐτῆς χειροῖσιν τῇ ὕδρει ὠρεασκευάζοντες.
 οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῇ καρχάρῳ ἐπὶ τῷ δέπνῳ κε-
 λευαδέτα, μελετήσαντα μὰ τὸν Δί' οὐκ ἀπαιδεύ-
 τως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεροτημένως· ἐπηγε-
 το γοῦν μεταξὺ πινόντων, ¹ οὐ πρὸς ὕδρι μιμεσημένον,
 ἀλλὰ πρὸς οἶνῳ ἀμφορέα λέγων· καὶ τοῦτο ὑποσηῖναι
 τὸ τολμημα ἐπὶ ἀφροσύαις δραχμαῖς ἐλέγχο. ταῦ-
 τὰ μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγ-
 γραφικὸς ὁ πλεῖστος ἦ, ὠρεῖ τὸ δέπνον τὰ αὐτῆς ῥαψω-
 δῶν, τότε καὶ μάλιστα διαρραγῆναι χρὴ ἐπαινεῖν, καὶ κο-
 λακύνειν, καὶ τρέψας ἐπαινῶν καινολέπας ὀπινοῦντα. εἰσὶ
 δ' οἱ καὶ ἐπὶ χάλλει θαυμάζοντες ἐθέλουσι· καὶ δεῖ Ἀδώνι-
 δας αὐτῆς, καὶ Τακίνους ἀκούειν, πῆχυνος οἷοιτε καὶ ῥίνα
 ἔχοντας. σὺ δ' οὖν εἰ μὴ ἐπαινῆς, ² εἰς τὰς λιθοτομίας

¹ Οὐ πρὸς ὕδρι μιμεσημένον] Ad morem, qui apud Athenien-
 ses obtinuit, allusum est; quorum Rhetoribus, ne Judicēs oratio-
 num prolixitate ad languorem darent, aliisque negotiis moram
 facerent, non nisi ad certum tempus, quod clepsydra mensura-
 tum fuit, causas agere licuit; inter quam & nostram nihil erat
 discriminis, nisi quod illi aquā, nos arenā utamur.

² Εἰς τὰς λιθοτομίας &c.] Meminit hujus carceris insignis a
 Dionysio extracti Cic. act. 7. in Ver. Plaut. in Capt. Liv. Cognatus.

τὰς Διονυσίης θύους ἀφίξη, ὥς καὶ Φθονῶν καὶ Ὀπίθελεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς, καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτῆς· καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχῳ, αὐτὸ τὸ τῇ Ἀθηναίᾳ καὶ τῇ Ἱμῶν μετὰ δόξαν τὰς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν ἔγω λέγω. καὶ τοὶ Φορητὰ ἴσως τὰ τῇ ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες, (καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ τότε ὑπὸ τῇ γυναικῶν σπυδαζέται, τὸ εἶναι τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθῶ ὑποτελεῖς ξυνοῦντας, καὶ τῷ φορέῳ παρεπομένους) ἐν γὰρ καὶ καὶ τῷ τῇ ἄλλων χαλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢ λέγεται ὡς πεπαιδευμένηι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα καὶ πολὺ τῆς Σαπφῆς ὑποδόντα· καὶ ἄρα δὴ ταῦτα μισθωτὴς καὶ αὐτὰ περὶ ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους. ἀκροῦνται δ' αὐτῶν πλείονα (πλείον γὰρ καὶ τῷ) ἢ τοὶ μετὰ καὶ κοσμήμεναι, καὶ τὰς κόμας ὀρεγόμεναι, ἢ ὡς τὸ δεῖπνον ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγχοι χοιλίῳ. πολλάκις καὶ μετὰ καὶ τῇ Φιλοσοφίᾳ τὴν διεξιόντος, ἢ ἄρα ὡς περὶ τῆς, ὡς περὶ τῆς τοῦ μοιχοῦ γραμματίου οἱ καὶ ὡς περὶ σωφροσύνης ἐκείνοι λόγοι ἐστῶσι, ὡς περὶ τῆς ἐστ' ἀν' ἐκείνη ἀνγροφάσα ταῦ μοιχῶν, ἐπαναδράμη ὡς τῇ ἀκρόασι. ἐπειδὴ δὲ ποτε ἄρα μακρὸν τῷ χρόνῳ Κρονίῳ, ἢ Παναθηναίων ὀρεγάντων, πέμπηται τῇ σοὶ ἐφεστίδιον ἄθλοισι, ἢ χιτώνιον ὑπόσταθρον, ὡς ταῦτα μάλιστα πολλὰ δεῖ καὶ μετὰ γυνέσθαι τῇ κομπίῳ. καὶ ὁ μὲν ὡς περὶ τῆς θύους, ἢ ἐπὶ σκεπτόμεναι ὡς περὶ τῆς διασώτῃ, ὡς

1 Παναθηναίων ἐπιδείκνται] Festum apud Athenienses in honorem Minervæ.

2 Ἐπὶ σκεπτόμεναι παρακῆσας τοῦ διασώτῃ ὡς περὶ τῆς. Vulg. ἐπισκεπτόμεναι. sed nullus dubita ex MS. refingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἢ ἐπὶ σκεπτόμεναι παρακῆσας τῷ διασώτῃ, ὡς περὶ τῆς καὶ ὡς περὶ τῆς ἀπὸ τῆς, ὡς primus quidem illico etiamnum cunctantem dominum audiens, præcurrrens autem alios nunciat. σκεπτόμεναι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. Grævius.

δραμῶν, καὶ περιμύσας, ἀπέρχετο, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῇ ἀφελείᾳ παραλαβών. ἔωθεν ἢ τεισκαίδεκα ἢ κῆσοι κομίζοντες, ἕκαστος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνηστος καὶ ὡς ἐπιπραπίς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο, διεξίον' ἅπαντες δ' οὐκ ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἐπὶ καὶ βρεθυόμβοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, καὶ δύο ὀβολοὺς, καὶ τέτταρας καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺν, καὶ ὀχληρὸς δοχεὺς. ἵνα δ' ἐν λάβῃς, κολακευτός μὲν αὐτὸς, καὶ ἰκετυτός. θεραπευτός ἢ καὶ ὁ οἰκοδόμος. ὅτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας πρόπος. οὐκ ἀμελητέον ἢ ἔδ' ὁ ξύμβουλος, καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθέν, ἥδη προωφείλετο ἱμαποκαπήλω, ἢ ἰατρῶν, ἢ σκυτολόμῳ πινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα, πολὺς ἢ ὁ φθόνος. καὶ πῃ καὶ ἀφελολή τις ἡρέμα ὑπεξαίσατο, πρὸς ἄνδρα ἥδη τὸς καὶ σοὶ λόγους ἡδέως εἰδεχόμενον. ὅρα γὰρ ἥδη σὲ μὲν ὑπὸ τῇ συννεχῶν πόνοι ἐκτετυγμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σχαζόμενον, καὶ ἀπινυδικότα, τὴν ποδάρεαι ἢ ὑπανῶσαν. ὅπως γὰρ, ὅταν ἡ νόστιμώτατον εἰ σοί, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγχαρπτότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαϊότατον ἔσθμαλος ἐπιτείφας, καὶ ῥάκος σὲ πολυχιδὲς ἐργασάμενος, ἥδη πρὸς ἀλέπτει, σὲ μὲν οἱ τὴν κόπρην ἀπορρίψῃ φέραν, ἄλλοι ἢ ὅπως τὴν διωκα-

1 Ἀδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα] Ἀδωρα vulgo, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; et si tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόνητα. Imo sane Auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, quum eorum spe in cultu domini, & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλεῖς ἀπληγας. Sic in Vitarum Auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀπρψία. Sic ab aliis χέσμευς ἀχέσμευς, τέχης ἀτεχης. Gronovius. — Ad hanc emendationem confirmandam non parum facit illud Sophoclis in Ajace Flagellifero,

Εχέρω δῶρα δῶρα καὶ σὺν οἰκίμῃ.

μένων

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ. 181

μέναι τὰς πόλεις χαλκῶν προσλήψαι. καὶ ἦτοι μισθό-
χοι αὐτῶν ὅτι ἐπέερασις τόπῃ, ἢ τὸ γυναικὸς ἀδελφὸν
παρθένον γέρον ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιούτων
ὀπλῆθεις, νύκτωρ ἐγκαταλυμμένος, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας
ἀδύει, ἐξελύθας ἐρημὸς ἀπῆλθων, καὶ ἄπορος, τινὲς
βελτίστην ποδὶ γὰρ αὐτῶν γῆρα ὀδύλακων· καὶ ἂν
μὴ τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, θυλά-
κῃ δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτον πρὸς
καὶ ἀπαραίτητον καχόν· καὶ γὰρ ὁ λαίμωρος ἀπαιτεῖ ἐκ
τῆς ἐθῆς· καὶ ἀπομαθάνων αὐτὰ, ἀβαστακτεῖ. καὶ σε ἐκ
αὐτῶν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἢ δὴ γεροντότα, καὶ τοῖς
γεροντοκόποις ἴσως οἰκότες, ὧν οὐδὲ τὸ δέμα ὁμοί-
ως χρήσιμον. ἄλλωτε, καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀπώσθηται ἀφ-
βολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰσζομένη, μοιχόν, ἢ Φαρμα-
κείαν σε, ἢ τι τοιούτων ἄλλο δοκεῖ ποιεῖν· ὁ μὲν γὰρ καλὴ-
γερὸς καὶ σιωπῶν, ἀξιόπρεπτος· σὺ δ' Ἑλλῆς, καὶ ῥάδιος
τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πάντας ἀδικίαν εὐκολός· τοιούτους
γὰρ ἀπαντὰς ὑμᾶς ἐναγ' οἶονταί, καὶ μάλα εὐκότως· δο-
κῶ γὰρ μοι καὶ τὸ τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἢ ἔχουσι περὶ
ὑμῶν, κατ' ἐννοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς
οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τῆς μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰ-
δέναι, μαντείας, καὶ Φαρμακείας ὑπέχοντο, καὶ χάριτας
ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ
ταῦτα πεπαιδευμένοι λέγοντες, καὶ τείνωνας ἀμπερό-
μοις καὶ πύγωνας ὅτε διχαλαφρονήτες καθευδόμενοι.
εὐκότως οὖν τὴν ὁμοίαν πρὸς πάντων ὑπονοίας ἔχουσιν,
ὅς τις αἰετοῖς ὥσπερ τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ὅτι-
τηρουῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δόξιν, καὶ τῇ ἄλλῃ συ-

V A R. L E C T.

a Gr. Επιτομὴς teste Jenson in Cod. Florent. in plerisque ἐπι-
τομῆς.

ἡσίοα

νισίαι κολακίαι, καὶ τινὲς πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρε-
πειαν. Σπασιστάμνοι δὲ, αὐτὲς μισοῦσι, καὶ μάλα
εὐκότως· καὶ ἐξ ἅπαντος ζητῶσι ὅπως ἄρδην σπολέ-
σωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύουσιν
αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκείναι τὴ φύσιν σπέρρητα, ὡς ἅ-
παντα εἰδότες ἀκρεβᾶς, καὶ γυμνοὺς αὐτὲς ἐπωπλευκό-
τες. τῆτο τοίνυν σποπνίγῃ αὐτῆς. ἅπαντες γὰρ ἀκρεβᾶς
ὅμοιοι εἰσι τοῖς χαλκίοις τέτοις βιβλίοις, ὧν χυσοῖ
μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, περφυρᾶ δ' ἔκτοθεν ἢ διφθέρα·
τὰ δ' ἔνδον ἢ Θυέτης ἐπὶ τῇ τέχνῃ τῶν ἐπιώμων, ἢ
Οἰδίπης· τῇ μητρὶ ξυνῶν, ἢ Τηρέως δύο ἀδελφὰς
ἅμα ὀπύων. τοῖστοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περί-
ελεστοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ πολλὴν τὴν πρᾶ-
δίαν σκέποντες. ἔχουσι γὰρ αὐτῶν ἢ ἐξελήσσης, δρα-
μα ἢ μικρὸν θύρησος Εὐειπίδου πνός, ἢ Σοφοκλέους·
τὰ δ' ἔξω, πορφύρα θιαυθῆς, καὶ χυσοῦς ὁ ὀμφαλός.
ταῦτ' οὐδ' ξυνεπιστάμνοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιε-
λεύουσιν, εἴ τις σποπᾶς, ἀκρεβᾶς χαλκονοχικῶς αὐτῆς
ἐκτραγῶδής, καὶ πρὸς πολλὰς ἐρεῖ. βύλομαι δ' ὁ-
μως ἐγὼ γε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα πινάξ τε τοῖ-
τι σου εἶναι γεγράφαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποδλέπων, εἰ-
δὴς εἴ σοι παρρησίαν ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἠδέως μὲν οὐδ' Α-
πελλῆ πινος, ἢ Παρράσιος, ἢ Αετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνο-
ρος ἀν' ἐδέκην ἐπὶ τῇ γραφίᾳ· ἐπεὶ ἢ ἄπορον νῦν θί-
ρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκρεβῆ τὴν τέχνῃ, φιλλῶ
ὡς οἶόν τέ σοι ἐπιδείξω τινὲν εἰκόνα· καὶ δὴ γεγράφθαι

1 Θυέτης:] Pelopis Filius ex Hippodamiâ, qui Ærophen, quam Frater ejus Atreus connubio sibi conjunxerat, vitiauit, Atreus vero illi filium ex Ærope susceptum comedendum apposuit.

2 Τῇ μητρὶ:] Jocastâ scilicet; de His autem Vid. Eurip. Phœnissâ, de Tereâ vero, Progne, & Philomelâ, Vid. Ovid. Met. lib. 6.

παρὰ πύλαια μὲν ὑψηλά, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ χεῖρω
 ἐπὶ τῷ ἐδάφει, ἀλλ' αἶνω τ' γῆς, ἐπὶ λάφει κείμενα·
 καὶ ἡ ἀνοδος ὀπίπολόν, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλίοδον ἔχουσα,
 ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τὰ ἄκρα ἕσταται ἐλπίσταινας,
 ἐκ βαχλιωθῆται, ἀφ' αὐτῶντος ὅ πεδός. ἐνδοὶ δ', ὁ
 Πλάτος αὐτὸς καθήστω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πά-
 νυ εὐμορφος, καὶ ἐπέεστος. ὁ δ' ἐρεσθὲς μόγις ἀνελ-
 θὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, πειρητέτω, ἀφορῶν ἐς
 τὸ χευσίον. πρὸ λαβύσας δ' αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, ὀπρό-
 σωπος καὶ αὐτῇ καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω,
 σφόδρα ἐκπεπληγμένη τῇ εἰσόδῳ. ποιῶ τευθεν δὲ ἡ
 μὲν Ἐλπίς αἰεὶ πρὸς ἡγήσασθαι. ἀφ' αὐτῶντος δ' αὐ-
 τὸν ἄλλα γυναικίαι, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, πρὸς αὐ-
 τῶν Πόνω. ὁ δὲ, πολλὰ τ' ἄθλιον καὶ ἀγρυμ-
 νάσας, τελευτῶν, ἐγγχειρισάσθαι αὐτὸν τῷ Γήρᾳ, ἤδη
 ὑπονοσοῦντα, καὶ περὶ αὐτὸν τιμὴν χροῶν. ὑστάτη δ'
 ἡ Ἰσθμὸς ὀπλοδομήν, συρέτω πρὸς τιμὴν Ἀπόγινω-
 σιν ἡ δ' Ἐλπίς τὸ ἀπὸ τύτῃ ἀφανὲς ἀποπιάσ-
 θαι καὶ μηκέτι κατ' ἐς εἰσῆλθε τῆς χευστοῦς θυρῶ-
 νας, ἐκ πινος δ' ἀποσφράσσει καὶ λεληθῆναι ἐξόδου ἐξω-
 θεῖσθαι, γυμνός, πρὸς ἡγήσασθαι, ὡχρός, γέρον τῇ ἐτέρᾳ
 μὲν τιμὴν αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄφ-
 ρον ἀπαντᾷ τῷ δ' ἐξίοντι ἡ Μετάνοια δακρύσας ἐς
 ὑδρὸν ὄφελος, καὶ τ' ἄθλιον ἐπαπολλύσας. τῷτο μὲν
 ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σὺ δ' ἦν, ὦ ἄλγε Τιμό-
 κλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἔχαστα, ὁπό-
 σοι εἴ σοι χαλῶς ἔχει, πρὸς ἐλθόντα εἰς τιμὴν εἰκόνα
 καὶ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνῳ τιμὴν ἔμπαλιν αἰ-
 σχροῦς οὕτως ἐκπύσιν. ὁ, π δ' αὖν πρᾶτῃς, μέμνησο
 τὸ σοφὸν λέγοντος, ὡς Θεὸς ἀνάμπος, αἰτία δὲ ἐλομένη.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ.

ΖΕΥΣ.

Σὺ μὲν ἀφ' αὐτῆς πα' βάθρα, ἢ ποῦ σκευάζει, ἢ
 τόποι τοῖς ἀφικνεύμενοι· σὺ δὲ γῆσον ἐξῆς παρα-
 γαγῶν τὸς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρῶτον, ὡς δὲ πρό-
 σωποι φαίνονται, ἢ ὅπ' πλείους ἐπαύονται. σὺ δὲ
 ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, ἢ συλλάβει ἀγαθὴ τύχη τῆς ἀνθρώπων
 ἡδὴ παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκμύζοντες δὲ
 βίους φιλοσόφους πάντες εἶδους, ἢ ἀνέρετων πωλίσ-
 λαν. εἰ δὲ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τὰ γύριον χαλα-
 θαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσθαι, καὶ ἀσκήσεις ἐγχειρίων.
 ΕΡ. πολλοὶ σμύσσιν ὥστε χρὴ μὴ ἀφ' αὐτῶν, μηδὲ
 κατέχειν αὐτῶν. Ζ. πωλίσσον οὖν. ΕΡ. πῶς θέ-
 λεις πρῶτον τοῦ ἀγαθὰ γινώσκοντος; Ζ. τῶτονι ἢ κομήτιν,
 ἢ ἰσχυρὸν, ἢ ἐπὶ καὶ σμύσσιν πῶς εἶναι φαίνεται. ΕΡ.
 ὅστις ὁ Πυθαγόρειος, καλῶς οἶσιν, καὶ παρέχεσθαι αὐτῶν
 ἀναθεωρεῖν τοῖς συνηλεγεμένοις. Ζ. κήρυττε δὴ. ΕΡ.
 τὸν ἀείρον βίον πωλῶ, ἢ σμύσσιν· τίς ἀνήσεται;
 ἢ τίς ὑπὲρ ἀνθρώπων εἶναι βέλεται; τίς εἰδέναι; ἢ ἢ
 πάντες ἀρμονίαν, ἢ ἀναίσθητον πάλιν; ΑΓΩ. τὸ μὲν
 εἶδος

1 Τὸν Ἰωνικόν] Nomen Patrium ἀπὸ τῆς Ἰωνίας: nam Samos, ubi natus Pythagoras, insula est in Mari, quod a proximā terrā dicitur Ioniam, atque hinc est etiam quod Pythagoras usus sit Ionica Dialecto. Leeds.

2 Τίς ὑπὲρ ἀνθ. ὅστις.] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e Geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse autem in humanā formā notum est ex Iamblichō. Leeds.

3 Τὴν τῶ πάντων ἀρμονίαν ὅστις.] Vid. p. 16. n. 3.

4 Ἀναίσθητον πάλιν] In alio scilicet corpore, nam migrationem & corpore in corpus, quam Græci vocant μεταμύχην, vel potius

ἔδωκεν ἐκ ἀγαθῆς τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡ. ¹ Δεινμ-
πικῶν, ἀγρονομίαν, περατείαν, γεωμετείαν, μουσικὴν,
ρηητείαν· μάλιστα ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. ἔστιν αὐτὸν
ἀνακρέων; ΕΡ. ἀνάκρενε ἀγαθὴ τύχη. ΑΓΟ. πο-
δαπὸς εἰ σὺ; ΠΥΘΑ. Σάμιος. ΑΓΟ. πῦρ δὲ ἐ-
παιδευθῆς; ΠΥΘΑ. ² ὃν Αἰγυπίων, ὡς τὸς ἐκεί-
νοισι. ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἦν πείραμά σε, τί με δι-
δάξεις; ΠΥ. Διδάξω μὲ οὐδὲν, ³ ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ.
πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥ. καθαρόν τι πρῶτον ἢ ψυχῇ
ἐργασάμενος, ἢ ἔπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ.
ἢ δὴ νόμισον ἴδω κεκαθάρθαι με· τίς ὁ τρόπος ⁴ ἀ-
ναμνήσεως. ΠΥ. τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίᾳ μακρῇ, καὶ
ἀφωπίᾳ, ἢ ⁵ πάντε ὅλων ἐτίαν λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ.
ἄρα σοι, ὦ βέλπτε, ⁶ τὸν Κροίσον παῖδα παιδεύων
ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρείας εἶναι βούλομαι. τί δὲ
με ⁷ ἢ ⁸ σιωπῇ ὅμως ἢ ⁹ πενταετίαν; ΠΥ. με-
σσηγίᾳ, ἢ γεωμετείᾳ ἐρασκήσας. ΑΓΟ. χεῖρον λέ-
γεις, εἰ πρῶτον καθαρώδην γυμνῶναι, καὶ ἔπειτα εἶναι σι-
φὸν χρή. ΠΥ. εἴτ' ἐπὶ τετάρτοις, δευτέρω. ΑΓΟ.
οἶδα ἢ νῦν δευτέρω. ΠΥ. πῶς δευτέρω; ΑΓΟ.

tius μετὰ σιωπῇ, esse Pythagoræ doctrinam, res vel lippis
nota. Leeds.

¹ Δεινμπικῶν &c.] Summum in his fuisse Pythagoram nota-
vit in vitâ ejus Iamblichus. Leeds.

² Ἐν Αἰγυπτίᾳ] Vid. Iamblic. De vitâ Pythagoræ. c. 4.

³ Ἀναμνήσω δέ] Hic deridetur eorum sententia, qui μνήσασθαι
tantum ἀνάμνησιν esse putant; earum scilicet rerum, quas, ut
nonnulli opinati sunt, antequam ullum ingressa est corpus, norit
anima, aut, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit
corpore, edocta fuit. Leeds.

⁴ Πᾶσι ὅλοι &c.] Vid. Diog. Laert. lib. 8. & A. Gell. lib. 1.
c. 1x.

⁵ Τὸν Κροίσον παῖδα] De quo Herod. lib. 1.

⁶ Σιωπῇ ἢ πενταετίαν] Silentium & quinquennium, ἢ διὰ δυοῦ
pro σιωπῇ πενταετίᾳ, silentium quinquenne, seu quinquennale. Leeds.

ἐν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥ. ὁρᾷς, ἀ σὺ δοκέεις
 τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ ¹ τείγωνον ἐπιπλές,
 καὶ ² ἡμέτερον ὄρκιον; ΑΓΟ. ὅ μὰ τὸ μέγιστον τοίνυν
 ὄρκον τὰ τέτταρα, ὅ ποτε θειοτέρης λόγῃς ἤκουσα,
 οὐδὲ μᾶλλον ἱερῆς. ΠΥ. μὲν δὲ, ὦ ξεῖνε, εἴσεται γῆς
 τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥ τις αὐτέοισιν
 ἢ φορῇ, καὶ ὁκοῖα εὐόντα μορφῶν, καὶ ὅπως κινέονται.
 ΑΓΟ. μορφῶν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀήρ, ἢ ὕδωρ;
 ΠΥ. καὶ μάλα ἐμφανέα. ὅ γὰρ οἶά τε ἀμορφίῃ καὶ
 ἀρχημοσύνῃ κινέονται. καὶ ἐπὶ τατέοισι δὲ, γινώσται ³ τὸ
 Θεὸν ἀριθμὸν εὐόντα, καὶ ἀρμονίῳ. ΑΓΟ. θαυμάσια
 λέγεις. ΠΥ. πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σε-
 αυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον εὐόντα εἴ-
 σται. ΑΓΟ. τί Φῆς; ἄλλός εἰμι, καὶ ὅχ' ἔστος, ὅσῳ νῦν
 πρὸς σὲ ἀφ' ἑλέρομαι; ΠΥ. νῦν μὲν ἔστος, πάλαι δὲ ἐν
 ἄλλῳ σώματι, καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ⁴ ἐφαντάζεο. χρόνῳ
 ὃ αὐθις, ἐς ἄλλο μετεβήσεται. ΑΓΟ. τῷτο Φῆς, ἀ-
 θάνατον εἶσθαι μὲ ἀλλαπήμονον ἐς μορφὰς πλείονας;
 ἀλλὰ τὰδε μὲν ἱκανῶς. τὰ δ' ἀμφὶ δίδονται, ὅποῖός

¹ Τείγωνον ἐπιπλές.] Quod vocat hoc loco τείγωνον ἐπιπλές triangulum perfectum, nihil aliud est quam triangulum æquilaterum. Nam numerorum trigonismus sic procedit ab unitate, 1. 2. 3. 4.

5. 6. 7. & sic ad infinitum hoc modo. decem numerus

sic positus efficit triangulum æquilaterum arithmeticè, cujus latera sunt quatuor. Palmerius.

² Ἡμέτερον ὄρκιον.] Per quaternarium numerum jurare consueverant Pythagorei, decem scilicet valentem, quo quidem contineri omnia putabant. Vid. Brod. Misc.

³ Τὸν Θεὸν ἀριθμὸν εἶπεν.] Id dixisse Pythagoram testatur in vita ejus Diogenes Laertius. Leeds.

⁴ Εφαντάζεο.] Proprium est Ionum ut contractiones fugere, ita & diptongos dissolvere. Leeds.

πὺς εἶ; ΠΥ. ἡ ψυχὴν μὲν ἔδδ' ἐν πσιτόμοις· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. τίνος εἵνεκα μυστήτης κυάμων; ΠΥ. ὅχι ἄλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γενήεσσι καὶ ἦν ἀποδύσης κυάμων ἐπὶ χλωρὸν εὐόντα, ὅψαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα καὶ φυλῶ. ² ἐψηθῆναι δ', ἦν ἐπαφῆς ἐς καὶ σεληναίῳ κυξὶ μεμεσημένῳσιν, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, ἀθλιωαίοισι νόμος κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεας. ΑΓΟ. καλῶς πάντα ἔφησ, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βύλομαι. ὦ Ηράκλεις, ³ χρυσὸς αὐτῷ ὁ μῦθος ὅστις Θεός, καὶ βροτὸς τις εἶναι φαίνεται. ὥστε ἀνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσῃ τῷτον ἀποκηρύττεις; ΕΡ. δέχα μῶν. ΑΓΟ. ἔχω, ποσούτῃ λαδών. Ζ. γράφε τῷ ἀνησάμενός τοῦνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, ⁴ καὶ ἄμφι Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνυται καὶ κοινὸν αὐτόν. Ζ. ἀπαγέτωσαν. ἄλλον ὡς ἀγάγωμεν. ΕΡ. βούλει τὸν αὐχμῶντα

Vid. J. S. in locum.

¹ *Ψυχὴν μὲν ἔδδ'.* Sunt qui illud μετεμψυχώσεως dogma in causā fuisse existiment, cur Pythagorei carnibus abstinerent, nempe ne ignari forte comederent parentes, avos, aliosve consanguineos. Vid. Ov. Met. lib. xv.

² *Ἐψηθῆναι δ' ἔστι.* Nescio quid hic sibi vult autor noster, nisi ut redderet Philosophum supra modum ridiculum. Quis enim unquam videbat ex fabis, ut ut Lunæ expositis, sanguinem fieri. Leeds.

³ *Χρυσὸς αὐτῷ ἔστι.* Vid. p. 52. n. 4.

⁴ *Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα ἔστι.* Magnus inter Crotoniatas & Tarentinos habitus erat Pythagoras, quibuscum & vixit, & leges tulit. Vid. Diog. Laert. Leeds.

⁵ *Καὶ τῇ πύτῃ Ἑλλάδα.* Pars Italiz olim vocabatur Magna Græcia;

Itala nam Tellus Græcia Major erat,
Ovid. Fast. lib. 4. v. 64. Leeds.

ἐκέλευε, τὸ Πομπικόν; Ζ. πάνυ μὲ οὐ. ΕΡ. ὅς τ' ἦ
 πήραν ἐξηγητῆρας, ὁ ἐξωμίας, ἐλθέ, καὶ παύσαι ὁ κύ-
 κλω τὸ συνώδειον. βίον ἀνδρικόν παλῶ, βίον ἀεικλόν, καὶ
 γενικόν, βίον ἐλεύθερον πῶς ἀνήσεται; ΑΓΟ. ὁ κήρυξ
 πῶς ἔφη; παλῆς τὸ ἐλεύθερον; ΕΡ. ἔγωγε. ΑΓΟ. εἴτα
 καὶ δέδωκε μή σοι δικάσῃται ἀνδραποδισμῷ, ἢ καὶ παρ-
 χαλέσῃται σε εἰς Ἀρειον πάγον; ΕΡ. ὅδ' αὖτ' αὐτὰ μέλει
 τῆς τράπεζας· οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.
 ΑΓΟ. τί δ' ἂν πῶς αὐτῷ χρῆσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὐ-
 τῶ χακοδαίμονος ἀφαιρέσει; πλὴν εἰ μὴ σκαπα-
 νεία γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεκτέον. ΕΡ. ὁ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἡ θυρωρεὺς αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ
 χρήσει τῷ κυνῶν ἀμείλι, κύων αὐτῷ καὶ τούνομα.
 ΑΓΟ. ποδαπὸς δὲ ὅστις, καὶ τίνα τὴν ἀσκήσιν ἐπαγγέ-
 λεται; ΕΡ. αὐτὸν ἐρεῖ· χαλλίον γὰρ οὕτω ποιεῖν.
 ΑΓΟ. δέδωκε τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ χατηφές, μή με
 ὑλακτῆσιν παροτρύνοντα, ἢ καὶ ἡ Δία δάκη γε· ἔχ
 ὄρας ὡς δῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνίσταται τὰς ὀφρῦς, καὶ
 ἀπειληπικόν π καὶ χολῶδες ὑποδράκει; ΕΡ. μὴ
 δέδωκε· πθασὸς γὰρ ὅστις. ΑΓΟ. τὸ πρῶτον, ὦ βέλ-
 πιτε, ποδαπὸς εἶ; Διογένης. παυλοδαπός. ΑΓΟ.
 πῶς λέγεις; ΔΙΟ. τὸ κόσμος πολίτῳ ὄρας. ΑΓΟ.
 ζηλοῖς ὅτι; ΔΙΟ. τὸν Ηρακλέα. ΑΓΟ. τί οὖν
 ἔχει καὶ λεοντῆν ἀμπεύχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον, ἔοικας
 αὐτῷ. ΔΙΟ. τῆς μοι λεοντῆς τὸ τριδάκτυλον. φραγέ-
 ομαι δὲ ὥσπερ ἐκείνη ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευ-
 σός, ἀλλ' ἐκούσιος, ἐκκαθάσαι τὸν βίον προαιρέτως.
 ΑΓΟ. εὖγε τὸ προαιρέτως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι
 σε Φῶμιν; ἢ τίνα τὴν τέχνῃν ἔχεις; ΔΙΟ. ἐλευθερωτῆς

1 Οὐ κελευσός] Jussus enim ab Eurystheo Hercules duodecim
 confecit labores. Vid. Apoll. lib. 2. erat autem Eurystheus Rex
 Græciæ. Leeds.

εἰμι τῷ ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῷ παθόν. τὸ δ' ὅλον, Ἀληθείας καὶ Παρρησίας περὶ φήτης εἶναι βούλομαι. ΑΓΟ. ἄγε, ὦ περὶ φῆτα, ἦν δὲ πείωμά σε, τίνα με τὸν τρόπον ἀφασκήσεις; ΔΙΟ. πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας ἢ περὶ φῆτα, καὶ ἀπορία συγκατακλείσας, τειβῶνιον περὶ φῆτα μὲν δὲ, ποιεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοῦτα, καὶ ὡς ἐτυχε πιμπλάμην. ¹ τὰ δὲ χρήματα ἦν ἔχης, ἐμοὶ περὶ φῆτα, ἐς ἢ θάλατταν φέρονται ἐμμελῆς. ² γὰρ δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος, καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται. καὶ ἢ πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πύλον. ἢ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται μετῇ, καὶ ³ ὁποδογράφου βιβλίων, καὶ ἔτις ἔχων, θύδαιμονέστερος εἶναι φήσεις ἢ μεγάλου βασιλέως. ἦν ματιγῇ δὲ τις, ἢ φρεβλοῖ, τέτων οὐδὲν ἀνιάρων ἡγήσῃ. ΑΓΟ. πῶς τέτο φῆς, τὸ μὴ ἀλγεῖν ματιγῆς; ὅ γὰρ χελώνης, ἢ καρχαδὲς τὸ δέρμα περὶ φῆτα. ΔΙΟ. ⁴ τὸ Εὐεπίδειον ἐκείνο ζηλώσεις, μικρὸν καταλλάξας. ΑΓΟ. τὸ ποῖον; ΔΙΟ. ἢ φρήν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλητος. ἀ δὲ μάλιστα δεῖ περὶ φῆτα, ταῦτα ὅτιν' ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασυῖ, καὶ λοιδορεῖσθαι

[¹ Τὰ δὲ χρήματα] De contemptu quo divitias & cætera id genus persecuti sunt, Vid. Voss. de Sec. Phil. c. xviii.

[² Γάμος δ' ἀμελήσεις] Vid. Diog. Laert. qui lib. 6. Segm. 70. de Diog. inquit, ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι διὰ τὰς γυναῖκας γάμους μὴ ἔσθαι, ἀλλὰ τὸν πλείοντα τῇ ποσειδῶνι συνῆται.

[³ Ὁποδογράφου] Ὁποδογράφου idem sonat quod a tergo scriptus,

Summi plenâ jam margine libri

Si scriptus, & in tergo necdum finitus Orestes.

Juv. Sat. 1.

[⁴ Τὸ Εὐρ.] Ad carmen, quod in Euripidis Hippolito extat, allusum est.

ἢ γλῶσσαν ἐμώμεχ', ἢ δὲ φρήν ἐμώμεχ'.

πᾶσι

πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις· οὕτω γὰρ ἀπο-
 βλέπονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήφοντα. βάρβαροι
 δὲ ἡ Φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχῆς τὸ Φθέγμα, καὶ ἀτεχνίς
 ὁμοιον κινῆ· καὶ πρῶτον δὲ ὀρεῖται μύρον, καὶ βάδισμα
 τοῖς τῷ πρῶτῳ πρέπον· καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάν-
 τα, καὶ ἄγεια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετεϊότης
 ἀπέστω· καὶ τὸ ἐρυθρεῖν ἀπέχουσιν τῷ πρῶτῳ παν-
 τελεῶς· διακε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χερῶν
 καὶ ὅτι αὐτοῖς τέτοις μόνον, καὶ ἀκοινῶντος εἶναι θέλει,
 μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος χαλᾶλυσις γὰρ τὰ
 τοιαῦτα τῆς δειχῆς. ¹ ὅς φησι δὲ πάντων, ἃ μὴδ'
 ἰδίᾳ ποιήσειεν ἂν τις, θάρρῶν ποιεῖ· καὶ τὰ ἀφροδισίων
 αἰρῶν τὰ γελοιότατα. καὶ τέλος, ἥν σοι δοκῇ, ² πολύ-
 ποδα ὤμων, ἢ σιπῖαν φαγῶν, ἀπόθανε. ταύτῃ σοι
 τὴν διδασμονίαν προξενῶμεν. ΑΓΟ. ἀπαγε. μαρὰ
 γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. ἀλλὰ ῥᾶσά
 γε, ὡς ἔστος, καὶ πᾶσιν θυχερῇ μετελθεῖν. ἔγώ γὰρ σοι δε-
 ῆσθαι παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων· ἀλλ' ἐπίτομος
 αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδὸς. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾔης,
 ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταιχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τρα-
 πεζίτης, οὐδέν σε καλύσσει θαυμάσιον εἶναι, ὡς μόνον
 ἢ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι χαλῶς
 ἐκμαθῆς. ΑΓΟ. πρὸς ταῦτα μὲν ἔδομαί σου.
 ναύτης δ' ἂν ἴσως, ἢ κηπαρὸς ὅτι καιρῶς γένοιτο. καὶ
 ταῦτα, ἣν ἐθέλῃ σε ἀποδάσσει οὕτοσιν τὸ μέγεθος δὴ
 ὁβολῶν. ΕΡ. ἔχει λαβῶν. καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξέ-

¹ Εἰς ὅφει δὲ πάντων φησὶ.] Vid. Voss. c. 17. quin & Cicero in
 primo de Officiis — Cynicorum natio tota ejicienda est.
 Est enim inimica verecundia, sine qua nihil rectum esse potest, nihil
 honestum.

² Πολύποδα ὤμων φησὶ.] Ad Diogenis mortem alludit; Athenæus
 enim lib. 7. Deipnosoph. — Διογένης ὁ Κύνι ἀμύνει πολύποδα
 καὶ κηπαρῶν, ἐπιβιμνῆς αὐτοῦ τὸ γαστρὸς, ἀπὸ θανάτου.

μεθα οιοχλῆντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀ-
 παξαπλῶς ὑβρίζοντος, καὶ ἀγροεύοντος κακῶς.* Ζ. ἄλλον
 κάλει, ὁ τὸν Κυρηναῖον, ὃς ἐν τῇ πορφυρίδι, ὃς ἐπε-
 φανωμένος. ΕΡ. ἄγε δὴ πρὸς σε πᾶς. πολυτελὲς τὸ
 χρῆμα, καὶ πλεονεξία δόμων. ΒΙΩΝ οὗτος ἡδὺς, βίος
 πρσιμαχάρης. ὁ τίς ἐπιθυμεῖ πρυφῆς; πῶς ὠνεῖται ὁ
 ἀδρόταλος; ΑΓΟ. ἔλθε σὺ, καὶ λέγε ἄνθρωπον εἰδῶς τυ-
 χαιεῖς. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἢ ὠφέλιμος ἦς. ΕΡ. μὴ
 οἰόχλει αὐτὸν, ὃς βέλπτε, μὴδ' ἀνάκειναι μεθύει
 γὰρ ὥστε οὐκ ἂν ἀποκέναιτό σοι, ὃς γλῶτται, ὡς
 ὄρεας, διολισθαίνων. ΑΓΟ. καὶ τίς ἂν εὖ φρονεῖ
 πείσεται διεφθαρμένον ἕτοιμα καὶ ἀκόλαστον ἀνδρα-
 ποδόν; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μυράν, ὡς δὲ καὶ σφα-
 λερὸν βαδίζει, καὶ πρὸς ἄφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὃ
 Ερμῆ, λέγε ὅποσα πρὸς σε αὐτῶς, καὶ ἃ μετὰ
 τυγχάνει. ΕΡ. τὸ μὴ ὅλον, συμβεῖναι δεξιός, καὶ
 συμπεῖν ἱκανός, καὶ καμάσαι μὲν ἀνλητρίδος ἐπιτή-
 δειος ἐρωτῇ καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τὰλλα δὲ, πεμμά-
 των ἐπιτήμων, καὶ ὀφιστοῦ ἐμπειρότατος καὶ ὅλος, σο-
 φιστὴς ἡδυπαθίας. ἐπαιδεύθη μὲν οὐκ Ἀθηναῖον ἐδού-
 λευσε δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ τοῖς τυράννοις, καὶ σφό-
 δρα ἡδυπαθὴς παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον ὃ προ-
 αἰρέσεως, ἅπαντων καταφρονεῖν, ἅπασιν χρῆσθαι
 πανταχόθεν ἐρατίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. ὦρα σοι
 ἄλλον πρσιμαχάρην τῶν πλεονεξίων τύπων, καὶ πολυχρη-
 μάτων. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

1 Τὸν Κυρηναῖον] Aristippum, sic dictum a Cyrene Libyx civi-
 tate, ubi natus erat.

2 Τίς ἐπιθυμεῖ πρυφῆς;] Cyrenaiici summum bonum in Volupta-
 te posuerunt, unde hæc Secta ἡδονικὴ dicebatur. V. Voss. c. ix.

3 Πρὸς Σικελίαν ὄρεας.] Vid. p. 54. n. 1.

ΕΡ. ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μῦθεν. Ζ. μετα-
τάσῃσιν ἄλλοι ὥσπερ γὰρ μάλλοι δὲ τὸ δύο τρίτω,
τὸ γελῶντα, ἢ ἢ Ἀδδηρόθεν, καὶ τὸ κλαίοντα, τὸ ἐξ Εφέ-
σου ἅμα γὰρ αὐτὸ πεπραῖον βύλειον. ΕΡ. χαράδῃον
ἐς τὸ μέσον. τὸ ἀείψω βίω παλῶ τὸ σφοδρῶν πάντων
ἀποκρητύομαι. ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τὸ ἐναντιότητος. ὁ
μὲν ὅς διαλείπει γελῶν ὁ δὲ πῶς ἔνκε πυνθεῖν. δα-
κρύει γὰρ τοπαράκων τί ταῦτ' ὦ ἔτος; τί γελᾷς;
Δημόκριτος. ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ
τὰ τρήματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓΟ. πῶς
λέγεις; χαλαγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ παρ' οὐδὲν
πῆσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜΟ. ὧς ἔχει.
σπυδαῖον γὰρ ἐν αὐτοῖσιν ἔδεν. ἢ κενὰ δὲ τὰ πάντα,
καὶ ἀτόμων Φορῇ, καὶ ἀπειρίῃ. ΑΓΟ. οὐ μόνον, ἀλλὰ
σὺ καὶ ὡς ἀληθῶς καὶ ἀπειρος. ὦ τὸ ὕδρευς, οὐ καὶ
ση γελῶν; σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλπτε; πολὺ γὰρ
οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. Ἡράκλειτος. ἡγήομαι
γὰρ, ὦ ξέε, τὰ ἀνθρώπινα τρήματα οἷζυράς, καὶ δα-
κρυῶδα, καὶ οὐδὲν αὐτέων, ὅς, πὶ μὴ ἐπικήμεν. ἢ τῶ

2 Τὸν Ἀδδηρόθεν] Ad Democritum, qui natus erat Abderæ op-
pidi Thraciæ, τὸν ἐξ Εφέσου vero ad Heraclitum, natum Ephesi
Urbis Ioniz, respicit.

3 Ο μὲν οὐ διαλείπει γελῶν &c.] Sic & Juv. Sat. x.
de Sapientibus alter

Ridebat, quoties a limine moverat unum
Protuleratque pedem; flebat contrarius alter.

3 Κενὰ δὲ τὰ πάντα &c.] De rerum naturâ ita sensit Democri-
tus, primordia omnium ab Atomis & Inani esse. Voss. Cap. vii.
& Cicero infinitionem ipsam, quam ἀπειρίαν vocant, totam ab illa
fuisse in tertio libro de Finibus asserit.

4 Τῶ δὲ] Pro ἐπὶ τῶ δὲ. Leeds.

VAR. LECT.

a Gr. in MS. teste Grævio & in Cod. Lond. Edit. ἡμέτεροι in
plerisque ἀπρατοι.

ρύπον μὲν τίς ἀνείται ἢ ἱερῶτατον; ΑΓΟ. εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; Σωκράτης. παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. πῶς ἐν ἐγὼ πείσῃ σε; παιδαγωγὸς γὰρ εἰδόμενός, τὸ παιδί χαλῶ ὄντι μοι. ΣΩ. τίς δ' ἂν ὀπιτηδείότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι χαλῶ; καὶ γὰρ ἔτ' σωματικῶν ἐραστὴς εἰμι, ἢ ψυχῶν δὲ ἡγῆμαι χαλῶ. ἀμέλει καὶ ὑπὸ ταύτων ἰματίον μοι χαλακῶνται, ἀκῆσθαι αὐτῶν λεγόντων ἡ μὲν ὑπ' ἐμῷ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. ἄπειρα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπὸ ἐξουσίας, οἷον τὸ αὐτὰς ἱματίῳ χαλακῶμενοι. ΣΩ. καὶ μὲν ὁμνῶ γέ σοι τὸν κύνα, καὶ ἢ πλάτανος ὥπερ ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῆς Θεῶν. ΣΩ. τί σὺ λέγεις; ἔδοκε σοι ὁ κύων εἶναι Θεός; ἐχ' ὁρᾶς ἢ Ἀνυσθὴν οἷον Αἰγυπτιῶ ὄσος, καὶ ἢ οἷον Ἐρανοῦ Σείριον, καὶ ἢ ὡς τοῖς κάτω Κέρβερον; ΑΓΟ. εὖ λέγεις· ἐγὼ ἢ Δημάρτανον ἀλλὰ τίνα βιοῖς ἢ τρόπων; ΣΩ. οἰκῶ μὲν ἐμαυτὰς πῃ πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι ἢ πολιτείᾳ ξενῇ, καὶ νόμοις νομίζω τῆς ἐμῆς. ΑΓΟ. ἐν ἐβλόμην ἀκῆσθαι τῆς δογμάτων. ΣΩ. ἀκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῆς γυναικῶν μοι δοκεῖ ἔδοκε

1 Μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν] Hic Alcibiadem digito ostendit Socrates, quā de re Plato in Symposio non sine procul. Vid. Brodxi Miscell.

2 Ομνῶ γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ραδαμάνθυος ὄρεος οὗτος ὁ κατὰ κύων, ἢ χνός, ἢ πλατίνου, ἢ πινός ἄλλου τιέτου. Scholiastes. — sed & Socratem ita jurasse & discipulos ejus observavit nobis Scholiastes in Aristophanis Aves. Leeds.

3 Ανουθῶν] Deum Ægyptium qui vocatur Latrator apud Virg. Æn. 8. v. 598. ut Servius perhibet, quia capite canino pingitur. Sirius erat canis cœlestis ab Ægyptiis cultus, sub nominibus Isis & Sothis. V. Plut. de Iside & Osiride. Leeds.

4 Δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν εἶναι.] Vid. Plat. de Republ. lib. 5. ubi hanc sententiam defendit Socrates.

μηδὲμίαν αὐτῶν, μηδένος εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετῆναι
τῷ βυλομῶν τῷ γάμῳ. ΑΓΟ. τί τῷτο Φῆς; ἀνη-
ρῆας τῆς τοῦ μοιχείας νόμου; ΣΩ. ἢ Δία, καὶ ἄ-
πλως γὰρ πάντες καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.
ΑΓΟ. τί δὲ τοῦτο τῷτο εἰ ὅρα παίδων σοὶ δοκεῖ;
ΣΩ. καὶ ὅτι εἰσὶν τοῖς αἰετοῖς ἄθλον φιλησάν, λαμ-
πρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασασμένοις. ΑΓΟ. βαδὼ τῆς
φιλοδοχείας. καὶ δὲ σοφίας τί σοὶ τὸ κεφάλαιον; ΣΩ.
ἂν ἰδέαι, καὶ τὰ τῷτο ὄντων παραδείγματα. ὅποσα
γὰρ δὴ ὅρας, καὶ γινώσκεις, τὰ πᾶσι γῆς, καὶ ὕδατος, καὶ θά-
λασσης, πάντων τῶντων εἰκόνες ἀφανῆς ἐξῆς
τῷτο ὅλων. ΑΓΟ. ποῦ δὲ ἐξῆς; ΣΩ. ὕδατος.
εἰ γὰρ πῶς εἶεν, ἢ καὶ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. οὐχ ὅρα ταῦτα
ἅπαν λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩ. εἰκότως· τυ-
φλὸς γὰρ εἴη καὶ ψυχῆς καὶ ὀφθαλμῶν· ἐγὼ δὲ πάντων ὅρα
εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲν ἄλλον καὶ ὅλους, διπλᾶ
πάντα. ΑΓΟ. τοιγαρὶν ὠνητέος εἰς, σοφῆς, καὶ ὁξυδερκέος
πῶς ὦν. Φέρ' ἰδὼ τί καὶ πράττεις μετὰ αὐτῷ σοῦ. ΕΡ.
δὲς ² δύο τάλαντα. ΑΓΟ. ὠνησάμεν ὅσον Φῆς· τὰρ ὅ-
ριον μέντοι εἰς αὐτῆς χαλκῶ. ΕΡ. τί ἔστι σοὶ τοῦτο; ΑΓΟ. ³ Δίων Συρρακῆσιος. ΕΡ. ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύ-
χην. καὶ ἐπιτρέψον σὲ ἡδὴ χαλῶ. τίς ὠνεῖ τῷτο; ⁴ ἐστὶ
μὲν ὁ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ ὁ μεθύοντος, οὗτος

μικρῶς

1 Αἱ ἰδέαι εἶναι.] V. Plat. de rep. lib. 6.

2 Δύο τάλαντα.] Incertum est utrum Atticum talentum majus an minus vult. Majus, uti ferunt, continebat 80 minas; nostræ monetæ 233 l. minus minas 60. 165 l. Leeds.

3 Δίων Συρρακῆσιος.] Platonis discipulus, cui Socrates non potuit non esse charus. Leeds.

4 Εἰ μὲν ὁ γελῶντος εἶναι.] Democriti scilicet & Aristippi; ex Democrito enim atomos suos accepit Epicurus, unde Cicero in primo de naturâ Deorum ———— quid est in Physicis Epicuri non a Democrito? Quod autem ad moralem philosophiam at-

μικρὰ πρὸς αὐτὸν ἀπεκηρύττομαι. ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐ-
τῶν, παρόσον ἀσιδέτερος τυγχάνει. τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς,
καὶ λιχυρία φίλος. ΑΓΟ. τίς ἡ τιμή; ΕΡ. δύο μυαῖ.
ΑΓΟ. λάμβανε. τὸ δένα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει
τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡ. τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελι-
κόδη καὶ μάλιστ' αἱ ἰσχάδας. ΑΓΟ. χαλεπὸν μὲν
εἶναι ἀνίσταμαι γὰρ αὐτῷ παλάθαι τῶν χειρῶν. Ζ.
ἄλλον κάλε. ἢ οὐ χερσὶ κρεῖσσιν ἐκείνων, ἢ σκυθρω-
πὸν, ἢ τὸ πρὸς τὴν σφῆα. ΕΡ. οὐ λέγεις εἰκόσιαι δ'
ἐν πολὺ πλῆθος αὐτὸν θεωρεῖν τῶν περὶ τιμὴν
ἀγροῶν ἀπληρητότων. αὐτῷ ἢ ζεῖν πολὺ τὸν
βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἶδεναι θέλει;
ΑΓΟ. πῶς τῆτο Φῆς; ΕΡ. ² ὅτι μόνος ἕτος σοφός,
μόνος χαλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥή-
τωρ, πλάσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ὅποια εἰσιν.
ΕΡ. ἐκὼν, ὦ ῥαθὲ, καὶ μάγερος μόνος, καὶ ἡ Δία γε
σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. εἰσιν.
ΑΓΟ. ἐλθέ, ὦ ῥαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ἀνητιῶν ἐμὲ
ποῖς τις εἶ καὶ πρῶτον εἰ ἐκ ἀχθῆς πιπρασκόμενος. καὶ
δοῦλος ὢν. Χρῦσιππος. ἑδαμῶς. ἐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦ-
τά ἐστιν. ὅσα δὲ ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέ-
βηκεν. ΑΓΟ. ἐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡΥ. τί Φῆς;

tinet, Ille summum bonum in voluptate, non minus atque Ari-
stippus, hoc tamen interposito discrimine, quod Hic in volup-
tate corporis, Ille animi, posuit. Vid. Gassend. in lib. x. Dio-
genis Laertii.

¹ Τὸν ἀπὸ τῆς σφῆας] Chrysippum Stoicum, sic dictum a *stoa*, i. e. *porticu* in Athenarum urbe, ubi Zeno autor Stoicæ philosopho-
rum sectæ docuit discipulos. Leeds.

² Ὅτι μόνος ἕτος σοφός, &c.] Vid. Diog. Laert. lib. 7. Segm.
122. Vid. & Hor. Epist. 1.

—Sapiens uno minor est Jove, dives,
Liber, Honoratus, pulcher, rex denique regum.

οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ὄντι ὡρη-
 γμῶνα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποὠρηγμῶνα; ΑΓΟ. εἰδὲ
 νῦν μανθάνω. ΧΡΥ. εἰκότως. ἔ γάρ ἐι συνηθῆς τοῖς
 ἡμετέροις ὀνόμασιν, εἰδὲ χαλκὸν καὶ ἀσημένιον ἔ-
 χεις. ὁ δὲ περὶ αὐτοῦ, ὁ καὶ λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ἔ-
 μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ ὡρεσύν-
 εσμα, ὅποια καὶ ὅποσα ἀλλήλων ἀφαιρέει. ΑΓΟ.
 ὡρεσὶ καὶ φιλοσοφίας, μὴ φθορῆς καὶ τῷτο εἰπεῖν ὅ-
 τι σύμβημα, καὶ τί ὡρεσύνεσμα. καὶ γὰρ ἔκ οἶδ'
 ἔπας ἐκλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμῆος τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥ.
 ἀλλ' εἰδὲς φθόνος. ἦν γάρ τις χολὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ
 τῷ χολῷ ποδὶ ὡρεσύνεσας λίθῳ περὶ αὐτὸν ἐξ ἀφα-
 ρῆς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ περὶ σύμβημα καὶ χολ-
 εῖαν, τὸ περὶ αὐτὸν, ὡρεσύνεσμα ὡρεσύνεσας.
 ΑΓΟ. ὦ τῆς ἀγνοίας. τί δ' ἄλλο μάλιστα φῆς εἰ-
 δέναι; ΧΡΥ. τῶν λόγων πλεονεξίας, αἷς συμποδί-

1 Προηγμένα & ἀποπροηγμένα] Cæteri Philosophi multa in bo-
 nis habuerunt præter Virtutem, ut sanitatem, voluptatem; multa
 in malis præter vitia, ut morbos, dolorem, & cætera id genus:
 Stoici autem nihil bonum fuisse, nisi quod honestum, nihil malum
 nisi quod turpe fuerit, contenderunt. Divitiæ igitur & paupertas,
 sanitas & morbi apud eos fuere æδιάφορα. Sed cum pro eodem
 habere sanitatem & morbum, voluptatem & dolorem adeo absur-
 dum fuerit, ut nihil magis, priora illa dixerunt ὡρηγμῶνα, Pro-
 ducta seu promota, posteriora ἀποπροηγμένα, ἀβδύκτα seu remota,
 quod illa quidem, tanquam dignitatem, & æstimationem habensia,
 sint ipsi Honestæ sive Virtuti propinquiora, ista, quasi indignitatem
 deæstimationemque sortita, sint ab illo remotiora. Hac appellat Ci-
 cero præcipua & præposita, rejecta & rejectanea, quod inter eligen-
 dum illa præferantur, ista dimittantur. Vid. Gassend. in lib. x,
 Diog. Laertii. Vid. & Cicer. lib. 4. de Fin. & 2. Tusc. Quæst.

V A R. L E C T.

a Γρ. in Cod. Angl. teste Bourdelotio ὅποια καὶ ὅπου, in ple-
 risque ὅπου καὶ ὅπου.

ζω τῆς προσομιλῶντας, καὶ σπαρῶν
 παιδ, Φιμὸν ἀπεχνῶς αὐτοῖς χειπθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ
 δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Η-
 ράκλεις, ἄμαχόν πνα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡ. σκόπη
 γὰρ ἐστὶ σοι παιδίον; ΑΓΟ. τί μὲν; ΧΡ. τῷτο
¹ ἢν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλα-
 ζόμενον θύρῳ, καὶ ταῖς σοι σπεύδουσιν ὑπὸ χιναῖται αὐτῷ,
 ἢν εἴπῃς ταλῆθες ὅ, τι δέδοκται, τοῖς δὲ σπεύδουσιν τῷ
 βρέφει, τί Φήσῃς αὐτὸν ἐγνακέναι; ΑΓΟ. δυσαπό-
 κειτον ἐρωτᾷς. σπορὰ γάρ, ὁπότιρον ἐπὶ τὴν σπολά-
 σοιμι. ἀλλὰ σὺ περὶ Διὸς ἀποκλειόμενος, ἀνάσωσαί
 μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ χλαπίων. ΧΡΥ.
 θάρρει καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θανμασιώτερα.
 ΑΓΟ. τὰ ποῖα; ΧΡΥ. ² τὸν θειζόντα, καὶ τὸ κυ-
 ρεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τιμὴν Ἠλέκτρα, καὶ τὸν ἐγκεκα-
 λυμμένον. ΑΓΟ. τίνα τῷτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ
 τίνα τὸ Ἠλέκτρα λέγεις; ΧΡ. Ἠλέκτρα μὲν ἐκένω
 τὸ πᾶν, τὸ Ἀγαμέμνωνος, ἢ τὰ αὐτῷ οἶδε τι ἅμα, καὶ ἐκ
 οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ ὁ Ορέστου ἐπὶ ἀγνώτος, οἶδε
 μὲν Ορέστην ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς. ἐπὶ δὲ ἔτος Ορέστης, ἀγ-
 νοῖ. ἢ δὲ αὐτὸν ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πᾶν θανμασιὸν ἀκρί-
 σι λόγον. ἀπόκριναι γὰρ μοι, τὸ πατέρα οἶδα τὸ σε-
 αὐτῷ; ΑΓΟ. καί. ΧΡΥ. τί εἴ, ἢν σοι παραστήσας

¹ ἢν πως κροκόδειλος] Vid. p. 16. n. 4.

² Τὸν θειζόντα] Hæc sunt sophismatum nomina; quorum primum Metens Ratio dicitur a speciali metendi Exemplo, quod in hoc Sophismate usurpatur. Illa apud Ammonium sic deducitur. Si messurus es, non, fortasse metes, fortasse non metes, sed metes omnino; ac pari modo, si non es messurus, non, fortasse metes, fortasse non metes, sed prorsus non metes: atqui ut vel metas vel non metas, ex necessitate eventurum est. Quare ipsum fortasse perit tollimur, cum neque in metendi, neque in non metendi suppositione locum obtineant. Vid. Gassend. in lib. x. Diogen. Laertii.

ἥνὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τῷτοι οἶδα; τί Φή-
 σης; ΑΓΟ. δηλαδὴ ἀγνοεῖν. ΧΡΥ. ἀλλὰ μὲν αὐ-
 τὸς ἔπος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σὸς· ὥστε εἰ τῷτον ἀγνοεῖς, δη-
 λὰς εἰ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. ἔμην.
 ἀλλ' ἀπαχάλψας αὐτὸν, εἴσομαι ἢ ἀλήθειαι. ὅμως
 δ' ἐν τί σοι τὴ σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς
 τὸ ἀκρότατον τὴ δρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥ. πρὶ τὰ
 πρῶτα καὶ φύσιν καταγενήσομαι· λέγω ἢ πλῆτον,
 ὑγίαια, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρῶτον δὲ ἀνάγκη πολλὰ
 ποροποιῆσαι, λεπτογραφοῖς βιβλίοις παραθήσοινα ἢ ὅτιν,
 καὶ ὁλόγια σμυναγέροισι, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενοι,
 καὶ ἀλόπων ῥημάτων καὶ τὸ κεφάλαιον, καὶ θέμις γενέσθαι
 σοφόν, ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς ἢ ἐλλεβόρη πίης. ΑΓΟ.
 γιναιῖα σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ Γρί-
 φωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον, (καὶ γὰρ ταῦδε ὁρῶ σοι
 ποροπόντα) τί Φῶμιν, ἀνδρὸς ἡδὴ πεπωκότος τὸν ἐλ-
 λέβορον, καὶ πελεῖς πρὸς δρετῆν; ΧΡΥ. ναί. μόνον ἐν
 τὸ δανείζειν ὁρέπει ἀν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐ-
 τῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ καὶ λογίζεσθαι τοὺς
 τόκους πλησίον εἶναι δοκεῖ ἢ συλλογίζεσθαι, μόνον ἀν
 εἶη ἢ σπυδαίην χαθάρῳ ἐκεῖνο, καὶ τῷτο· καὶ ἢ μόνον γε
 ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τῷ-
 πων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῷ
 τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί πινες, οἱ δὲ δεύτεροι, χαθάρ-
 ῳ αὐτῶν ἐκείνων σπότηνοι; ὅρα δὲ δῆτα καὶ τὸν συλ-
 λογισμὸν ὅποιά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήφεται,
 καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ μὲν καὶ τὸν πρῶτον λήφει,
 ἄρα καὶ τὸν δεύτερον. ΑΓΟ. οὐκὲν καὶ μαθῶν πέρι
 τὰ αὐτὰ Φῶμιν, ἔς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ

Γρίφωνα] Γρίφον est nomen cuiusdam δανείζον, quem in Gallo memorat Lucianus; hic autem sumitur ἡρωῖς pro δανείζον.
 Leeds.

παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ στυγδαῖος μισθὸν
ἐπὶ τῇ ζῆτι τῇ λήψῃ; ΧΡΥ. μαθάνεις. ἢ γὰρ ἐ-
μαυλῶ εἵνεκα λαμβάω, ἢ ἡ διδόντος αὐτῷ χάριν ἐπεὶ
γὰρ ὅστις ὁ μὴ τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περικυκλῶς, ἐμω-
τὸν μὴ ἀσκήσῃ εἶναι περικυκλῶν, τὸ δὲ μαθητὴν ἐκ-
χύτῃ. ΑΓΟ. καὶ μὲν τὴν ἀντίον ἐφης, τὸν νέον μὴ
εἶναι περικυκλῶν, σὲ δὲ, τὸν μόνον πλῆσιον, ἐκχύτῃ.
ΧΡΥ. σκόπῃς ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτο-
ξεύσω ἡ ἀναποδείκτω συλλογισμῷ. ΑΓΟ. καὶ τί
δεινὸν ἄπὸ τῷ βέλῃ; ΧΡΥ. ἀπορία, καὶ σιωπὴ καὶ
ἀσφραφῆται τῷ ἀφύρῳ. ὁ δὲ μέγιστος, ἢ ἐθέλω,
τάχα σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. πῶς λίθον; οὐ
γὰρ ἡ Περσὺς, ὦ βέλῃ, εἰναι μοι δοκεῖς. ΧΡΥ.
ὡδὲ πως. ὁ λίθος σῶμά ἐστι; ΑΓΟ. ναί. ΧΡΥ. τί δὲ,
τὸ ζῶν οὐ σῶμα; ΑΓΟ. ναί. ΧΡΥ. σὺ δὲ
ζῶν; ΑΓΟ. οἶχα γουῶ. ΧΡΥ. λίθος ἄρα εἶ, σῶμα
ὢν. ΑΓΟ. μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ
Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον. ΧΡΥ. οὐ
χαλεπὸν, ἀλλ' ἐμπαλιν ἴδι ἄνθρωπος. εἰπέ γάρ μοι,
πᾶν σῶμα ζῶν; ΑΓΟ. οὐ. ΧΡΥ. τί δὲ, λίθος;

1 *Αναποδείκτω συλλογισμῷ*] Hanc vocem ἀναποδείκτω male intellexisse videtur Leeds, reddit enim, qui nihil docere aut demonstrare potest, sed qui implicat magis, inferendo animo ἀπορίαν, ὅτι lingua σιωπῆν apud Stoicos autem ἀναποδείκτω συλλογισμῷ significat perfectum Syllogismum, qui amplius ratione concludi non potest. Diogenes enim Laertius in vitā Zenonis — Καὶ δυνατοὶ δ' εἰσι λόγοι εἰ ἀδύνατοι, εἰ ἀναγκαῖοι καὶ οὐκ ἀναγκαῖοι εἰσι δὲ καὶ ἀναποδείκτοι πῃ, τῷ μὴ χρῆσθαι ἀποδείξεως, quod demonstratione non egeant.

2 *Περσὺς*] Jovis & Danaes Filius, qui Atlanterum Mauritaniae regem, cum hospitio eum excipere non dignaretur, ostenso Medusae capite, in Montem vertit. Vid. Ov. Met. lib. 4. v. 654.

— at quoniam parvi tibi gloria nostra est,
Accipe munus, ait, levāque a parte Medusa
Ipse retroversus squallentia prodidit ora.
Quantus erat, Mons factus Atlas —

ζῶν;

ζῶον; ΑΓΟ. οὐ. ΧΡΥ. σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. ναί.
 ΧΡΥ. σῶμα δὲ ὦν ζῶον εἶ; ΑΓΟ. ναί. ΧΡΥ. ἔκ
 ἄρα λίθος εἶ, ζῶον γε ὦν. ΑΓΟ. εὖ γε ἐποίησας ὥς
 ἦδη με ¹ τὰ σκέλη καθάπερ τῇ Νιόβης ἀπεψύχτο,
 καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαι γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτῆς
 χαλαβαλῶ; ΕΡ. μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. λάμβανε. ΕΡ.
 μόνον δ' αὐτὸν ἐώησαι; ΑΓΟ. μὰ Δί, ἀλλ' ἔτοι
 πάντες, οὓς ὄρας. ΕΡ. πολλοί γε, καὶ τῆς ὥμης καρ-
 τεροί, καὶ τῷ θερίζοντος λόγῳ ἄξιοι. Ζ. μὴ ἀγρίαιδε
 ἄλλον κάλει. ΕΡ. ² τὸν Περιπατητικόν πε Φημί, τῷ
 χαλόν, τὸν πλῆσιον. ἄγε δὴ, ὠήσασθε τὸν συνετώ-
 τατον, τῷ πάντῃ ὅλως ὀπιζάμενον. ΑΓΟ. ποῖος δέ
 τις ἐστὶ; ΕΡ. μέτριος, ὀπτικὸς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ τὸ
 ἢ μέγιστον, διπλῆς. ΑΓΟ. πῶς λέγεις; ΕΡ. ἄλλος
 μὲν ὁ ἐκτοσθεν Φαινόμενος, ἄλλος ὃ ὁ ἐντοσθεν εἶναι
 δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, ³ τῷ μὲν, ἐσωτε-
 ρικόν, τῷ δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν. ΑΓΟ. τί δὲ γινώσκ-
 ει μάλιστα; ΕΡ. τεῖα εἶναι τὰ ἀγαθὰ, εἰ ψυχῇ,
 εἰ σώματι, εἰ τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. ἀνθρώπινα φρονεῖ
 πόσου δὲ ὅτι; ΕΡ. εἴκοσι μνᾶν. ΑΓΟ. πολὺ λέγεις.
 ΕΡ. Οὐκ ὦ μαχάριε καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν π δεγνύειν
 δοκεῖ ὥστε ⁴ Οὐκ αἰ Φθάνοις ὠνέμενος ἐπὶ δὲ εἴσῃ

αὐτῆς *Vid Aristoph. Plautum*
Uag. 485, 874.

¹ Τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης &c.] De Niobe in saxum versa
 leg. Ov. Met. lib. 6. Fab. 17.

² Τὸν Περιπατητικόν.] Aristotelem intelligit huiusce sectæ prin-
 cipem.

³ Τὸν μὲν ἐσωτερικόν &c.] Hæc non ad ipsum Aristotelem re-
 ferenda sunt, sed ad scripta, quorum alia dicuntur ἐσωτερικά, alia
 ἐξωτερικά. Vid. Clem. Alexan. lib. 5. Στραμ. ἐσωτερικά autem
 eadem erant ac ἀκροῦται; ἐξωτερικά eadem ac ἀλγελογικά. de qui-
 bus fusius videre est apud Gell. lib. xx. c. v. & Ammonium in
 Categ. Aristotelis.

⁴ Οὐκ αἰ Φθάνοις ὠνέμενος.] Φθάνω in Optativo, οὐκ αἰ præce-
 dente, significat aliquando planè id futurum, quod participio sig-
 nificatur

αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ ἵππον μὲν ὁ κῶνωψ
 βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθ' ἡ θάλασσα
 ὑπὸ τοῦ ἡλίου χαλαράμπεται, καὶ ὁ ποῖά πε
 ἔστιν ἡ ψυχὴ τῆς ὀφρέων. ΑΓΟ. Ηράκλεις τῆς
 ἀκρεβολογίας. ΕΡ. τί δέ, εἰ ἀκύνσις ἄλλα πολλὰ
 τύπων ὀξυδερκέστερα, γοῆς τε πέρι, καὶ γενέσεως, καὶ
 ὅτι ταῖς μήτραις τῆς ἐμ-ρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἀνθρω-
 πὸς μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ ὁ γελαστικόν, οὐδὲ τεκτα-
 νόμῳ, ἔδδ' ἐπλωϊζόμενον; ΑΓΟ. πάνσεμνα Φῆς, καὶ
 ὀνησιφόρα τὰ μαθηματά· ὥστε ὠνῆμα αὐτὸν εἰκοσι.
 ΕΡ. εἰεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν χαλαλέλειπαι; ὁ Σκεπτι-
 κὸς ὅτος· σὺ δὲ ὁ Πυρρίας πρῶτον, καὶ ἀποκρυπτε
 καὶ τὰχος. ἦδ' ἡ μὲν ὑπερρέουσιν οἱ πολλοί, καὶ ὁ ὀλί-
 γοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τῆτον ὠνεῖται;
 ΑΓΟ. ἔγωγε. ἀλλ' οὐκ ὠρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί
 ἐπίστασαι; Φιλόσοφος. ἔδδ' ἐν. ΑΓΟ. πᾶς τῆτ' ἐφησι-
 θα; ΦΙ. ὅτι ἔδδ' ὅλως εἰναι μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. οὐδὲ
 ἡμεῖς ἀρὰ ἐσμὲν πνεις; ΦΙ. ἔδδ' τῆτον οἶδα. ΑΓΟ.
 ἔδδ' ὅτι σύ τις ὦν τυγχάνεις; ΦΙ. πολὺ μᾶλλον ἐπὶ
 τῆτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. ὦ ὅτι Σπείας. τί δαί σοι τὰ

nificatur; idque affirmando, licet constructio sit negativa; ut *οὐκ*
ἐν φθάνει τὴν κακουργίαν τίσιν ἀποπίνων, *nunquam* effugiet *paenam* sceleris
suo debitam; οὐκ ἂν φθάνει δάπνησκων, *mortem* *nunquam* effugiet.
 Vid. Vigerum.

1 Πόσον μὲν ὁ κῶνωψ ἔχει.] De hisce & sequentibus scripsit Aristoteles.

2 Ο Πυρρίας] Lucianus illum intelligere videtur, qui apud Dio-
 genem Laertium dicitur Πυρρίαν, unde ortum habuit secta, Pyrrhō-
 nī ab eo denominata. — quin &, teste Laertio, Σκεπτικοὶ
 dicebantur, quia semper σκέπτονται, hoc est, rem considerant, nec
nunquam decernunt: Απορητικοί, quia semper ἀπορῶσιν, hoc est, du-
 bitant: Ζητητικοί, quia semper ζητοῦσι, quarunt, nec reperiunt:
 Ερεκτικοί, quia longæ inquisitionis non alius eventus, quam ἐρεχθῆναι,
 hoc est iudicii suspensio, sive assentionis retentio. Vid. Voss. de
 Phil. Sect. cap. xxi. & A. Gell. lib. xi. c. v.

ἐαθῆμα

εἶδμα ταυτὶ βλέτα; ΦΙ. ζυγοπαῖον ἐν αὐτοῖς
 τῆς λόγους, καὶ ὡς τὸ ἴσον ἀπευθύνω· καὶ ἐπειδὴν
 ἀκριβὲς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ
 τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. τὴν ἄλλων δὲ, τί ἂν πράττοις
 ἐμμελῶς; ΦΙ. τὰ πάντα, πλὴν δεσπότην μετὰ δι-
 ῶκειν. ΑΓΟ. τί δαὶ τούτῳ σοὶ ἀδυνάτον; ΦΙ. ὅτι, ὡ
 ἴσθαι, καὶ χαλαραμβάνω. ΑΓΟ. εἰκότως. βραδὺς γάρ,
 καὶ ἰσχυρὸς πῶς εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοὶ τὸ τέλος τῆς
 ἐπιστάσεως; ΦΙ. ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν, μήτε
 ὁρᾶν. ΑΓΟ. ἐκκοῦ καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι
 λέγεις. ΦΙ. καὶ ἀκρετὸς γε προσέειπεν, καὶ ἀναίσθητος·
 καὶ ὅλως, τῷ σκόληκος ὑδὲν ἀφαιρῶν. ΑΓΟ. ὦνιός
 εἰ ἀφαιρᾷ ταῦτα. πόσον τούτων ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡ.
 μῶν Ἀθηναίων. ΑΓΟ. λάμβανε. τί Φίς ἢ οὗτος, ἐ-
 πειράμιον σε; ΦΙ. ἄδηνον. ΑΓΟ. μηδαμῶς. ἐὼν ἡ-
 μῶν γὰρ, καὶ παρὰ γυμνασίῳ κατέβαλον. ΦΙ. ἐπέχω περὶ
 τούτου, καὶ ἀποσκέπτομαι. ΑΓΟ. καὶ μὴ ἀκολούθει
 μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτιον. ΦΙ. τίς οἶδεν εἰ ἀ-
 ληθῆ ταῦτα Φίς; ΑΓΟ. ὁ κήρυξ, καὶ ἡ μῆναι, καὶ οἱ
 παρόντες. ΦΙ. πάρεισι γὰρ ἡμῶν τινες; ΑΓΟ. ἀλλ' ἐ-
 γώ γε σε ἤδη ἐμβάλλον ἐς τὸν μύλονα, πείσω εἶναι
 δεσπότην κατὰ τὸν χεῖρον λόγον. ΦΙ. ἐπέχω περὶ
 τούτου. ΑΓΟ. μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμιον. ΕΡ.
 σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ περὶ
 μύλου. ὑμᾶς δ' ἐς αὐτοὺς ὡς ἀποκαλύπτω· ἀποκηρύξω
 γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαυαύστους, καὶ ἀρεταίους βίους
 μέλλομεν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΜΙΚΥΛΛΟΣ ἢ ΑΛΕΚ-
ΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ.

ΑΛΛΑ σε, ὦ κάκιτε Αλεκτρυὸν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς
ἔπιτρίψει, Φθονερόν ἔγω, καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με
πλετύντα, καὶ ἠδίστω Ονειρώ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν
βιδαίμονίαν βιδαίμονίντα, ἀλάτορόν τι καὶ γεγῆτος ἀνα-
βόησας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γῆν ἢ πολὺ σὺ
μαρωδέραν πενίαν ἀμφύροισι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκ-
μαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ πολλῇ ἐπὶ ἔσῃ, καὶ τῷ κρύφῃ,
μηδέπω με τὸ ὀρθρινόν, ὥσπερ εἶωθεν, ἀποκναίοντι,
(γινώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι παρσελαυνήσης
ἡμέρας) ἔδιδωκε μέσαι νύκτες εἶπιν. ὁ δὲ αὐπτος ἔστος,
ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκείνο κώδιον Φυλάτῃαν, ἀφ'
ἐσπέρας βύθους ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων γε
ἀμυνόμεναι γὰρ βύθους σε, ἢ μόνον ἡμέρα γένηται, συν-
τρέψων τῇ βακίῃ· νῦν γὰρ μοι πρᾶγμα τὰ πα-
ρέξεις, ἀναπνδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μικυλλε
δέσποτα, ὥμειν τι χρεῖσθαι σοι, Φθάνων τῆς νυχλὸς
ὅππῃ δυνάμην, ὡς ἔχῃς ὀρθρινόμοδος διανύειν τὰ πολλὰ
ἔργων. ἢ γῆν, πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον, μίαν κρηπίδα ἐρ-
γᾶσαι, προοδὲς ἔσῃ τῷ πρὸς τὰ ἀλφειὰ πεπονηκώς εἰ
δέ σοι χαθεύδειν ἡδίστον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀ-
φωνότερος ἔσομαι ἢ ἰχθύων. Σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὅτι

τὸ χρυσοῦν ἐκείνο κώδιον] Nota est fabula de aureo vellere a Phryxo, postquam aries, cujus erat, in Colchida eum portasset, ilici in luco Martis appenso, & a vigilantissimo dracone servato, quem, antequam vellus illud abriperet potuit, interfecit Jason. Vid. Diod. Sic. lib. 4. Ov. Met. lib. 6. Apoll. lib. 1. Leeds.

πλευτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμνος. ΜΙΚ. ¹ ὦ Ζεῦ πε-
 ράσπιν, καὶ Ηρακλῆς ² ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τῷτό
 ἐστίν; ἀνθρωπίνως ἀλάλησεν ὁ ἀλεκτρύων. ΑΛΕΚ.
 εἴτα σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιούτον, εἰ ὁμόφωνον
 ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. πῶς γὰρ ἐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέ-
 πες, ὦ Θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. σύ μοι
 δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδυτος εἶναι, μηδὲ
 ἀνεγνώσκοντα τὰ Ομήρου ποιήματα, ἐν οἷς ὁ ὕψις Ἀχιλ-
 λέως ἴππος ὁ ³ Ζάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ
 χριμετίζον, ἔσηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀφ' ἑλγος-
 μνος, ἔπη ὅλα ῥαφιδῶν, ὅχ' ὥσθ' ἐγὼ νῦν, ἀνθ'
 τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντθίετο ἐκῆυος, καὶ τὰ
 μέλλοντα προεθέσπιζε· καὶ ἐδέν π' ὠξυδόξον ἐδόκη
 ποιῆν, ἐδὲ ὁ ἀκῶν ἐπεκαλεῖτο, ὥσθ' σὺ, ἢ ἀλεξί-
 κακον, ἀποβόπαιον ἡγύμνος τὸ ἄκυσμα. Καίτοι τί
 ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τῆς ⁴ Ἀργῆς πρόπις ἐλάλησεν,
 ὥσθ' ποιεῖ ἡ Φηγῆς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντθίε-
 το, ἢ ⁵ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκῶ-

1 Ὡ Ζεῦ περάσπιν] Εἰώθασιν οἱ Ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὴν Δίαν
 καλεῖν οἷον διζόμενοι ξένοι, ἐκαλεῖν Δία Ξένιον οὕτω καὶ ἐπὶ πᾶσι καλεῖ
 τὴν Δίαν περάσπιν, τὴν ἀποδιόχοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει, τὸ ἀνθρωπίνῃ
 φωνῇ τὸ ἀλεκτρύωνα χρίσασθαι. Schol.

2 Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιόχων τὰ κακά. ἀλεξίκακε δὲ ὁ Ηρακλῆς, ὡς
 πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ὑπερῆμος. Schol.

3 Ζάνθος] Vid. Hom. Il. τ'. v. 403.

4 Ἀργῆς] Argo dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum
 54 Heroibus Theffalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus au-
 reum, dicta ab ejusdem nominis artifice; alii ab ἄργον, quod est
 velox. Facta est ex arboribus Dodonæ, Sylvæ Epiri Jovi sacræ,
 quibus olim oracula reddebantur. Unde poetæ finxerunt hanc
 navem fuisse vocalem. Apoll. lib. 4. Argo. Cognatus.

5 Εἰ βύρσας ὄψιν.] Ad Homeri locum respicit, Od. μ'. v. 394.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον
 Εἴποι μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀϊλοῖς ἰμνιεύοντι,
 Ὀπλιὰς τι καὶ ὄμμι βόων δ' ὡς γίνετο φωνή.

μῦθα, ἡμίονα καὶ ἰφθά, πεπεκαμένους τοῖς ὀφθαλμοῖς;
 ἔγω δέ, Ἑρμῆϊ¹ παρέρους ὢν, λαλίστα τε καὶ λογιστά-
 τε Θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμιλῶντος ὑμῶν, καὶ
 στυγερῶς, ἐχλευπῶς ἐμελλον ἐκμαθῆσθαι καὶ ἀν-
 θρωπίνῃ φανῆν. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσει ὑπάρχού μοι, ἢ καὶ
 αὐτὸν ὀκνήσαιμὲ σοι καὶ ἀληθεύσαν αἰτίαν εἰπεῖν καὶ πρὸς
 ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔπα λαλεῖν.
 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά² ὅτιν Ἀλεκτρυὼν ἔπα
 πρὸς ἐμὲ ἀφ' ἀλογόμῃ; εἰπέ δ' ὅτιν πρὸς ἔμῃ Ἑρμῆϊ
 ὡς βέλπε, ὅ, π καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἶπον ὡς ἔ-
 σπασσῆσμαι, καὶ πρὸς ἑδῶκα ἔρω, τί σε χρὴ διδέναι;
 τίς γάρ ἐμὲ περυσία μοι, εἴ περ διηροίμην ὡς Ἀλεκ-
 τρυόνος, αὐτὰ ἐπὶ νότος ἀκιννάως; ΑΛΕΚ. ἄχθε τόνιν
 πρὸς ἀδελφότητά σοι λόγον οὐ οἶδ' ὅτι λέγω, ὡ Μί-
 κυλλε; ὅτις γάρ οὐ καὶ σοι Ἀλεκτρυὼν Φαινόμενος,
² καὶ πρὸ πολλῶ ἀνθρώπος ἦν. ΜΙΚ. ἡκούσα π καὶ
 πάλιν τοῖσιν αἰετῶν πρὸς ὑμῶν, ὡς Ἀλεκτρυὼν πε-
 νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἀρει, καὶ συμπίνει τῷ
 Θεῷ, καὶ συκωμάζοι, καὶ κοινωνοῖ καὶ ἐρωπικῶν ὁπότε
 γὰρ ἀπὸς πρὸς τῷ Ἀφροδίτῃ μοιχθῶν ὁ Ἄρης,
 ἐπ' ἀγέῃ καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδή πρὸς μάλιστα
 τὸν Ἥλιον ὑπεωρεῖτο, μὴ καπνὸν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἡ-
 φαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰὲ τὸν νεα-
 νίσκον, μινύσσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος, εἴτα ποτε
 καὶ κοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ πρὸς τὸν
 Φρυγῶν ἄκοντα τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα, ἐπιγῆναι τῇ
 Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἀρει ἀφρόντῃ ἀναπαυομένῃ, ἀφ' ὅ-
 το περὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα μινύσσει ἄν, εἴ τις ἐπίσι, καὶ

Ε. μινύσσειν.

¹ Παρέρους ὢν.] Gallus Mercurio dicitur esse assessor, quia in imaginibus Mercurii, quæ apud veteres sunt, Gallus ad pedes solet assidere. Vid. Chartar. de imag. Debrum. p. 201. Leeds.

² Οὐ φθ' πολλοῦ φθ.] Vid. Nat. Com. lib. II.

ἔτω τὸν Ἡφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα, συλλαβεῖν αὐτὸς, ~~π~~θεβαλόντα, καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμνημένον ἐπ' αὐτῆς ἀφέντα δέ, ~~ἐπ~~ ~~ἀφέντα~~ τὸν Ἀρίων ἀνακτῆσαι καὶ ὁ Ἀλεκτρυόνης, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν τὸ ὄρεον αὐτοῖς ὄπλον, ὡς ἀντὶ ὅ κρᾶντος τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. **Δ**ιὰ τῆτο ὑμᾶς ἀπολογυμένους τῷ Ἀρει, ὅτ' ἐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθῆσαι ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, ~~π~~ πολλῷ βοᾷν, ἐπισημανομένης τὴν ἀνατολὴν αὐτῆς. **ΑΛΕΚ.** Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖον τι ἐγένετο καὶ πάνυ ἐναγχος εἰς Ἀλεκτρυόνα σοι μετὰβέβηκα. **ΜΙΚ.** πῶς; εἰέλω γὰρ τῆτο μάλιστα εἶδέναι. **ΑΛΕΚ.** οἶδα ἄρα ὅτι Πυθαγόραν Μησαρχίδην Σάμιον; **ΜΙΚ.** τὸν σοφίστην λέγεις; ὅτι ἀλαζόνα; ὅς οὐκ οἰομένης μήτε κρεῖν γυῖον, μήτε κυάμεος ἐοικέναι, ἢ ἡδίστον ἐμοὶ γυῖον ὄφον ἐκβάλλειν ἀποφαίνων, ἐπὶ δὲ καὶ πεῖθων τὴν ἀνθρώπου ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. **ΑΛΕΚ.** ἰδοὶ δὴ καὶ κακῆον, ὡς ~~π~~ Πυθαγόρας, Εὐφορβος γένοιτο. **ΜΙΚ.** γόητα, Φασὶ, καὶ περὶ τὸν ἄνθρωπον, ὦ Ἀλεκτρυών. **ΑΛΕΚ.** ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας ὥστε παῦς, ὦ ἀγαθέ, λοιδορῶμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδώς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. **ΜΙΚ.** τῆτ' αὖ μακρὰ ἐκέλευς περὶ παδέσθαι, Ἀλεκτρυών Φιλόσοφος. Εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Μησαρχε παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἢ ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταυαγρῆος ἀναπέφνηας; ἢ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, ἐδὲ πάνυ

1 Ἠδίστον ἐμοὶ γυῖον ὄφον ἐκβάλλειν ἀποφαίνων] Inter ἐκβάλλειν & ἀποφαίνων in plerisque Codicibus inseritur ἀπονοι, sed in editione Florentina teste Jensonio deest.

2 Ἀντὶ Σαμίου Ταυαγρῆος] Σάμιος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας. Τῶν ταυαγρῶν δὲ πάλαι Βουωτίαις, ὅθεν ὁ Μίκυλλος ἦν. Schol.

πιτεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρηκέσθαι δοκῶ
πάνυ ἀλλότρια ὥς σοὶ τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. τὰ
ποῖα; ΜΙΚ. ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κραυλικός· ὃ καὶ
σιωπᾶν εἰς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήναι· ἔπειτα δὲ,
καὶ παρτελῶς παρώνομον· ἐγὰρ ἔχον ὃ, πρὸς τῷ
βάλοιμι, κυάμους χθές, ὡς οἶδα, ἔχον ἦκον, καὶ σὺ
ἔδεν μελλήσας, ἀνέλεξας αὐτῆς. ὥστε καὶ ἐψεύδαί σοι
ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομη-
κέσθαι, καὶ τὸ ἴσον ἡσθηκέσθαι κυάμους φαγόντα, ὡς αὖ
εἰ τινὶ κεφαλῇ τῷ πατρὸς ἐδιδόκει. ΑΛΕΚ. οὐ
γὰρ οἶδα, ὦ Μικυλλέ, ἥτις αἰτία τούτων, ἔδεν τὰ
πρὸς πόρεα ἐχέτω βίω. ἐγὼ δὲ, τότε μὲν, ὅτε καὶ ἡδίων
τῷ κυάμῳ· ἐφιλοσόφην γὰρ νῦν δὲ φάριμι αὖ·
ὀρηθικὴ γὰρ, καὶ ὅτε ἀπὸρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ'
εἰ σοὶ φίλον, ἄκουε, πῶς ἐκ Πυθαγόρου τῷτο νῦν εἰμι,
καὶ ὡς ὅσοις πρῶτον ἐβιότθυσαι βίοις, καὶ ἅπανα τῷ με-
ταβολῇ ἀπολέσθαι ἐκάστης. ΜΙΚ. λέγεις αὖ ὡς
ἔμοιγε ὑπερήδιστον αὖ τὸ ἄκουσμα γένοιτο· ὥστε εἰ τις
αἴρεσιν πρὸς θεῶν, πότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τὰ
ποιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν παιθυδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον
αὐθις ὄραν τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, ὅτε οἶδα ὁπότερον
αὖ ἐλοίμην, οὕτως ἀδελφὰ ἡγέμεναι τὰ σὰ τοῖς ἡδί-
στοις Φανέϊσι· καὶ ὡς ἴση τιμὴ ὑμᾶς ἄλλω, σέ τι, καὶ
τὸ πολυτίμητον οὐκ ἔστιν. ΑΛΕΚ. ἐπὶ γὰρ σὺ ἀνα-
πεμπάξῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὶ ὁ Φανείς σοι ἦν, καὶ
τίνα ἰνδαλμαῖα μάταια ἀφαισφάτεις, κενύων, καὶ ὡς
ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνῶς τινα θύδαιμονίαν τῇ
μνήμῃ μετὰδιδῶκεν; ΜΙΚ. ἀλλ' ἐδ' ἐπιλήσομαι πολίε,
ὦ Αλεκίρυον, ἢ εὖ ἴδῃ, τῷ ὅφρα ἐκείνης· ἔτι μοι

1 Εὖ ἴδῃ.] Ad verbum bene scito, sed utique, profecto, mihi credē,
ferē semper reddendum est. Vid. Viger.

πολὺ τὸ μέλι οὗ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος χαλαρῶν
 ἄλλο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῷ, εἰς
 ὕπνῳ αὐτοῦ χαλασπόμενα. οἷον ἐν οὗ τοῖς ὡς τὰ
 πλεῖστα ἐργάζετο φρεσὶ μέναι, τοιοῦτον γάρ γαλον παρείχε-
 τό μοι τὰ ὄραμα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινὸν πη-
 φῆς τὸν ἔρωτα τῷ εὐπνίῳ, εἴγε πῆνός ὢν, ὡς Φασι,
 καὶ ὅρον ἔχον τῆς πῆσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμ-
 μένα ἡδὴ πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωρόσι τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς, μελιχρὸς ἔστω, καὶ ἐπαργῆς Φαινόμενος. Εθέλω
 γὰρ ἀκῆσθαι οἷός τις ἐστὶν ἔστω σοι τριπόδηλος ὢν. ΜΙΚ.
 ἔτοιμος λέγειν ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνησθαι καὶ διεξιέναι π-
 ρὲς αὐτῷ. σὺ δὲ πῆναι, ὦ Πυθαγόρα, διηγῆσθαι τὰ
 πρὲς τῷ ἱμαίεσθαι; ΑΛΕΚ. ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μί-
 κυλλε, παύσῃ ὀνειρώτῃ, καὶ ἀπεψῆσθαι ἀπὸ τῷ βλε-
 φάρων τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ, ὡς περὶ εἰπέ, ὡς μάθω
 εἴτε ἀπὸ τῷ ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε ἀπὸ τῷ
 κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πέλομενος. ΜΙΚ. οὐδὲ δι-
 ἑτέρας τέτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. καὶ μὲν ὁ-
 μῆρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ. ἔα χαίρειν
 τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητῶν, ἡδὲν εἰδόμενα ὀνείρων πέρι.
 οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι ἀπὸ τῷ τοιῶτων ἐκφοιτῶσιν,
 οἷος ἐκείνῳ ἑώρα, ἡδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς
 ὢν ἐμοὶ δὲ ἀπὸ χρυσῶν πινῶν πυλῶν ὁ ἡδίστος ἀφίκετο,
 χρυσῶς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάντα ἀντιβέβλημένος, καὶ

1 Τοῦ εὐπνίου, εἴγε πῆνός ὢν.] Ὑποσείλῃ, ut etiam μελιχρὸς
 ἔστω. neque dixeris hæc referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim.
 Planè quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsâ magis quam
 dictione cogitantis παρρησια. Marcilius.

2 Εἴτε ἀπὸ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν ἔστω.] Λέγει Ὁμηρος ἀπὸ τῶν ἐ-
 λεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψυδῆς ὀνείρους ἡχῶν, ἀπὸ δὲ τῶν κερατίνων
 τοὺς ἀληθεῖς. Schol. Vid. Od. τ'. v. 562. & Virg. Æn. 6. v. 893.
 Sunt gemina Somni porta, &c.

πολὺ ἐπαρόμῳ χρυσίον. ΑΛΕΚ. παῦε, ¹ ὦ Μίδα βέλπτε, χρυσολογῶν ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ ² ἐκείνου σοι θίχῃς τὸ εὐπνιον· καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίῳ κεκομίσθαι μοι δοκεῖς. ΜΙΚ. πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ, πῶς οἶε χαλόν; οἶα τιμὴ αὐγίῳ ἀπαγράπῳ; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γὰρ με, εἴ ποτε οἶδα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἶπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, θύποιων, εἰ δὲ χεῖρ βίθους τῆ χαλλίστου τῶ ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. μὴν ἐκείνο ζητεῖς, ³ ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὃ ἢ χρυσὸς αἰθόρῳ πῦρ ἅτε ἀφ' ἑσπέρας νυκτὶ, μέγανος ἔξοχα πλῆτος; ΜΙΚ. νῆ Διὰ, αὐτὸ τῆτο. ὥσπερ γὰρ τῆμιεν εὐπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἔτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὥς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκῃσον ὦ σοφώτατε Αλεκτρυῶν· ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθές, οἶδα· ⁴ Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλῆσιος εὐτυχῶν εἰς ἀγροῦ, λησάμενον ἤκειν ἐκέλευε τῷ ὄραν ἐπὶ τὸ δειπνῶν. ΑΛΕΚ. οἶδα πάντῃ τῆτο, πενάσας παρ' ὀλίῳ τῇ ἡμέρᾳ, ἄχει μοι, βαθείας ἤδη ἐσπέρας, ἥκειν ὑποερεγγυμένος, τῆς πέντε ἐκείνης κυάμης κομίζων, ἢ πάντῃ δαφιλῆς τὸ δειπνῶν Αλεκτρυῶν, ἀθλητῇ ποτε γινομένῳ, καὶ Ολύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανήλθον, ἐκάθιστον βίθους, τῆς κυάμης σοι ὡς βαλὼν· εἴ μοι ⁵ χεῖρ τῇ Ομη-

1 ὦ Μίδα] Λέγεται ὁ Μίδας πάντῃ ἀνὴρ φιλόχρυσος, ὅτι ἤθελε πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἂν ἀψήγῃ, χρυσοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τέττοιο κριταίου, ἐν αὐτῇ γὰρ ἡ τροφή, ἥς ἤπιτο, χρυσὴ ἐγένετο. Schol.

2 Ἀεὶ ποτε μὲν ὕδωρ εἶπε.] Vid. Pind. Od. 1.

3 Εὐκράτης] Οὗτος παρ' Ἀθηναίους ἦν πλῆσιος. Schol.

4 Κατὰ τοὺς Ομηροὺς εἶπε.] Vid. Il. β'. v. 57.

Ὅτις μοι εὐπνιον ἤλθεν Ονειρῶν

Αεὶροσίην ἀφ' ἑσπέρας

sed interruptente Sermonem Gallo, imperfecta est sententia.

ρον, ἀμβροσίῳ διὰ νύκτα θεῷς πρὸς ὡς ἀληθῶς ὄνειρος
 ὅπτις. ΛΑΕΚ. τὰ πρὸς τῷ Εὐκράτει πρῶτον,
 ὦ Μίκυλλε, διήγισαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ
 τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα· καλὴ γὰρ οὐδὲν αὐτῷ
 σε δειπνῆν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα ἔδειπνε ἐκείνῃ πρῶ-
 τῶν, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα,
 ΜΙΚ. ὦμιμυ ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγέμενος. ἐπεὶ
 δὲ σὺ πρῶτον, καὶ δὴ λέγω· ἔπειτα πρῶτον, ὦ Πυθα-
 γόρα, πρὸς πλεονάζοντι δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ
 βίῳ, τύχῃ πρὸς ἀγαθῇ ἐντυχάνω χθὲς τῷ Εὐκρά-
 τει· καὶ ἐγὼ μὲν πρῶτον αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσ-
 πότιμω, ἀπὸ πηλαττόμηνω, ὡς μὴ κατακλινάμεν αὐτὸν,
 ἐν πενιχρῇ τῷ τείλει συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μί-
 κυλλε, Φησὶ, θυγατὸς τήμερον ἐπὶ γενέθλια, καὶ
 παρεχάμεσα ἔφίλων μάλα πολλὰς· ἐπεὶ δὲ πρὸς
 Φασιν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα, οὐχ' οἷον τε εἶναι ξυν-
 δειπνῆν μετ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνῃ ἤκε λυσάμενος· ἢ
 μὴ ὅγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι· ὡς νῦν γε ἀμ-
 φίβολός ἐστι. Τῷτο ἀκύσας ἐγὼ, πρῶτον αὐτὸν, ἀ-
 πὴν δὴχόμενος ἅπασιν οἰοῖς ἡπιάλῳ πρὸς, ἢ πλεον-
 εῖπν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιστομένῳ
 ἐκείνῳ, ἔπειτα ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ ἀφ' ὁδοῦ
 ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄλλο λυγρὰ αἰώλια μήκιστον ἐπιθέ-
 μιμυ, συνεχὲς ὅπισκοπῶν ὅποσάπην τὸ ἰσχυρίον εἶναι,
 καὶ πρὸς ἡδὴ λελυγρὰ δέοι. καὶ περὶ πόλε ὁ καιρὸς
 ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχουμαι,
 κοσμίως μάλα ἐχρηματισμένος, ἀντιπρόσας τὸ τείλει-
 νον, ὡς ἐπὶ ἔκαστῳ γένοιτο ἡ ἀναβολή· καὶ χεῖρα.

1 Τὸ ἰσχυρίον] Στοιχεῖον ἐπαυθῆ λέγει τὸν ἔκαστον σκιάν. Schol. —
 Veteres enim ante horologia inventa ad umbram aut solarii aut
 suorum corporum tempus mensurabant; de quo observat Græ-
 vius multis Salmasium disputare in Exercitationibus Plinianis.

λαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλης τε πολλοῦς
 καὶ δὴ κακῶν, φορὰν ὑπὸ τετάρῳ κακομοιμένῳ, ὃ
 με ὑποδειπνῆν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον, καὶ ἐδήλυν
 πονήρως ἔχον· ὑπέστη γὰρ, καὶ ὑπέστη, καὶ σαρ-
 χρέμπειο μύχον π, καὶ δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ὡν ὅλος,
 καὶ διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν· ἐλέγετο
 ὁ Φιλόσοφος π, εἶναι τῷ πρὸς τὰ μείρακια Φλυα-
 ρήντων. ὁ γὰρ πῶγον μάλα τραχὺς ἦν, ἐς ὑπερ-
 βολὴν κρείων· καὶ αἰτιωμένων ὁ Ἀρχεῖος ὁ ἰατρῶν, δι-
 ὅτι ἔτι ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἐπὶ χρή-
 σιμι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μείρα
 νόσοι ἐμποδῶν ἰσθῶν· ἠγύσε· ὁ Εὐκράτης ὑπερ-
 βάλλει πρὸς ἡμῶν. ἔμμεν, εἶποι ἐγώ, ἀλλ' ἐπα-
 νέσειαί σε, ἦν οἶκοι πρὸς σεαυτὰ μᾶλλον ἀποθανεῖν
 ἐθέλοις, ἢ περὶ τῷ συμποσίῳ συναναχρεμάμεν
 τὴν ψυχὴν μὲ τῷ φλέγματι. ἐκεῖνος μὲν ἔν τῷ
 μεγαλοφροσύνης, καὶ περὶ ποιεῖτο ἀνικαέναι ὁ σπῶμ-
 ματος. ἐφίεται δὲ μὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελημέ-
 νος, καὶ ἰδὼν τὴν Θεομόπολιν (τῷτο γὰρ ὁ Φιλόσοφος
 ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ φησιν, ὅτι μὲν ἐπὶ οὐκ αὐ-
 τὸς ἦσαν πρὸς ἡμᾶς· ἐμῶν δ' αἰετὶ σοι ἐγέμετο· καὶ
 ἀπόντι γὰρ ἄπαντα ἐξῆς ἐπέταλλο αὐτῷ· καὶ ἄμα λέ-
 γων, εἰσέει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπεριδιδόμην καὶ τοῖς
 οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν ἔν ἀπέναι παρεσθιαζόμενος· ὁ
 ὁ ὅππρωφίς, καὶ ἐπιπολὺν οἰδοιάσας, ἐπεὶ με πάντι
 σκυθρωπὸν εἶδε, πάειθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 σινδρίπτι μεθ' ἡμῶν. τὸν γὰρ ἐγὼ κελθῆσαι ἐπὶ
 τῇ γυναικωνίπιδι μὲ τῷ μηδὸς ἐπαθῆναι, ὡς σὺ χάραν
 ἔχης· εἰσέειν ἔν' ἑμῷ λυκος χανὼν παρὰ μικρὸν,

[Μάτην λυκῶν· ὅτι.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, ὃ παρ' ἐλ-
 πιδας ἀποτυγχάνει. Schol. aiunt enim lupum praeda inhiantem
 rictu laetè diducto occurrere; quā si frustratur, obambulare inhian-
 tem. Vid. Erasim. Adag.

εἰς ἡμιόμιον, ὅτι ἰδόντες ἐξεληλαμένοι ἔσονται συμποσίῃ
 τὸ παῖδ' ἰδὼν τοῦ Εὐκράτους. καὶ περὶ καὶ χαλκίνεσθαι
 καὶ ἄλλοις ἢ, πρῶτον μὲν ἀρμόνιον ἀνέθεσθαι τὸ Θεσμό-
 πολιν, ὅτι ἀπορρήγνυται καὶ Δία, πέπτε, οἶμα, κα-
 τίς τε θύμα γένοιτο, ὑπὸ καὶ χάρις ἀντιπρὸς αὐτῷ παρ-
 τοθεν, ὡς ἀρμόνιον οὐ τὸ γένημα, καὶ ὅτι παλὺ καρ-
 πῆν διώκον. εἴτα μὲν οὖν ἀνεχόμενος πλησίον καλῶ-
 καθεύδει αὐτῷ, ἐμὲ καὶ χαλκίνεσι φέροντες ὡς ἀματρά-
 πες οἱ εἰρήνη. ταῦτα ἔδωκεν ἰδεσθῆναι, ὃ Πυθαγόρα,
 πολὺν φόν' ἢ καὶ ποικίλον δειπνῶν, ἐπὶ χρυσῷ πολλῷ,
 καὶ ἀργύρῳ καὶ ἐκπύματα ἢ χρυσῷ, καὶ ἀρμόνιον ἀρῶν,
 καὶ μισοῦργον, καὶ γαλιόποισι καὶ ὅλοις, ἡδίστη τις ἢ ἢ
 ἀρμόνιον· πλην ἀλλὰ ἐν με ἐλύπει ὁ μετρίως, ὁ
 Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετῇ τῷ παρὲς με διεξι-
 ῶν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ὁποφάσεις μίαν καὶ ἄφα-
 σον ἀποτελέσθαι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶν, οὐκ ἐστὶν. ἐνίστα-
 δέ, καὶ κέραια ἔφασκεν εἰναί μοι καὶ τοιαῦτα πολλὰ
 οὐδὲν διωκόμενος ἀποφιλῶσθαι σινεῖρ, καὶ ὑπερέμνετο
 ἢ διωκόμενος, οὐκ εἶναι ἀκέραιον τῷ καθαρίζοντων, ἢ
 ἀδόντων. τῷτο μὲν σοι, ὃ Αλεξυῶν, τὸ δειπνῶν.
 ΑΛΕΚ. Οὐχ ἦδ' ἔστιν ὃ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ
 σινεκληρώθης τὰ λήρω ἐκείνῳ γέροντι. * ΜΙΚ. ἄγε
 δὲ καὶ τὸ εὐπνῶν ἄμεινον γὰρ τὸ Εὐκράτῳ αὐτῷ
 ἀπαυδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκω, εἴτα προ-
 καλέσαιδά με, καὶ ἀρμόνιον δέμεν, ἐν αἷς ὁ κληρο-
 νόμος ἢ ἀπάντων ἐγώ, μικρὸν ὅτι γόνος, ἀποθαίνειν
 ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσόν, καὶ
 τὸ ἀργύριον, ἐξαίλειν σκέφαις ποῖ μεγάλας, ἀεὶ αὖ
 καὶ πολὺ ὅτι πρὸς τὰ δ' ἄλλα, τίμ' ἰδοῖται, καὶ
 τραπέζας, καὶ ἐκπύματα καὶ ἀρμόνους, πάντα ἐμὰ,
 ὡς τὸ εἶδος, εἴη. εἴτα ἐξήλαινον ἐπὶ λυγρῷ ζεύγους
 ἐξυπιά-

ξυπιάζων, φείελεπιος ἅπασι τοῖς ὄρωσι, καὶ ἐπίφθα-
 νος. καὶ παρθέτων πολλοί, καὶ παρῖπρωθον, καὶ εἶποντο
 πλείους. ἐγὼ δὲ, ἥ ἐοῖται τιῷ ἐκείνῳ ἔχων, καὶ δακ-
 τυλῖς βαρεῖς, ὅσον ἐκκαίδεχα, ἐξημμένους τῷ δακ-
 τύλων, ἐκέλευον ἐγείασιν πνα λαμπρὰν βύτρεπιδῆσαι
 εἰς ὑποδοχὴν τῇ Φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκός, ἦδη
 παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρπυ συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος
 συνεκροίετο· ἐν τῷ τῷ ὄνταί με, καὶ ἡ Φιλοτησίας παρ-
 πίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκάτῳ τῇ παρόντων, ἦδη ὃ
 πλακῆνις εἰσκομιζομένη, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνε-
 τέραξας μὲ ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέστροφας ἢ τὰς τρα-
 πέδας, καὶ δὲ πλῆτον ἐκείνον ἀφασκεδάσας, ὑπνέ-
 μιον φέρεσθαι παρεσκύβαςας. ἄρα σοὶ ἀλόγως ἀγα-
 νακῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ; ὡς τελείπερον ἂν ἦδὲ
 ὡς ἐπὶ εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γινόμενον. ΑΛΕΚ. οὐ-
 πω Φιλόχρυσος, καὶ Φιλόπλητος, ὦ Μίκυλλε; καὶ
 μόνον τῷτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῆ βί-
 δαιμον εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. ὅτε
 ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τῷτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐ-
 τὸς, ὁπότε Εὐφορέος ἦδα, ἡ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημ-
 μένος τῷ βορρύχων, ἔγω ἐξήεις πολεμήσων τοῖς
 Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον
 ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν. Σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίεις χρυ-
 σῶ ἀφαιδεμένης τῆς πλοκάμης ἔχων, ἀφαικνδυ-
 νθῆεν καὶ μοι δοκεῖ Ὀμηρος ἀφαι τῷτο Χαλκίῳ οἰ-

1 Φιλοτησίας] Φιλοτησίας παρπίνων εἶναι, ἡνίκα τις ἐν ἀρχῇ ἀπὸ τῆς
 δοθείσης αὐτῇ Φιάλης πῶν μέρους, τὸ λοιπὸν παράλλῳ Φίλῳ, καὶ τῇ
 Φιάλῳ χειροστέμνεται, Schol.

2 Χρυσὸν καὶ ἄργυρον] Vid. Hom. Il. p. v. 50. ubi mortem ejus
 describit.

Δέπησεν δὲ πῶν, ἀράδωκε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτόν.

Αἰνεῖται οἱ δύνοντο κόμην, χαλκίῳ ἐν μείῳ.

Πλοκάμη δ', οἱ χρυσῶν τε ἐν ἀργύρῳ ἐσφραγίζοντο.

μοίας εἰπεῖν σε τὰς κόμας, ὅτι χρυσὸν τε, καὶ ἀργύρεον
ἐσφηνκώλο· μακρὰ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ, καὶ ἐρασιμώ-
τεραι ἐφαίνοντο, συλλαπαπλεγμένα τὰ χρυσῶν, καὶ
συλλαπολάμπυσσαι μετ' αὐτῷ. καίτοι ¹ τὰ μὲν σὰ,
ὧ χρυσοκόμης, μέτρια, ² εἰ Πάνθης υἱὸς ὢν, ἐπίμας τὸ
χρυσίον· ὁ δὲ πάντων θεῶν πατρὸς, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρό-
νῳ καὶ Ρέας, ὅποτε ἠγάδη ³ ἢ Ἀργολικῆς ἐκείνης μεί-
ρακος, ἔκ ἔχων εἰς ὃ, πῦρ ἐρασιμώτερον αὐτὸν μεταβάλοι,
ἔδδ' ὅπως ἂν ἀφαιρέσειε ἢ Ἀκροσίου ἢ Φρυγῶν, ἀκέρως
ἤδη περ ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς ἀφ' ὧν τέως συνῆν
τῇ Ἀλκωμωδῇ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τῷ τῷ ἐπὶ λέγει-
μι, ὅσας μὲν χρύσεας παρέχεῃ ὁ χρυσὸς, ὡς δὲ, ⁴ οἷς ἂν
παρῇ, καλὰς τε αὐτὰς καὶ σοφὰς, καὶ ἰσχυρὰς ἀπεργάζεῃ,
τιμὴν καὶ δόξαν συσάπῳν, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων
οἷοιτε περικλέπῃς καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχὺ πύθῃσι;
ἢ γέγονα γυν μοι ἢ ὁμοτεχονοῦσα, ἢ Σίμωνας, καὶ

¹ Τὰ μὲν σὰ ἔχ.] Subauditur πράγματα, ad verbum, *ita facta erant modesta*, i. e. *qua tu fecisti, non alia sunt, quam qua fieri solent*. Leeds.

² Εἰ Πάνθης υἱὸς ὢν ἔχ.] De Pantho non aliud lego, quam quod erat filius Otrei, & Apollinis Sacerdos; neque opinor Lucianum hic eum taxare, quasi ceteris hominibus esset auri avidior; sed noluit videri mirum, si Euphorbus Pantho, i. e. Mortali genitus tanti aestimaret aurum, cum Jovem ipsum ea facere non puduerit. Leeds.

³ Τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρας.] Τῆς Δαναῆς τῇ Ἀκροσίῳ. ὁ δὲ Ἀκροσίῳ βασιλεὺς ὢν τῇ Ἀργεῖ, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γινόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δαναῆς φονεύσει αὐτόν. καὶ διὰ τῆτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν ἐν χαλκῷ. ὁ δὲ Ζεὺς ἐρωθεὶς αὐτῆς, μεταβλήθη εἰς χρυσόν, καὶ ἔφθειρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ δώματος. Schol. Vid. & Hor. Carm. lib. 3. Od. 15.

⁴ Οἷς ἂν παρῇ, καλὰς τε αὐτὰς &c.

—Omnis enim res,
Virtus, Fama, decus, divina Humanaque, pulchris
Divitiis parent; quas qui construxerit, ille
Clarus erit, fortis, justus, sapiens etiam, & rex.
Et quicquid volet —————

Hor. Sat. 3. lib. 2. v. 94.

216 ΜΙΚΥΛΛΟΣ ἢ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ

πολλῷ δειπνήσασθαι παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔτος ἦν
τοῖς ¹ Κροίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλάντος ἐμβαλόν.
ΑΛΕΚ. οἶδα, ἢ σιμῶν, ἢ βραχύν, ὅς τὸ κεραμεύον
πρόβλιον ὑφελόμηνος ἔχειτο ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
τὸ δειπνόν, ὃ μόνον ἡμῶν ὑπῆρχεν· εἶδον γάρ αὐτὸς, ὃ
Μίκυλλε. ΜΙΚ. ἔκῃς ἐκείνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα
² ἐπαμβόσατο θεὸς τοσούτους· ἀλλὰ τί οὐκ ἐμπίστευς,
καὶ ἐδόας τότε, ὃ Αλεξάνδρην, ληϊζομένους ἡμᾶς ὄραν;
ΑΛΕΚ. ἐνόκκυσον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί
δ' ὅτι ὁ Σίμων; ἐφικεῖς γάρ τι παρ' αὐτῷ εἶναι. ΜΙΚ.
ἀνεφίκοις ἢν αὐτῷ πλέστος ἐς ὑπερβολὴν, Δειμύλος
τύτομα· οὗτος ζῶν μὲν εἰς ὅσον ἐδόκε τῷ Σίμωνι
πῶς γὰρ, ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἠπλετο τῆς χρημάτων; ἐπεὶ
δὲ ἀπέθανε πρότερον ³ ἅπαντα ἐκείνα καὶ τῆς νόμους,
Σίμων ὁ παὶ ῥάκις τὰ πινάρ, ὃ τὸ τρύβλιον παρ' ἐ-
λείχων, ἄσμενος, ἐξελαίνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσμινδαφῇ
ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσὰ ἐκ πώ-
μαθα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάν-
των προσκυνέμενος, εἰς ἐπὶ προσβλέπων ἐπὶ ἡμᾶς. ἐναλ-
χος γὰρ ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσβόλῃ, χαῖρει, ἔφην, ὃ Σί-
μων, ὃ δὲ ἀγανακτήσας, ⁴ Εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ,

εἶπε. Καὶ νῦν ὁ

προσβόλῃ

¹ Κροίοις] Festa erant in Saturni honorem, Mense Decembri celebrata, quibus servi cum Dominis ad eandem Mensam discumbabant, in memoriam scilicet aurei illius seculi, quo regnabat Saturnus, quando nemo dominus, sed omnes pares. Leeds. Unde Hor. Sat. 7. lib. 2.

Age libertate Decembri

(Quando ita majores voluerunt) utere

² Εἴτα ἐπαμβόσατο] Nempe αὐτὸν μὴ κεκοφίναι. Leeds.

³ Ἀπαντα ἐκείνα ἔκ.] Nihil est a quo haec verba ἀπαντα ἐκεί-
να pendeant; supple igitur ut perfecta fit sententia, πρὸς Σίμωνα
κατῆλθεν, καὶ νῦν Σίμων δέκ.

⁴ Εἴπατε] Alloquitur, qui secuti sunt eum, clientes & servos; at
in plurali numero, sicut decet virum divitem & superbum, ut scili-
cet pateret, neminem ejus verba audire non esse paratissimum. L.

μὴ χετασμικρύνειν με τένομα· ἔ γάρ Σίμων, ἀλλὰ
Σιμωνίδης ὀνομάζομαι· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρασὺν
αὐτῷ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ Θρύπλε' καὶ πρὸς ταύτας, καὶ
Ἑσφορᾶ, καὶ τὰς μὲν προσέειπε, καὶ ἱλεώς ὅστιν, αἱ δὲ
ἀπειλῶσιν ἀνελεῖν αὐτὰς ἀμελόμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀ-
γαθῶν ὁ χρυσὸς αἶψος, εἴ γε καὶ μελαποιεῖ τῆς ἀμορ-
φοτέρης, καὶ ἐρασμίου ἀπεργάζεται, ἡ ὥσπερ ὁ ποιη-
τικὸς ἐκεῖνος κερδὸς· ἀκύνεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λέ-
γόντων,

Ω χρυσεῖ δεξίωμα χαλλίῳ κτερας. καὶ

Χρυσὸς γάρ ὅστιν, ὅς βροτῶν ἔχει κέρητι.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ Αλεκτρυών; ΑΛΕΚ.
ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ἴμοια τοῖς
πολλοῖς ἐξηπάτησαι· ὡς δὲ πλεονέχων οἱ δ', εὖ ἴσθι,
πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸ βίον βιῆσι. λέγω δέ σοι, καὶ
πένης, καὶ πλῆσιος πολλάκις γινώσκω, καὶ ἄπαντος
βίου πεπειραμένος· μὲν μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴση ἔχαστα.
ΜΙΚ. νῆ Δία, καιρὸς γυνὴν ἡδὴ καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλ-
λάβης, καὶ ἀ σύννοια τῷ βίῳ ἐκάστω. ΑΛΕΚ. ἄκουε,
ποσῶτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ θύδαμονέτερον
βιῶντα ἐωρακέναι. ΜΙΚ. ἐμῷ, ὦ Αλεκτρυών; ἔγωγε
σοὶ γένοιτο· προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαι σοι· ἀλλὰ
εἰπέ· ὅπως Εὐφώρῳ ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν
μετεβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχει τῷ Αλεκτρυόνος· εἰκὸς
γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν, καὶ παθεῖν ὅτι πολυειδέσι τοῖς

1 Ὡς περ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κερδὸς·] Hunc olim Junoni, quo amo-
rem Jovis conciliaret, mutuum dedit Venus. Vid. Hom. II. ξ.
v. 214. ubi Venus

ἀπὸ στήθεσφι ἐλύσατο κερδὸν ἱμάντα,
Ποικίλον· ἐνθάδε οἱ θαλάττωρα πάντα τέτυκτο,
Ἐνθ' ἐν μὲν φιλότης, ἐν δ' ἱμερῶν, ἐν δ' ὀδύς,
Πάρφασις, ἢ τ' ἐκλήψαι νόον πύκα πρὸς φρονέοντων.

βίοις. ΑΛΕΚ. ¹ ὥς μ' ἐξ Απόλλωνος τὸ πρᾶτον ἡ
 ψυχὴ μοι χατὰ πιαμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου
 σῶμα, ² ἢν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελῶσα, μακρὸν ἂν εἴη
 λέγειν, ἄλλως τε, ὅτε ὅσιον ἔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ἔτε σοὶ ἀ-
 κέβητα τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην. ΜΙΚ.

Εγὼ δὲ πρό γε τέττε, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν τῷτο
 μοι ὡς πρὶν εἰπεῖν, εἰ καὶ ποτε ἠλλάγην ὥσπερ σύ.

ΑΛΕΚ. καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς ἦν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰ-
 πεῖν; ἐθέλω γὰρ τῷτο εἰδέναί. ΑΛΕΚ. σὺ; ³ μύρμηξ

Ινδικός, τὴν τὸ χρυσίον ἀνορυθόντων. ΜΙΚ. εἶτα ὅκνην ὁ

κακοδαίμων ὀλίγον τῷτο ψηφμάτων ἤκειν, ἐς τὴν βίον ἐξ

ἐκείνου ὅπισσι πιαμένος; ἀλλὰ καὶ τί μὲν τῷτο ἔσομαι,

εἰπέ. εἰκὸς γὰρ εἰδέναί σε· εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπ' αὐ-

τῶν ἐλπίδων ἔλθοι, φησὶ καὶ ὁμοῖον ἦδη ἀναστὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος, ἐφ' ἧς σὺ ἐσηκας.

ΑΛΕΚ. ὅκνην ἂν μάθοις τῷτο ἐδεμῖα μηχανῇ. πλὴν

ἀλλὰ ἐπεὶ τὸ Εὐφορβος ἐγενόμην, (ἐπ' αὐτοῖς γὰρ ἐπ'

ἐκείνῳ) ἐμαχόμενός ἐστιν Ἰλίου, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενε-

λάχῳ. *Μελέων. Διο. Στράβ. Θεοφ. in voce ἐπισιτισμοῦ.*

1 Ὡς μὲν ἐξ Απόλλωνος &c.] Pythagoræ animam ab Apolline ad homines missam fuisse affirmat Iamblichus in vitâ Pythagoræ, c. 2. Animam autem priorem esse corpore a Pythagorâ docuit Plato, in Timæo, & aliam esse, in Phædone. Leeds.

2 ἢν τινα τὴν καταδίκην] Memorat Clemens Alexandrinus Strom. lib. 2. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυροῦνται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ Θεολόγοι τε καὶ μάντιες, ὡς διὰ πναις πτωρίας αἱ ψυχὰς τῶν σῶματι συνζευκταί, καὶ καθάπερ ἐν σῶματι, τῷτο τῶν ἀπ' αὐτοῦ hoc est, testantur autem veteres Theologi, & vates, quod propter aliqua luenda supplicia anima conjuncta sit corpori, & in eo, tanquam in sepulchro, condatur. Hujus sententiæ Orpheum esse autorem tradit Plato in Cratylō. Leeds.

3 Μύρμηξ Ἰνδικός.] De his formicis Propertius lib. Eleg. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

& mira de iisdem narrat Plin. lib. c. 31. esse colore felium, magnitudine Ægypti luporum, Indos a se furantes, quod effoderant aurum e cavernis, sollicitas odore sequi, & quamvis prævelocibus camelis fugientes assequi etiam & lacerare. Huic non multum ab simile narrat etiam Herodotus in Thaliâ. Leeds.

λάχῳ,

*MSS. con-
 φέροντα γένε-
 σιν. Διο. Στράβ. Θεοφ. in
 voce ἐπισιτισμοῦ.
 Διο. Στράβ. Θεοφ. in
 voce ἐπισιτισμοῦ.
 Διο. Στράβ. Θεοφ. in
 voce ἐπισιτισμοῦ.*

λάω, ἡρόων ὑπερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως ἡ δὲ
 ἔμενον ἀοικος ἐφ' ὧς, ¹ ἄχει δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάση-
 ται μοι τὸ οἶκον. ΜΙΚ. ἀσιτος ὢν, ὦ τᾶν, καὶ ἄπο-
 τος; ΛΑΕΚ. καὶ μάλα, ἐδὲ γὰρ ἐδεῖ τέττων ἢ μόνω
 τῷ σώματι. ΜΙΚ. ἔκ' ἐν τὰ ὅτι Ἰλίου πρῶτον μοι
 εἰπὶ τοιαῦτα ἦν, οἷά φησιν Ομηρος γενέσθαι αὐτά;
 ΛΑΕΚ. πόθεν ἐκείνος ἐπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς, γί-
 νομένην ἐκείνων, χάμῃλος ² ὅτι Βάκτροις ἦν; ἐγὼ ἡ το-
 σούτων σοὶ φημι ὑποφύες μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τ'
 Αἶαντα ἔτω μέγαν, μήτε τὴν Ελένην αὐτὴν ἔτω
 χαλῶν, ὡς οἶοντα· εἶδον γὰρ ληκίαν μὲν πναι, καὶ
 ὅτι μῆκη τὸ τεράχλον, ὡς εἰσάξω ³ κύκνη θυγατέρα
 εἶναι; τᾶλλα δὲ, πάνυ πρεσέυην, ἡλικίᾳ πιν σχεδὸν ⁴ τ'
 Εχάδης, ⁵ ἦν γὰρ Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Αἰφιδίᾳ
 ναὺς εἶχε, καὶ τὸν Ηρακλέα γενόμενος. ⁶ ὁ δὲ Ηρακλῆς
 κλῆς πρῶτον εἶλε Γροίαν καὶ τοὺς πατέρας αὐτῆς,
 τὸς τότε μάλιστα. διηγείτο γὰρ μοι ὁ Πάνθης ταῦτα,
 κομιδῇ μετ' αὐτὸν ὢν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ηρακλέα.
 ΜΙΚ. τί δὲ, ὁ Αἰλλεύς τοιοῦτος ἦν; ἄριστος τὰ πάντα;
 ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΛΑΕΚ. ἐκείνῳ μὲν εἰδὲ συ-

1 Ἀχει δὴ ὁ Μνήσαρχος ἔφ. i. e. Donec pater Mnēsarchus me genuit: corpus domum vocat. Leeds.

2 Εὐ Βάκτροις] Bactra urbs Bactrianæ in Asiâ, pingue solum & camelis aptum, si verum sit id quod tradit Plinius, ibi tantæ magnitudinis tritici grana fieri, ut singula spicas nostras æquent. lib. 18. c. 7. Leeds.

3 Κύκνη θυγατέρα] Jovis scilicet sub formâ Cygni. Leeds.

4 Τῆς Εχάδης] Paridis matris & uxoris Priami. Leeds.

5 Ἦν γὰρ Θησεὺς ἔφ. A Theseo rapta fuit, nondum decimum ætatis annum egressa; sed haud multo post Castori & Polluci tam repetentibus citra injuriâ restituta. Vid. Diod. Sic. lib. 4.

6 Ὁ δὲ Ηρακλῆς ἔφ.] De captâ ab Hercule Trojâ Vid. Hom. Il. 5. v. 640

Ὁς ποτὶ δαῖρ' ἐλθὼν ἐνέχ' ἱππῶν Λαομείδης;
 Εξ οἷς σὺν τοῖσι καὶ ἀνδράσι πνευσιόχοισι,
 Ἰλῆς ἐξαλάπαξε πόλιν, χρεώσθ' ἀγῶνας.

τηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, ἔδ' αἶ ἔχοιμί σοι ἔτως ἀκεί-
 εῷς τὰ ᾧ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ πολέ-
 μιος ὢν; τὸν μέντοι ἐπαῖρον αὐτῷ ἢ Πάτροκλον¹ ἔ-
 χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ.
² εἴτα σὲ ὁ Μενέλαος μακρῷ θυχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα
 μὲν ἱκανῶς τὰ Πυθαγόρου δὲ ἤδη λέγε. ΑΛΕΚ. τὸ
 μὲν ὅλοι, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ
 οἶμα, τὰ ληθῇ λέγειν, ἄλλως ἢ οὐκ ἀπαίδευτος,
 ἐδ' ἀμελέτητος τῷ³ χαλλίστων μαθημάτων ἀπιδή-
 μησα ἢ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς θεοφύταις
 ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ εἰς τὰ ἄδύτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς
 βίβλους τὰς⁴ Ωρε καὶ Ἰσιδος. καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκ-
 πλώσας, ἔτ' ἐδέθηκα τῆς⁴ κατ' ἐκείνα Ἑλλήνας,
 ὅτε Θεὸν² ἤρην με. ΜΙΚ. ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς
 δόξας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανόν, καὶ ὡς χρυσοῦν ἢ μνηστῆ-
 ῖν ἐπιδείξαι ποτε αὐτοῖς. ἐκείνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐ-
 πῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων
 ἐοδῆεν; ΑΛΕΚ. μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μί-

¹ Οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα &c.] Non peremisti, o bone, vulne-
 rasti tantum, (nec mirum cum aggressus a tergo) Hector pere-
 mit. Vid. Hom. Il. π'. v. 806. Leeds.

² Εἴτα σὲ ὁ Μενέλαος &c.] Vid. Il. ρ'. v. 50.

³ Ωρε & Ἰσιδος] Orum aiunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot
 annos ante urbem Romanam conditam. Isis autem est Dea ab
 Ægyptiis culta, eadem ac Io. Gilbertus Cognatus in suis in hunc
 locum annotationibus ait, Ori extare duos libros, eos opinor
 vult, qui annexi Pieri Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fu-
 erunt ab Oro isto, ut ibi vocatur Apolline, in linguā Ægyptiacā,
 in Græcam autem a nescio quo Philippo versi. Isis autem li-
 brorum meminit Plato in 2. Dial. de Legum-latione, vocatque ὁ
 Ἰσιδος ποιήματα, τὰ ἢ πλεον τετυπωμένα χρόνον μέλη. Leeds.

⁴ Κατ' ἐκείνα] Subaud. χώρα.

V A R. L E C T.

² Gr. in MS. teste Grævio. ἤρην, in Vulgat. ἤδην.

κυλλε.

κυλλε. ΜΙΚ. διὰ τί, ὦ Αλεκτρυών; ΑΛΕΚ. ὅτι αἰσχύνουμαι λέγειν ὥς σε τιμῇ ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. καὶ μὴν ἐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν ὥς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον· δισπότῃ γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἐπὶ. ΑΛΕΚ. ἐδὲν ὕμεις, ἐδὲ σοφὸν ἦν· ἀλλ' ἐώρων, ὅτι εἰ μὴ τὰ σιωπῇ, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἢ-κιστα ὀπιπάσομαι τῆς ἀνθρώπου εἰς τὸ θάυμα· ὅσῳ ἢ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτω καυώτερος ὦμιλ' αὐτοῖς ἔσσεσθαι. διὰ τῦτο καυνοποιεῖν εἰλόμην, ὑπέρρητον ποιησάμενος τιμῇ αἰτίας, ὥς εἰχάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττονται, καθάπερ καὶ τοῖς ἀσαφέσι τῇ χρησμῳ. ΜΙΚ. ὁρᾷς; χαίλαγελας μὲ καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσούτον, ὅσον ἱ Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφῶναι σοι ἐπομῆδων, καὶ προσκυνέων τὰ ἴχνη, ἀ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις. ἀποδυσάμενος δὲ τῇ Πυθαγόρῃ, τίνα μετρηφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τιμῇ ἐκ Μιλήτε ἐταῖραν. ΜΙΚ. Φεῖ τῷ λόγῳ. καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο καὶ τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν πότε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠλόχῃς, ὦ Αλεκτρυόνων γενναῖότατε, καὶ σιωπῇ ² Περικλεί Ασπασία ἔσα, καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἔρια ἔξαντες, καὶ κρόκιον κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζε εἰς τὸ ³ ἐταρεικόν; ΑΛΕΚ. πάντα ταῦτα ἐποίησιν, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ⁴ Τειρεσίας ὡς ἐμοῦ, καὶ ὁ

¹ Κροτωνιατῶν ὅς. c.] Crotoniatae erant incolae Crotonis, urbis Italiae, non procul a Tarento; Metapontici, incolae Metaponti, oppidi in sinu Tarentino; Tarentini, incolae Tarenti urbis Italiae. Leeds.

² Περικλεῖ] Pericles vir erat Atheniensis, multā auctoritate & eloquentiā, de quo & Meretriculā suā si plura vjs, Vid. Aristoph. in Acharnen. & Plutarchum in vitā Periclis. Leeds.

³ Εταρεικόν] Subaud. ἔθνος.

⁴ Τειρεσίας] Ο Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Αθηνὴν λεομένην καὶ κείνη ὀρριδεῖσθαι μετέσθαι αὐτὸν εἰς γυναῖκα. Scholiafles. Diversam assignat causam Ovidius Metam. lib. iii. v. 324.

¹ ὁ Ελάτης παῖς ὁ Καινός· ὅτε ὅποσα ἀν' ἀποσκά-
φης εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκένους ἀποσκάφας ἔσῃ. ΜΙΚ.
τί ἔν, πότρε; ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ
ὅτε σὺ ὁ Περικλῆς ὤπνεις; ΑΛΕΚ. οἶδας, οἶον τὸτο
ἠρώτησας, ² ἔδδ' τῷ Γερυσίᾳ συνηεῖκυσσαν ἢ Σπό-
κειαν; ΜΙΚ. ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπης, ἰκανῶς ὁ Εὐ-
επίδης Δέκρινε τὸ τοῦτον, εἰπὼν, ³ ὡς τρεῖς ἀν' ἡέ-
λοι παρ' ἀσπίδα φῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. καὶ
μὲν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, σὺκ εἰς μακρὰν ὤ-
δινυσαι. ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ⁴ ἐν πολλῇ τῇ πε-
ριόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. σὺκ ἀπάγξῃ, ὦ Αλεκτρυ-
ῶν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὺ
ἐν φασί, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τιμὴν ὡρᾶν λαμπρὸν
πολλάκις Ασπασίαν γενέσθαι τῷ τυραννίᾳ· τίς δὲ
μὲν ἢ Ασπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτοῖς ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ.
ὁ Κωινὸς Κράτης. ΜΙΚ. ὦ Διοσκύρῳ, ἢ ἀνομοιότητος.
ἔξ' ἐταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. εἴτα βασιλεὺς, εἴτα
πένης, καὶ μετ' ὀλίγον Σατράπης, εἴτα ἵππος, καὶ χο-
λοῖος, καὶ βάρβαρος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἀν

¹ Ὁ Ελάτης παῖς ὁ Καινός.] Canis erat Elati Lapithæ Filia, quæ
a Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetravit, ut
in virum mutaretur, nullisque unquam vulneribus posset lauciari.
Vid. Ov. Met. lib. xii. v. 196.

² Οὐδὲ τῷ Γερυσίᾳ φε.] Ημφοσθήτησαν γὰρ ἀλλήλοισι ὁ Ζεὺς καὶ ὁ
Ἥρας, τίς τῶ λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ἀνὴρ ἢ γυνή. καὶ ἔλαβον δικαστὴν
τῷ Γερυσίᾳ, ὡς ἱμπτροῖν ὄντα δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐναπλάτοι· ἡ γυνὴ τοῦ
ἀνδρὸς ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἢ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτήν. Schol.

³ Ὡς τρεῖς ἀν' φε.] Verba sunt Medæ apud Euripidem in Tra-
gædiâ illâ, cui titulus *Medæa*, non procul ab initio, sed nonnihil
mutata, ibi enim sic se habent,

Ὡς τρεῖς ἀν' παρ' ἀσπίδα
Στήναι θίλοιμ' ἀν' μᾶλλον, ἢ πικρὴν ἅπαζ.

Leeds.

quin & observatum velim in verbis θίλοιμ' & βάλωζι
sequente particulâ ἢ, μᾶλλον sæpe sæpius, ut hic, subaudiri.

⁴ Ἐν πολλῇ φε.] Supp. χρόνῳ.

γένετο

γένοιτο χαλαρμύσασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ, Αλεκτρυὼν πολλάκις· ἥδῃ γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλοῦσι, τὰ τελευταῖα, καὶ σοὶ νῦν σύμεμι, χαλαρῶν ὁσημέρῃ σὺ πόνησθαι, καὶ οἰμῶζοντος ἐπὶ τῇ παισίᾳ, καὶ τὰς πλῆθους θαιμάζοντος, ὑπὸ ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἦδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἀν' ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερδουλοῦναι αἰεὶ τὸ πλῆθιον.* ΜΙΚ. οὐκ ἔστιν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιτα χαίρεις καλόμενος, ὥς μὴ ὀπίσθεσθαι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. διοίσθ' μὲν ἔστιν, ἢν τι Εὐφορον, ἢν τι Πυθαγόραν, ἢν τι Ασπασίαν καλῆς, ἢ Κρατήδα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὀρώμενον τῷτο, Αλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἀν' ποιοῖς, ὥς μὴ ἀπιδάσκεις διτελεῖς εἶναι δοκῶν τὸ ὄρεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας οὐ αὐτὰς ψυχὰς ἔχον. ΜΙΚ. ἔστιν, ὦ Αλεκτρυὼν, ἐπεὶ δὲ ἀπάντων χεῖρον ἦδη τῷ βίῳ ἐπέσθης, καὶ πάντα οἶδα, λέγοις ἀν' ἡδὴ σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῷ πλοῦσι, ὅπως βιώσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικά, ὥς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, διδαιμονέστερον ἀποφαινων μὲν τὸ πλῆθιον. ΑΛΕΚ. ἰδοὺ δὴ ἔτις ὀπίσθεσθαι, ὦ Μίκυλλε· σοὶ μὲν ἔτι πολέμῳ πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ, ὥς οἱ πολέμοι ἐπιλαύουσιν, ἔτι Φροντίζεις, μὴ τὸ ἀγρὸν τέμωσιν· ἐμβαλόντες, ἢ τὸ πῶς δεισὸν συμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους διώσωσιν, ἄλλα τὸ σάλπιγξ ἀκέων μόνον, εἴ ποτε ἄρα, ὡς βλέπεις τὸ χεῖρον σεαυτὸν, οἱ τραπόμενοι χρήσασθαι, καὶ τὸ κίνδυνον ἀφ' ἑαυτοῦ· οἱ δ' ἐβλάσθον μὲν καὶ ἀμφοῖν αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ, ὀρώντες ἀπὸ τῷ τειχῶν

1 Εμβαλόντες.] Subauditur ἐαυτὰς vel πίδας ἐαυτῶν.

ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον οἱ τοῖς ἀγροῖς καὶ ἢ
 τε εἰσφέρειν δέη, μόνοι καλῶν¹. ἢν τε ἐπεξίεναι, πο-
 κινωμένοι φρατηγῶντες, ἢ ἰσπαρχῶντες, σὺ δὲ οἰ-
 σύνῃν ἀσπίδα ἔχων, θύραλης, καὶ κῆφος εἰς σωτηρίαν,
 ἔτοιμος ἐπὶ αἶψῃ² τὰ ὀπινίκια, ἐπειδὴν θύη ὁ φρα-
 τηγὸς νενικηκώς. οἱ εἰρήνη τὲ αὐτὸν σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὄν,
 ἀναβάς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννὴς τῆς πλεισίαν οἱ ἦ,
 φερίησι, καὶ ὑποπλήσῃσι, καὶ ἀφαινομαῖς ἰλάσκειν αἰ-
 σὶ λυτῶν μὲν γὰρ ὡς ἔχοις, καὶ ἀγῶνας, καὶ θεάματα,
 καὶ τὰλλα διαρκῆ, ἀπάντα ἐκείνοι πονέουσι. σὺ δὲ ἐξεία-
 γης καὶ δοκιμαγῆς πικρὸς, ὥσπερ δεσπότης, ἔδδ' λόγῳ
 μεταδιδούς κρίσεις, καὶ σοὶ δοκῇ, κατεχάλαζῃσας
 αὐτῶν ἀφθόνως τῆς λίθης, ἢ τὰς ὑσίας αὐτῶν ἐδημι-
 σῶς· ἔτε ἦ συκοφάντιν δέδιδας αὐτοῖς, ἔτε ληστὴν,
 μὴ ὑφέληται τὸ χρεσίον, ὑπερβάς τὸ θελκίον, ἢ δι-
 ορύξας τὸ τοῖχον· ἔτε πρᾶγμα ἔχεις λογιζόμενον³,
 ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς κατὰ τοὺς οἰκονόμοις ἀφαινεύον-
 τιν, καὶ πρὸς τοσαύτας φροντίδας⁴ μεριζόμενος· ἀλλὰ
 κρηπίδα σωτελέσας, ἐπὶ ὁβολὸς τὸ μαδὸν ἔχων, ἐ-
 παυσάς περ δέλιον ὀψίαν, λυσάμενος, ἢν δοκῇ,
 σαπέρδην πινά, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας
 ὀλίγας πελάμενος, θυφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολ-
 λά, καὶ τῇ βελτίστῃ πείρᾳ περ φιλοσοφῶν ὥστε ἀφαι-
 ταῦτα, ὑμναῖεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ ἀφαινεύ-
 τερεῖς πρὸς τὸ κρύον· οἱ πόνοι γὰρ σε ὠδυνῶντες
 οὐκ ἐκείνα φρόνηλον ἀνταγωνιστὴν ἀποφάνησι πρὸς τὰ

¹ Τὰ ὀπινίκια] Mos erat finitis triumphis victimas offerre, & postea epulari. Vid. Funger. in voce *Triumphus*. Leeds.

VAR. LECT.

² ἢ in MS. teste Grævio, μεριζόμενον³, in vulg. λογιζόμενον³.

δοκῶντα

δοκῶντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι· ὥστε οὐδέν σοι τῷ
χαλεπῶν τύπων νοσημάτων ἐπιβυθίῃ. ἀλλ' ἦν ποτε
κῦφ^ο πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρεήσας
αὐτῷ ἀνεπήδησας θύβης, ἀποσφάμενος τῇ ἀσπίδι· ὁ δὲ
Φθὺγ^α αὐτίκα Φοβηθεὶς σε, ψυχρῷ τε ὄρῳ ἐμφορέμε-
νον, καὶ μακρὰν οἰμώζην λέγωντα ταῖς ἰατρικαῖς φει-
δόσιν. οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἀβλῖοι τῇ τρεκαῶν ἐκ ἔχουσιν
ποδάγρας, καὶ Φθόας, καὶ φειπθυμονίας, καὶ ὑδέρους·
ταῦτα γὰρ τῷ πολυτελῶν ἐκείνων δειπνῶν ἀπόρρη-
να. τοιγαρὶν οἱ μὲν αὐτῶν, ὅσῳ δὲ Ἰακρ^ο, ἐπιπο-
λὺ φραγίτες αὐτῆς, καὶ πλησιάζαντες τῇ ἡλίδι, ἐκ εἰ-
δότες ὅτι κηρὸς ἤρμωτο αὐτοῖς ἢ πέρασις, μέγα ἐνόησαν
τὴν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλῇ εἰς πέλαγος ἐμ-
πισύντες· ὅσοι ἦν τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα
μὴδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν· ἀλλὰ πρὸς οὐρανόν, ὡς νοτί-
ζεα^ς ἐνόησαν τῇ ἄλμῃ τὸν κηρὸν, ὥς τὸ πολὺ οὕτω
ἀσφαλῶς διέπλησαν. ΜΙΚ. ἐπεὶ οὖν πιναι καὶ σινε-
τῆς λέγεις. ΑΛΕΚ. τῷ μέντοι τε ἄλλων, ὦ Μί-
κυλλέ, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχερὰς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ
Κροῖστος¹ φειτεπλμύ^ο τὰ πέρα γέλωτα παρέ-
χη Πέρσαις, ἀναδύνων ἐπὶ τῷ πυρὶ, ἢ Διούσιος
καταδυθεὶς τῆς τυρανίδος ἐν Κορινθῷ γράμματα
διδάσκη, μὲν τηλικαύτῳ δέχων παιδία συλλαβί-
ζον ἀναγκάζων. ΜΙΚ. εἰπέ μοι, ὦ Αλέκτριον, σὺ
ἢ ὅποτε βασιλεὺς ἦσθα, (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι)
ποῖον πρὸς ἐπειράτης ἐκείνου τῷ βίῳ; ἢ πῶς πανθυδαί-
μων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, πῶς ὅτι τὸ ἀγαθὸν
ἐπάντων ἔχων. ΑΛΕΚ. μὴ ἢ ἀναμνήσης με, ὦ Μί-

1 Περικτιμνῶν^ο τὴν πῆρᾶ.] Ἀπὸ τῆς καταλυθεῖς ἀπὸ τῆς βασιλείας;
νικήσας δὲ αὐτὸν ὁ Κῦρ^ο ἠβίλησεν αὐτὸν καῦσαι καὶ μετὰ ταῦτα ἐ-
λθεῖν εἰς τὴν πόλιν. — Schol. Vid. Herod. Clio.

2 Ἡ Διούσιος^ο φ. c.] Vid. Just. lib. 21. c. 5.

κυλλε, ἔτα τρισάθλιος ἦν τότε τοῖς μὲν ἔξω παῖσι
 ὄψιν ἔφασκε, πανθαυμάσιον εἶναι δοκῶν, ἐνδον δὲ, μυ-
 εῖαις ἀνείαις συνών. ΜΙΚ. ποῖ ταύταις; ὦ δαδὲξ
 γὰρ ἔχει πανυ πρὸς Φῆς. ΑΛΕΚ. ἤρχοι μὲν οὐκ ὀ-
 λίγη χώρας, ὦ Μικυλλε, παμφόρων πόντος, καὶ πλήθει
 ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων οἱ ταῖς μαλιστα
 θαυμάζειται ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπλοῖς καταρ-
 ρεομένης, καὶ θαλάττῃ θύορμω χρωμένης. καὶ στρατὰ καὶ
 πολλὰ, καὶ ἱπποσυνγεκροτημένη, καὶ θυροφραγεῖοι οὐκ
 ὀλίγον, καὶ τειχεῖς, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀτάλκμων
 καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος παμπόλυς, καὶ ἡ ἄλλη τὴν δόξαν
 τραγωδία πάντα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωκωμένη. ὥστε ο-
 πότε περιόισμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεχύνειν, καὶ Θεὸν πρὸς
 ὄψιν ὦντο. καὶ ἄλλοι ἐπὶ ἄλλοις συνέθεον ὀφθαλμοὶ μα-
 οἱ δὲ, καὶ ἐπὶ τὰ τέγῃ ἀνιόντες, οἱ μεγάλῳ ἐπίθεντο
 ἀκρεβασίᾳ ὠρακέναι τὸ ζεῦχος, τὴν ἐφεσίδα, τὸ διά-
 δημα, τῆς ἁρωπημπευονίας, τῆς ἐπομένης. ἐγὼ δὲ
 εἰδὼς ὅτις με ἠνία καὶ ἔφρεφεν, ἐκείνοις μὲν τέτοις τὴν
 ἀγνοίας συνειγίνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέειν, ἅμοιοι ὄν-
 ται τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις ἱ Κολοσσόις, οἷος ἡ Φειδίας,
 ἡ Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἔκα-
 ρος τὰ ἐκτός, ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ὅτι πάγκαλος
 ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυμειγασμένον, κεραυνόν, ἡ
 ἀστραπὴν, ἡ τείαναι ἔχον τῇ δεξιᾷ. ἡν δὲ ὑπερ-
 χύνει

1 Κολοσσόις] Colossi sunt Statuæ vel imagines hominum supra modum magnæ, & quæ uno oculorum aspectu videri nequeant, ἀπὸ τοῦ κολλῶν τὰ ὄψα, i. e. a detruncando oculos. Phidias autem Statuarii erant peritissimi. Leeds.

VAR. LECT.

a Γρ. in MS. teste Grævio ἁρωπημπευονίας, in Vulg. ἀρωπημ-
 πευονίας.

†ας

ἦας ἴδης τὰ ἐνδοθεν, ὅφει μοχλὺς πνας, καὶ γόμφους, καὶ ἦλκας ἀλφειῶν πεπερονημένους, καὶ κορμούς, καὶ πηλόν, καὶ σφῆνας, καὶ πίπταν, καὶ τοιαύτῳ πινὰ πολλὰ ἀμορφία ὑποκινῶσαν· ἐὰν λέγειν μὲν πλῆθος, ἢ μὴ γαλῶν ἐμπολὶθόμην αὐτοῖς εἰδότες τοιοῦτον τι καὶ βασιλείᾳ εἶναι. ΜΙΚ. εὐδὲ ποτ' ἐφησθα ἢ πηλόν, καὶ τὴν γόμφους, καὶ μοχλὺς, οἳ πινες εἶεν τῆς ἀρχῆς· εὐδὲ τίλῃ ἀμορφίαν ἐκένειν ἢ πολλῷ, ἥ τις εἶναι· ὥς τότε ἐξελαύνειν ἀποδλεπόμην, καὶ τοσούτων ἀρχόντα, καὶ προσκυμνόμενον δαιμονίως, εἰκοιεν ἔπος Κολοσσίου παραδείγματι θεαέστον γὰρ πὶ καὶ τῷτο. σὺ ἢ καὶ τὰ ἐνδὸν ἥδη τῷ Κολοσσῷ λέγε. ΑΛΕΚ. πὶ πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε, τὴν φύσιν καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖστος τὸ πᾶσι τῷ συνόντων, καὶ ὅπως ἐλάσ, καὶ ἀφ' ταῦτα, ὑπὸν τε ὀλίγον, ὅπως ὀλίγον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μετὰ ὀνείρεσσι, καὶ ὀνείρεσσι πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ ποιησας, ἢ τίλῃ ἀρχολίας, καὶ χρηματισμὸς, καὶ δίκας, καὶ ἐκπρατείας, καὶ προσάσματ', καὶ συνθήματ', καὶ λογισμὸς· ὑφ' ὧν εὐδὲ ὅτις ἀπολαύσαι πινος ἡδέος ἐγγίσι, ἀλλὰ ἀνιάσει ὑπὲρ πάντων μόνον ἀφροσκοπῆν, καὶ μυρία ἔχειν πρᾶγματ'.

¹ Οὐδὲ γὰρ Ατρεΐδην Ἀγαμέμνονα —

Ἰπν² ἔχ' γλυκερός, πολλὰ Φρεσὶν ὀρμαίνοντα,

καὶ ταῦτα, ῥεῖχόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. λυπεῖ δὲ ² ἢ μ

¹ Οὐδὲ γὰρ Ατρεΐδην εἶπε.] Vid. II. κ'. v. 3. & 4.

² Τὸν μὲν Αὐδὸν εἶπε.] Cræsum, qui filium habebat mutum, de patris autem salute adeo sollicitum, ut quando Persam quendam in eum, quasi esset occisurus, ruentem videret, rupto linguae ligamine, exclamavit, ἀνδρῶπι μὴ πτείνει Κροίσον. Vid. Herod. Clío. & Solin. c. 7. Leeds.

Λυδὸν ὑὸς κωφὸς ὢν. ¹ ἢ Πέρσῃ δέ, Κλέαρχος Κύρου
 ξεπολογῶν. ² ἄλλον δὲ Δίῳν, ὡς ἔς ποτὶ Συρακυσί-
 ων κοινολογούμενος. ³ καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαγνύμενος, καὶ
⁴ Περδίκκῃ Πτολεμαῖος, ⁵ καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος.
 ἄλλα καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάβηκιν ξυνών,
 καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρῃσα, καὶ ἀποστήσεσθαι πινε λε-
 γόμενοι, καὶ δὴ ἢ τέταρες τῷ δρυφόρῳ ὡς ἄλ-
 ληλῃς ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντες· τὸ δὲ μέγιστον, ὑφορᾶσθαι
 δεῖ τῆς Φιλῆτις μάστιγα, καὶ ἐκεῖνων αἰεὶ πὶ δεινὸν
 ἦξεν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῇ παιδὸς ἀπέθανεν
 ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἐρωμένῃ. ἢ
 δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν. ΜΙΚ,
 ἄπαγε, δεινὰ ταῦτα φῆς, ὦ Αλεκτριών. ἐμοὶ γοῦν
 πολὺ ἀσφαλέτερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πί-
 νειν ἀπὸ χρυσοῦς Φιάλης κωνέῳ καὶ ἀκονίτῳ σιωμα-
 κραθεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ πα-
 ρολισθῶ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τὸ τομῆς τὸ ἐπ' ὀρθῷ,
 ὀλίγον τι αἰμάξαι τῇ δακτύλῳ ἐμπρόντα· οἱ δὲ ὡς
 φῆς, θανάσιμα θιῶχοντα, καὶ ταῦτα, μυελοῖς κακοῖς
 σιυνόντες· εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνου-

τῷ δακτύλῳ

¹ Τὸν Πέρσῃ δὲ ἔστ.] Intelligit Arsācen, sive Artaxerxen, Per-
 sarum Regem, quando contra Cyrum fratrem bellum gerebat, ad
 cuius partes defecit Clearchus Græcorum Dux. Vid. Photium
 in excerptis suis ex Ctesiae Persicis. Leeds.

² Ἄλλον δὲ Δίῳν ἔστ.] Dionysium scilicet Tyrannum, contra
 quem excitavit Dion Syracusanos. Vid. Diod. Sic. lib. 16. Leeds.

³ Καὶ ἄλλον Παρμενίων] Alexandrum, qui Parmenionem a mi-
 litibus dilectum trucidari iussit. Vid. Curt. lib. 7. cap. 2. &
 Diod. Sic. lib. 17. Leeds.

⁴ Περδίκκῃ] Illum, cui Alexander moriens tradito annulo sibi
 designavit successorem; sed obstitit Ptolemæus Ceraunius. Vid.
 Just. lib. 27. c. 2. Leeds.

⁵ Καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος] Non eundem Ptolemæum, nam
 Ptolemæus Lagus erat, qui Perdicæ molestiam creavit; cui autem
 Seleucus, Ptolemæus Ceraunius. Vid. Just. lib. 27. c. 2. Leeds.

ταῖς τοῖς τραγικοῖς ὑποκειταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐπὶ
 τέως μὲν ἱ Κέκροπας δῖον ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τη-
 λέφους, ἀφ' ὧν ἔχοντες, καὶ ξίφη ἐλεφαντίνωπα,
 καὶ ἐπίσσιον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπατον ἦν δὲ,
 οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρύσσας πρὸς αὐτῶν ὡς μέ-
 ση τῇ σκηνῇ χαλκίῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει
 τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπεῖο μὲν σιωπεῖντος αὐτοῦ
 ἀφ' ὧν ἔχοντες, ἢ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τοῦ
 ὑποκειτῶ, καὶ τῶν σκελῶν ὅτι πολὺ γυμνωμένον, ὡς
 τὸ τε ἐδῶτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεται, ῥάκια δὲ στήνα ὄντα,
 καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδοσιν ἀμορφοτάτῃ, καὶ
 ἐκὶ χεῖρ ὡς λόγον τῷ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζω
 ἐδίδαξαι ἦδη, ὧς βέλπτε Αλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννίς
 μὲ τοῦτον πᾶσι φθιέτω. ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς,
 ἢ βάτραχος ὅποτε γένοιτο, πῶς ἔφες ἐκείνῳ ἢ ἀφ-
 τελεῖν. ΑΛΕΚ. Μακρὸν τῷτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον,
 καὶ ἐπὶ τῷ παρόντος καιρῷ πλεονέχῃ κεφάλαιον, οὐ-
 δὲ ὅστις οὐκ ἀπραγμοσύνητος τῶν βίων ἐδιδέ μοι ὅ
 ἀνθρωπεύς, μόναις ταῖς φυσικαῖς ὀπιθυμίαις καὶ χρεῖ-
 αις ἢ συμμεμετρημένος τελώνῃ δὲ ἵππον, ἢ συκο-
 φάντῃ βάτραχον, ἢ σφιγνὴν κολοῖον, ἢ ὀφιοποιὸν κώ-
 νωπα, ἢ κίναδον Αλεκτρυόνα, καὶ τὰλλα, ὅσα ὑμεῖς
 ἐπιτηδύειτε, ἐκ ἂν ἴδοις ὡς ἐκείνοις. ΜΙΚ. ἀληθῆ ταῦτα
 ἴσως, ὧς Αλεκτρυών ἐγὼ δὲ ὅγε πέπονθα, ἐκ αἰχλῆνομα-
 τος σὲ λέγειν. ἐδέπω διύαμα σπομαθεῖν ἢ ἐπιθυ-
 μίαν, ἦν ἐκ παίδων εἶχον πλῆσιος γενέσθαι. ἀλλὰ

βαλάντιον ἐστ

[Κέκροπας δῖον ὄντας.] Omnes Reges; Cecrops Athenis, Sisy-
 phus Corinthi, Telephus Myfiz. Leeds.

V A R. L E C T.

a Gr. in MS. teste Graevio συμμεμετρημένον, in Vulg. συμ-
 μετρημένον.

μοι

μοι καὶ τοῖνύπνοιον ἐπὶ τῷ τῷ ὀφθαλμοῦ ἐσηκῆν, ἐπι-
 δεικνύμενοι τὸ χρυσοῖον καὶ μάστιγα ἐπὶ τῷ καταρτάτῳ
 Σίμωνι ἀποπνήγμεν, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοιοῦτοις.
 ΑΛΕΚ. ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκολλε καὶ ἐπεί σοι ἐπὶ
 νύξ' ὄσιν, ἐξαπατᾷς ἐπεὶ μοι, ἀπάξω γὰρ σε πρὸς
 αὐτὸν ἐκείνον τὸ Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῷ ἄλλαν πλε-
 σίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ὄσιν. ΜΙΚ.
 πῶς τῷτο καλεῖσθαι τῷ θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοι-
 χουρχεῖν με συναναγκάσῃς. ΑΛΕΚ. ὁδομαῖς, ἀλλ'
 ὁ Ερμῆς, ὅσοις ἱερός εἰμι, ἐξαιρέτων ἔδωκέ μοι τῷτο,
 ἢν τις τὸ ἑρμῶν πλεον τὸ μήκιστον, ὃ δὲ ἀπαλότη-
 τα ὀπκιμπές ὄσιν. ΜΙΚ. δύο δ' ἐστὶ σοι τοιαῦτα.
 ΑΛΕΚ. τὸ δεξιὸν ποίνω, ὅτῳ ἀν' ἐγὼ ἀποπνέας
 πρὸς ἄλλῳ ἔχειν, ἐς ὅσον ἀν' βύλομαι, ἀνοίγειν τι ὃ
 ποιῶτος πάσαν θυρᾶν διώματα, καὶ ὄσιν τὰ πάντα,
 ἐχ' ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ. ἐλελήθεις με, ὦ Αλεκτρο-
 ῶν, καὶ σὺ γόης ὢν ἐμοὶ δ' ἐν ἡν τῷτο ἀπαξ πρὸς ἄλλῳ,
 ὅσοι τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχὺ δούρο μετενηγ-
 μένα μετόπισθε γὰρ αὐτὰ παρὲλθόν. ὃ δὲ αὐθις πε-
 ειτρώξετα ἀποπνέων τὰ κατὰμαλτα. ΑΛΕΚ. οὐ
 δέμεις γινέσθαι τῷτο παρήγγειλε γὰρ ὁ Ερμῆς, ἡν

1 H. π. Sabaud. ἔχ.γ.

2 Ο δὲ αὐτὸς περὶ τῶν ἀποπνέων τὰ κατὰμαλτα Vulgo ἀποπ-
 νῶν. & Interpretes vertunt, At ille rursus coria calceis assuetudine
 obrudet edibetque. Quid autem edibet? Dein ubi in Græcis sunt
 coria calceis assuetudine? κατὰμαλτα sunt soleæ, quæ calceis sup-
 pinguntur, & pedibus teruntur. Legas igitur ἀποπνέων, ποῖον est
 sordibus inquinato, maculo, ἀποπνέων est sordibus purgo, emaculo: &
 reddas, at ille rursus soleas obruens sordibus purget. Nam futores
 etiam ore soleas crepidarum lingendo, & siquid dedecet dentibus
 abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. Grævius.

VAR. LECT.

α Γρ. in MS. Grævio, εἰ μὴ καὶ &c. in Vulg. καὶ μὴν &c.

τοιοῦτον

ταῦτόν τι ἐργάσεται ὃ ἔχει τὸ πῆρον, ἀναδοῦσά μιν
μα χαλαφωρεῖσθαι αὐτοῖς. ΜΙΚ. ἀπίθανον λέγεις, κλέ-
πτειν τὸν Ἑρμῆν αὐτοῖς οὔτα, τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν ἢ ται-
νῆν. ἀπώμην δ' ὅμως ἀφ' ἑξομῶν γὰρ τῷ χρυσῷ,
ἢ διώμην. ΑΛΕΚ. Σπόπλον, ὦ Μικυλλε, πρὸς
περὶ τὸ πῆλον· τί τῆτα; ἀμφὶ ἀπέπλεες, ΜΙΚ.
ἀσφαλέστερον ἔτι, ὦ Αλεκτρυών, ἢ σοὶ ἦτον ἀμορ-
φον τὸ πρᾶγμα αἰεὶ εἶναι, ὡς μὴ χαλθῶναι ἀπὸ τῆς
τῆς ἐξομῶν. ΑΛΕΚ. εἰς, ἐπὶ τὸ Σίμωνος ὄρωτον
ἀπὸ μὲν ἢ παρ' ἄλλου πινὰ τῆς πλησίων; ΜΙΚ.
ἔμμεναι, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ Σίμωνος, ὅς ἀντὶ διασυλλάβῃ
τῆς ἀσούλλας ἢ δὴ πλησίον εἶναι ἀξιοῖ ἢ δὴ πα-
ρῶν ἐπὶ τὰς θύρας· τί ἔτι πινὰ τὸ μὲν τῆτα;
ΑΛΕΚ. ἐπίθεις τὸ πῆρον ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙΚ. ἰδοὺ
δὲ, ὦ Ἡρακλῆς, ἀναπεπέταται ὡς κλεῖθρον ἢ θύρα.
ΑΛΕΚ. ἡγῶ ἐς τὸ πρᾶγμα, ὅρα αὐτὸν ἀγρυπνῶν-
τα, ἢ λογιζόμενον; ΜΙΚ. ὄρω, ἢ Δία, πρὸς ἀ-
μαυρῶν γὰρ διηρῶσαν τιμὴν θρυαλλίδος· ἢ ὡχρὸς δ'
ἐστὶν, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὦ Αλεκτρυών, ἢ κατεσκλημεν
ὅλος, ἐκπετικῶς ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ· ἢ γὰρ νο-
σεῖν ἄλλως ἐλέγχετο. ΑΛΕΚ. ἀκούσιν ἂ φησιν, εἴση γὰρ
ὅθεν ἔτις ἔχῃ. ΣΙ. ἐκὼν τάλαιλα μὲν ἐδομήκοντα ἐκείνα
πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ χαλκωρῶν, ἢ ἔδειξεν
ὅλως εἶδεν· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα ἢ εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος ὁ
ἰπποκόμος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ χαλκωρῶν με' ὅλως γὰρ
πρὸς τὸν ἰπποκῶν ἐστὶν ἢ πάνυ ἐπιμελής, ἄλλως
τ' ἢ δὲ φιλόπον· ὡς ἐκὼς δὲ διηρῶσθαι πολλὰ

V A R. L E C T.

a Gr. in MS. teste Grævio, εἶδεν οἶμαι ὅς, in Vulg. δεσφ οἶμαι.

ἢ Τετρασύλλας] Σιμωνίδης.

πλείων

πλείων τύπων ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίσιος¹ τάειχον αὐ-
τῷ οὕτω μέγαν ὠφάνηκεν ἐχθές; ἐλέγετο ὅτι τῇ
γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωήσται πέντε δραχμῶν· ὅλως
ἰτάμα ἔτοι σπαθῶσι τῷ κακαδαίμονος² ἀλλ' ἐδὲ
τὰ ἐκπώματα οὐ ἀσφαλεῖ μοι σπόμεν³, τοσαῦτα
ὄντα. δίδια γὰρ μή τις ὑπερρύξας τὸ τοῖχον, ὑφέλη-
ται ταῦτα· πολλοὶ Φθονῶσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν μοι, καὶ
μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. νῆ Δία· σοὶ γὰρ
ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπέμει-
νον. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ χετα-
φωρέσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙ. ἄριστον γὰρ ἀχρηπτον
αὐτὸν φυλάττειν· ἀπασαν πείνουμεν ληστὰς οὐ κύ-
κλω τέλει οἰκίαν· τίς ἔστος; ὁρῶ σέ τε, ὦ τοιχαῖ-
ρε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίον γε ὦν τυγχάνεις, θ' ἔχει ἀ-
ειθμίστω αὐτῷ ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μὴ τί με πρῶτον
διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐφόρηκέ τις ἐπ' ἐμέ· δηλαδὴ
πολιορκῶμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς πάντων· πῶς
μοι τὸ ξιφίδιον; ἀν λάβω πινά; θάπρωτον αὐτῷ τὸ
χρυσίον. ΑΛΕΚ. τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ
Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον πινά, ἕως ἐπὶ
ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ὅστιν. ΜΙΚ. ὁ κακοδαίμων
οἷον βιοῖ τ' βίον. ἐχθροῖς ἔτω πλεθεῖν γένοιτο· καὶ
κόρη γὰρ παλάξας αὐτὸν ἀπελθεῖν βύλομαι. ΣΙ.
τίς ἐπάταξέ με; λητεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. οἴ-
μαζε, καὶ ληστέυει, καὶ ὅμοιος γίγνεται τὸ ληστὴρ
τῷ χρυσῷ, πρῶτον καὶ αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ,
Γνήφωνα τὸ δανείσθην ἰδωμεν· ἔμαχεσθαι δὲ καὶ οὗτος
οἰκεῖ· ἀνέφικται αὕτη ἡμῖν ἢ θύρα. ΑΛΕΚ. ὁρᾷς ἐ-

¹ Τῷ κακοδαίμονος²] Refer ad Genit. ἐμοῦ inclusum in τῷ κακο-
Similis apud Latinos locutio

— nostros vidisti flentis ocellos.

Leeds.

παγρυπνῆντα καὶ τῷτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον
 τῆς τόκης, καὶ τῆς δακτύλης χαλεσκληκότα, ὃν δέ-
 σῃ μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφιν, ἢ
 ἐμπίδα, ἢ κυνόμενα γενέσθῃ; ΜΙΚ. ὅρῳ χαχοδαί-
 μονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τ' σίλφης,
 ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιέντα· ὥς δὲ καὶ ἔστος ἐκτέτηκεν
 ὅλος ὑπὸ τῆς λογισμῆς. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμην.
 ΑΛΕΚ. παρὰ τ' σὸν Εὐκράτιν, εἰ δοκεῖ καὶ ἰδὼν γὰρ
 ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα· ὥς εἰσώμην. ΜΙ. ἅ-
 παντα ταῦτα μικρὸν ἐμπεσοῦμαι ἐμὰ ἦν. ΑΛ. ἐπὶ
 γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τ' πλεῖστοι; ὅραε γὰρ τ' Εὐκράτην
 αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτεω πρεσβύτην ἄνθρωπον. ΜΙ.
 ὅρα, νῆ Δία, χαλαπυροῦντι πνὰ, καὶ παχυπασμόν,
 καὶ ἀσέλγειαν ὅδε ἀνθρωπίνην, τ' γυναιῖκα ἣ ἐτέρωθε
 ὑπὸ τῷ μαγείρῳ μοιχοθυομένη καὶ αὐτῇ. ΑΛ. τί
 ἔν; ἐθέλοις ἂν καὶ τῶτων κληρονομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; ΜΙ. Μηδαμῶς, ὦ Α-
 λεκτρύων· λιμὲν πρῶτον ἀπολοίμην, ἢ τοιούτῳ πι-
 πείσωμαι. Χαίρετό τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα· δύο ὀδο-
 λοὶ ἐμοί γε πλεῖστος ὅσι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι
 πρὸς τῆς οἰκετῶν. ΑΛ. ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ
 ἦδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμην οἷα δὲ παρ'
 ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ, εἰσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μίκυλλε.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΖΕΥΣ.

ΜΗΚΕΤΙ τονθοείζετι, ὦ Θεοί, μηδὲ χτ' ἰωγί-
 ας συτρεφόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολογεῖ-
 σθε, ἀγανακτῆντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν
 τῆ συμποσίῃ· ἀλλ' ἐπέεργε ἀποδέδοται πρὸς τῶν
 ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ Φανερόν τὰ δο-
 κουῦντα οἱ, καὶ κατηγορεῖται· σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ,
 τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ ἡ νόμου. ΕΡΜ. ἀκβε, σῖγα· πῶς
 ἀγροβύειν βέλεται τῶν τελείων Θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ
 ἢ σκέψις πρὸς τῶν μετόικων καὶ ξένων. ΜΩΜ. ἐγὼ
 ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ὀπιζέψεις εἰπεῖν. ΖΕΥΣ.
 τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν ὥστε ἕδεν ἐμὴ δέησι. ΜΩΜ.
 Φημί τοίνυν δευὰ ποιεῖν ὁρῶς ἡμῶν, οἷς ὁκ δ' ἐπι-
 χρε Θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτὸς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ
 καὶ τὸς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτήμους ἡμῶν
 ἀποφανῶσιν, ἕδεν μέγα, καὶ δὲ νεανικὸν οἶονταί ἐργάσα-
 σθαι· ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μὲ παρήσας μοι δοῦναι εἰπεῖν·
 ἕδεν γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασι
 ὡς ἐλθούτερός εἰμι καὶ γλώττην, καὶ ἕδεν ἂν κατὰ σιωπῆ-
 σαιμην καὶ ἐκαλῶς γιγνομένων διελέγχω γὰρ ἅπαν-
 τας, καὶ λέγω τὰ δοκῶντά μοι ἐς τὸ Φανερόν, ἕπε δε-
 διώς πνα, ἕπε ὑπ' αἰδοῦς ὀπταλύνων τιλὴ γνώμην·
 ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς καὶ
 φύσιν, δημόσιός τις κατήγηρος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομα-
 ζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπέεργε ἔξεσι, καὶ κεκήρυκται,
 καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἕδεν ὑποπει-
 λόμενος

λάμνος ἐρῶ. πολλοὶ γὰρ Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες,
ὅτι αὐτοὶ μετέχουσιν τῆς αὐτῶν ἡμῶν ξυμμελείων, καὶ
διωχέονται ἐπίσης, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμμελείας ὄντες,
ἐπὶ καὶ τῆς ὑπερέτας, καὶ διασώτας τῆς αὐτῶν ἀνήγα-
γον ἐς τὸν ἕρμιον, καὶ παρενέγραψαν· καὶ νῦν ἐπίσης
ἀφαινομάς τι νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, εὐδὲ
καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰ-
νυγμαλώδως, ὦ Μῶμι, ἀλλὰ σαφῶς καὶ ἀφ' ἑρμῆδην
λέγε, περσιθεὶς καὶ τῆνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀ-
πέριπταί σοι ὁ λόγος, ὥς πολλὰς εἰσάξεν, καὶ ἐφαρ-
μόσῃ ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις· χρηρὲς δὲ παρρησι-
αστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. ΜΩΜ. ὦ Ζεῦ,
ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν· ποιεῖς γὰρ
τῆτο βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον· ὥστε ἐρῶ
καὶ τῆνομα· ὁ γὰρ τοι γενναῖός τε Διόνυσος ἡμῶν
ἄνθρωπος ὢν, εὐδὲ Ἑλλῶν μνησθέν, ἀλλὰ ὁ Συροφοίνι-
κός τις ἐμπόρου τῷ Κάδμῳ θυγατρὶδος, ἐπεὶ τῷ
ἠξιώθη τὴν ἀθανάσιαν, οἷος μὲν αὐτὸς ὅστις ἐ λέγω, ὅτε
καὶ ὁ Μίτρας, ὅτε καὶ μέθλι, ὅτε τὸ βᾶδισμα· πάντες
γὰρ, οἶμαί, ὁρᾷτε ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος καὶ Φύσιν,
ἡμμελὴς, ἀκράτῃ ἔωθεν· ἀπηνέων· ὁ δὲ, καὶ ὅλην Φρα-
τρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸ χορὸν ἐπαγόμενος παρέσι,

1 Ἡμιάνθρωπος ἄν.] Ex Matre scilicet, quæ teste Euripide fuit
Semele, Cadmi Filia.

Ἡ καὶ Διὸς παῖς τῇδε Θεοῦν χθονα

Διόνυσος, ὃν τίεται πρὸς τὴν Κάδμῳ κέρη

Σιμίλη

Vid. Eurip. Bacch. v. 1.

2 Συροφοίνικος τις ἐμπόρου τῷ Κάδμῳ θυγατρὶδος.] Cadmus erat Phoenicum Rex.
ἵσπερ αὐτὸν vocat, quod Phœnices primi mercaturam exercu-
isse feruntur; de illis enim Dionysius,

Οἱ πρῶτοι νηυσὶν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,

Πρῶτοι δ' ἐμπόροις ἑλιδυῖν ἐμνήσαντο.

Vid. Διον. Περσέγγ. v. 907.

3 Μίτρας.] Μίτρας ὁ γυναικεῖος καὶ κεφαλῆς ἀναδισμός. Scholiastes.

καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τὸ Πᾶνα, καὶ τὸ Σιληνόν, καὶ Σατύρους,
 ἀγροίκους πᾶς, καὶ αἰπύλους τῆς πολλῆς, σκιρτητικῆς
 ἀνθρώπων, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους· ὧν ὁ μὲν, κέ-
 ραλα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγί εἰσι-
 καὶ, καὶ γένειον βαθύ καθεμνός, ὀλίγον τράχηλον ἀφεί-
 ρων ἐστίν, ὁ δὲ, Φαλακρὸς γέρον, σιμός τ' ῥίνα,
 ἐπὶ οὗ ταῖς πολλὰ ὀχύμνος, Λυδὸς ἔστος· οἱ δὲ Σά-
 τυροι, ὅζεις τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κεράται, οἷα
 τοῖς ἄρπι γεννηθεῖσιν εἰσφοῖς τὰ κέρατα ὑποφύεται,
 Φρύγες πινὲς ὄντες· ἔχουσι δὲ καὶ ἕως ἅπαντες. ὁρᾷτε
 οἷσις ἡμῖν θεὸς πεῖν ὁ γεννάδας; εἴπα θανμάζομεν,
 εἰ κεραφρονῶσιν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὁράντες ἕτα γε-
 λοῖους θεὸς, καὶ περσέτας; εἰώ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύο
 γυναικας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ἔσαν αὐτῷ,
 ἢ τὴν Αἰριάδην, ἥς καὶ τὸ σέφανον ἐγκατέλεξε τὰ τ'
 ἀτέρων χροῖ· ἢ δὲ Ἰκαρίην δὲ γεωργὸν θυγατέρα· καὶ
 ὁ πάνταν γελοῖότατον, ὦ θεοί, καὶ τὸ κύνα δὲ Ηειρήνης,
 καὶ τῷ πεν ἀνήγαγεν, ὥς μὴ ἀνιδεῖτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει
 οὐ τὰς ἑσθλὰς τὸ ξυνοῖσθαι ἐκείνο, καὶ ὅπως ἡγάπα κυνί-
 διον. ταῦτα ἐχ' ὕδατος ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ

1 ὦν ὁ μὲν ἔστι.] Pan; de quo, nec non iis, qui sequuntur, Vid.
 Natal. Com. lib. 5.

2 Ὁ δὲ φαλακρὸς ἔστι.] Τὸν Σιληνὸν λέγει. Scholiastes.

3 Τὴν Αἰριάδην ἔστι.] De quâ Propertius Bacchum alloquens,
 Te quoque enim non esse rudem testatur in astris
 Lyncibus in calum vecta Ariadna tuis.

De coronâ autem ejus Vid. Ovid. Met. lib. 8. quin & meminit
 Hor. Carm. lib. 2. Od. 19.

Beata Conjugis additum

Stellis Honorem

4 Τὴν δὲ Ἰκαρίην ἔστι.] Erigonen, quæ ex dolore paternæ necis,
 quem rustici inebriati occiderant, sibi necem conscivit, Deorum-
 que miseratione in cælum translata Virginis nomen obtinuit. Vid.
 Hygin. & Apoll. lib. 2. De Cane autem ejus mentionem facit
 Ov. Fast. lib. 5.

Nocte sequente diem canis Erigoneius exit.

γέλως;

γέλωσ; ἀκύνετε δ' ἐν καὶ ἄλλης. ΖΕΥΣ. μηδὲν
ὦ Μῶμε, εἴπης, μήτε παρ' Ἀσκληπιῶ, μήτε παρ'
Ἡρακλῆος· ὅρῳ γὰρ, οἱ Φέρη τὰ λόφῳ· ἔτσι γὰρ, ὁ μὲν
αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῆς ῥόσων, καὶ ἔστι

— πολλῶν ἀνέστιος ἄλλων·

ὁ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὧν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πένων ἐπεί-
ατο τὴν ἀθανάσιαν, ὥστε μὴ χαλεπὴν αὐτῶν. ΜΩΜ.
σιωπήσομαι· ἀλλ' εἰ σὲ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχον· καί-
τοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἐπὶ τὰ ἱερὰ σημεῖα ἔχουσιν ὅτι πυρός.
εἰ δὲ ἐξῆν καὶ παρ' αὐτὸν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι,
πολλὰ ἀν' ἔχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. καὶ μὲν παρ' ἐμὲ
ἔξεσι μάλιστα. μὴ δ' ἐν καὶ μετὰ ξενίας διώκεις; ΜΩΜ.
ὦ Κρήτη μὴ εἰ μόνον τῆτο ἀκύνσαι ὅστις, ἀλλὰ καὶ
ἄλλοι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ὁπιδεικνύουσιν.
ἐγὼ δὲ ἔτε ἐκείνοις πείθομαι, ὅτε Ἀχαιῶν Αἰγίευσιν,
ἡρωσὶν ὡς εἶναι φάσκουσιν· ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἐλεει-
νὸν εἶναι ἡγῶμαι, ταῦτα ἐρῶ. τί μὲν γὰρ τοι ἀρχὴν
τοιοῦτων παρνομιμάτων, καὶ αἰτίαν τῆς ὁδοῦ θηταί;
ἡμῶν τὸ ξυνίδειον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέχῃς, θνηταῖς ἐπι-
μυγνύμενος, καὶ καπὼν παρ' αὐτῶν· ὅτι ἄλλοτε ἄλλω
χρήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιδέναι, μή σε χαλεπὴν πρὸς
λαβῶν, ὅπου· ἀν' αὐτὸς ἦς, ἢ τῆς ἡρωσὶν πρὸς
κατεργασίᾳ· ἡρωσὶν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ
ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῶν γένῃ· πλὴν ἀλλὰ ἐμπε-

1 Σημεῖα ἔχουσιν ὅτι πυρός.] Vid. Dial. inter Jovem, Æsculapi-
um, & Herculem.

2 Ἐν Κρήτῃ μὴ ὅτι.] Unde Callimachus in Hymno suo in Jo-
vem v. 8.,

Κρήτης αἰὲ ψεύεται· ὅτι γὰρ τάφον, ὃ ἀνὰ, στίον

Κρήτης ἐπικτήσαντο· σὺ δ' εἰ θάνατος, ἐστί γὰρ αἰεὶ.

3 Οὕτω Ἀχαιῶν Αἰγίευσιν] Ægium Achæia Oppidum.

4 Ἀλλοτε ἐν ἄλλῳ χρόνῳ]

Ζεὺς, Κύκλιος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσός, δι' ἑρῶτα

Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

ἰπληχρῆς

πληχάς καὶ τὸ ἕρπον τῷ ἡμιθέων τέτων. ἔ γὰρ
 ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρῶγμα γελοιοτάτοι ἐστιν,
 ὅπότ' αἱ πρὸς ἄφρον ἀκρίβη. ὅπ' ὁ Ἡρακλῆς μὲν Θεὸς
 ἀπεδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυπύθης, ὃς ἐπέταπεν αὐτῷ, τέθ-
 νηκε· καὶ πλησίον Ἡρακλῆος νεὸς οἰκίετο ὄντος, καὶ
 Εὐρυπύθης τάφος, ὃ δεικνύει αὐτῷ. καὶ πάλιν οἱ Θῆ-
 βαις, Διόνυσος μὲν Θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτῷ, ὁ
 Περσέης, καὶ ὁ Ἀχαιῶν, καὶ ὁ Ἐλέαρχος, ἀνθρώπων ἀπάν-
 των χακοδαίμονές εἰσι. ἀφ' ὧν δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ,
 ἀνάξας τοῖς τοῖς τοῖς τῶν θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς
 ἐπέεσσιν, ἅπαντες μεμύμενται σε, καὶ ἔχ' ἄρρενες μόνον,
 ἀλλ' ὅσ' αἰσχίον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ ἔκ
 οἷδε τὸν Ἀχίλλεον, καὶ τὸν Γίγαντον, καὶ τὸν Εὐρυπύθην, καὶ τὸν
 Ἰασίωνα, καὶ τὴν ἄλλαν; ὥστε ταῦτα μὲν εἰσὶν μοι
 δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχην γένοιτο. ΖΕΥΣ.
 * μὴδὲν περὶ τῷ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἶπες· χαλε-
 πανῶ γὰρ, εἰ λυπήσῃς τὸ μετράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὰ
 γένος. ΜΩΜ. ἔκοιμ' μὴδὲ περὶ τῷ αἰετῷ εἶπα, ὅπ' ὅ
 καὶ ὅσ' οἱ τῷ ἕρπον ἐστίν, ἐπὶ τῷ βασιλεὺς σκήπτρου

1 Καὶ πλησίον Θεοῦ.] In Sicyniā Templum Herculi fuit, Vid. Natal. Com. lib. 7. Eurystheus vero sepultus erat in Gargetto. Vid. Strab. Geog. lib. 8.

2 Ἐλέαρχος Θεοῦ.] De Learcho vid. p. 6. not. 2. Penthei autem & Aethionis bene notas Historias non est cur memorem.

3 Τίς γὰρ ἔκ οἷδε τὸν Ἀχίλλεον Θεοῦ.] Allusum est ad Venerem, Auroram, Lunam, & Cererem, quæ cum his consuetudinem habuerunt. Observatum enim dedit Palmerius, Ἰασίωνα legendum esse, non Ἰάσωνα, (quod omnes, quos vidi, Codices præ se ferunt) Iasion enim ob Cereris amorem a Jove Zelotypo fulminatus est.

4 Μὴδὲν περὶ τῷ Γανυμήδους Θεοῦ.] De Ganymede ab aquilâ raptο, Vid. Nat. Com. lib. 9. & Hom. Il. v. v. 231.

Τρῶες δ' αὖ τρεῖς παῖδες μεμύμενοι ἐκγόνοιο,
 Ἰλῶς τ' Ἀσκάρεος τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 ὅς δ' ἡμέλλετο γένετο θνητῶν ἀνθρώπων.
 Τὸν καὶ ἀντρεψάντο θεοὶ Διὶ οἶνοχαίεσσιν
 Κάλλιος· εἰναι οἷς, ὡς ἀθανάτοισι μετρίῃ.

καθεζόμενος, καὶ μονονυχί' ἐπὶ τῷ κεφαλῷ σου νοτ-
τῶναι. Θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ καὶ τῦτον ὁ Γανυμήδους ἐ-
νεκα εἰσομέν; ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κο-
ρύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπειστικελήθησαν
ἔσται; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος, ὁ Μῆδος, ὁ τ' αἰνιδεῖν, καὶ
τῷ πάραν, ὅδε ἐλλεινίζων τῇ Φωνῇ. ὥστε ἐδ', ἢ
καρπὴν τις, ξυνίησι. ποιγαρούοι Σκύβα, καὶ οἱ Γέ-
ται, ταῦτα ὄρωντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰ-
πόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεὸς χειροτονέσιν ἑς
αὐτὸν ἐβελήσεται, τ' αὐτὸν τρόπον, ὅπως καὶ ὁ Ζάμολξις,
δούλος ὢν, παρεγγράφη, ὅς κ' οἶδ' ὅπως ἀφ' ἑλάνων.
καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ Θεοί, μέγιστα. σὺ δέ, ὦ
κυνοπρόσωπε, καὶ σινδῶνι ἐσαλμῶμε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
βέλπτε, ἢ πῶς ἀξίους Θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; πὶ δέ
βυλόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης ἔτος ταῦρος, ὁ ποι-
κίλος, προσκαυεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ παρφήτας ἔχει;

1 Ἀτλις ἔστι. Ἀτλις Φρύγιος Θεός, Μίθρης δὲ Περσικός. ὁ μὲν Μί-
θρης ὁ αὐτὸς τῷ Ἡρακλῆϊ, ἄλλοι δὲ τῷ Ἡλίου φασὶν τ' Ἀτλιν δὲ Φρύγιος
σκεύονται, τ' αὐτὸν εἶναι τῷ Διόνυσῳ. Vid. Scholiast. in Luciani
Δία τρυγῶν. Corybas autem erat Iasonis & Cybeles F. quem
Diodorus Siculus lib. 6. asserit sacra matris Deum in Phrygiam
detulisse, eosque qui illius Deæ sacrificiis incubuerunt, de suo no-
mine Corybantas appellasse. Sabazium autem alii Bacchi filium
fuisse, alii Bacchum ipsum, alii alium Dæmonem, inquirunt. Vid.
Nat. Com. lib. 5.

2 Ζάμολξις, δούλος [ἔστι] Zamolxis, cui Getæ sacra faciunt,
pro Saturno cum habentes, Pythagoræ servus fuit. Vid. Herod.
Melpom. & Diog. Laert. lib. 7.

3 Ὁ κυνοπρόσωπε] Anubis, Deus canino capite, apud Ægyptios
cultus. Vid. Plut. de Isid. & Osiride, & Diod. Sic. lib. 1.

4 Ὁ Μεμφίτης ἔτος ταῦρος.] Apis seu Osiris sub bovis imagine
ab Ægyptiis cultus,

Et comes in pompâ corniger Apis erat. Ov. Amor. 2. 13.

Atque suum pubes miratur Osirim

Barbara, Memphitem plangere docta Bovem. Tib. lib. 1. El 1.
Memphites autem dictus est, a Memphî Urbe Ægypti, ubi co-
lebatur. Vid. Diod. Sic. lib. 1.

αἰγυνομα

αἰχύνομαι δὲ ¹ Ἰβίδας καὶ πιθήκας εἰπεῖν, καὶ τρέφουσιν,
καὶ ἄλλα πολλὰ γελοιότερα, ὅσα οἶδ' ὅπως, ἐξ Αἰ-
γύπτου παρὰ θεοῦ εἰσάγοντα εἰς τὸ ἕρπαιον· ἀ ὑμεῖς, ὦ Θεοί,
πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μάλλον ὑμῶν προσ-
κυυόμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς Φέρεις, ² ἐπειδὴν κρινῶ
κέρατα φύσασί σοι; ΖΕΥΣ. αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς
ταῦτα Φῆς τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων ὅμως δ' ἐν, ὦ
Μᾶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγματα ἔστι, καὶ ἐ πάνυ
χρὴ κτελεσθῆναι ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. πάνυ γούν
μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι Θεὸς μὲν τῶν
Θεῶν, κυνοκεφαλῆς δὲ τῶν κυνοκεφαλῶν. ΖΕΥΣ.
ἔα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γὰρ περὶ
τῶν ὅπως ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ χορῆς· σὺ δὲ τῶν ἄλλων
λέγε. ΜΩΜ. ³ τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ, ὃ μά-
λιστά με ἀποπνίγει, τὸν Ἀμφίλοχον· ὅς σ' αἰγῶν ἀν-
θρώπων, καὶ ⁴ μηδ' αὐτοῖς ὑὸς ὢν, θεσπιζομένῳ ὁ γενναῖος

¹ Ἰβίδας ἔσθ'.] Ibis est avis, quæ serpentibus, qui Ægyptum in-
festam habent, exitio est, ideoque divinos sortita est honores. Vid.
Diod. Sic. lib. 1. ubi & de cæteris videre est.

² Επειδὴν κρινῶ κέρατα ἔσθ'.] Jupiter Ammonius, quem divinato-
rem appellabant, in Libyâ sub arietis formâ colebatur, ut in his
declaravit Phœstus ille, qui res Macedonicas conscripsit,

Ζεῦ Διούης Ἀμμωνι κρινῶν τῶν κέρατων μάντι. Vid. Nat. Com.
lib. 2.

³ Τὸν Τροφώνιον ἔσθ'.] De Trophonio & Amphilochō Vid. p.
19. n. 2.

⁴ Μητρ' αὐτοῖς ὑὸς ὢν.] Non filius erat Matricidæ, sed frater
teste Apollodoro; Alcæonem enim intelligit. Ad hunc autem
modum se habet Historia——Amphiaraus latens, ne ad bellum
Thebanum, ubi se moriturum sciebat, proficisci cogeretur, ab
uxore sua Eriphyle, aureo monili corruptâ, prodebatur: Quam
uxoris perfidiam ægrè ferens Amphiarus, filiis in mandatis reli-
quit, ut matrem interficerent; quod Alcæon effectum dedit.
Vid. Apollod. lib. 3. & Hom. Od. ο'. v. 244. quin & meminit
Horatius lib. 3. Od. 10.

Concidit Auguris

Argivi domus ob lucrum

Demersa excidio

ἐν Κιλικίᾳ, ψαδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γρηθύων τοῖν
 δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα· τοιγαρὶν οὐκ ἐπὶ σὺν, ὦ Ἀπολλόν,
 θύδοιμεις, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησ-
 μωδεῖ, ὅς ἐν ἐλαίῳ περικυθῇ, καὶ τεφάνης ἔχη, καὶ
 γρητος ἀνδρὸς ὑπόρησιν, οἳοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ
 Πολυδάμαντος τῷ ἀθλητῷ ἀνδρείας ἰᾶται τὴν πυρέτ-
 λοντας ἐν Ολυμπίᾳ, ¹ καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ. καὶ
 Ἐκτορε θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, ² καὶ Πρωτεσιλάῳ καταιπικρὺ
 ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ' οὗ δ' ἐν τοσούτοι γεγνημένοι, ὅτι-
 δέδωκε μᾶλλον ἢ ὑπορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως κα-
 ταπεφρονήκασιν ἡμῶν ³ καὶ εὐ ποιῶντες. καὶ ταῦτα μὲν
 περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγχεσίων· ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνό-
 ματα πολλὰ ἤδη ἀκύνω ἕτε ὄντων πινὼν παρ' ἡμῶν
 ἕτε συστῆναι ὅλως διωαμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ
 τύτοις γελῶ. ἢ πῦρ γὰρ ἐστὶν ἡ πολυφύλλητος Ἀρεὶη,
 καὶ Φύσις, καὶ Εἰμαρμένη, καὶ Τύχη, ἀνυπόστατα καὶ κατὰ
 πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν
 φιλοσόφων ὑπνοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, ἕτω
 τῆς ἀνοήτης πέποικεν, ὥστε ὑμεῖς ἡμῶν ἕδε θύειν βέ-
 λεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μνείας ἐκατόμβας ὀφείληται,

¹ Καὶ ὁ Θεαγένης &c.] Vid. Pausaniam, qui in libro 6. de re-
 bus Eliacis loquens. *Passim* inquit, *tuum* apud Græcos *tuum* Bar-
 batōs sc̄id simulachra Theageni esse dedicata; eumque & morbos
medicari, & ab indigenis coli. Polydamantis autem statuae in eo-
 dem libro memoratæ nihil id genus attribuit.

² Καὶ Πρωτεσιλάῳ &c.] Protefilaus templum habuit in Thraciâ
 Cherroneso. Vid. Herod. Polymn. & Strab. Geogr. lib. 13.

³ Εὐ ποιῶντες] Participium τοῦ ποιεῖν, cujuscunque temporis fu-
 erit, cum εὐ vel καλῶς conjunctum, *jure* vel *merito* significat, id-
 que vel continuatâ oratione, vel nonnihil etiam disjunctâ: ut κα-
 λῶς δὲ ποιῶν αὐτῷ συγγάμῳ ἀν' ἔχους τοῦ παρὰ γνώμην ἡμαρτημένου,
merito sanè peccati præter voluntatem admissi veniam ei dederis.—
 τῶνδ' οὖν φίλων ἀντὶ πάντων εἰλοντο τῷ χρημᾶτι, καὶ μάλα καὶ καλῶς
 ποιήσαντες, hominis amicitiam divitiis omnibus potiore habuerunt,
 & merito quidem. Vid. Vigerum.

ὅμως τίμ' Τύχῳ περὶ ἔχουσι τὰ μοιραία, καὶ ἔξ
 ἑξ ὧν ἐκείτω ἐπεκλώσῃ· ἡδέως αὖ ἐν ἐροίμῳ σι,
 ὦ Ζεῦ, εἴ περ εἶδες ἢ Ἀρετῇ, ἢ Φύσιν, ἢ Εἰμαρμένην;
 ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀνέεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων δι-
 ατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός περ εἰ, ὥς βοῶντων
 αὐτῶν μὴ ἐπαύειν· πολλὰ ἔπ' ἔχων εἰπὼν, καταπαύ-
 σω τ' λόγον· ὁρῶ γὰρ τὴν πολλὴν ἀχθομένην μοι λέ-
 γοντι, καὶ συεπτόντας· ἐκείνης μάλιστα ὧν ἱερήματο
 ἡ παρρησία τ' λόγον· πέρας γὰρ, εἰ θέλεις, ὦ Ζεῦ,
 ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσκειν ἢ δι' ἐντυχεγράμ-
 μιδιον. ΖΕΥΣ. ἀνάγνωθι. ἢ πάντα γὰρ ἀλόγως ὑπά-
 σω καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπιχεῖν, ὥς μὴ ἐπι-
 πλείον αὖ γίγηται.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ὁνόμει ἀγορεύσας, ἐξεδόμῃ
 ἱερᾷ, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Πο-
 σειδῶν, ¹ ἐπεσάτει Ἀπόλλων, ² ἐγγραμμάτθι Μῶ-
 μος τῆς Νυκτός, καὶ ὁ Ὑπνος τίμ' γάμῳ εἵ-
 πειν. ἐπεὶ δὲ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνας,
 ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, ὕδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῶν

¹ Επρυτάνευε ὅς. c.] De hisce Magistratibus apud Athenienses Vide Potter's Archaeologiam Græcam, lib. 1. cap. 17.

² Εγγραμμάτθι Μῶμ' ὅς. c. Νυκτός.] Hic Luciani mentem non satis assecuti sunt interpretes; reddunt enim, Noctis Matris scribatur agebat. At Luciano nihil minus in animo erat: Atheniensium enim Concilia, ad quorum exemplum hoc conscriptum est, die, non nocte, habita fuerunt. Hoc loco igitur ὅς. c. Νυκτός, Filius Noctis significat. Heliodorus enim in Theogon.

Νυξ δ' ὅτε τε γυμῶν τε Μόρῳ, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 Καὶ Θάνατον· τίς δ' Ὑπνον, ἵπκτι δὲ Φύλον Οὐρανόν.

Οὐ πρὶν κρηνηθῆσθαι δὲ τέκε Νυξ ἱριόεντή.

Ἀιότερον αὖ Μῶμον, ὅς. c. Οἶον ἀλγυνόσσαι.

ἡ πολιτείας, παρεγγραφέντες αὐτοὶ αἰδ' ὅπως, καὶ Θεοὶ
 δόξαντες, ἐμπεπλήκασιν μὴ τ' ἑρᾶν, ὥς μετὸν εἶναι
 τὰ συμπάσιον ὅχλῳ ταραχάδους πολυγλώσσων τῶν,
 καὶ ξυγκλύδων, ὀπιλέχοντε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ
 τὸ νέκτερ, ὅσα μῖα ἦδη τιμὴ κοτύλλῳ εἶναι, διὰ
 τὸ πᾶθος τ' πινύται· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρυσά-
 μμοι τῆς παλαιᾶς τῆς καὶ ἀληθεῖς Θεοὺς περὶδείας
 ἡξίωσιν· εἰ αὐτοὺς ὅσα πάντα τὰ πάτρια, καὶ οἱ τῇ
 γῇ περὶμασθῶσι δέλοισι, Δεδόχθω τῇ βυλῇ, καὶ τῷ
 δῶμα ξυλλεγῆσθαι μὴ ἐκκλησίᾳ οἱ τὰς Ολύμπῳ
 περὶ τρεῶν χειμερῶν, ἐλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας
 πελείης Θεοὺς ἐπ' αὐτῶν, τρεῖς μὴ, ἓξ τῆς παλαιᾶς
 βυλῆς τ' ἐπὶ Κρόνῳ, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα,
 καὶ οἱ αὐτοῖς τ' Δία, τέτταρες ἢ τῆς ἐπιγνώμονας, αὐ-
 τῶν μὴ καθέξωσι ὁμόσπιντας τ' ἰόμμιον ὄρκον, τιμὴ
 Στύγα· τ' Ἑρμῶν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἀπαι-
 τας, ὅσοι ἀξίῳσι ξυμπελεῖν εἰς τὸ συνέδριον· τῆς δὲ
 ἦκεν μάρτυρας ἐπαρμόνους εἰωμότης, καὶ ἀποδείξεις
 τῶν γένους. τέντεῦθεν ἦ· οἱ μὴ παρὲκωσαν καθ' ἓνα,
 οἱ ἢ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ Θεοὺς εἶναι ἀποφανέν-
 ται, ἢ χαλᾶπέμψον ἐπὶ τὰ σφέτερα ἡξία, καὶ τὰς
 δῆλας τὰς περὶ νηϊάς· ἦν δὲ τις ἀλῶ τ' ἀδοκίμων,
 καὶ ἅπασι ὑπὸ τῶν ἐπιγνώμων ἐκκελθέντων, ἐπι-
 βάντων τῷ ἑρᾶν, εἰς τ' τάρταρον ἐμπεσεῖν τῶτον ἐρ-
 γάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῶν ἔχαστον καὶ μήτε τιμὴ Ἀθηνῶν
 ἰᾶσθαι, μήτε τ' Ἀσκληπιὸν χρησμοφῶν, μήτε τὸν Ἀ-
 πόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ', ἐν π' ἐπιλεξά-
 μνον, μάντιν, ἢ κηραφῶν, ἢ ἰατρὸν εἶναι· τοῖς δὲ
 Φιλοσόφοις περὶεῖν, μὴ ἀναπλάττειν καὶ ἀνόμα-
 τα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασι· ὅπόσοι δὲ ἦδη

1 Ex τῆς παλαιᾶς ἑστ.] Hæc ex Jano, Saturno, Genio, Pluto-
 ne, Baccho, Lunâ, & Tellure constitit, qui Diis Duodecim additi
 viginti selesos constituunt Deos.

ταῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲν χαθαιρεθῆναι
τὰ ἀγάλματα, ἐπιτεθῆναι δὲ ἢ Διός, ἢ Ηρας, ἢ Α-
πόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων πνός. ἐκείνοις ἰδὲ τάφον χῶσαι ἢ
πόλιν, καὶ γῆλιν ἐπισηῆσαι ἀντὶ βωμῶ. ἢ δὲ τις πα-
ρακῆσθαι τῷ κηρύγματι, καὶ μὴ ἐθέλῃ ἐπὶ τοὺς
ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἢ ἐρήμῳ αὐτῷ καταδικασθῆναι-

καταδικασθῆναι. ΖΕΥΣ. τῆτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιοτάτον,
ὃ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνατενάτω τὴν χεῖρα· μάλ-
λον δὲ εὖτω γιγνέσθω· πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσοιται,
οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ καὶ μὲν ἄπιτε· ὁπόταν
δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζοντες ἕκαστος ὁιαργῇ
τὰ γινώσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς
ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὄθεν, καὶ ὅπως Θεὸς ἐγένετο, καὶ
Φυλὴν, καὶ Φεσφόρα. ὥς ὅστις ἀν μὴ παρὰ λήγῃ, ἢ
δὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ τῶν τις μέγα ἐπὶ
γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι Θεὸν αὐτὸν εἶναι νομί-
ζουσιν.

ἢ Ἑρμῆν αὐτῷ Θεῷ.] Subaud. δίκην.

C Y C L O P I S

E T

N E P T U N I.

CYCLOPS.

O Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui, postquam me inebriâsset, excæcavit, somno gravatum aggressus. NEP. Quis verò est, qui hæc ausus fuit, Polypheme? Cyc. Principio quidem se Neminem vocabat; sed postquam effugerat, & extra teli jactum erat, Ulysses nominari se aiebat. NEP. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Ilio autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cum animosus admodum non sit? Cyc. Deprehendi in antro è pascuis reversus multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam enim foribus apposeram operculum, (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensâ, quam ex monte detuleram, arbore, fuscitaveram, apparuerunt, conantes sese abscondere. Ego verò comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hic versutissimus ille, five Nemo, five Ulysses erat, pharmacum quoddam infusum dat mihi bibendum, dulce quidem & fragrans, sed quàm maximè insidiosum, & turbulentissimum. Mihi enim, *illud* cum bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & antrum ipsum invertabatur: nec ampliùs omnino apud me eram.

Postremò

Postremò somno correptus sum. Ille verò ex-
acuto veste, eoque igne succenso, me dormien-
tem insuper excæcavit: & ex illo tempore cæcus
sum, Neptune. NEP. Quam altè dormivisti,
fili, qui non exilieris interim dum excæcareris!
Ulysses verò ille quo pacto effugit? Non enim,
sat scio, saxum a foribus dimovere potuit. Cyc.
At ego amovi, quo facilius illum comprehen-
derem inter egrediendum: ac collocato in ipso
ad fores, extentis manibus venabar, solis dimis-
sis in pascua ovibus, cum arietem mandāssim,
quæcumque pro me ipsum agere oporteret. NEP.
Intelligo eum sub illis sese clā te subduxisse.
At cæteros certè Cyclopos oportebat te contra
ipsum invocare. Cyc. Convocaui illos, pater,
& venerunt. Sed cū illius infidiatoris no-
men interrogāssent, eumque dicerem esse Ne-
minem, insanire me arbitrari, discesserunt. Ita
me execrabilis ille nomine decepit. Et quod
auxilium maximè mihi doluit, contumeliosè ob-
jectā mihi hāc calamitate, ne pater quidam Nep-
tunus, inquit, te sanabit. NEP. Confide fili, ul-
ciscam enim ipsum: ut discat, etiam si oculo-
rum cæcitatem mederi non queam, navigantes
certè tamen *quod attinet*, salutem eorum &
exitium penes me esse. navigat autem adhuc.

MENE LAI ET PROTEI.

MENELAUS.

ATi aquam te fieri, Proteu, incredibile non
est, cū sis marinus: quin & arborem
fieri, tolerabile est: in leonem etiam aliquando
muteris

DIALOGI MARINI. 247

mihi licet, tamen neque hoc *supra fidem* est: te autem, qui in mari habitas, etiam ignem fieri possibile esse, hoc *omnino* miror, neque fidem habeo. PROT. Ne mireris, Menelaë: fieri enim soleo. MEN. Vidi & ipse. Sed vidēis mihi (dicam enim apud te) praeſtigias quasdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cum tale nihil fias. PRO. Ecquæ deceptio in tam manifestis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidisti in quā multa ipse me transformaverim? Quod si non credis, & falsa res esse videtur, scilicet species quaedam inanis ob oculos versans, quum ignis factus fuero, admove mihi, o generosissime, manum: Senties enim num videar tantum *ignis*, an & urendi facultas tunc mihi adsit. MEN. Hoc periculosum est experimentum, Proteu. PROT. At tu, Menelaë, vidēis mihi neque polypum vidisse unquam, nec, quid facere soleat hic piscis, scire. MEN. At polypum vidi, quæ vero faciat, libenter ex te cognoverim. PROT. Cuicumque saxo accesserit, & acetabula sua applicuerit, cirramentisque affixus adhæserit, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quò lateat piscatores, nihil varians, neque ob hoc manifestè apparens, sed *omnino* saxum referens. MEN. Ferunt hæc: sed hoc tuum est multo incredibilius, Proteu. PROT. Nescio, Menelaë, cuinam alteri credas, cum tuis oculis non credas. MEN. Apprinè vidi: sed tamen monstruosa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

NEPTUNUS.

RECTE facitis, Delphines, quod semper hominum amantes estis: nam & olim Inus filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironiis scopulis, cum matre præcipitatum: Et tu nunc assumpto Methymnæo citharædo isto, in Tænarum *cum* ipso ornatu, & citharâ enatasti: neque *illum* à nautis miserè perdi passus es. DEL. Ne mireris, Neptune, nos hominibus benefacere, cum ex hominibus pisces ipsi facti simus. NEPT. Atque equidem Bacchum reprehendo, quòd vos navali prælio superatos *ita* transformavit, cùm debuisset solum in potestatem redigere, quemadmodum alios in potestatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, sese habet, Delphin? DEL. Periander, opinor, delectabatur ipso, & eum artis gratiâ sæpe accersebat. Ille autem à tyranno ditatus, domum in Methymnam navigare, & divitias suas ostentare concupivit. Ac consensu sceleratorum quorundam hominum navigio, posteaquam indicavit se multum auri & argenti secum ferre, ubi ad medium fermè Ægeum perventum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò (auscultabam enim omnia juxta navigium natando) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem assumpto ornatu, & decantato *prius* mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, &
sua

suaviter admodum cecinit, atque in mare, tanquam ilicò moriturus, præcipitem se dedit. Ego verò excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum simul enatavi. NEPT. *Te propter tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.*

NEPTUNI ET NEREIDUM.

NEPTUNUS.

FRETUM hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellespontus ab ipsâ vocetur. Cadaver autem vos, Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune; sed hîc in pelago a se denominato sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maximè miserabilia passa fuerit a novercâ. NEPT. At hoc, Amphitrite, fas non est; neque etiam aliàs honestum hîc illam alicubi sub arenâ jacere: Sed quod dixi, in Troade aut in Cherroneso sepelietur. Illud autem solatio non parvo ipsi erit, quòd paulò post eadem & Ino patietur, & persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, quâ in Mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præcipitabitur. NER. Sed & illam in Bacchi gratiam servare oportebit. Educavit enim illum Ino, & nutrix illius fuit. NEPT. Non decebit *illam servare*, cum sit adeo prava; sed tamen Baccho non gratificari indignum esset, Amphitrite. NER. Sed unde factum est, ut illa ab ariete deciderit, Phryxus autem frater ejus tutò vectus sit? NEPT. Meritò: *Hic* enim adolescens est, & contra

impetum obsistere potest: Illa verò propter insolentiam *rei*, conscenso vehiculo inusitato, & in vastum profundum despiciendo attonita, & pavore pariter correpta, præterea vertigine laborans propter volatûs impetum, retinere non potuit arietis cornua, quæ eousque prehenderat, atque *ita* in mare decidit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat? NEPT. Decebat: sed Parca longè Nephelle potentior est.

XANTHI ET MARIS.

XANTHUS.

SUSCIPE me gravia passum, ô Mare, mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei est, ô Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus. Sed prorsus exustus sum miser, & efferuesco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis: Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex deprecatus sum, ille autem nihil ab irâ remisit, sed cadaveribus obstruxit mihi cursum aquarum, ego misertus miserorum eum aquis obruendi animo invasi, quo perterritus a virorum cæde abstineret. Ibi Vulcanus (nam tum propè aderat) universo igne, opinor, quantum habebat, quantumque in Aetnâ, & sicubi alibi, *erat*, allato me invasit, ac exussit quidem ulmos & myricas: assavit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cùm effervescefe fecisset, parum absuit quin totum aridum reddiderit. Vidésne igitur, quomodo ab his inustionibus affectus sum? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe,

the, ut par est; sanguis quidem a cadaveribus *provenit*, calor autem, ut ais, ab igne. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quòd filius esset Nereidis. XAN. Annon decebat *me* vicinorum Phrygum misereri? MAR. At verò Vulcanum non decebat Achillis filii Thetidis misereri?

JOVIS, ÆSCULAPII ET HERCULIS. JUP.

DESINITE, ô Æsculapi & Hercules, inter vos rixari perinde ut homines; Indecora enim hæc, & a convivio Deorum aliena. HERC. At vis, ô Jupiter, medicamentarium istum me priorem accumbere? Æsc. Ita per Jovem; etenim sum melior. HERC. Quâ in re, ô attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cùm faceres quæ nefas erat; nunc autem ex misericordiâ iterum immortalitatis particeps factus es? Æsc. Tu verò, Hercules, oblitus es te in Oetâ conflagrâsse, quandoquidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia & similia sunt quæ in vitâ gestimus, ut qui ipse Jovis quidem sum filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras debellans, & de contumeliosis hominibus pœnas sumens: Tu verò radicum incisor es, & circulator, fortè quidem ægrotantibus hominibus adhibendo remedia utilis, virile autem nihil quicquam præstitisti. Æsc. Rectè dicis, quoniam & tuas inustiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus ascendisti, corpore ab ambobus *hisce* corrupto, tunicâ
H h 2 scilicet,

scilicet, & deinde flammâ. Ego verò si etiam nihil aliud, tamen neque servivi, ut tu, neque purpuratus, & ab Omphale aureo sandalio verberatus lanas in Lydiâ carpsi: neque infaniens liberos & uxorem occidi. HERC. Nisi desinas mihi conviciari, proutinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: siquidem sublatum te e cœlo in caput dejiciam; ut ne ipse quidem Pæon te effracto cerebro curaverit. JUP. Definite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate: aut vos è convivio ambos ablegabo. Atqui, ô Hercules, æquum est ut te prior accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

MARTIS ET MERCURII.

MARS.

AUDISTIN' Mercuri qualia nobis Jupiter sit minatus, quàm superba & incredibilia? Ego, inquit, si voluero, catenam ex cœlo demittam, undè si vos suspensi me vi detrahete conemini, luseritis operam; nunquam enim deorsum traxeritis: Contrà ego si velim *illam* in altum attrahere, non vos solùm, sed & terram simul & mare appensum in sublimè sustulero. Ad hæc alia, quæ & tu audivisti. Ego eum sigillatim quidem omnibus præstantiorem & robustiorem esse haud negaverim, sed *unum* tam multis simul *itâ* antecellere, ut eum degravare nequeamus, etiamsi terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. MERC. Bona verba, Mars. Non enim talia dicere tutum est, ne quid forte

MORTUOR. DIALOGI. 253

te: mali ex hac peculantia capiamus. MARS.
An verò credis apud quemlibet hæc dicturum
me, non autem apud te solum, quæ lingua
continentis esse novi? Quod igitur mihi maxi-
mè ridiculum videbatur, tum quum hæc mi-
nitanter audirem, apud te reticere non pos-
sum. Etenim memini non ita multò ante, cum
Neptunus, Juno & Minerva, moti adversus eum
seditione, molirentur comprehensum illum vin-
cire, quantopere formidans in omnem speciem
se verterit, idque cum tres tantum essent. Ac
nisi Thetis miserata Briareum centimanum ad
opem ipsius vocasset, cum ipso fulmine & to-
nitru victus fuisset. Hæc reputanti mihi suc-
currebat ejus magniloquentiam ridere. MERC.
Tace, bona verba. Neque enim tutum est ista
vel tibi dicere, vel audire mihi.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

DIOGENES.

DO tibi, Pollux, in mandatis, ut quumpri-
mum *ad superos* ascenderis, (tuum enim
est, ni fallor, die crastino reviviscere) sicubi Me-
nippum canem videris, (invenies autem ipsum
Corinthis in Craneo, aut in Lyceo, istos conten-
dentes inter se Philosophos deridentem) dicas illi,
Menippe, jubet te Diogenes, si satis ea, quæ in
terris geruntur, derisisti, huc multò plura deri-
surus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc
est risus, & *in ore* frequens istud, Quisnam om-
nino novit quæ post vitam futura sunt? Hic
autem non desines constanter ridere, quemad-
modum

modum ego nunc : & maximè cùm videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros *esse*, solòque ejulatu *ab aliis* dignosci; quin & molles & ignavos esse, eorum, quæ apud superos *habuerunt*, reminiscences. Hæc illi dicas; ac præterea ut perâ lupinis multis impletâ veniat : & sicubi positam in trivio Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione *relictum*, aut tale quid invenerit. POLL. At hæc illi renuntiabo, Diogenes. Sed quò meliùs illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? DIOG. Senex est, calvaſter, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & *diversorum* pannorum assummentis variegato: Ridet autem semper, ac plerumque Philosophos istos arrogantes acerbè perstringit. POLL. Facile erit illum ex his *signis* invenire, DIOG. Visne ad illos etiam Philosophos aliquid mandem tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In universum adhortare illos, ut desinant nugari, & de universo contendere, & cornua sibi mutuò affingere, & crocodilos facere: & huiusmodi inepta Juvenem docere interrogare. POLL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò meo nomine ipsos plorare jube. POLL. Et hæc nuntiabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô charissime Pollucule, nostro nomine hæc renuncia: Quid, ô vani, aurum custoditis? quid vos ipsos excruciatitis, usuras supputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes brevi *ad inferos* venire oportebit? POLL. Hæc etiam illis dicentur.

DIOG.

MORTUOR. DIALOGI. 255.

DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo *puta* Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrósve oculos, neque faciei ruborem amplius ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut aiunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. **POLL.** Neque molestum erit & hæc dicere formosis illis, & robustis. **DIOG.** Pauperibus etiam, ô Lacon, (multi autem sunt, qui eam rem molestè ferunt, & inopiam lugent) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, expositâ illis eâ, quæ hîc *est*, æqualitate, fore autem, ut videant eos qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis *hic* esse meliores. Tuis verò Lacedæmoniis hæc, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. **POLL.** Nihil, ô Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profectò feram. Sed quæ ad cæteros mandâsti, ea illis renunciabo. **DIOG.** Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur: Tu verò quibus ante dixi, sermones meos deferas.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM. CROESUS.

NON possumus ferre, Pluto, Menippum hunc Canem prope-habitantem; Itaque aut illum alibi colloca, aut nos in alium locum commigrabimus. **PLUT.** Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cùm sit? **CR.** Cum nos ploramus, & ingemiscimus, ea recordantes quæ apud superos *habuimus*, Midas
iste

iste aurum, Sardanapalus multas delicias, ego thesauros, irridet, & probris incessit, nos mancipia & viles homines vocans. Interdum etiam cantando gemitus nostros conturbat: in summa, est molestus. PL. Quid ista dicunt Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim illos, ignavi ac perditum cum sint, quibus male vixisse non satis fuit, sed & mortui adhuc meminerant, & quæ sunt apud superos deamant. Delector itaque ægrè ipsis faciendo. PL. Sed non deest: rebus enim non exiguis privati dolent. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui tuo calculo gemitus istorum approbas? PL. Nequaquam: sed nolim vos discordare. MEN. Atqui Lydorum, Phrygum, & Assyriorum pessimi, cognoscite me nunquam esse defuturam: nam quocunque ieritis, eodem sequar & ægrè faciam tum occinendo, tum deridendo vos. CR. Annon hæc sunt contumelia? MEN. Minimè: sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, quum adorari vos dignos, iudicabatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortisque prorsus immemores eratis. Proinde omnibus illis privati nunc plorate. CR. Multis certè, ô Dii, magnisque possessionibus. MID. Quanto ego auro! SAR. Quantâ ego voluptate! MEN. Euge sic facite: vos quidem lugete: ego verò *Nosce te ipsum* sapius repetens vobis occinam: Id enim huiusmodi gemitibus accinere convenit.

MENIPPI, AMPHILOCHI, ET
TROPHONII. MENIPPUS.

Vos nimirum, Trophoni & Amphiloche, cum sitis mortui, haud scio quonam modo fanis donati estis, vatésque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid igitur? an nos sumus culpandi, quòd per insciam illi de mortuis talia opinentur? MEN. At opinati non fuissent, nisi & vos, quum viveretis, talia quædam portenta ostentassetis, ac si futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus potuissetis prædicere. TROPH. Menippe, noverit Amphiloachus hic, ipsi pro sese respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, siquis ad me descenderit. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse, non enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? Nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridiculè offam manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsero, te mortuum, ut & nos, esse scire nequeam, idque solâ imposturâ præcudentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? Etenim nescio. TROPH. Est quidam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo dimidia illa tui ac divina pars quo nunc recessit? TROPH. Reddit oracula, Menippe, in Bœotiâ. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse planè video.

MERCURII ET CHARONTIS.
MERCURIUS.

SUPPUTEMUS, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam, ne de eo denuo litigemus. CH. Supputemus, Mercuri: melius enim est de eo statuere, & minoris negotii. MERC. Anchoram *tibi*, ut mandâras, attuli quinque drachmis *emptam*. CH. Magno dicis. MERC. Per Plutonium quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CH. Pone quinque drachmas, & duos obolos. MERC. Et a eum ad *resarciendum* velum; quinque obolos ego exsolvi. CH. Etiam hos adde. MERC. Et ceram ad oblinendas navigii rimas, & clavos, & funiculum, unde hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis *emi*. CH. Rectè sanè, hæc justo precio emisti. MERC. Hæc sunt, nisi quid aliud inter computandum me latuerit. Quando autem hæc te redditurum promittis? CH. Nunc quidem, Mercuri, non possum: sed si pestis aliqua, aut bellum frequentes aliquos huc demiserit, licebit tunc lucrari aliquid in tanto numero falsò portoria supputando. MERC. Proinde ego nunc sedebo, & pessima quæque ut eveniant precabor, ut inde fructum aliquem capiam. CH. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, ut vides, ad nos descendunt: Pax enim est. MERC. Satiùs est ita esse, etiam si nobis a te debiti solutio prorogetur. Verum enimverò prisci illi, Charon, nôsti quales advenierint, fortes omnes, sanguine pleni, & fau-

cii plerique: Nunc verò aut veneno aliquis a filio interfectus, aut ab uxore: aut præ nimia voluptate tumefacto ventre & cruribus *advenit*. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque illis similes. Plurimi autem ipsorum pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, sibi invicem insidiis. CH. Illæ enim sunt omnino expetibiles. MERC. Proinde neque ego videar peccare, si vel acerbius abs te exigam ea quæ mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURII.
PLUTO.

SENEMNE nôsti, senio confectum illum dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores, quinquaginta millia. MERC. Etiam; illum Sicyonium dicis. Sed quid postea? PL. Illum, Mercuri, vivere sine ultra eos nonaginta annos, quos exegit, admetiens totidem alios, si fieri possit, atque etiam plures. Adulatores autem ejus Charinum juvenem, & Damonem, cæterosque omnes huc ordine detrahe. MERC. Atqui absurdum hoc videretur. PL. Nequaquam: imò justissimum. quorsum enim illi eum mori optant, nisi quia pecuniam illius captant, nullâ propinquitatē juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: & quæ, ipso ægrotante, animo agitant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convaluerit: in summa, varia est illorum hominum adulatio. Idcirco hic quidem esto immortalis; illi verò ante ipsum fru-

strā hiantes abeant. MERC. Ridicula patientur, scelerati cū sint. Ille etiam sæpe admodum scitè ipsos lactat, & spe *inani* pascit: Denique morienti semper similis, juvenibus est multò valentior. Illi autem hæreditate inter se jam divisā pascuntur, vitam beatam sibi proponentes. PL. Proinde ipse, exutā senectute, quemadmodum Iolaus *ille*, repubescat. Illi autem ab ipsā spe mediā, somniatis divitiis relictis, malè mortui huc statim veniant. MERC. Ne cures, Pluto: illos enim ordine singulatim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. PL. Detrahe. Ille verò unumquemque huc transmittet, ex sene iterum adolescens factus.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.
TERPSIO.

JUSTUMNE hoc est, Pluto, me triginta annos natum obiisse, Thucritum verò senem illum plus quàm nonagenarium adhuc vivere? PL. Justissimum utique, Terpsio: siquidem hic, dum vivit, nullius amicorum mortem exoptat; tu verò per omne tempus insidiatus es ipsi expectans hæreditatem. TERP. Annon decebat eum, cum senex fuerit, nec amplius ipse divitiis uti potuerit, dato juvenibus loco, e vitā migrasse? PL. Novas fers leges, Terpsio, ut qui non amplius divitiis ad voluptatem uti potest, moreretur. Sed hoc aliter & Parca, & Natura statuit. TERP. Proinde hanc accuso hujus *tam iniquæ* constitutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior, prius

prius, deinde post eum qui ætate sequeretur,
qbiret: nequaquam autem inverti; neque in
 vivis manere eum qui senio confectus sit, qui
 tres *tantum* reliquos habeat dentes, vix videat,
 quatuor fastulis curvato corpore innitatur, qui
 muco nares, concretis sordibus oculos habeat
 plenos, nihil amplius jucundum sciat, anima-
 tum quoddam sit sepulchrum a juvenibus de-
 risum, emori verò pulcherrimos & robustissi-
 mos adolescentes. Nam hoc perinde est ac si flu-
 mina sursum ferantur. Vel denique *homines* scire
 oportebat, quando senum quisque moriturus
 esset, ut ne frustra quosdam colerent. At nunc
 proverbium illud accidit, Currus sæpe bovem
 ducit. PL. Hæc quidem Terpsio, multò pru-
 dentiùs fiunt quàm putes. Vos autem quor-
 sum rebus alienis inhiatis, & senibus prole ca-
 rentibus vosmet tantoperè in adoptionem tra-
 dicitis? Idcirco risu digni existimamini, cum ab
 illis sepelimini; eaque res est multis perjucun-
 da. Nam quantò *magis* ipsos mori peroptatis,
 tantò jucundius est omnibus vos ipsis præmo-
 ri. Novam enim quandam artem excogitastis,
 quum anus & senes amatis: præsertim si libe-
 ris careant: inamabiles verò vobis sunt, qui
 liberos habent. Quanquam ex iis, qui non a-
 mantur, plurimi, minimè ignari vestri astus
 in amando, etiamsi liberos habeant, se odisse
 ipsos simulant, ut & ipsi amatores habeant.
 Deinde in testamentis exclusi sunt, qui olim
 munera contulerunt: liberi verò & natura, ut
 justum est, omnibus potiuntur: at illi dolore
 ardentes, dentibus frendent. TERP. Hæc vera
 sunt

sunt, quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cum semper mori videretur, &, quoties *ad eum* ingrediebar, subtus ingemisceret, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus immaturus subcrocitaret? itaque cum existimarem ipsum quam primum sandapilam conscensurum, multa mittebam, ut ne rivales munerum magnitudine me superarent. Sæpe etiam præ solitudine insomnis jacebam, singula numerans & disponens. Hæc igitur ipsa, insomnia *scilicet* & curæ, mortis mihi causa extiterunt. Ille verò devorata mihi tantâ escâ, pridie cum sepelirer, irridens mihi adstabat. PL. Euge ô Thucrite, vivas diutissimè, divitiis simul affluens, & hujusmodi homines deridens: neque tu prius moriaris, quam omnes istos assentatores præmiseris. TERP. Hoc sanè, Pluto, jam mihi jucundissimum fuerit, si & Chariades ante Thucritum vitâ decesserit. PL. Bono sis animo, Terpsio: etenim Phidon & Melantus, & denique omnes iisdem confecti curis ante ipsum *ad nos* venient. TERP. Hæc probo: vivas diutissimè, Thucrite.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ, ZENOPHANTES.

AT tu, Callidemides, quo pacto interiisti? nam me, cum Dinia parasitus essem, plus æquo ingurgitando præfocatum fuisse nôsti; aderas enim morienti. CALL. Aderam, Zenophantes. Me vero quod attinet, inopinatum quiddam accidit. Nôsti enim & tu Ptæodorum illum

MORTUOR. DIALOGI. 263

illum senem. ZEN. Orbum illum liberis, ac divitem *dicis*, apud quem te sæpe versari conspiciebam? CALL. Illum semper colebam, id mihi fore pollicens ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, & ultra Tithoni *etatem* senex viveret, compendiariam quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Empto enim veneno, pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptæodorus potum posceret (bibit autem abundè) ubi metacum in calicem infudisset, *etiam* illud in promptu haberet, illique traderet. Quod si faceret, juravi me illum manumissurum. ZEN. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CALL. Cùm loti venissemus, puer, duobus paratis poculis, altero, tui venenum inerat, Ptæodoro, altero autem mihi, nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptæodoro verò *poculum* non venenatum tradidit. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus jacebam, supposititium illius loco cadaver. Quod hoc rides, Zenophantes? Atqui non convenit amico illudere. ZEN. Lepida fanè, Callidemides, passus es: senex verò quid ad hæc? CALL. Primum quidem repentino casu nonnihil turbatus est; deinde simul atque intellexit id quod acciderat, risit & ipse propter ea quæ pocillator fecerat. ZEN. Verùm non oportuit te ad illam compendiariam viam divertere: Venisset enim tibi *hæreditas* populari viâ tutius, etiamsi senior paulo fuisset.

CNE.

CNEMONIS ET DAMNIPPI.
CNEMON.

HOC est illud proverbii, Hinnulus leonem. DAM. Quid stomacharis, Cnemon? CN. Quid stomacher rogas? Hæredem invitatus reliqui, miser astu delusus, iis præteritis, quos mea habere maximè cupiebam. DAM. Quinam id accidit? CN. Hermolaum illum insigniter divitem, liberis orbem, mortis ejus intuitu colebam: neque ille obsequium meum injucundè admittebat. Interim scitum illud mihi visum est ut testamentum publicè proferrem, quo illum rerum omnium mearum hæredem institueram: ut & ille *scilicet* me æmularetur, idemque faceret. DAM. At quid tandem ille? CN. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro: Cæterum ego repente, testis in me delapso, e vitâ decelli. Et nunc res meas possidet Hermolaus, lupi in morem ipso hamo cum escâ pariter avulso. DAM. Non *hamum* modo & *escam*, sed & ipsum te piscatorem *abstulit*. Itaque dolum in te ipsum struxeras. CN. Ita videtur, ideoque lugeo.

CHARONTIS ET MERCURII, &c.
CHARON.

AUDITE quo loco sint res vestræ. Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: & si
in

in alterutram partem inclinârit, subvertetur. Vos autem tam multi simul confluitis, multâsque sarcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vereor ne *facti* vos pœniteat postea: præcipuè quicunque natare nescitis.

Mortui. Quo igitur facto tutò navigabimus?

CH. Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet, omniâque hæc superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiat vos navigium. Tibi verò, Mercuri, curæ erit deinceps neminem ex ipsis excipere nisi qui sit nudus, & supellectilem, ut dixi, abjecerit. Itaque stans ad navigii scalam ipsos cognosce, & nudos ingredi cogens, suscipe. MERC. Rectè dicis: & sic faciemus. Quis est hic primus? MEN: Ego *sum*

Menippus. Ecce autem pera mea & baculum in paludem projiciantur, Mercuri; verùm rectè feci, qui pallium non attulerim. MERC. Ingredere ô Menippe, vir optime, primûmque apud navis gubernatorem in summitate locum occupa, ut omnes intuearis. Verùm quis est formosus iste? CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis, cujus osculum duobus talentis emptum est. MERC. Exue igitur istam pulchritudinem, & labia cum ipsis osculis, promissam etiam comam, & genarum ruborem (vel *eum qui supra genas est ruborem*) & totam cutem. Bene se res habet, expeditus es, ingredere nunc. Heus tu verò, qui purpurâ *amictus es*, & diadema *gestas*, facie truculentus, quisnam es? LAM. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quorsum, Lampiche, cum tot farcinis ades? LAM. Anne conveniebat, Mercuri,

nudum venire tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque ista depone. LAM. Ecce divitias abjeci. MERC. Fastum etiam abjice, Lampichè, & superbiam: si enim hæc simul ingrediantur, navigium gravabunt. LAM. Permitte saltem ut diadema habeam, & sagittam. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam dimitte. LAM. Ita sit: quid amplius? nam omnia, ut vides, abjeci. MERC. Crudelitatem quoque, & amentiam, & insolentiam, & iracundiam, etiam hæc dimitte. LAM. Ecce nudus sum. MERC. Ingredere nunc. Tu verò pinguis & carnosus, quis es? DAM. Sum athleta Damafias. MERC. Etiam ille esse videris: novi enim te, ut qui sæpe in palæstris viderim. DAM. Etiam Mercuri: sed me excipe, cum sim nudus. MERC. Nequaquam nudus, vir optime, cum sis tantâ carne circumdatus; eam itaque exue; navim enim submerges, si vel alterum pedem imposueris. Sed & coronas istas, & præconia abjice. DAM. En planè nudus sum, ut vides, & paris ponderis cum aliis mortuis. MERC. Sic præstat esse levem: itaque ingredere. Tu quoque Craton, depositis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum funebria affer vestimenta, nec majorum dignitates: sed & genus & gloriam relinque; & si quando Civitas te benefactorem præconio declaravit, *etiam hoc relinque*, & statuarum inscriptiones, nec eos magnum tibi sepulchrum extruxisse dicito. Nam & hujus mentio navigium gravabit. CR. Invitus certè, sed tamen abjiciam: quid enim faciam? MERC. Papæ! tu verò armatus quid vis? aut quid

tropæum istud fers? MORT. Quia vici, Mercuri, & fortissimè me gessi, & civitas *hoc* me honore affecit. MERC. Relinque tropæum in terrâ: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit. Verum quis est ille, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, supercilia attollens, meditabundus, promissâ barbâ? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: imò præstigiator, & prodigiorum plenus; itaque & hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita. MERC. Hunc tu habitum deponere primum: deinde hæc quoque omnia. O Jupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæstionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert! quin etiam inanem diligentiam permultam, & deliramenta non pauca, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & Impudentiam, & iram, & delicias, & molliciem, (neque enim ista me latent, etiam si studiosè celes) mendacium quoque & fastum abjice, illamque opinionem, quâ te aliis præstantiorem esse ducis: nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquagintaremis capiat? PH. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbam hanc deponat, Mercuri, cum adeò gravis, & hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. MERC. Rectè dicis; hanc etiam deponere. PH. Ecquis detondebit? MERC. Menippus iste sumptâ securi, *unâ* ex iis quibus naves fabricantur, eam refecabit, pro ligno quod secan-

dis supponitur scalâ navali utens. MEN. Nequaquam, Mercuri: sed da mihi ferram: hoc enim erit magis ridiculum. MERC. Sufficiet securis. Euge: humaniorem reddidisti, seposito ejus fœtore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferam. MERC. Maximè. Nam hæc super frontem attollit, nescio quam ob rem sese efferens. Quid hoc rei est? etiam ploras scelestæ, & mortem formidas? ingredi re igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum sub alis gestat. MERC. Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiâ, generositatem, & risum: solusne omnium rides? MERC. Nequaquam; sed retine ista, levia cùm sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu verò Orator depone infinitam istam loquacitatem, antitheses, membrorum adæquationes, periodos, barbarismos, aliâque orationum pondera. RH. En depono. MERC. Benè res se habent. Itaque solve funem, attollamus scalas, attrahatur anchora: expande velum, túque, portitor, dirige clavum. Bene sit nobis. Quid ploratis, stolidi, túque, Philosophe, in primis, qui paulò ante tuâ barbâ spoliatus es? PH. Quoniam, Mercuri, animam immortalem esse putabam. MEN. Mentitur: alia enim ipsum mœrore afficere videntur. MERC. Quænam illa? MEN. Quia non amplius opiparas cœnas habebit: neque noctu exiens clam omnibus, circumvoluto palliolo capiti, prostibula in orbem lustra-

MORTUOR. DIALOGI. 269

strabit: nec manè deceptis adolescentibus suâ sapientiâ, pecuniam accipiet. Hæc sunt quæ illi dolent. PH. An tibi, Menippe, mortuum esse molestum non est? MEN. Quomodo *molestum sit mihi*, qui ad mortem, nullo vocante, festinavi? Verùm nonne clamor quidam, interim dum confabulamur, veluti quorundam in terrâ vociferantium exauditur? MERC. Etiam, Menippe: nec ab uno quidem loco. Sed alii in unum cœtum convenientes, læti rident omnes propter Lampichi mortem, & uxor ejus a mulieribus circumdatur, & liberi recens nati, etiam illi pariter crebris lapidibus a pueris feriuntur: alii vero Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone isto recitantem: Atque per Jovem, Damasiæ mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus incœptat. Te verò, Menippe, nemo deplorat, & solus jaces tranquillus? MEN. Nequaquam: nam haud multo post, canes miserabiliter propter me latrantes audies, & corvos alis sese verberantes, quando ad sepeliendum me convenient. MERC. Generosus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos ad forum judiciale rectâ per hanc viam progredientes. Ego verò, & portitor alios accersemus. MEN. Feliciter navigate, ô Mercuri; Nos verò progrediamur. Quid adhuc cunctamini? judicari oportebit: & graves dicunt esse pœnas: rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem vita patefiet.

C R A-

CRATETIS ET DIOGENIS.

CRATES.

MŒRICHUM illum divitem nôras, Diogenes, illum *inquam* insigniter divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onerariæ, cujus consobrinus Aristæas, ipse etiam dives, Homericum illud in ore habere solebat, *Aut me tolle tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ se invicem colebant, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ uterque, cùm essent cœvi. Et testamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristæam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Mœrichum vicissim Aristæas, si prior e vitâ decederet. Hæc quidem erant in tabulis scripta; illi verò sese invicem colebant, & adulatione superare contendebant. Porro divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldæi ex somniis, quin & Pythius ipse, nunc Aristææ, nunc Mœricho victoriam præbebat; & modò ad hunc, modò ad illum trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit, Crates? nam audire est operæ precium. CRAT. Eodem die ambo sunt mortui: cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyblem devenerunt, quorum uterque illis cognatus erat: & qui nunquam prælagiverant hæc ita futura. Etenim cùm Sicyone Cirrham versus navigarent, medio in cursu, in obliquum incidentes Japygem eversâ navi perierunt. DIOG. Benè fecerunt. At nos cùm in vitâ essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus: neque unquam

MORTUOR. DIALOGI. 271

unquam optavi ut moreretur Antisthenes, quo illius baculum hereditate possiderem; (validum autem admodum ex oleastro factum habebat) Neque tu, Crates, opinor, cupiebas me mortuo possessionum mearum hæres fieri, *dolii scilicet ac peræ*, cui inerant duæ lupinorum chœnietes. CRAT. Neutiquam enim mihi opus erat his, neque etiam tibi, Diogenes: quæ enim opus erant, ea tu ab Antisthene tanquam jure hereditatis accepisti, & ego à te, longè majora & augustiora Persarum imperio. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam, *inquam*, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Memini sanè has me divitias ab Antisthene accepisse, & tibi etiam ampliores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortalium hoc possessionum genus aspernabantur: neque quisquam nos coluit hæredem se futurum sperans: sed ad aurum omnes oculos intendebant. DIOG. Nec injuria: non enim habebant quò facultates ejusmodi a nobis *traditas* acciperent, quippe qui, tanquam putria marsupia, deliciis *diffunderent*: quare siquando quis in illos infunderet vel sapientiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, excideret ilico & efflueret, cum id continere fundum non posset. Cujusmodi quidam accidit Danaï filiabus virginibus, quæ in pertusum dolium aquam important. At *iidem* aurum dentibus & unguibus, omnique industria servabant. CRAT. Proinde nos nostras opes hîc quoque possidebimus: illi verò obolum duntaxat huc afferent, illumque *tantum* usque ad Portitorem.

ALEX-

ALEXANDRI, ANNIBALIS,
SCIPIONIS ET MINOIS.
ALEXANDER.

ME prius, quam tu, Libyce, judicari par est: præstantior enim sum. AN. Minimè: sed me. AL. Ergo judicet Minos. MIN. At quinam estis? AL. Hic est Carthaginensis Annibal: ego Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem ambo gloriosi. Sed quâ de re vobis est altercatio? AL. De præstantiâ. Hic enim se meliorem fuisse exercitûs ducem, quam ego, dicit. Ego verò ut omnes sciunt, non isto solum, sed omnibus fermè, qui ante meam ætatem fuere, in re militari fuisse me præstantiorem assero. MIN. Ergo vicissim uterque dicat. Tu verò Libyce, primus verba facito. AN. Unum hoc me juvat, Minos, quod & hîc Græcam linguam didicerim: adeo ut neque hâc parte plus hic, quam ego, referat. Porro illos maximè laude dignos assero, qui cùm principio nihil essent, magni tamen evaserunt, & per se potentes facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis Iberiam adortus, cùm sub fratre dux essem exercitûs, dignus censebar, qui res maximas aggrederer, & præstantissimus judicabar. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et cùm magnos montes transcendissem, *regiones*, quæ circa Eridanum *sita sunt*, omnes incursionibus vastavi, multasque urbes everti, & planam Italiam subjugavi: & usque ad præeminentis
urbis

MORTUOR. DIALOGI. 273

urbis suburbia grassatus sum: tótque uno die occidi, ut eorum annulos modiis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cùm neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris insomnia narrarem: sed me hominem faterer, & ducibus prudentissimis adversarer, & cum militibus fortissimis manus confererem; nec Medos & Armenios expugnarem, qui priùs fugiunt, quàm quisquam eos persequatur, & cuius audenti victoriam facile tradunt. Alexander verò acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multùm ampliavit: & postquam miserum illum Darium in Issò & Arbelis vicerat subegeratque, a paternâ virtute degenerans adorari voluit, & ad Medicam vivendi formam vitæ suæ institutum commutavit, & inter convivia amicorum cæde se contaminavit, & ipse corripuit duxitque ad mortem. Ego autem pariter patriæ dominatus sum: & cùm me revocaret, hostium magnâ clâsse adversus Libyam navigante, parui statim, meque hominem privatum dedi: & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi, barbarus cùm essem, omnisque Græcicæ disciplinæ expers, nec Homerum, ut iste, frequenter recitâsem, nec ab Aristotele sophistâ edoctus, sed solâ naturæ meæ solertiâ usus fuisssem. Hæc sunt, quibus me Alexandro præstantiorem prædico. Quòd si præstantior est iste, quoniam diademate revinctum caput ha-

L I

buit,

buit, id decorum forsan est apud Macēdonas: non tamen propterea melior videri debet generoso viro, & imperatore bono, qui prudentiâ magis quam fortunâ usus est. MIN. Hic certè non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu verò, Alexander, quid ad hæc dicis? AL. Nihil certè, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superaverim; qui, cùm essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris intemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebarum subversione perterrui. Tum ab iis dux electus, dignum non putavi, Macedonum imperium curando, me contentum esse eorum imperio, quæ pater reliquerat; sed totum terrarum orbem animo concipiens, & grave fore ducens, ni omnes subjugarem, paucos ducens, Asiam invasi: & apud Granicum magnâ pugnam vici. Captâque Lydiâ, Ioniâ, ac Phrygiâ, denique subjugato quicquid obviam erat, Iffum veni, ubi me Darius innumeras copias ducens expectabat. Post hæc, ô Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos ad vos miserim. Dicit enim Portitor tunc scapham ipsis non suffecisse: sed pleròsque illorum extemporaneis *ratibus* compactis trajecisse. Et hæc confeci in primâ acie periclitans, & in pugnam vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt tibi non exponam, ad Indos usque veni, meumque Imperium Oceano terminavi: & ipsorum elephantes

phantes cepi, & Porum subegi: Scythas etiam non contemnendos homines, superato Tanai, magnâ equestri pugnâ devici; & amicis benefeci, & inimicos ultus sum. Quod si Deus hominibus viderer, condonandi sunt illi, qui propter facinorum meorum magnitudinem tale quid de me crederent. Tandem ego, dum regnarem, moriebar, ille verò, cum apud Bithynum Prusiam exularet, sicut dignum erat pessimum & crudelissimum hominem *mori*. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere: scilicet eum id non virtute, sed nequitiâ, & perfidiâ, & dolis peregissee, justum verò aut apertum, nihil. Sed quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum quæ Capuæ commisit, cum meretricibus consuetudinem habens, & pugnandi occasiones per luxum vir ille mirandus absumens. Ego verò, nisi quæ sub Occidente sunt, parva ratus, ad Orientem potius me contulissem, quidnam adeò magni præstitissem, Italiam absque sanguine nactus, ac Libyam, omnemque tractum ad Gades usque sub potestatem facillè redigens? sed hæc nullâ contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu verò, Minos, judica. Hæc enim e multis protulisse satis est. SCIP. Ne prius, quam me quoque audiveris. MIN. Quisnam es tu, vir optime, aut cujas, qui dicturus sis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem expugnavi, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dicēs? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Anni-

bale præstantiorem, qui ipsum devictum, & turpiter fugere coactum, persecutus sum. Quomodo igitur impudens iste non est, qui cum Alexandro certare aufit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparari dignum me puto? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: post ipsum autem tu, deinde, si videtur, tertius Annibal, qui nec ipse contemnendus est.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.
DIOGENES.

QUID hoc rei est, Alexander? & tu mortuus es, sicut nos omnes? AL. Vides, Diogenes: neque vero mirum est, si cum homo fuerim, defunctus sim: DIOG. Ammon igitur ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret: an verò tu Philippi filius eras? ALEX. Philippi certè: non enim obiissem, si Ammonis fuissem *filius*. DIOG. Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum eâ consuetudinem habuisse, & in lecto fuisse visum: deinde sic te genitum fuisse: porrò deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. AL. Hæc etiam, ut tu, ipse audi: nunc autem video neque matrem, neque Ammonios illos vates sani quicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile: multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti? AL. Nescio,

MORTUOR. DIALOGI. 277

Nescio, Diogenes. Non enim potui quicquam de eo statuere, priusquam morerer, nisi hoc solum, quod moriens Perdicæ annulum tradidi. Verum quid rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quam quod memini, quid Græci fecerint, quum, imperium nuper ubi accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros; nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa ædificarent, & tibi ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Mædones sepeliêrunt? AL. Etiamdum in Babylone jaceo tertium jam diem. Sed Ptolemæus ille satelles meus, siquando datur otium ab his rerum tumultibus qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulturum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cum te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verum hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quenquam ex iis, qui semel paludem transmiserint, atque intra specûs hiatus descenderint: non enim negligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te libenter discerem, quo feras animo quoties reputas, quantâ felicitate apud superos relictâ, *huc* sis profectus, *puta* corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auro tanto, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloriâ: & conspicuum esse dum vectareris, dum vittâ candidâ caput revinctum haberes, dum pupuram fibulis substrictam gestares.

res. Numquid hæc te discruciant, cum memoriam subeunt? quid lachrymanis, ô stolide? annon hoc te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quæ a fortunâ *profiscuntur*, firmas putares? AL. Sapiensne ille, qui sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quàm multa a me petierit, quæ mihi scripserit, atque meâ in disciplinis ambitione abusus sit, cum palparetur, ac prædicaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset; nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne erubesceret ipse quod eas acciperet, præstigiosus planè & fraudulentus homo, Diogenes. Quanquam illud fructus ex ipsius sapientiâ percepi, *scilicet* quod nunc de iis, quæ paulo ante enumerasti, ut summis de bonis ex-erucier. DIOG. At scin' tu quid facies? sub-ijciam tibi doloris illius remedium. Quandoquidem hic Elleborus non nascitur, fac ut Lethæi fluminis aquam hiantem ore attrahens bibas: sic enim desines propter Aristotelica bona discrucari: at Clitum illum, & Callisthenem video, & complures alios in te irruentes, ut te discerpant, & injurias a te acceptas ulciscantur. Quare alteram hanc viam ito, &, ut dixi, sæpe bibito.

ALEX-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.
PHILIPPUS.

NUNC tandem, Alexander, negare non potes te filium esse meum; non enim obli-
 sses, si Ammonis fuisses. ALEX. Nec ipse ig-
 norabam, Pater, me Philippi Amyntæ filium
 fuisse; sed vaticinium admisi, ut qui ad res
 gerendas mihi utile futurum putaverim. PH.
 Quid ais? num utile videbatur tibi præbere
 teipsum a vatibus decipiendum? AL. Non ist-
 huc: sed me formidârunt Barbari, nullûsque
viribus meis restitit, cùm putarent sibi adver-
 sus Deum præliandum. Quare facilius ipsos
 subjugavi. PH. Quos tu tanto conatu dignos
 usquam vicisti, qui cum timidis istis, arculos
 & peltaria, gerrasque vimineas *sibi* protenden-
 tibus, semper congressus es? sed opus erat e-
gregium Græcos armis domare, Bœotios, Pho-
 censes, Athenienses: præterea Arcadum pedita-
 tum, equitatum Theffalicum, Eleorum jacula-
 tores, Mantineos peltis instructos: vel Thracas,
 vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc
ardua erant. An verò nescis ut Medos, Persas,
 Chaldaeos, auro conspicuos, & delicatos ho-
 mines, ante te duce Clearcho decies mille viri
 expeditionem suscipientes expugnâverint, cum
 ne manus quidem conferere sustinerent, imo,
 antequam emissum fuisset telum, fugerent?
 AL. At verò Scythæ, pater, & Indorum ele-
 phantes, non est contemnendum opus. Atta-
 men neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec
 emptis

emptis proditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratiâ. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi; Thebanos verò fortè audisti quomodo punierim. ΠΗ. Hæc omnia novi: Clitus enim mihi retulit, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quod me cum tuis rebus gestis comparatum laudare ausus fuisset. Tu verò abjectâ chlamyde Macedonicâ candyn, ut aiunt, induisti, & tiaram rectam *capiti* imposuisti, & a Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluisti. Et quod omnium *fuit* maximè ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim dicere quæcunque alia commisisti, ut viros doctos cum leonibus simul in claustris inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amâsti. Unum tantum, cum audiverim, laudavi, scilicet quod a Darii Uxore formosâ abstinueris, & matris ac filiarum ejus curam susceperis: hæc enim rege digna. ΑΛ. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, Pater, & quod apud Oxydracas primus intra mœnia defilierim, totque vulnera acceperim? ΠΗ. Non hoc laudo, Alexander; non quod non decorum esse putem vulnerari quandoque regem, & in primâ acie periclitari: sed quod illud ex re tuâ minimè erat: etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, tæque viderent *homines* bello raptim efferri, sanguine manantem, propter vulnus ejulantem, spectatoribus hæc forent ridendi argumentum:

adde

MORTUOR. DIALOGI. 281

adde quod Ammon præstigiator, & falsus vates argueretur, & prophetæ ejus adultores. Ecquis non risisset conspicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum opem implorantem? nunc verò quum jam vitâ functus es, non multos esse putas qui fictionem illam irideant & maledictis carpant, quum Dei cadaver porrectim stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? cæterum quod ais, Alexander, tibi fuisse conducibile, quò facilius rerum potireris; id tibi rerum præclare gestarum gloriæ non parum detraxit. Nihil enim non videbatur minus, quod a Deo fieri credebatur. AL. Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed Herculi & Baccho me parem esse statuunt: & quidem Aornum illam, quam neuter illorum cepit, ego solus subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapias?

ACHILLIS ET ANTILOCHI. ANTILOCHUS.

QUALIA sunt ista, Achilles, quæ Ulyssi nuper de morte dicebas, quam non generosa, nec ambobus tuis præceptoribus Chirone & Phœnicæ digna! etenim audiebam cum diceres te malle rusticam vitam agere, & inopi cuipiam, cui victus non suppeteret multus.

M m

operam,

operam locare, quàm defunctis omnibus imperare. Hæc certè ignavum aliquem Phrygem, meticulosum, & ultra quàm honestum sit vitæ cupidum pronunciare forsitan decuisset: sed Pelei filium, & omnium Heroum periculorum-amentissimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valdè, & rebus in vitâ præclarè a te gestis planè contrarium; qui, cum liceret in Pithiotide ingloriè longo tempore regnare, lubens gloriosam mortem prætulisti. ACH. At tunc quidem, ô Nestoris filii, ignarus eorum quæ hîc sunt, & utrum eorum esset præstantius nesciens, infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam: at nunc tandem intelligo quàm ea sit inutilis, licet maximopere homines res præclarè gestas carmine celebraverint. Apud mortuos enim æqualis est omnium honos. Nec illa pulchritudo, Antiloche, nec robur adest: sed jacemus omnes sub eâdem caligine fimiles, & alii ab aliis nihil discrepantes: nec me Trojanorum manes verentur, nec Græcorum venerantur: sed exquisita est juris æquabilitas, similisque *alter alteri* defunctus, five ignavus, five strenuus fuerit. Hæc me torquent, & doleo quod non potius vivo & operam loco. ANT. At verò, Achilles, quid agat quispiam? hoc enim naturæ visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est te legi acquiescere, nec statutis discrucari: præterea viden' quot e sociis circa te nos sumus? quin & paulo post etiam Ulysses adveniet prorsus: affert autem solatium societas rei, & quod non solus ipse patiaris,

MORTUOR. DIALOGI. 283

tiaris. Vides Herculem, Meleagrum, aliósq̃ue admirabiles viros, qui (ni fallor) haudquam vellent redire, siquis eos remitteret, ut pauperibus & victús indigentibus viris pro mercede servirent. ACH. Hæc sociorum quidem est admonitio: sed me nescio quomodo memoria eorum, quæ in vitâ sunt, contristat, & puto hanc etiam vestrûm unumquemque *contristare*. Quod ni confiteamini, eò deteriores estis, quod, cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis. ANT. Minimè: sed *longè* meliores, Achilles: quippe qui intelligimus quàm sit inutile de iis verba facere: Silere enim, & ferre, & æquo animo sustinere datum est nobis, ne talia optantes, risu digni, quemadmodum tu, existimemur.

MENIPPI ET TANTALI. MENIPPUS.

QUID fles, Tantale? aut quid teipsum deploras in stagno stans? TAN. Quoniam siti pereo, Menippe. MEN. Adeone piger es, ut non vel corpus inclinando bibas, vel per Jovem cavâ manu hauriendo? TAN. Nihil profecero, si procumbam: fugit enim aqua, simul atque me propiùs admoveri sentiat. Quod si aliquando hausero, & ori admovero, ut primum summa irrigavi labia, continuo inter digitos effluens *aqua*, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquit. MEN. Prodigiosum quiddam pateris, Tantale. Verùm dic mihi, quid potu opus est? corpus enim non

M m 2
habes;

habes; sed illud utique in Lydiâ alicubi sepultum est, quod & esurire & sitire poterat. Tu verò cum sis anima, quânam adhuc sitire queas aut bibere? TAN. Hoc ipsum est pœna mea, ut anima sitiret, ac si esset corpus. MEN. Sed hoc ita habere credemus, siquidem asseris te siti puniri. Quid ergo acerbiori hinc tibi accidet? num metuis ne potius inopiâ moriari? at equidem haud video alium post hunc Orcum, aut mortem *quæ* hinc nos *ducat* in alium locum. TAN. Rectè quidem dicis. Verùm hoc est pars supplicii mei, ut desiderem bibere, cum nihil indigeam. MEN. Desipis, Tantale: & verè potu indigere videris, mero putà Elleboro; cui contrarium accidit, atque iis quos rabiosi canes momorderint, ut qui non aquam, sed sitim horreas. TAN. Ne veratrum quidem recusârim bibere, Menippe, si daretur mihi modo. MEN. Bono sis animo, Tantale; quoniam neque tu nec alius *quispiam* mortuorum bibet: nec enim fieri potest: quanquam non omnes, quemadmodum tu, ex eo quod puniantur, sitiant, aquâ illos non expectante.

MENIPPI, ÆACI, &c.

MENIPPUS.

PER Plutonem, Æace, mihi omnia circumducens expone quæ sunt in Orco. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summaria sunt, disce. Hunc quidem esse Cerberum nôsti; & portitorem hunc, qui te trajecit,
præ-

MORTUOR. DIALOGI. 28⁵

præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidiſti, quum ingreſſus es. MEN. Hæc novi: & te aditus cuſtodem eſſe: Regem etiam vidi, & furias. Homines verò priſcos, & maximè qui ex illis inſignes fuerunt, oſtende. ÆAC. Hic eſt Agamemnon: ille Achilles; iſte verò, qui propè *aſſidet*, Idomeneus: deinde Ulyſſes, poſtea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præſtantiffimi. MEN. Papæ, Homere, qualia tuarum rhapsodiarum capita humi jacent porrecta, ignota, & informia, pulvis omnia & meræ nugæ, reverà imbecilla capita! hic verò, Æace quiſnam eſt? ÆAC. Cyrus eſt. Hic verò Cræſus, juxtaque ipſum Sardanapalus: qui verò ultra hos eſt, Midas, ille verò Xerxes. MEN. Et te, ô ſceleſte, tota exhorruit Græcia, jungentem *pontibus* Hellespontum, & per montes ipſos navigare affectantem? qualis verò eſt Cræſus? Sed hunc Sardanapalum, Æace, permitte mihi, ut in maxillam percutiam. ÆAC. Nequaquam. Comminues enim ipſi calvariam, cùm ſit adeò muliebris. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote planè ſemivirum. ÆAC. Vis ut tibi ſapientes etiam oſtendam? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic eſt Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, ſive Apollo, ſive denique quodcunque voles. PYTH. Ita ſanè: & tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud tibi eſt femur? PYTH. Non: ſed age cedo, ſiquid edule habeat hæc tua pera. MEN. Fabas, ô bone: quare nihil tibi *in perâ* eſt edule. PYTH. Da modò. *Nam hîc* apud manes alia ſunt dogmata: didici enim
nihil

nihil hic fabis & parentum capitibus inter se simile esse. ÆAC. Porro, hic est Solon Excectidis filius, & Thales ille: & juxta ipsos Pittacus, aliique: suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Hi soli ex omnibus, Æace, læti sunt & hilares. Sed hic, qui cinere oppletur, velut subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Aetnâ monte huc profectus. MEN. O æripes optime, quamobrem teipsum in Crateres Aetnæ coniecisti? EMP. Insania quædam *impulit me*, Menippe. MEN. Minimè per Jovem, sed inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, unâ cum crepidis in carbones redigereris. Veruntamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es mortuus. Ubi verò locorum est Socrates, Æace? ÆAC. Cum Nestore, & Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hîc esset. ÆAC. Videsne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc similiter *nota omnium fuerit*, nam & simi omnes sunt. SOC. Méne quæris, Menippe. MEN. Etiam, Socrates. SOC. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur: ac habitum certè ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi *videntur* admodum multi. Cæterum vidisti, opinor, qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliae tyrannis

MORTUOR. DIALOGI. 287

rannis adulari doctus. Soc. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus homo es, ô Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (decet enim, opinor, verum dicere) cum nihil scires. Soc. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant. MEN. Sed quinam isti sunt circa te? Soc. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Clinixæ filius. MEN. Euge, Socrates, quoniam & hîc tuam artem exerces, nec formosos istos negligis. Soc. Quid enim aliud suavius agerem? Sed si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Cræsum enim & Sardanapalum adeo, eorum accola futurus: quippe mihi videor non parùm risurus, quum plorantes illos audiam. ÆAC. Ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa autem posthac videbis, Menippe. MEN. Abeas licet: etenim hæc sufficiunt, Æace.

MENIPPI ET CERBERI. MENIPPUS.

HEUS Cerbere, cognatus enim tibi sum, cum & ipse sim Canis, dic mihi per Stygem qualis esset Socrates, cum ad vos descenderet. Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modò, sed etiam humano more loqui, quando velis. CER. *Cum procul adhuc abesset*, Menippe, omnino videbatur constanti vultu accedere, nullam prorsus formidinem mortis præ se ferens, iisque, qui extra *specus* fauces

fauces stabant, hoc ipsum indicandi cupidus. Verum simul atque despexit in hiatum, viditque caliginem hanc, & ego adhuc cunctantem illum aconito ubi momordissem, pede correptum detraxi, infantium ritu ejulabat, suosque deplorabat liberos, & in omnem speciem sese convertibat. MEN. Num igitur ille erat sophista, nec verè contemnebat rem? CERB. Non. cæterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi verò volens id esset passurus, quod pati omnino necesse erat, quo spectatores *scilicet eum* mirarentur. Atque in universum, de omnibus hujusmodi viris verè dicere possem; ad fauces usque *speciis*, intrepidi sunt & fortes, quæ verò intus *fiunt*, accurata *sunt* indicia, *quales sint*. MEN. Ego verò quomodo tibi visus sum descendisse? CER. Unus mortalium Menippe, *descendisti*, ut tuo genere dignum erat, & prior te Diogenes: siquidem nec coacti, nec intrusi intrastris: verum ultronei, ridentes, atque omnibus plorare denunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI. CHARON.

REDDE naulum, sceleste. MEN. Vociferare, siquidem hoc tibi jucundum est, Charon. CH. Redde, inquam, *id*, cujus gratiâ te trajeci. MEN. Haudquaquam accipere possis ab eo qui non habet. CH. An est quispiam qui ne obolum quidem habeat? MEN. Sit ne alius quispiam, equidem ignoro: ipse certè non habeo.

MORTUOR. DIALOGI. 289

beo. CH. Atqui præfocabo te per Ditem, scelestè, ni reddas. MEN. Et ego illiso baculo tibi caput diffindam. CH. Frustra ergo navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius, qui me tibi tradidit, tibi pro me reddat. MERC. Bellè mecum agatur per Jovem, si pro mortuis solvere debeam. CHA. Non recedam a te. MEN. Hujus igitur gratiâ subductâ navi commorare, quanquam quod *naulū expectas.* non habeo, quānam accipias? CH. At tu nesciebas ferre te decuisse? MEN. Equidem sciebam, verum non habebam. Quid igitur? idōne mihi non erat moriendum? CH. Solus ergo gloriaberis te gratis navigâsse? MEN. Haud gratis, ô præclare : siquidem sentinam exhausti, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CH. Ista nihil ad naulum : obolum reddas oportet, neque enim fas est secus fieri. MEN. Proinde me rursus in vitam revehe. CH. Bellè dicis, ut plagas scilicet propter id ab Æaco accipiam. MEN. Ergo molestus ne sis. CH. Ostende quid in perâ habeas. MEN. Lupina, si velis, & Hecates cœnam. CH. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum, vectores omnes irridens, & dicteriis incessens, solusque cantillans, illis plorantibus! MERC. Num ignoras, Charon, qualem virum transvexeris? planè liberum, cuique nihil omnino sit curæ. Hic est Menippus. *remo Bos. Vidd* CH. Atqui si unquam posthac te recepero. *Exag. Merc: 12:0.17.* MEN. Si receperis? ô præclare, bis quidem recipere non possis.

DIOGENIS ET MAUSOLI
 DIOGENES.

HEUS tu Car, quare es insolens? réque
 dignum censes qui nobis omnibus ante-
 ponare? MAU. Primum regni quidem nomi-
 ne, ô Sinopenfis, quippe qui Cariæ universæ
 rex fuerim, & Lydiæ gentibus aliquot impera-
 verim: tum & insulas nonnullas subegerim,
 & Miletum usque pervenerim, plerisque I-
 oniz partibus subjugatis: ad hæc formosus e-
 ram ac procerus, & in bello fortis: & quod
omnium est maximum, quod in Halicarnassō
 Monumentum super me situm habeo singu-
 lari magnitudine, quantum nemo alius defun-
 ctorum, neque pari pulchritudine elaboratum
 possidet, viris & equis pulcherrimo ex saxo
 ad vivam formam absolutissimo artificio ex-
 pressis: quale ne fanum quidem facile quis
 inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res
 magnificè de me sentire? DIOG. Ob imperi-
 um ais, ob formam, & sepulchri molem?
 MAU. Ob hæc ipsa profecto. DIOG. Atqui,
 formosè Mausole, neque vires illæ, nec for-
 ma tibi amplius adest: siquem itaque arbi-
 trum de formæ præcellentiâ eligamus, dice-
 re non possim, quamobrem cranium tuum
 meo præferatur: ambo enim calva sunt & nuda,
 & dentes pariter ostendimus, atque oculis orba-
 mur, & nares simi-redditi-sumus. Cæterum se-
 pulchrum & sumptuosa illa saxa Halicarnasseis
 forsitan ostentare liceat, & apud Hospites glo-
 riari, magnificam quandam sibi esse structuram,
 sed

sed quid tu exinde commodi percipias, vir egregie, nullus video, nisi hoc *commodum* dicas, quòd plus oneris atque nos sustineas, sub tam ingentibus faxis pressus. MAU. Itanè inutilia mihi sunt illa omnia? planèque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIOG. Minimè pares, generosissime: minimè inquam. Nam Mausolus ingemiscet, quoties meminerit eorum quæ in terris *possidebat*, ob quæ beatum esse se existimabat: Diogenes verò irridebit ipsum. Atque ille quidem sepulchrum sibi Halicarnassi ab uxore Artemisiâ, & sorore constructum memorabit; Diogenes verò, an corpus suum sepulchrum habeat neene, ignorat: neque enim erat id ipsi curæ. Verùm apud viros excellentissimos sui famam reliquit, ut qui vitam exegerit viro dignam; tuo monumento, Carum abjectissime, celsiorem, ac tutiore in loco substructam.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI,
NIREUS.

ECCÈ profectò Menippus hic judicabit, uter nostrum sit formosior. Dic, Menippe, annon tibi videor formâ præstantior? MEN. At quinam estis? prius enim, opinor, scire hoc oportet. NIR. Nireus & Thersites. MEN. Uter Nireus, uter Thersites? nondum enim hoc *satis* liquet. TH. Jam unum hoc obtineo quòd tibi sim similis, neque tantum me præcellas, quantum te cæcus ille Homerus extulit, omnium formosissimum appellatis: verùm ego

fastigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior visus sum iudici. Tu verò, Menippe, quem ducas pulchriorem, vide. N^{IR} Nimirum me Aglaïæ & Charopis filium, qui pulcherrimus Ilium veni. M^{EN}. Atqui non item sub terram, ut puto, pulcherrimus venisti: verum ossa *tua alius sunt* similia: porro calvaria hoc solummodò a Therisitæ calvariâ dignosci possit, quod tua facilè frangi potest; molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. N^{IR}. Attamen Homerum percontare, qualis tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. M^{EN}. Somnia mihi narras: equidem *novi* quæ video, & nunc habes: cæterum illa nôrunt, qui id temporis vivebant. N^{IR}. Quid igitur tandem? annon & hîc formosior ego sum, Menippe? M^{EN}. Neque tu, neque alius est formosus *hoc in loco*: in Orco enim est æqualitas, similesque sunt omnes. T^H. Mihi quidem vel hoc fat est.

MENIPPI ET CHIRONIS.

MENIPPUS.

AUDIVI, ô Chiron, te, Deus cùm esses, mortem tamen optâsse. CH. Vera hæc sunt, quæ audivisti, Menippe: & mortuus sum, ut vides, cùm potuerim immortalis esse. M^{EN}. At quænam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi jucundum immortalitate frui. M^{EN}. Nonne jucundum erat vivere & lucem tueri? CH. Non erat, Menippe: jucundum enim *quod vocant*, varium quid-

MORTUOR. DIALOGI. 293

quiddam & neutiquam simplex esse duco: verum ego cum semper viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo: tum eadem tempestates, & quaecunque in *vitâ* contingunt, ordine singula *recurrerent*, quasi alia aliis succedentia, illis satiatus fui. Neque enim voluptas in eodem semper *fruendo*, sed in omnium rerum participatione sita est. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verum quo animo fers ea, quæ apud inferos sunt, ex quo illa eligens *buc* venisti? CH. Non injucundo, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiamus quemadmodum apud superos neque esuriamus necesse est: sed ejusmodi rerum omnium indigentiam vacamus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si fastidio tibi fuerit perpetua similitudo & Identitas eorum quæ in *vitâ* fuerunt, cum hîc itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit translatio quædam etiam hinc in aliam vitam, quod arbitror fieri non posse. CH. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. *Illud nimirum*, quod puto, & dicunt, sapientem acquiescere, & contentum esse rebus præsentibus, nec quicquam eorum intolerabile arbitrari.

DIO.

LUCIANI
DIOGENIS, ANTISTHENIS,
ET CRATETIS.
DIOGENES.

OTIUM nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates: quare, cur non rectà abimus ad *ipsum Averni* descensum, ambulatum & visum, quales sint, qui descendunt, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Et enim spectaculum hoc jucundum fuerit, quosdam eorum lachrymantes videre, quosdam ut dimittantur supplicantes; nonnullos etiam ægrè descendentes, & cervicem impellente Mercurio, reluctantes tamen & resupinos obniten-tes, cum id minimè expediat. CR. Ego verò etiam exponam vobis, quæ vidi cum huc per viam descenderem. DIOG. Expone, Crates, videris enim quædam risu omnino digna dicturus esse. CR. Alii quidem multi nobiscum descendebant, inter ipsos autem insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orcetes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus in Cithærone, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus habebat; & tenellos liberos, quos reliquerat, identidem vocabat, & seipsum ob audaciam inculpabat: qui cum Cithæronem transiret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bellisque vastata peragraret, duos tantum servos adduxisset; idque cum phialas quinque aureas, & quatuor cymbia secum haberet. Arsaces autem (senior enim jam erat, & sanè non

non illiberali facie si ad barbarum spectes) ægre ferebat, atque indignabatur, quod pedes incederet, sibi que equum adduci volebat: Nam & equus unâ cum eo mortuus erat, ambobus unâ plagâ transfossis à Thrace quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem *fluvium commissum fuerat*: Nam Arfaces longe ante alios, ut ipse narrabat, cum impetu ruens in hostem ferebatur: Thrax vero subsistens, & scutum subiens, Arfacis hastam excussit: ipse autem submissâ sarissâ, tum illum tum equum transverberat. ANT. At Crates, quomodo hoc unâ plagâ fieri potuit? CR. Facillimè, Antisthenes. Hic enim viginticubitalem contum prætendens infesto cursu *in eum* ferebatur: Thrax verò, ubi peltâ *objectâ* plagam excussit, ipsumque cuspis præteriiit, in genu procumbens impetum sarissâ excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui præ furore ac vehementiâ se ipsum transfodigit; transfoditur autem & Arfaces per inguen penitus usque ad nates. Vides quale hoc fuerit? non viri, sed potius equi opus. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore quàm alii honore haberetur: volebátque eques *huc* descendere. Orætes autem privatus *quispiam erat*, pedibus admodum mollis, neque humi stare, nedum incedere poterat: Medis autem omnibus hoc prorsum accidit, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas gradiuntur, summis pedum digitis ægrè incedant. Quamobrem cum humi sponte prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus

mus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego verò ridebam. ANT. Ego verò quum *buc* descendebam, non me cæteris admiscui, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum præoccupavi, quò commodius navigarem. Inter navigandum autem illi quidem flebant & nauseabant, ego verò inter ipsos *sedens* valdè oblectabar. DIOG. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in huiusmodi comites incidistis; mecum autem Blepsias ille fœnerator ex Piræo, & Lampis Acharnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. *Quorum* Damis, a filio veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem seipsum jugulârat: Blepsias autem fame miser contabuisse dicebatur; & hoc manifestabat apparendo supra modum pallidus, & exquisitissimè tenuis. Ego verò, quanquam id nôram, interrogabam tamen quo pacto *quisque* mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non injusta, inquam, ab illo passus es, qui cum talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, juveni illi octodecim annos nato quatuor *tantum* obolos supeditabas. Tu verò, Acharnan, (gemebat enim & ille ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam perhorrueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: a puellâ verò vulgari illâ, fictisque lachrymis ac suspiriis generosus ille tu captus fueris. Nam Blepsias prior ipse se accusavit
multa

multæ dementiæ, quod pecuniam hæredibus nullâ necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuò victurum esse. Cæterùm mihi non vulgarem voluptatem præbuerunt isti tunc temporis gemendo. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & e longinquo contemplari advenientes. Papæ! multi certè, & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent; quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras tu tam provectâ ætate mortuus? quid indignaris, optime, idque cùm senex adveneris? an rex eras? PAUP. Haudquaquam. DIOG. An verò satrapa? PAUP. Neque illud. DIOG. An igitur dives fuisti: ideoque dolet tibi relictis multis deliciis obiiisse? PAUP. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui, victum autem tenuem ex arundine & lineâ accepi, summopere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique visu. DIOG. Et vivere cupiebas, talis cùm esses? PAUP. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIOG. Deliras, ô senex, & te adversus necessitatem juveniliter geris; idque cùm huic portitori sis coævus. Quid igitur amplius de Juvenibus dicat aliquis, cum id ætatis homines vitæ sint cupidi? quos mortem sectari decebat, tanquam eorum, quæ in senectute sunt, malorum remedium. Sed abeamus, nequis & nos suspicetur fugam moliri, quum *nos hîc* circa fauces versari viderit.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.
AGAMEMNON.

SI tu infaniens, Ajax, te ipsum interfecisti, nosque omnes occisurus eras, quid Ulysssem accusas? ac paulò ante nec ipsum aspexisti, cum venisset vatem consultum: nec virum commilitonem ac socium dignatus es alloqui; sed superbè admodum, grandique incedens gressu, præteriisti. Aj. Meritò, Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus author extitit, ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. Ag. Volebasne verò adversario carere, & omnes sine pulvere superare. Aj. Etiam in te hujusmodi. Nam ea armatura cognitionis quodam jure ad me pertinebat, cum patruelis esset. Vosque reliqui, quanquam illo multo præstantiores eratis, certamen detrectastis, & præmium mihi concessistis. At hic Laërtae filius, quem ego sæpe servavi, quum a Phrygibus concidi periclitaretur, se præstantiorem esse existimabat, & habendis armis magis idoneum. Ag. Accusa igitur Thetin, ô generose, quæ cum tibi armorum hæreditatem utpote cognato tradere debuisset, in medium alata illa posuit. At. Minimè: sed Ulysssem ut qui solus vendicaverit. Ag. Ignoscendum, Ajax si, homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratiâ quilibet etiam nostrum obire pericula sustinet, quandoquidem & te vicit, idque apud Trojanos Judices. Aj. Novi ego quæ me damnârit, sed fas non est
de

de Diis quicquam dicere. Ulyſſem igitur non poſſum non odiſſe, Agamemnon, non ſi mihi ipſa Minerva hoc imperet.

MINOIS, ET SOSTRATI,
MINOS.

Hic quidem prædo Sostratus in Pyriphlegethontem immittatur: hic autem ſacri-
legus a Chimæra diſcerpatur: tyrannus verò
iſte, Mercuri, juxta Tityum extenſus, a vul-
turibus & ipſe hepar arrodat: at vos boni
in Elyſium campum celeriter abite, & beato-
rum inſulas habitate, propterea quòd juſtè in
vitâ feciſtis. SOST. Audi, ô Minos, num tibi
juſta dicere videar. MIN. An ego denuo nunc
audiam? annon conviſtus es, Soſtrate, &
malus eſſe, & tam multos occidiſſe? SOST.
Convictus quidem ſum: ſed vide an juſto affi-
ciar ſupplicio. MIN. Ita ſanè: ſiquidem juſtum
eſt meritum ſupplicium pendere. SOST. Atta-
men reſponde mihi, Minos: breve enim quid-
dam interrogabo te. MIN. Dic, dummodo non
prolixè, ut & alios jam dijudicare poſſimus.
SOST. Quæcunque in vitâ egi, utrum volens
egi, an verò a Parcâ mihi fuère deſtinata? MIN.
A Parcâ ſcilicet. SOST. Nonne & boni omnes,
& nos qui mali videmur, hæc illi ſubſervien-
tes agimus? MIN. Ita proſectò Clothoni illi
obſequentes, quæ unicuique, cùm primùm na-
tus eſt, agenda injungit. SOST. Si quis igitur
ab alio coactus quempiam occiderit, cùm ei
nequeat contradicere vi-compulſus; verbi gra-

quum carnifex, aut satelles, ille quidem iudici, hic tyranno morem gerens, quemnam cedis istius reum ages? MIN. Liqueat *reum agendum* iudicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium *accusare possumus*: subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam ad illius *explendum* animum, qui primò causam hanc præbuit. SOST. Benefacis, Minos, quòd huic exemplo *a me prolato* etiam corollarium addas. Siquis autem ab hero missus, aurum vel argentum afferat, utri apponenda est gratia, uter benefactor adscribendus? MIN. Is qui misit, Softrate; minister enim *tantum* fuit, qui attulit. SOST. Vides igitur quàm injusta facias, dum nos supplicio afficis, qui ministri tantum fuimus eorum quæ Clotho *nobis* imperavit: & dum hos honore prosequeris, qui aliena bona *solum* administrarunt? nemo enim dicere poterit, possibile esse iis contradicere, quæ cum omni necessitate imperata *sunt*. MEN. Multa, Softrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hac quæstione hoc boni consequeris, quòd non prædo solum, sed etiam Sophista quidem esse videaris. Solve ipsum, Mercuri, nec puniatur amplius: cæterum vide ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

MENIP.

MENIPPUS, SEU NECYOMANTIA.

MENIPPUS, PHILONIDES.

MENIPPUS.

SALVE atrium, domúsque vestibulum meæ.
 Quàm lubens te aspicio luci redditus! PH.
 Nonne hic Menippus est Canis ille? non hercle
 alius, nisi perperam video omnes Menippos. At
 quid sibi vult habitûs istius insolentia, pileus,
 lyra, & leonis exuviæ? eum tamen adeundum
 est. Salve, Menippe, unde nobis advenisti? jam-
 diu enim in urbe visus non es. MEN. Venio
 defunctorum latebrâ & caliginis portis relictis,
 ubi Pluto a Diis seorsim habitat. PH. Hercle,
 Num Menippus nobis clâm mortuus est, re-
 vixitque denuo! MEN. Non: sed adhuc spiran-
 tem Orcus me recepit. PH. Quænam causa fuit
 tibi novæ hujus & incredibilis peregrinationis?
 MEN. Novitas rei me impulit, & audacia animi
 magis. PH. Desine, ô beate, tragicum loqui, &
 ab iambis descendens, sic simpliciter eloquere.
 Quænam hæc vestis? quid tibi inferno itinere
 fuit opus? alioqui neque jucunda, neque dele-
 ctabilis est via. MEN. Necessitas, amice, ad or-
 cum me demisit, Thebani Tiresiæ manes confu-
 lendi causâ. PH. Heus tu deliras: alioqui non
 ita consarcinatis versibus apud amicos caneres.
 MEN. Ne mireris, amice: recens enim cum
 Euripide atque Homero versatus, nescio quo-
 modo versibus impletus sum, & spontanea mihi
 carmina in os veniunt. Verùm dic mihi, ut
 se res in terris habent, & quidnam in urbe
 agunt?

agunt? PH. Nihil novi: sed ut priùs *actitabant*, rapiunt, pejerant, in tabulas scribunt pecunias fœnori datas, fœnerantur. MEN. O miseri, atque infelices. Nesciunt enim qualia nuper apud inferos rata habita fuerint, & qualia decreta contra divites suffragio-facta, quæ per Cerberum fieri non potest, ut illi subterfugiant. PH. Quid ais? novi-ne aliquid apud inferos decretum est de iis qui hîc *vivunt*? MEN. Per Jovem, & quidem multa: sed ea non licet apud omnes efferre, neque arcana revelare, nequis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PH. Nequaquam, Menippe, per Jovem; ne amico sermonem hunc invides. Etenim apud hominem tacendi gnarum, quinetiam sacris initiatum, edisseres. MEN. Grave profectò mihi mandas mandatum, & neutiquam tutum; verùm tui utique gratiâ est audendum. Ergo decretum est divites istos, & pecuniosos, qui aurum sicut Danaën inclusum custodiunt. PH. Ne priùs, ô bone, quæ decreta sunt, dixeris, quàm ea percurreris quæ ex te libentissimè audirem: quæ *videlicet* descensûs causa tibi fuerit, quis itineris dux, atque ordine deinceps quæ apud ipsos & videris, & audiveris: verisimile enim est te, cùm eximiarum rerum studio tenearis, eorum quæ visu vel auditu digna sunt nihil prætermisisse. MEN. Parendum etiam in his tibi est: quid enim facias, cum vim inferat amicus? quare primùm tibi sententiam meam expediam, & quæ res me ad hunc descensum impulerit. Ego cùm adhuc puer essem, & audirem Homerum atque Hesiodum

narrantes

narrantes bella & seditiones, non femideorum modò, sed ipsorum etiam Deorum, præterea eorundem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionones, fratrum & sororum nuptias, hæc omnia præclara ducebam, nec ab iis obiter movebar. Postquam verò cœpi viris annumerari, hîc contrâ leges audiui contraria poetis jubentes, nec adulteria committere, nec seditiones movere, nec rapinas exercere. In magnâ igitur dubitatione constituebar, nescius quo pacto me gererem. Neque enim Deos unquam putavi adulteria-perpetrâsse, & seditiones inter se exercuisse, nisi de his tanquam bonis judicâssent; nec legumlatores his contraria jussisse, nisi *id* conducere existimâssent. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi hos adire qui philosophi vocantur, hisque in manus me dedere, & rogare ut me quâ vellent in re uterentur, vitæque viam aliquam simplicem & certam commonstrarent. Hæc igitur mecum reputans ad eos ivi; imprudens verò me ex fumo in ipsum, ut aiunt, ignem conjeci. Apud illos enim præcipuè ignorantiam majoremque perplexitatem observando reperi; adeò ut auream privatorum vitam esse ilicò mihi in-*indoctorum* dicârint. Alius nimirum uni me voluptati operam dare, & hoc solum ex omnibus persequi jussit, hoc enim esse felicitatem *dixit*. Rursum alius omnino labori-incumbere, corpûsque sordido squalidòque cultu subigere, omnibus morosum me præbentem, & probis insectantem, continuò recitans celebria illa Hesiodi de virtute carmina, & sudorem, & ascensum in montis verticem.

cem. Alius pecunias contemnere, earumque possessionem indifferentem putare jubebat: alius contra bonas esse ipsas etiam divitias pronuntiabat. De mundo verò quid oportet dicere? qui ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnantium invicem nominum turbam in diem audiebam: & quod omnium eorum, quæ mihi erant gravia, absurdissimum fuit, de maximè contrariis cum unusquisque diceret, vincentes & probabiles admodum rationes afferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem esse contenderet, contradicere potuerim, idque cum probè scirem idem eodem tempore calidum & frigidum esse non posse. Prorsum igitur tale quid accidebat mihi, quale his qui dormitant, scilicet ut modò annuerem, modò verò abnuerem: præterea hoc illis longè erat absurdius; observando enim inveni hos ipsos studiosè sectari ea, quæ ipsorum verbis quam maximè contraria essent. Itaque eos qui *me* pecuniam suaserunt contemnere, videbam ei tenaciter adherentes, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique ejus gratiâ tolerantes: eos verò, qui gloriam rejecerunt, illius gratiâ omnia studiosè-sectantes; omnesque ferè voluptatem *palam* accusantes, privatim verò ex eâ solâ pendentes. Ergo & hâc spe frustratus adhuc magis indignabar; tacitè tamen me ipsum consolans, quòd cum multis & sapientibus & ob prudentiam non parùm celebratis & insipiens essem, & veri adhuc ignarus oberrarem. Tandem mihi horum causâ
aliquando

aliquando pervigilanti visum est ire Babylo-
nem, & a quodam mago ex Zoroastri disci-
pulis & successoribus opem implorare. Audie-
ram siquidem ipsos carminibus, & expiationibus
quibusdam inferorum portas aperire, & quem
voluerint tutò illuc deducere, & iterum postea
reducere. Optimum ergo fore existimabam,
descensu ab horum quopiam impetrato, Ti-
resiam Bœotium adire, & ab eo perdiscere, tan-
quam a vate & sapiente, quænam sit optima
vita, & quam aliquis rectè sapiens eligeret.
Itaque quantâ poteram celeritate exiliens Ba-
bylonem rectâ contendi. Quo cùm pervenis-
sem, verfor cum quodam ex Chaldæis, sapi-
ente viro, artem divino, comam cano, barbam
admodum venerabilem demissam habente; no-
men autem erat illi Mithrobarzanes. Orans
igitur obsecransque vix ab eo consecutus sum,
ut quâ tandem mercede vellet, mihi dux esset
viæ. Tum vir ille me susceptum, primùm
quidem dies novem & viginti cum lunâ si-
mul incipiens abluit, ad Euphratem deducens,
mane orientem versus solem, longum quendam
sermonem mustitans, quem non probè exau-
diebam. Nam, velut inepti præcones in cer-
taminibus, volubile quiddam & incertum pro-
ferebat: cæterum visus est dæmonas quosdam
invocare. Post illam igitur incantationem, cùm
in meam faciem ter inspuisset, denuo redivit,
obviorum nullum intuens. Cibus quidem nobis
glandes erant, potus autem lac atque mulsum,
& Choaspis aqua; lectus verò in herbâ sub
dio. At postquam hoc vitæ instituto satis me

præparâſſet, mediâ circiter nocte ad Tigridem fluvium me deductum & purgavit, & absterſit, facéque ac ſcillâ, aliisq; pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit. Deinde cum me jam totum incantâſſet, & circumiviſſet, ne a ſpectris læderer, domum reducit, ita ut eram, retrogredientem: reliquâ verò nocte navigationi nos paravimus. Ille igitur magicam quandam veſtem induit, Medicæ multum ſimilem: me verò his, pileo ſcilicet, leonis exuviis, lyrâque inſuper ornavit. Præterea juſſit ut ſiquis nomen me rogaret, Menippum quidem ne dicerem, ſed Herculem, Ulyſſem, aut Orpheum. PH. Quid ita ô Menippe? neque enim habitûs neque nominum cauſam intelligo. MEN. Atqui perſpicuum quidem illud eſt, ac neutiquam arcanum: cum enim hi ante nos vivi ad inferos deſcendiſſent, exiſtimavit, ſi me illis aſſimilaret, fore ut faciliùs Æaci cuſtodias fallerem, & ſine impedimento tranſirem, utpote notior tragico admodum illo cultu prætermiſſus. Jam igitur illuceſcebat dies, quum nos ad fluvium deſcendentes, in ſolvendo e portu occupati eramus. Erant autem ab ipſo parata cymba, & victimæ, & muſſum: & alia, quot uot ad ſacrificia, erant utilia. Tum impositis omnibus quæ parata erant, nos quoque ſic ingredimur trifies & humidâs lachrymas effundentes, Atque aliquantisper quidem in fluvio ſublabebamur: deinde in paludem navigavimus, ac lacum, in quem Euphrates conditur. Ubi autem & illum tranſmiſimus, in deſertam ſylvofam & opacam quandam

quandam regionem devenimus: in quam ubi descendimus (præibat verò Mithrobarzanes) foveam effodimus, & oves jugulavimus, & sanguinem circa foveam asperimus. At magus interim faciem accensam tenens, voce non amplius summissâ, sed quàm poterat maximâ vociferans, dæmonas simul omnes invocabat, Pœnas, Erinnyas, Hecaten nocturnam, horribilemque Proserpinam, commixtis unâ barbaricis quibusdam ignotis & polysyllabis nominibus. Statim ergo tremere omnia, solumque ex incantatione diffindi, ac Cerberi latratus procul audiri: jamque res planè tristes ac mœsta erat. Timuit verò subtus rex mortuorum Pluto. Jam enim *inferorum* pleraque patebant, lacus, Pyriphlegethon, & Plutonis regia. Cùmque per hiatum descendissemus, Rhadamanthum præ metu propemodum mortuum reperimus: at Cerberus quidem latravit, & in furorem versus est; statim autem me lyram pulsante, melodiâ ilico sopitus est. Postquam verò ad lacum venimus, parum absuit quin non trajiceremus. Jam enim onustum erat, & ejulatu plenum navigium: omnes verò faucii navigabant, hic crus, ille caput, alius aliud aliquid membrum contritum-habens, adeò ut ex bello quodam adesse mihi viderentur. At optimus Charon ut pellem leoninam vidit, arbitratus me Herculem esse recepit, libensque transvexit, quinetiam egressis viam commonstravit. Tum quoniam in tenebris eramus, præibat Mithrobarzanes, ego autem ponè ipsi adhærens sequebar, donec in pratum *quoddam*

maximum, & asphodelo confitum pervenimus: ibi nos stridulæ mortuorum umbræ circumvolitabant. Paulatim verò procedentes ad Minois tribunal *tandem* accessimus. Hic autem in sublimi quodam solio sedebat: adstabant autem illi Pœnæ, infesti dæmones, Errinnyes. Ex alterâ verò parte adducebantur ordine multi longâ catenâ vincti; dicebantur autem esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, atque istiusmodi turba qudivis in vitâ turbantium. Seorsum autem divites ac fœneratores accedebant, pallidi, ventriosi, & podagrici, collariam singuli corvumque duorum talentorum pondo impositum habentes. Nos igitur astantes, & quæ fierent conspeximus; & quæ ad defensionem dicerentur audivimus, accusabant autem eos novi quidam atque admirabiles oratores. PH. Quinam hi sunt per Jovem? absit enim ut graveris etiam hoc dicere. MEN. Nosti-ne umbras istas, quæ in sole a corporibus efficiuntur? PH. Omnino sane. MEN. Hæ igitur nos, cum mortui sumus, accusant, contra nos testimonium dicunt, & eorum, quæ in vitâ peccavimus, arguunt, atque ipsarum nonnullæ fide admodum dignæ videntur, utpote quæ nobiscum semper versarentur, nostrisque a corporibus nunquam abscederent. Itaque Minos diligenter examinans, quemlibet in sedes impiorum relegabat, pro merito auctorum pœnas subiturum: eosque maximè increpabat, qui divitiis & dignitatibus superbiverant, & tantum non adorari expectârant, brevem eorum superbiam, fastûmque detestatus: & quòd non meminissent

minissent se mortales fuisse, & mortalia bona consecutos. At nunc isti splendidis illis omnibus spoliati, divitiis inquam, genere, imperiis, nudi, demissoque vultu adstabant, tanquam somnium quoddam eam, quæ apud nos est, felicitatem in memoriam revocantes; adeò ut ego hæc videns summopere gauderem. Et si quem ipsorum nôssem, tacitè ad ipsum accedens, qualis in vitâ fuerat submonui, quantumque tunc turgeret, quum multi manè ad fores aderant egressum ejus expectantes, pulsi *interim* exclusique a famulis. At ipse vix tandem illis exoriens, purpureus, aut aureus, aut versicolor, felices & beatos salutantes se facturum putabat, si pectus dextram-ve porrigens daret osculandam. Illi verò audientes ista molestè ferebant. A Minoe verò una quidem ad gratiam judicata fuit lis. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum multis atrocibus *criminibus* a Dione accusatum, & Stoicorum testimonio convictum, Aristippus Cyrenæus interveniens (honore autem illum prosequuntur, plurimumque apud Inferos valet) propemodum Chimærae alligatum, a pœnâ liberavit, asserens illum multos eruditos pecuniâ adjuvisse. Tum nos a judiciali foro digressi ad supplicii locum pervenimus. Ibi ô Amice, multa erant auditu, visuque miserabilia. Nam & flagrorum strepitus simul audiebatur, & ejulatus eorum qui in igne torrebantur, & tormenta, & catastæ, & rotæ: Chimæra lacerabat, Cerberus dilaniabat; simulque puniebantur omnes, reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendici, & eorum, quæ au-
si

ausi fuerant, omnes pœnitebat. Nonnullos autem ipsorum conspicati agnovimus, quotquot scilicet in eorum numero erant, qui nuper mortui fuerant. Illi verò se occulebant, & avertebant; quod si aliquando respicerent, id serviliter admodum & adulatoriè faciebant: idque cùm essent in vitâ quàm molesti putas, & fastuosi! at pauperibus dimidium malorum remittebatur; & ubi interquievisse, rursum puniebantur. Quin & illa quoque fabulosa vidi, Ixionem & Sisyphum, & Phrygem Tantalum malè affectum, & terrâ genitum Tityum: quantus hercle erat! *integrum* enim agri locum stratus occupabat. Præteritis etiam hisce, campum Acherusium ingredimur; ibique cum semideos, tum heroínas, aliâmq; simul mortuorum turham secundum gentes tribusque degentem invenimus: alios quidem vetulos ac marcidos, utque dicit Homerus, evanidos: alios verò juvenes, & integros, & maxime quidem Ægyptios, propter diuturnam condituræ efficaciam. Verùm quemlibet dignoscere nequaquam erat facile, omnes enim ossibus nudatis sunt revera sibi invicem similes: cæterum ægrè diuque contemplando ipsos cognoscebamus; jacebant enim alii super alios obscuri atque ignobiles, nihilque amplius eorum, quæ apud nos sunt pulchra, conservantes. Cum igitur multa exiccata cadavera eodem in loco jacerent, & omnia inter se similia essent, horrendum & per vacuos oculorum orbis intuëntia, dentesque nudos ostendentia, animi pendebam quonam *signo* Therfiten a formoso illo Nireo

Nireo discernere, aut mendicum Irum a rege Phæacum, aut ab Agamemnone Pyrrhiam coquum: nihil enim veterum indiciorum ipsis permanebat, sed similia erant ossa obscura, & nullum-nomen-inscriptum-habentia, & quæ a nullo amplius discerni possent. Hæc igitur spectanti mihi hominum vita longæ cuiuspiam pompæ perfimilis esse videbatur, sumptus autem suppeditare, & ordinare singula Fortuna, iisque qui pompam agunt diversos variosque habitus aptare. Alium siquidem Fortuna deligens regiis ornat insignibus, impositâ tiarâ, additis satellitibus, & capite diademite revincto. Alium verò servi habitu amicit: hunc autem *ita, ut* pulcher sit, adornat, illum deformem & ridiculum efficit; spectaculum enim puto omnigenum esse oportere. Quin habitus quorundam plerumque in mediâ etiam pompâ demutat, non sinens eos ad pompæ finem progredi in ordine illo, quo dispositi fuerant: sed ornatu commutato Cræsum quidem cogit famuli captivique vestes assumere: Mæandrium autem, olim inter famulos incedentem, Polycratis tyrannide vicissim vestit: eoque cultu aliquantisper uti finit. Verùm ubi Pompæ tempus præteriit, tum quisque apparatus reddens, & amictum cum corpore exuens, qualis erat antè, efficitur, nihil a vicino differens. At nonnulli præ inscitiâ, quum instans fortuna ornatum repetit, ægrè ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam privati, non autem ea reddentes, quibus ad exiguum tempus utebantur. Quinetiam ex iis, qui in scenam prodeunt,

deunt, te sæpe vidisse existimo histriones istos tragicos, qui secundum necessitatem dramatum modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Et ut idem, si fors tulerit, paulò antè graviter admodum Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò pòst servus a Poetâ jussus progreditur. Cùmque jam fabula finem habuerit, ipsorum unusquisque vestem illam auro distinctam exuens, personam deponens, & ex cothurnis descendens, pauper & humilis obambulat: nec amplius Agamemnon Atrei filius, nec Creon Menecei filius, sed Polus Chariclei Suniensis, aut Satyrus Marathonius Theogitonis filius nominatur. Sic se hominum res habent, ut mihi tum spectanti visum est. PH. Dic, Menippe, isti qui hæc sumptuosa excelsaque sepulchra habent in terris, & columnas, & imagines, & titulos, nihilone apud illos plebeiis defunctis sunt honoratiores? MEN. Heus tu nugaris: si enim Mausolum ipsum vidisses, (Carem illum dico sepulchro percelebrem) probè scio, ridere nunquam desisses: tam abjectè in occulto loco prostratus est, in reliquâ mortuorum turbâ delitescens: tantum fructûs, ut mihi quidem videbatur, ex illo monumento percipiens, in quantum tam grave pondus sibi impositum habens gravabatur. Postquam enim, ô amice, Æacus unicuique locum demensus est (dat autem cui maximum, non plus quàm pedem) necesse est eo contentum jacere, ad mensuram *loci* contractum. Risisses autem, opinor, multo magis, si vidisses eos, qui apud nos reges fuerunt & satrapæ, apud eos
mendi-

mendicantes, & propter inopiam vel falsamenta vendentes, vel prima elementa docentes, & a quolibet contumeliis affectos, atq; in maxillam cæsos, tanquam vilissima mancipia. Ego quidem Philippum Macedonem conspicatus, ne continere quidem me ipsum potui, ostensus enim est mihi calceos attritos in angulo quodam mercede refarciens. Quin & multos alios videre erat in triviis mendicantes, Xerxas aio, & Darios, & Polycratas. PH. Absurda de regibus ac fere incredibilia narras. Quid autem Socrates faciebat, & Diogenes, & si quis est sapientum alius? MEN. Socrates quidem etiam ibi omnes redarguens obambulat: versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius defunctorum est garrulus: quinetiam adhuc ipsi inflata sunt & tumida crura ex veneni haustu. At optimus Diogenes habitat prope Assyrium Sardanapalum, & Midam Phrygem, & alios quosdam sumptuosos, quos quum ejulantes audit, veteremque fortunam recensentes, & ridet, & delectatur: & sæpe supinus jacens, asperâ admodum & immani voce cantat, ejulatus illorum obscurans, adeo ut viri illi contristentur, cumque Diogenem ferre non possint, de mutandâ sede deliberent. PH. Hæc quidem satis. Cæterum quodnam illud decretum est, quod initio dixeras contra divites esse sancitum? MEN. Bene certè admones. Nescio enim quo pacto cum hæc de re dicere proposuissem, ab *instituto* sermone procul aberravi. Dum igitur apud eos commorabar, magistratus concionem indixe-

runt iis de rebus quæ in commune cōducerent. Cū ergo multos concurrere viderem, meipsum mortuis immiscens statim & ego unus eram eorum qui in concione aderant. Decreta igitur erant & alia, postremò verò id quod ad divites attinet. Postquam enim iis objecta fuissent multa crimina, eaque atrocita, violentia, superbia, fastus, injuria, surgens tandem ex populi primoribus quidam, hujusmodi decretum legit.

D E C R E T U M .

QUANDOQUIDEM iniqua multa divites in vitâ perpetrant, rapientes, ac vim inferentes, omnique modo pauperes despicientes, Curia, populoque visum est, ut quum obierint, eorum quidem corpora, ut & aliorum sceleratorum, puniantur; animæ verò fursum in vitam remissæ, in asinos divertant, donec in tali statu quinque & viginti myriadas annorum transegerint, asini ex asinis nati, onera ferentes, & a pauperibus agitati: dein ut liceat illis vitâ excedere. Hujus sententiæ autor fuit Cranion, Sceletonis F., Necyensis, ex tribu Alibantiade. Hoc Decreto lecto, approbarunt *id* Magistratus, confirmavit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus: sic enim rata fiunt & authentica, quæ ibi leguntur *decreta*. Et hæc quidem sunt quæ in concione gerantur. Ego verò Tiresiam, cujus gratiâ veneram, adii, & cū omnia narraveram, ipsum supplicavi ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret: hic verò subridens (est autem

autem vetulus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, tuæ perplexitatis causam scio a sapientibus istis profectam, non eadem secum sentientibus. Verùm haud fas est id tibi dicere; nam a Rhadamantho interdictum est. Nequaquam, inquam, ô patercule: sed dic quæso, neque me contempnas, qui in vitâ te cæcior oberro. Is igitur abducto mihi, & procul ab aliis abstracto, leniter ad aurem inclinans, optima, inquit, & sapientissima est privatorum vita. Quare ab hâc stultitiâ desistens de rebus sublimibus loquendi, & fines & principia speculandi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus *omnia* nugas ducens, hoc solum omnino persequere, quomodo res præsentis bene disponens, vitam decurras, ridens plerumque, & de re nullâ sollicitus. Sic locutus iterum in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (etenim jam vespere erat) age, inquam, ô Mithrobarzanes, quid cunctamur, nec rursus ad vitam hinc abimus? ille verò ad hæc, Confide inquit, ô Menippe, ostendam tibi semitam, quâ celeriter nulloque negotio progrediemur. Cùm autem me in regionem aliâ obscuriorem abduxisset, manu procul ostendens subobscurum & tenue lumen, tanquam per rimam influens, illud, inquit, est Trophonii templum, & inde *ad inferos* descendunt qui ex Bœotiâ *veniunt*. Hâc igitur ascende, & in Græciâ statim eris. Ego igitur hoc sermone gavissus, salutato Mago ægrè admodum per fauces subrepens, nescio quo pacto in Lebadiam perveni.

CHARON, SIVE CONTEMPLAN-
TES. CHARON, MERCURIUS &c.

QUID rides, Charon? aut cur deserto na-
vigio huc in lucem ascendisti, iis, quæ
apud superos fiunt, interesse non multum as-
fuetus? CH. Optavi, Mercuri, videre qualia
sint ea, quæ in vitâ *reperiuntur*, quidque ho-
mines in eâ faciant: & quibus bonis privati
plorent omnes, qui ad nos descendunt. Neque
enim ex ipsis quisquam citra lachrymas tra-
jecit. Petens igitur & ipse a Plutone, sicut
Theſſalus ille Juvenis, ut unum diem navem
deferere me permetteret, in lucem ascendi, ac
mihi videor in te opportunè incidisse. Nam
me, fat ſcio, simul obambulans circunduces,
& ſingula, ut qui noris omnia, ostendes. MERC.
Non vacat, ô portitor. Nam Jovi ſummo o-
peram navatum in negotio, quod ad homines
pertinet, abeo; ille verò eſt ad iram præceps,
& vereor ne me, ſi cuncter, caligini addi-
ctum veſtrum ſinat eſſe totum: vel, quod nu-
per Vulcano fecit, & me pede correptum e
ſacro dejiciat limine, quo & ipſe pocillatoris
munere fungens, claudicando riſum præbeam.
CH. Deſpicias ergo me temerè in terrâ erran-
tem: præſertim cum ſis amicus, & navigatio-
nis ſocius, & mecum ſimul internuncius? por-
ro conveniret, Maiæ fili, illorum te meminif-
ſe, quòd te vel ſentinam exhaurire, vel re-
migem agere nunquam juſſerim. Sed tu inte-
rim, quanquam tam robuſtos habeas humeros,
in

in foris porrectus stertis, aut si quem garrulum defunctum offenderis, cum eo toto navigationis tempore confabularis. Ego verò, quanquam senex, duos remos trahens solus remigo. At te per patrem *obsecro*, charissime Mercuriole, ne me deferas, sed circunducas per omnia quæ in vitâ sunt, ut aliquid conspiciatus redeam. Nam si tu me reliqueris, nihil a cæcis differam. Ut enim illi in tenebris titubant & labuntur, sic etiam ego contrâ ad lucem cæcutio. *Quin tu, ô Cyllenie, mihi in perpetuum memori futuro gratiam hanc impertire.* MERC. Res hæc profectò mihi causa verberum erit. Video igitur jam circunductionis hujus, mercedem non sine pugnorum ictibus omnino nobis futuram: attamen obsequendum est. Quid enim facias, cùm amicus urget? omnia quidem te figillatim, & ad amussim videre impossibile est, ô portitor: nam hoc multorum annorum foret negotium. Deinde me, ut qui aufugissem, per præconem a Jove publicari oporteret; tibi verò impedimento esset, quo minùs mortis munia peragere posses, adeo ut Plutonis etiam imperio damnum inferres, mortuos longo tempore non deducendo: publicanus quoque Æacus succenseret, quod ne obolum quidem lucrifaceret. Sed jam hoc est dispiciendum, quo pacto præcipua eorum, quæ ibi facta sunt, videre queas. CH. Quod optimum *factu fuerit*, Mercuri, ipse videris: ego verò, cùm sim peregrinus, nihil eorum novi, quæ in terrâ geruntur. MERC. In summâ, Charon, excelsò quodam loco nobis opus est, ut ex illo

illo omnia videas. Tu verò si posses in cœlum ascendere, non laborarem: ex speculâ enim accuratè omnia despectares. Sed cum nefas sit te, qui cum manibus semper versaris, regiam Jovis conscendere, jam fuerit tempus excelsum aliquem montem disquirendi. CH. Nosti, Mercuri, quæ vobis dicere soleo, quando navigamus? ubi enim ventus cum-impetu-ingruens in obliquum velum inciderit, & alti tollantur fluctus, ibi vos præ ignorantia jubetis velum contrahere, aut pedem paulum remittere, aut cum ipso vento currere: ego autem moneo vos ut quiescatis, ipse enim scire meliora *profiteor*. Tu quoque eodem pacto, cum nunc sis gubernator, facito quicquid convenire putâris. Ego autem sicut est vectorum mos, tacitus sedebo, per omnia tibi jubenti obsecundans. MERC. Rectè dicis: ego enim sciam quid sit faciendum, & idoneam speculam inveniam. Num igitur idoneus est Caucasus, aut Parnassus excelsior, aut Olympus ille utroque eminentior? Atqui in Olympum intuens quiddam non futile memini: verum mecum simul laborare & subservire etiam te oportet. CH. Impera: quibus potero subserviam. MERC. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cum & ipsi duo essent, & adhuc pueri, olim voluisse Ossam ex fundamentis revellere, & Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, ita scalas sufficientes se habituros rati, & viam quâ in cœlum ascenderent. Illi igitur adolescentuli (impii enim erant) pœnas dederunt. Nos autem (non enim in Deorum injuriam hæc molimur)

cur

cūr non & ipsi montes alios aliis involventes
pariter ædificamus, quo videlicet exactiorem
ē sublimiori loco prospectum habeamus? CH.
Et poterimus, Mercuri, duo *tantum* cū fi-
mus; sublatum Pelion aut Ossam *alii* impone-
re? MERC. Quidni, Charon? an nos putas illis
infantulis ignaviores esse, idque cum Dii firmus?
CH. Nequaquam: sed res ista incredibilem
quandam operis magnitudinem habere mihi
videtur. MERC. Non injuriā: ignarus enim es,
Charon, & minimè Poeta. At egregius Homerus
duobus versibus nobis ilico scansile cælum red-
didit, montibus adeò facilè congestis. Et mi-
ror hæc tibi prodigiosa esse videri, cū vi-
delicet non ignores Atlantem, qui vel solus
cælum ipsum fert, & nos omnes sustinet. Fortè
autem etiam de fratre meo Hercule audisti,
ut olim illi ipsi Atlanti successerit, & requiem
illi parumper a pondere dederit seipsum oneri
supponendo. CH. Hæc etiam audiui: an autem
vera sint, tu, Mercuri, & Poëtæ videritis. MERC.
Verissima, Charon. Nam cujus rei gratiā viri
illi sapientes mentirentur? itaque primum Of-
sam eruamus, ut carmen nobis præscribit, & ip-
se architectus Homerus. At super Ossam Pelion
frondosas arbores habentem. Vide quàm facilè,
& poëticè effecerimus? Age igitur conscensā
mole videam, num hæc sufficiant, an verò *plu-
ra* superstruere oporteat. Papæ! sumus adhuc in
cœli radice: nam ab Oriente vix Ionia & Ly-
dia cernuntur: ab Occidente non ampliùs Ita-
liā & Siciliā. Porro a Septentrione ea, quæ ci-
tra Istrum sunt, sola, & inde Creta non apertè
admo.

admodum. Quare nobis, portitor, Oeta etiam transponenda, sicuti videtur: deinde Parnassus supra omnes. CH. Sic faciamus. Vide solum ne opus supra fidem producendo tenuius efficiamus: deinde cum ipso deturbati, Homericam illam ædificandi rationem amaram experiamur contritis *casu* calvariis. MERC. Bono sis animo: omnia enim tuto se habebunt. Oetam transpone: involvatur etiam Parnassus. En revertar iterum: bene habet: omnia conspicio: tu quoque jam ascende. CH. Porrigere manum, Mercuri, non enim me parvam molem conscendere facis. MERC. Si quidem omnia videre vis, Charon, non licitum est utrumque, & securum scilicet & videndi cupidum esse. Sed dextram meam prehende, & ne pedem in lubrico ponas cave: Euge, tu quoque conscendisti. Jam verò, siquidem biceps est Parnassus, uterque altero occupato vertice sedeamus. Tu verò in orbem circumspiciens, omnia contemplare. CH. Amplam video terram, & paludem quandam ingentem circumfluentem, & montes, & fluvios Cocyto & Phlegethonte majores: & homines exiguos admodum, & antra quædam ipsorum. MERC. Urbes illæ sunt, quas antra esse existimas. CH. Vides, Mercuri, quam nihil nobis effectum sit, sed frustra cum Castaliâ Parnassum, & Oetam aliósque montes sede movimus. MERC. Quid ita? CH. Equidem e sublimi nihil exactè despicio. Volebam autem non urbes solum, ipsósque montes ceu in tabulâ *depictos* intueri, sed ipsos homines, tum quæ faciunt,

faciunt, tum quæ dicunt: sicuti quum primum mihi obviam factus ridentem me conspexisti, & interrogasti quid riderem: audito enim aliquo supra modum oblectabar. MERC. Quidnam hoc erat? CH. Quidam a nescio quo amicorum ad cœnam invitatus, in crastinum, inquit, diem certè veniam. Atque interim dum hæc diceret, delapsa tecto tegula, nescio quo movente, ipsum interemit. Risi igitur, illo promissum non præstante. Sed nunc, ut melius & videam, & audiam, descendendum teneo. MERC. Quiesce: nam huic etiam incommodo medebor, & brevi te quam maximè perspicacem reddam, incantatione quâdam ab Homero ad hoc etiam acceptâ. Ac posteaquam carmina pronunciavero, non ampliùs cœcutire, sed omnia clarè videre memineris. CH. Dic solum. MERC. Caliginem tibi ab oculis dimovi, quæ prius inerat, ut probè cognoscas tum Deum, tum etiam hominè. CH. Quid est? MENC. An non jam vides? CH. Maximè: cæcus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaque tu præterea me prædoceas velim, atque interroganti respondeas. Sed vin' tu ut te versibus Homericis interrogem, ut intelligas neque me Homeri versuum esse negligentem? MERC. Unde tu, quæso, illius aliquid scire posses, qui nauta semper remexque fueris? CHAR. Vide ne? hoc opprobrium est in artem. At ego cùm illum vitâ functum trajicerem, multa canentem audiui, *quorum* nonnulla etiamnum memini: quanquam tempestas non parva tunc nos corripuit. Cùm enim cantilenam quandam

navigantibus non admodum faustam cœpisset canere, continuo Neptunus nubes coëgit, & injecto tridente tanquam tudiculâ quâdam pontum turbavit, omnesque procellas excitavit: cumque multis aliis turbis carminibus commotis mare permisceret, parum absuit quin tempestas & caligo derepente incumbens, navim nobis subverterit: quando etiam nauseabundus ille cum ipsâ Scyllâ, & Charybde, & Cyclope bonam carminum partem evomit. MERC. Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu pauca quâdam conservare. CH. At dic mihi, Quisnam est ille crassissimus vir, conspicuus, & magnus, omnes supereminens capite & latis humeris? MERC. Milo hic est athleta Crotoniates: ei autem applaudunt Græci, quod sublatum taurum per medium stadium ferat. CH. At quanto justius me laudent, Mercuri, qui Milonem ipsum paulò post correptum naviculæ imponam, quum ad nos venerit a morte adversariorum invictissimo superatus, nescius quomodo ipsum supplantarit? tum profectò plorabit, recordatus harum coronarum, & applausûs. Nunc verò sese effert in admiratione habitus, propterea quòd taurum gestarit. Quid igitur arbitremur? num sperare ipsum se aliquando moriturum? MERC. Quî fieri potest ut ille mortis in tanto vigore recordaretur? CH. Missum hunc facito, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quando navigabit, & ne culicem quidem, nedum taurum ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim: quis hic alius vir gravis? Græcus non est,

est, ut ex veste videtur. MERC. Cyrus, ô Charon, Cambyſis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Perſas tranſtulit: idémque Affyrios nuper devicit, & Babylonem expugnavit, & nunc expeditionem in Lydiam moliri videtur, ut, ſuperato Crœſo, omnibus imperet. CH. At ubi etiam eſt Crœſus ille? MERC. Illuc oculos in magnam illam arcem deſpecte, quæ triplicem habet murum; Sardis illa. Annon Crœſum ipſum jam vides ſuper auream ſpondam ſedentem, & cum Athenienſe Solone diſſerentem? vis auſcultemus quidnam dicant? CH. Maximè ſanè. CROE. O hoſpes Athenienſis, vidisti enim divitias meas, & theſauros, & quantum mihi fit rudis auri, aliâque ſupelleſtilem precioſam, dic mihi quem omnium hominum feliciffimum eſſe arbitreris. CH. Quid tandem dicet Solon? MENC. Bono ſis animo: nihil abjectum, ô Charon. SOL. Pauci quidem, ô Crœſe, felices ſunt: ſed ex iis quos novi, Cleobin & Bitonem ſacerdotis illius filios arbitror feliciffimos extitiſſe. CH. Argivæ illius hic dicit, qui nuper unâ mortui ſunt, poſtquam ſub-euntes matrem vehiculo inſidentem ad templum uſque traxerant. CROE. Eſto: habeant illi felicitatis primas: at quis ſecundus fuerit? SOL. Athenienſis ille Tellus, qui & bene vixit, & mortem pro patriâ oppetivit. CROE. Ego verò, ſceleſte, non tibi videor felix eſſe? SOL. Nondum, ô Crœſe, novi, niſi ad vitæ finem perveneris. Huiusmodi enim rerum mors eſt accuratus index, & vita feliciter ad metam uſque tranſacta. CH. Optimè Solon, quod no-

stri non oblitus sis, sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censeas. Sed quidnam sunt illi, quos Cræsus emittit, & quid humeris gestant? MERC. Lateres aureos Apollini dicat, pro mercede oraculi, quo paulò post peribit. Est autem vir ille vatibus mirificè deditus. CH. Num splendidum illud est aurum, quod cum rubore refulget subpallidum? illud enim nunc primùm video, cùm semper audiverim. MERC. Hoc, ô Charon, est illud celebre nomen, cuius gratiâ tantopere pugnatur. CH. Atqui non video quid boni ipsi insit, nisi hoc solùm, quod, qui ferunt, eo graventur. MERC. Nescis quot propter ipsum bella, quot insidiæ, quot latrocinia, quot perjuria, quot cædes, quot vincula, quot longinquæ navigationes, quot mercaturæ, quot servitutes? CH. Propter hoc, Mercuri, quod parum æri præstat? nam æs novi, ut qui a singulis vectoribus obolum, ut nosti, exigam. MERC. Maximè. Verùm æris magna est copia: ideóque non multo in pretio ab ipsis habetur; huiusce vero parùm ex loco valde profundo metallorum-scrutatores effodiunt. Hoc tamen ex terrâ, ut & plumbum & reliqua metalla, *provenit*. CH. Gravem hominum stultitiam narras, qui pallidam gravemque possessionem amore tanto prosequuntur. MERC. At Solon quidem ille, Charon, eam, ut vides, non amare videtur: Cræsum enim ipsum deridet, & jactantiam Barbari, &, ut mihi videtur, vult ipsum aliquid percontari. *Quamobrem auscultemus.* SOL. Dic mihi, Cræse, putas-ne Pythium his lateribus indigere

gere? CROE. *Puto* per Jovem. Nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. SOL. Putasne ergo fore ut Deum reddas beatum, si inter cætera etiam lateres aureos possideat? CROE. Quidni? SOL. Magnam mihi, Cræse, paupertatem in cælo dicis, si Deos aurum ex Lydiâ accersere oporteat, si forte desiderent. CROE. Ubi enim tantum proveniat aurum quantum apud nos? SOL. Dic mihi, num & ferrum in Lydiâ nascitur? CROE. Nullum prorsus. SOL. Ergo potiore *metallo* indigetis. CROE. Quinam ferrum est auro præstantius? SOL. Si respondere citra stomachum velis, facile intellexeris. CROE. Interroga, Solon. SOL. Utrum præstantiores sint qui alios servant, an qui ab illis servantur? CROE. Qui servant profectò. SOL. Si igitur Cyrus, ut quidam perhibent, Lydos adoriatur, aureosne gladios exercitui facies, an ferrum tunc erit necessarium? CROE. Ferrum certè. SOL. Et nisi hoc comparaveris, abierit tibi aurum ad Persas captivum. CROE. Bona verba quæso. SOL. Absit ut hoc accidat. At saltem videris ferrum confiteri præstantius. CROE. Ferreos ergo lateres me Deo consecrare, aurum autem denuo revocare jubes? SOL. At ne ferro quidem ille indiguerit. Sed five æs, five aurum dicâris, aliis sanè, nimirum Phocenibus, aut Bœotis, aut Delphis ipsis, aut denique alicui tyranno aut prædoni possessionem, & insperatum lucrum suspenderis; Deus autem tuos aurifices parum curat. CROE. Tu semper divitias mihi oppugnas, & invides. MERC. Non fert Lydus
iste

iste, ô Charon, hanc loquendi libertatem & veritatem verborum: sed inusitata res illi videtur pauper homo non timens, sed quod in mentem venit liberè dicens. Atqui Solonis paulò post meminert, quum ipsum oportuerit captum supra rogum a Cyro adduci. Nam Clothonem audivi nuper legentem, quæ cuique destinata sunt, in quibus & hæc erant scripta, fore ut Cræsus a Cyro caperetur, Cyrus autem ipse a Massagetide illâ occideretur. Viden' Scythicam illam quæ equo albo provehitur? CH. *Video per Jovem.* MERC. Tomyris illa est, quæ ubi Cyri caput propriâ manu absciderit, in utrem sanguine plenum intrudet. Sed & filium ejus adolescentem vides? Cambyfes ille est. Hic post patrem regnabit; ac ubi millies in Libyâ & Æthiopiâ rem male gesserit, furore tandem correptus, occiso Api morietur. CH. O rem multo risu dignam! Sed quis jam ipsos aspicere sustineat, quum alijs ita contempnunt? aut quis crediderit fore ut ille brevi sit captivus, hic autem in utre sanguine pleno caput habeat? quis verò ille est, Mercuri, cui pallam purpuream fibula neçtit, quem diadema decorat, cui coquus pisce dissecto, annulum tradit, in Insulâ circumfluâ? certè se regem esse gloriatur. MERC. Bellè Homeri versus ad res alias transfers, Charon. Cæterum Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui se ab omni parte felicem putat. Hiç tamen ipse ab assistente famulo Mæandrio proditus Orætæ satrapæ, miser sanè momento felicitate suâ lapsus, cruci suffigetur. Nam hæc quoque ex Clothone audivi. CH.

Præ-

Præclare, ô Clotho, generosè ipsos, ô optima, ipsorumque capita trunca, & crucifige, ut se homines esse sciant. Interim vero in sublime evehantur, ut qui ab eminentiore loco majore cum dolore decident. Ego autem tum ridebo, quum horum unumquemque in navigio nudum agnovero, nec purpuram, nec tiaram, nec solium aureum afferentem. MERC. Ita certè res illorum se habebunt. Multitudinem autem vides, Charon, quorum alii navigant, alii bellum gerunt, alii agriculturam exercent, alii scenerantur, alii mendicant? CH. Variam quandam video turbam, vitamque perturbationum plenam, eorumque urbes apum examinibus similes: in quibus proprium quisque aculeum habet, & vicinum pungit: pauci autem ex ipsis velut crabrones inferiorem agunt feruntque. At agmen illud, quod ipsos clanculum circumvolitat, quinam sunt? MERC. Spes, ô Charon, metusque, amentia, voluptates, avaritia, iræ, odia, & id genus alia: ex his autem ignorantia infra iis est permixta; atque in eadem republicâ per Jovem degit odium, ira, zelotypia, imperitia, hæsitantia, avaritia. Metus autem, & spes super volitantes, ille quidem illapsus horrorem incutit, aliquando verò tantum trepidare facit; spes verò supra caput sublata, ubi maximè quispiam eas prehensurum se putat, avolant, hiantes illos deferentes; quod & ipsum Tantalum apud inferos ex aquâ pati vides. Quod si oculos intenderis, Parcas etiam in alto conspicias unicuique fufum volventes, unde accidit, ut omnes ex tenuibus

nuibus pendeant filis. Viden' tanquam arane-
 arum stamina in unumquemque a fufis descen-
 dentia? CH. Equidem tenuiffimum unicuique
 filum ut plurimum video innexum, hoc quidem
 illi, illud verò alii. MERC. Rectè, portitor, illi
 enim destinatum est, ut ab hoc, huic ut ab alio
 interficiatur; atque ut hic fit illius hæres, cujus
 filum fuerit brevius, ille verò, hujus: nam
 tale quid hæc connexio denotat. Vides ergo
 cunctos a tenui *filo* suspensos? atque hic qui-
 dem in altum attractus, sublimis est: verum
 paulò post decidens dirupto filo, ubi sustinen-
 do ponderi non amplius par fuerit, ingentem
 strepitum edet: alius autem qui paululum tan-
 tum a terrâ fuerit subductus, tametsi cadat,
 sine strepitu jacebit, casu vix etiam a vicinis
 exaudito. CH. Hæc, ô Mercuri, sunt prorsus
 ridicula. MERC. Atqui ne verbis quidem
 dignè possis exprimere quàm sint ridicula,
 Charon: in primis nimia ipsorum studia, quod-
 que inter spes intèreant ab optimâ morte ar-
 repti, cujus nuncii & ministri, ut cernis, per-
 multi sunt: epiali, febres, tabes, pulmonum
 inflammationes, gladii, latrocinia, cicutæ, ju-
 dices, tyranni. Et horum omnino nihil ipsos
 subit, dum rebus secundis utuntur: at ubi rem
 male gesserint, illud *in ore* frequens, ohe, hæ,
 hæ, hei mei, hei mihi. Sed si statim ab
 ipso initio perpenderent mortales se esse, &
 postquam in vitâ breve tempus fuerint pere-
 grinati, relictis in terrâ rebus omnibus, tan-
 quam ex somnio migraturos, prudentius pro-
 fectò viverent, & mortui minùs angerentur.

Nunc

Nunc autem, quia præfenti rerum ftatu fperant fe in perpetuum ufuros, quum irruens minifter vocârit, & abduxerit irretitos febre, vel tabe, abduci fe ægrè ferunt, quod fe nunquam ab his avulfum iri expectârint. Quid enim non faceret ille, qui domum diligenter ædificat, & operarios urget, fi noverit fore ut ea perficiatur, ipfe verò, ftatim cum faftigium impofuerit, decedat, relictâ hæredi *domûs* ipfius fruitione, cum in illâ ipfe ne cœnaverit quidem mifer? ille verò qui lætatur, quòd fibi mafculam prolem uxor peperit, ideòque amicos convivio excipit, & patris nomen imponit, fi fciret puerum feptem annos natum periturum, nunquid tibi videretur gaudere quòd is fit natus? Sed *hujus rei* caufa eft, quòd in eum intuetur, qui propter filium beatus eft, athletæ fcilicet patrem, qui Olympia vicerit: vicinum autem, qui nati cadaver effert, non respicit, neque novit, de quali fibi filo penderet. Quin & eorum qui de finibus diffident vides quanta fit turba, & eorum qui pecunias coacervant; deinde, *ut*, antequam fruantur, ab irruentibus illis quos dixi nunciis & miniftris avocantur? CH. Video ifthæc omnia, & apud me cogito, quid fit ipsis in vitâ jucundum, aut quidnam fit illud, quo privati *tan-
topere* ftomachantur. MERC. Quinetiam fi quis eorum reges afpiciat, qui feliciffimi effe videntur, extra inftabilitatem &, ut dicis, ambiguum fortunæ conftituti, triftia plura quam jucunda comperiet iis adeffe, metus, tumultus, odia, infidias, iras, adulationes: inter hæc enim om-

nes versantur. Omitto luctus, morbos, animique perturbationes, ipsis æquè atque vulgo dominantes: quum verò hæc sint regum mala, opportunum est colligere qualia sint privatorum. CH. Volo igitur, Mercuri, dicere tibi, cuinam assimiles mihi videantur homines, eorumque vita omnis. Vidistin' aliquando bullas in aquâ, e scatebrâ cum impetu defluente exurgentes: flatuosos dico tumores ex quibus spuma cogitur? illarum igitur, aliæ quidem parvæ sunt, & protinus ruptæ evanescunt: aliæ verò diutius durant, & accedentibus ipsis aliis, hæ valdè inflantur, ac in maximum tumorem attolluntur: ac tandem illæ etiam prorsus ruptæ-dissolvuntur: neque enim secus fieri possit. Hæc tibi hominum vita. Omnes quidem flatu intumescunt, hi majores, illi minores; atque alii momentaneam & citò deficientem inflationem habent: alii simul atque constituti sunt, deficiunt. Itaque omnes rumpi necesse est. MERC. Tu nihilo deterius Homero, Charon, *hominum vitam* similitudine expressisti, qui genus ipsorum foliis assimilat. CH. At tales quamvis sint, vides tamen, Mercuri, qualia faciant, inter se avidè de imperiis, honoribus, & possessionibus decertantes; quibus omnibus relictis, ipsos unico cum obolo ad nos venire oportebit. Vis igitur, siquidem in edito loco sumus, maximâ voce acclamando eos adhorter, ut ab inanibus laboribus abstineant, vivantque mortem ob oculos semper habentes, dicens, O stulti, quid hæc tanto studio prosequimini? desistite a laboribus: neque

neque enim in perpetuum vivetis: nihil ex iis, quæ hîc præclara *habentur*, est sempiternum, nec aliquid horum moriens quisquam secum auferre possit: sed necesse est illum nudum abire; domum autem, & agrum, & aurum, esse semper aliorum, & dominos subinde mutare. Hæc & id genus alia si ipsis ex loco unde exaudiri possent, inclamarem, annon putas homines multum emolumenti percepturos, & longè prudentiores fore? MERC. O beate, nescis ut ipsos ignorantia & error affecerit, aded ut ipsorum aures ne terebro quidem ampliùs aperiri queant: tam multâ cerâ eas obturârunt: Qualiter Ulysses fociis fecit, veritus ne Sirenas exaudirent. Quînam igitur audire possint, etsi tu clamando disrumparis? nam quod apud vos Lethe potest, id hic ignorantia præstat: veruntamen ex ipsis pauci sunt qui cerâ in aures non receptâ in veritatem inclinant, acutum in rebus cernunt, & quales sunt intelligunt. CH. Nonne igitur illis inclamem? MERC. Illis ea quæ sciunt, dicere fuerit supervacaneum. Vides ut a plebe semoti rident quæ fiunt, eaque nullatenus probant, at liquet eos jam a vitâ ad vos fugam meditari? etenim etiam odio sunt *illis*, quod illorum inscitiam redarguant. CH. Bellè, ô generosi, verùm perpauci sunt, ô Mercuri. MERC. Etiam hi sufficiunt. Sed jam descendamus. EH. Unum adhuc scire opto Mercuri, quod cum mihi ostenderis, absolutam narrationem effeceris: reconditoria scilicet corporum, ubi defodiunt, intueri. MERC. Monumenta, Charon, & tumulos, & sepulchra hæc vocant,

At vidēsne ante urbes aggeres illos, columnas, & pyramidas? illa omnia sunt cadaverum receptacula, & loca in quibus corpora conservantur. CH. Quid ergo saxa illi coronant, unguentoque inungunt? alii verò præ tumulis constructo rogo, ac foveâ effossâ, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsumque (quantum conijcere est) in ipsas foveas infundunt? MERC. Nescio, portitor, quid hæc ad eos *pertineant*, qui apud inferos *agunt*. Verùm illis persuasum est umbras ab inferis reduces nidorem & fumum, quantum possunt, circumvolitando cœnare, & ex foveâ mulsum bibere. CH. Illos adhuc bibere & edere, quorum aridissimæ sunt calvariæ? atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, cùm eos quotidie deducas; ac proinde scias an postquam semel terram subierint, denuo redire queant. Quinetiam ego prorsus ridicula paterer, Mercuri, non paucis occupatus negotiis, si oporteret ipsos non solùm deducere, sed etiam bibituros reducere. O stulti, quæ *vestra* hæc amentia? qui nescitis quàm longo finium intervallo res mortuorum & viventium sint discretæ, & qualia sint ea, quæ apud nos sunt, & æque mortuum esse illum qui sepulchro caret, & qui sepulchrum nactus est: in æquali honore esse Irum & regem Agamemnonem; Therisitæ autem æqualem esse Thetidos pulchricomæ Filium, quin & omnes esse similiter mortuorum imbecilla capita, nudosque siccosque in prato asphodelo pleno. MERC. Hercule, quàm multa ex Homero hauris! sed quia submonuisti me, volo

CONTEMPLANTES. 333

volo tibi sepulchrum Achillis ostendere. Vides illud quod mari adjacet? Sigeum quidem illud Trojanum est; e regione autem conditus est Ajax in Rhæteo. CH. Non magna sunt monumenta, Mercuri. Verùm insignes illas urbes mihi jam commonstra, de quibus *tam magnifica* in inferis audimus; Ninum Sardapali urbem, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipsūque Ilium; multos enim inde profectos me trajecisse memini, adeo ut per totos decem annos neque subduxerim navigium, neque refecerim. MERC. Ninus quidem, ô Portitor, jam est eversa, ita ut ne reliquum quidem sit ejus vestigium; nec ubi olim sita fuerit, facile dixeris. Babylon autem illa est, quæ est bene turrita, quæ murorum magnum ambitum *habet*, haud ita multò post desideranda & ipsa, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenas & Cleonas me tibi commonstrare pudet; ac in primis Ilium. Præfocabis enim, sat sciò, Homerum ubi descenderis, propter magniloquentiam versuum. Verùm olim felices fuerunt; nunc autem etiam hæ interierunt. Moriuntur enim etiam urbes, ô Portitor, quemadmodum homines: quòdque longè mirabilius, & integri fluvii. Inachi utique ne sepulchrum quidem adhuc in Argo superest. CH. Vah, quæ laudes, Homere, & quæ nomina! sacram viisque patentibus Ilium; tum Cleonæ bellè structæ. Sed interim dum loquimur, quinam illi sunt qui dimicant, aut cujus rei causâ se mutuò cædunt? MERC. Argivos vides & Lacedæmonios, ô Charon, atque semimortuum

tuum illum ducem Othyradem, suo ipsius sanguine tropæum inscribentem? cuius rei causâ, Mercuri, *captum est* illis hoc bellum? MERC. Pro ipsomet agro, in quo pugnant. CH. O amentiam hominum, qui nesciunt se, etiamsi *nunc* eorum quisque totam Peloponnesum possideat, vix tamen pedis unius locum ab Æaco accepturos. Hunc autem agrum aliàs alii colent, hoc tropæo a fundamentis ab aratro sæpe revulso. MERC. Hæc quidem hoc modo se habebunt. At nos jam hinc descendamus, ac montibus his in suas sedes repositis, discedamus: ego sicut missus sum, tu ad navigium. Ad te autem brevi veniam & ipse mortuos deducens. CH. Bene fecisti, Mercuri; benefactor semper adscribêris, fructûs enim aliquid percepi tuâ ope ex hâc peregrinatione. O qualia infelicium hominum sunt negotia, reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia! De Charonte autem ne verbum quidem,

DE SOMNIO, SEU VITA

LUCIANI.

DESIERAM nuper in ludum-literarium ire, quum jam ætate pubertatem attigissem; pater autem meus, quâ me arte instrueret, unâ cum amicis dispiciebat. Plerisque tandem videbatur Humanitas & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, fortunâ denique splendidâ opus habere: nostras autem faculta-

tes

res cūm tenues esse, tum celere quoddam auxilium postulare. Quòd si mechanicam aliquam artem didicissem, fore primūm ut ipse statim necessaria vitæ ab arte acciperem, neque ampliùs domi id ætatis alerem: deinde ut non multò post patrem exhilararem, semper domum referendo quod ab arte proveniret. Hinc secundæ consultationis caput est propositum, quænam ars optima, & ad discendum facillima, & libero homine digna esset: quæque promptas præberet suppetias, quæstumque perpetuum. Proinde alio, pro suâ unoquoque sententiâ aut experienciâ, aliam laudante; pater avunculum intuens (aderat enim is quoque statuarius optimus, & sculpendo & poliendo marmore inter probatissimos artifices habitus) non fas est, inquit, aliam artem, te præsentem, potiorem haberi. Quare hunc abduc (meque demonstrabat) & acceptum doce lapidum artificem probum, & compositorem, & statuarium esse. Potest enim & hoc, naturâ, ut scis, præditus felici. Conjiciebat autem hoc ex ludicris illis quæ ex cerâ *confeceram*: quum enim a præceptoribus dimissus fui, ceram abradens vel boves, vel equos, vel etiam homines effinxi ad veram imaginem, ut patri videbar: quorum causâ plagas a Præceptoribus accipiebam. Tunc autem propter ingenii dexteritatem etiam hæc laudi erant: & ex illâ fingendi arte, *omnes* spem bonam concipiebant, fore ut brevi artem hanc addiscerem. Simul igitur idonea videbatur dies auspicandæ arti; & tradebar avunculo, rem per Jovem non iniquo

quo admodum animo ferens; imo mihi lusus quendam non insuavem habere videbatur, quodque ad nominis apud æquales illustrationem faceret, si & Deos sculperet, & parva quædam simulachra, cum mihi, tum quibus vellem, adornare posse comperirer. Ac tum primum illud, quod auspicantibus usu venire solet, accidebat. Celtem enim mihi tradens avunculus tabulam in medio jacentem, leniter attingere iussit, tritum illud admonens, Dimidium facti, qui cœpit, habet. Cæterum me durius præ imperitiâ impingente, tabula frangitur. Ille autem indignatus, arseptâ scuticâ quæ præpè jacebat, nequaquam mansuetè, neque adhortantis-modo, me initiavit: adeò ut lachrymæ artis procœmium mihi *fuertint*. Inde igitur aufugiens domum redivi, continuò ejulans, lachrymisque oculos habens oppletos, & commemoravi scuticam, vibices ostendi, nimiamque illius crudelitatem accusavi, addens hæc illum invidiâ fecisse, ne se in arte superarem. Cùm stomachata, & multum fratri conviciata fuisset mater, ubi nox supervenit, lachrymosus adhuc, totamque noctem cogitabundus decubui. Atque Hactenus quidem ridicula sunt, & puerilia quæ diximus: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri: sed quæ auscultandi percipidos auditores requirant. Nam ut ex Homero dicam, In somnis mihi venit divinum quoddam insomnium almam per noctem, adeo evidens, ut a veritate nihil distaret. Nunc etiam post tantum temporis intervallum, &
visorum

visorum species oculis inhæret, & auditorum vox auribus insonat; tam plana fuerunt omnia. Duæ mulieres manibus prehensum ad se utraque valdè violenter ac potenter me trahebant: unde parum abfuit quin me discerperent, inter se contententes. Nam modo altera superabat, & propemodum me totum tenebat, modo contra ab alterâ tenebar. Tum in se invicem clamabant ambæ; hæc quidem quòd suum vellet me possidere: illa verò quòd aliena nequicquam sibi vendicaret. Erat autem altera operaria, virilis, & squalida coma, manus callo habens obductas, succincta veste, marmoreo pulvere oppleta, qualis solebat esse avunculus, quum lapides poliebat. Altera facie venusta, habitu decoro, & veste modesta. Postremò autem permittunt meo iudicio, utrâ earum conversari malim. Et *sic* prior illa dura, & virilis locuta est. Ego, chare puer, Statuaria sum, quam heri discere cœpisti, tibi familiaris, & a parentibus cognata: nam & avus tuus (addito avi materni nomine) fuit marmorarius, ambo præterea avunculi tui; & per nos valdè claruerunt. Quod si velis tricis, ac nugis, quæ ab illâ *profluunt*, alterâ indicatâ, abstinere, me verò sequi, mecumque degere, primùm generosè educaberis, & robustos humeros habebis, ab omni quoque invidiâ alienus eris: nec patriâ tuisque familiaribus unquam relictis, in terras alienas abibis. Omnes te laudabunt non ob studia quidem *sed ob facta*. Neque verò corporis vilitatem, aut vestium sorditiem averferis. Nam ab his initiis profectus etiam Phidias ille Jo-

vem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit, Myron laudatus est, & Praxiteles in admiratione fuit: & nunc idcirco hi cum Diis illis adorantur. Quod si horum unus evadas, quomodo ipse apud omnes homines celebris non fias? patrem certè beatum efficies, & patriam omnibus spectabilem reddes. Hæc atque his etiam plura balbutiens, & plurima barbarè pronuncians, dixit Statuaria, summo studio omnia connectens, & mihi persuadere contendens. Sed non amplius memini: maxima enim pars mihi excidit. Cæterum ubi tandem finem fecit *loquendi*, altera in hunc fermè modum orditur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum, jam consueta & nota tibi, tametsi nondum ad finem periculum mei feceris. Quanta utique bona sis adepturus, si statuarius evadas, illa modò exposuit. Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in hoc totam vitæ spem positam habens, obscurus ipse degens, modicum & minimè generosum quæstum faciens, abjecto animo, tenuis redditibus: nec amicis advocatus, nec inimicis formidabilis, nec civibus beatus prædicandus: sed illud solùm *videlicet* opifex, & e vulgo unus, præstantiorem te semper formidans, dicendi peritum colens, & leporis vitam vivens, potentioris denique lucrum existens. Quod si etiam Phidias, vel Polycletus fias, & præclare multa opera edas, artem quidem laudabunt omnes, nemo tamen ex aspicientibus, si modo sanæ sit mentis, tibi similis esse optarit. Qualis-qualis enim fueris, *nihil nisi* mechanicus artifex, manibus

nibus operans, & ex iisdem victum quæritans censeberis. At contrà, si mihi obsequeris, primum tibi multa priscorum virorum *præclara* opera, actaque admiratione-digna ostendam. Deinde & orationes eorum exponendo, & omnium, ut ita dicam, expertum te reddendo, etiam animum, quæ tui pars est præcipua, multis ac præclaris ornamentis exornabo, Modestiam *scilicet*, Justitiâ, Pietate, Mansuetudine, Æquitate, Prudentiâ, Fortitudine, Amore honesti, rerum gravissimarum Desiderio. Hæc enim sunt verè incorrupta animi ornamenta, Præterea neque quicquam ante-actum te latebit, neque quod in præsentia est agendum, imo, quæ fieri decet, me duce prospicies. In summâ, omnia quæcunque seu divina sunt, seu humana, brevi te docebo. Et qui nunc pauper es, istius nescio cujus filius, qui de adeo illiberali arte nescio quid consultas, haud multo post, omnium æmulationem & invidiam excitabis, dum honoribus afficeris, laudibus eveheris, & ob res præstantissimas celebraberis, & ab iis, qui genere atque opibus antistant, conspiceris: & vestem huiusmodi geres (ostendens suam, gerebat autem admodum splendidam) & magistratu primoque confessu dignus existimaberis. Et si aliquò peregrè profiscaris, etiam in alienâ terrâ non ignotus, nec obscurus eris. Talibus ego te insignibus vestiam, ut te aspicientium unusquisque proxime astantem impellendo commovens, digito te monstraverit, & *Hic est Ille*, dixerit. *Quin* siquid studio dignum sit, quod aut amicis,

aut universæ accidet civitati, omnes in te oculos convertent : tum siquid dixeris, plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes te beatum ob dicendi vim, *tuumque* patrem ob proli felicitatem. Et quod aiunt, ex hominibus aliquos immortales reddi, hoc tibi conferam. Etenim si ipse ex hâc vitâ decesseris, nunquam defines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis quibusque. Demosthenem illum vides, cujus filius fuerit, & quantum ego illum reddiderim? vides & Æschinem, qui tympanistriæ filius erat, attamen propter me etiam Philippus *rex* illum coluit? ipse quoque Socrates ab istâ Statuariâ educatus, simul atque meliora intellexit, illâque relictâ ad me transfugit, audis ut ab omnibus decantetur? at si reliqueris tantos talesque viros, res *adeò* splendidas, orationes *tam* graves, habitum tam decorum, honorem, famam, laudem, primos confessus, potentiam, imperia, denique & illam, quam ex dicendo consequeris gloriam, &, quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt, felicitatem, tuniculam fordidam indues, habitumque servilem assumes, vectes, cæla, celtes, scalptra in manibus habebis, deorsum inclinatus in opus, humilis, humiliâque tentans, omnibus denique modis abjectus; Nunquam autem caput erigens, virile nihil liberumve cogitans; sed tantum providens, ut opera tua concinna & decora fiant; at ut ipse concinnus & ornatus sis minime curans, imò faxis ipsis contemptiorem te reddens. Dum hæc diceret, ego non expectato fine orationis, surgens sententiam pro-

pronunciavi: & relictâ illâ deformi & operatrice, ad Humanitatem læto animo transivi; eoque magis quia mihi venit in mentem scutica, & *avunculum* plagas non paucas mihi statim auspicanti pridie inflixisse. Tum illa relictâ primum indignabatur, manusque complodebat, ac dentibus infrendebat: tandem quemadmodum Nioben audimus, dirigit, & in saxum mutata est. Quod si mirabilia passa fuerit, ne fidem-negetis; somnia enim sunt mirifica. Altera autem ad me respiciens, proinde, inquit, te ob hanc justitiam remunerabor, quoniam causam hanc rectè judicâsti. Jam veni, currumque hunc ascende (monstrato curru, *qui* ab alatis equis Pegaso similibus *trabebatur*) ut videas qualia & quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterum postquam ascendi, hæc quidem agitare & aurigari cœpit. Ego verò in sublime sublatus, ab oriente incipiens, ad occidentem usque contemplabar urbes, gentes, & populos, velut Triptolemus, in terram aliquid spargens. Verum non amplius memini, quid esset illud, quod spargebam: cæterum hoc solum *memini*, quod homines me sursum aspicientes laudarent, & ad quoscunque volando perveneram, illi me faustis acclamationibus prosequerentur. Porro cùm mihi res tantas, & me laudantibus illis commonstrasset, iterum reduxit, non amplius illâ veste indutum, in quâ avolaveram: sed eleganti cultu ornatus mihi videbar redire. Deprehendens igitur & patrem stantem & expectantem me,
ei

ei vestem illam & me qualis venirem ostendit, eumque submonuit, qualia de me *ipse* & *amici* tantum non statuerant. Atque hæc quidem memini me vidisse, quum puer adhuc essem, &, ut mihi videtur, *recenti* plagarum metu perturbatus. Sed interea dum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & judiciale est! alius deinde interpellans, Hyemale, inquit, est somnium, quando noctes sunt longissimæ; aut fortè trinoctiale, quemadmodum ipse Hercules. Quid igitur illi in mentem venit nugari talia nobiscum, mentionemque facere puerilis istius noctis, somniorumque veterum; & ætate jam obsoletorum? futilis est omnis frigida oratio. Numquid nos somniorum interpretes esse duxit? nequaquam; ô bone. Neque enim Xenophon *hoc putavit*, quum olim exponeret somnium, quo pacto ipsi visum fuerat in domo paternâ, & deinceps. Nostis enim ut visionem suam, non ut conjectationem, neque quòd ita nugari statuisset, narravit, præsertim in bello & summâ rerum desperatione *constitutus*, circumstantibus hostibus: sed utilitatem quandam habuit illa narratio. Proinde etiam ego somnium hoc vobis exposui, hujus gratiâ nimirum, ut adolescentes ad meliora convertantur, & Humanitati adhæreant: maximè si quis ipsorum præ inopiâ pejus de se statuât, *animum*que ad deteriora inclinet, ingenium non illiberale perdens. Confirmabitur enim, sat scio, talis quispiam, ubi sermonem hunc audierit, me sibi sufficiens exemplum proponendo, &
cogi-

JUDICIUM VOCALIUM. 343

cogitando qualis essem, quum ad optima animum-appuli, & literarum studia appetivi, minimè ob eam, in quâ tum eram, paupertatem animo fractus: deinde qualis huc ad vos redierim, etsi nihil aliud, nullo tamen statuariorum istorum obscurior.

JUDICIUM VOCALIUM.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo Non. Octob. litem intendit *σῖγμα* literæ *ταυ* apud septem Vocales Judices de vi & rapinâ bonorum, expoliari se dicens omnibus illis vocibus quæ per geminum *ταυ* efferuntur.

DONEC, Judices Vocales, in paucis ab hoc *ταυ* injuriâ sum affecta, cùm rebus meis abuteretur, & appelleret ubi par non erat, id ego damni non molestè tuli: quinetiam nonnulla quæ dicebantur, me non audire simulavi, præ modestiâ illâ quam vos nostis me cum erga vos, tum erga cæteras syllabas servare. Postquam autem eò avaritiæ & dementiæ devenit, ut iis, quæ sæpe quietè subieram, parum contenta jam & majorem vim inferat; tandem necessitate coacta accuso ipsam apud vos, quæ utramque nostrum novistis. Non exiguus verò super exclusione meâ me invasit timor. Nam cùm prioribus facinoribus majora semper addat, penitus tandem e propriâ sede me extrudet: ita ut parum absit quin dum me tacitum contineo, literis ne annumerer quidem, in æquali autem timore etiam reliquæ literæ versen-

versentur. Aequum est igitur non vos tantum, quæ nunc Judices estis, sed & reliquas literas ab hujusmodi conatibus cavere. Enimverò si ut libet unicuique, e suo ordine in alium vi licebit irrumpere, idque vos, sine quibus nihil planè scribitur, permiseritis: non video quo pacto sua quique ordines jura, juxta quæ a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam & negligentiam progressuras, ut injusta permittatis. Nec si vos litem prodideritis, mihi tamen injuriâ laceffitæ negligenda erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia, simul atque cœperunt leges violare, repressa fuisset. Neque enim pugnaret ad hunc usque diem λάμδα cum ρ, disceptans de *his vocibus* κρίσις pumex, κεφαλαλγία capitis dolor. Neque etiam γάμμα cum κάππα certamen iniisset: neque tam sæpe manus fermè conseruissent in fullonis officinâ pro voce γνάφαλα. Quin & desiisset γάμμα cum λάμδα dimicare particulam μόγις ægrè illi auferens, imò suffurans. Aliæ etiam literæ confusionem legibus contrariam non aggrederentur. Decet enim unamquamque in eo manere ordine, quem sortita est: at ea, quæ non licet, transcendere, ejus est qui jus & æquum violat. Et qui primus nobis has leges expressit, sive ille fuerit Cadmus insularis, sive Palamedes Nauplii filius (quanquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuunt) non tantum ordine dato, per quem sedes primariæ stabiliuntur, quænam prima, quænam secunda esse debeat, definiverunt,

JUDICIUM VOCALIUM. 345

runt: verùm etiam qualitates & potestates, quas unaquæque nostrum habet, perspexerunt. Et vobis quidem, iudices, majorem tribuerunt honorem, quia per vosmetipsas sonum edere potestis. Semivocalibus verò secundum a vobis locum *concesserunt*, quia, ut clarè audiantur, accessione vestrà egent. Postremum verò omnium locum ut quædam haberent, sanciverunt, *illæ scilicet*, quibus nè ullus quidem sonus est. Has itaque leges vocales solas decet conservare. Hæc verò τὰς (non enim ipsam pejori vocabulo appellare queam, quàm eo quo nominatur, quod quidem per Deos immortales, nisi duæ ex vobis convenissent bonæ & aspectu decoræ ἄλφα & ὑψίλον, non audiretur sola) hæc inquam ausa est majori me injuriâ afficere quàm unquam aliàs, vi adnitens a nominibus & verbis patriis me extrudere, simul etiam ex conjunctionibus ipsis, & præpositionibus expellere, ut perferre non amplius possim immanem istam avaritiam. Verùm jam dicendi tempus est, unde & a quibus me injuriâ afficere cœperit. Peregrinabar olim in Cybelo, (id oppidulum est non injucundum, colonia, ut fama obtinet, Atheniensium) ducebam autem mecum & præstantissimam Rho, vicinorum optimam: divertebam verò apud poëtam quendam Comicum, Lysimachum nomine, Bœotium ab origine generis, ut apparebat, qui se tamen e mediâ Atticâ oriundum dici affectabat. Apud hunc hospitem hujus τὰς avaritiam deprehendi. Etenim quamdiu paucis manus iniecit, adeo ut diceret πεντάκοντα (quadragin-

U u

ta)

ta) exuens me cognatis literis, eam esse literarum coalumnarum consuetudinem existimabam. Præterea cum *τήμερον* & similes attraheret *voces*, ita ut has quoque sibi proprias diceret, ea etiam res erat mihi auditu tolerabilis, nec propter eam vehementer mordebar. Verum postquam sumpto ab iis initio eò venit audaciæ, ut *κατίτερον*, *κάπρυμα* & *πίτταν* pronunciaret, deinde deposito omni pudore *βασιλίτταν* quoque appellaret, non parum ob hæc indignor & uror, verita nequis etiam temporis processu *σῦκα* *τῦκα* vocet. Ac per Jovem animum mihi despondenti, atque auxiliatoribus destitutæ, justam iram *quæso* condonate. Non enim de parvis & vilibus rebus mihi est periculum, cum assuetis ac familiaribus meis literis dispolier. Garrulam meam avem *κίωσαν* medio, quod aiunt, sinu abreptam, *κίτταν* denominavit. Quinetiam *φάωσαν* (palumbum) cum *νίωσαις* (anatibus) & *χοασύφοις* (merulis) interdicente Aristarcho, eripuit mihi. Porro non paucas *μέλιωσαι* (apes) detraxit. In Atticam etiam venit, & ex mediâ illâ montem Hymettum injustè fustulit, id vobis ipsis, aliisque syllabis cernentibus. Sed quid ista commemoro? totâ Theffaliâ me expulit, eamque dici vult *Θετταλίαν*. Denique me omni *θαλάσση* (mari) exclusit: neque *σεύτλοις* ipsis, (betis hortensibus) pepercit: ut jam quod vulgò dici solet, ne *πάσσαλον* (palum) quidem mihi relinquerit. Jam verò quod litera sim injuriarum patiens, vos ipsæ mihi testes sitis; quæ nunquam Zeta accusarem, quæ smaragdum mihi detraxerit,

JUDICIUM VOCALIUM. 347

erit, & totam Smyrnam mihi eripuerit. Neque ipsum Xy quamvis omnem *συνθήκην* violarit, ipsumque Thucydidem talium quorundam scriptorem habeat patronum. Nam Rhomeo vicino venia danda quòd, cum ægrota-
ret, meas apud se *μυρρίνας* (myrtos) plantarit, & aliquando atrâ bile percita me *ἐπὶ κόρρης* (in maxillam) cœderit. Ac talis quidem ego sum. Ut verò *ταῦ* illa etiam adversus reliquas literas est violenta suâ naturâ, spectemus: illam autem nec ab aliis quidem literis absti-
nuisse, sed & Δ & Θ & Ζ ipsam injuriâ af-
fecisse *ut pateat*, accerere mihi literas ab istâ injuriam passas. Num auditis, Vocales judices, Delta quid dicat, sustulit mihi meam *ἐνδὲ*
λέχειαν, & *ἐντὲ* *λέχειαν*, præter omnes leges vult pronunciari? num auditis theta ut plangat, & capillos vellat eo quod *κολοκύνθης* (cucurbitâ) pri-
vetur? Ζ ut conqueratur *sibi ademptum* esse *σείξεν* (fistulâ canere) item hoc *σαλπίζειν* (tubâ canere) adeo ut non amplius sibi ne *γρύξεν* quidem (*biscere*) liceat? Ecquis ista ferat? aut quæ poena sat gravis erit huic *ταῦ* scelestissi-
mæ? verum hæc non tantum sibi cognatum genus elementorum lædit, sed jam etiam ad humanum *genus* transivit, hoc quidem modo. Neque enim ipsos linguis rectâ ferri finit, imò verò, judices, interim enim res humanæ me monuerunt *γλώσσης* (linguæ) quod & hæc me abegerit, quantum in se fuerit, & *γλώσσαν* *γλώπῃαν* fecerit. O linguæ verè vitium *ταῦ*! at iterum ad illud me conferam, & homini-
bus patrocinator in iis, in quibus adversus ipsos

peccat. Nam quasi quibusdam vinculis illorum vocem tōrquere & discerpere conatur. Hic enim forsan pulchri aliquid intuitus καλὸν vult dicere; hæc vero ταδ irruens ταλὸν enunciare cogit, primas sedes in omnibus quæ obtineat, se dignam censens. Rursum alius ~~ταδ~~ κλήματος (de palmite) differit: hæc autem ταδ (quippe ærumnosum verè est) κλήμα fecit τλήμα. Nec plebeios tantum homines injuriâ afficit: sed jam etiam magno illi Regi, cui & mare & terram cecidisse dicunt, suisque naturis excessisse, ista inquam etiam huic inficiatur, &, Cyrus cum sit, Tyrum nescio quem effecit. Hunc itaque in modum, quantum ad vocem attinet, homines lædit; sed re quomodo? plorant mortales, ac suæ sortis vices descent, & Cadmum sæpe diris prosequuntur propterea quòd ταδ in genus elementorum adduxerit. Aiunt enim tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figurâ ligna fabricasse, quibus homines affigerent: & inde huic sceleratæ fabricæ improbam appellationem obvenisse. Ob hæc igitur omnia quot mortis generibus dignam esse ταῦ istam censetis? equidem existimo meritò hoc solùm ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut pœnam in suâ illâ figurâ sustineat, quæ sane ut crux esset, istius operâ effectum est: & sic ab hominibus appellatur.

TIMON,

TIMON SIVE MISANTHROPOS.

TIMON.

O JUPITER Philie, hospitalis, sodalitie, domesticæ, fulgurator, juramenti præses, nubicoge, grandistrepe, & siquo te alio vocant nomine attoniti Poetæ, maximè quum hærent in versu: (tunc enim ipsis multi nominis factus versûs ruinam sustines, & rythmi hiatum reple) ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, & gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen? nam hæc omnia jam nugas esse apparet, & fumum planè poeticum, nominum strepitum si demas. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, nescio quomodo penitus extinctum est & frigidum, ne minimam quidem scintillam iræ adversus injustos retinens. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt, citiùs extinctum ellychinum metuerit, quàm flammam fulminis cuncta domantis: ita titionem quempiam ipsis intentare videris, ut ignem vel fumum ejus (*vel ex ipso manantem*) haud timeant, sed hoc solum ex eo, quod tu vulnus *putas*, nocumenti sibi inferri existimant, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare: nec absurde admodum se gerens: quippe adversus Jovem usque adeò frigidum, vir ad facinora fervidus, & magnificè de se jactitans. Quidni enim, cum tu quasi vi mandragoræ dormias? qui neque pejerantes audias, neque in-
justos

justos observes; sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, aurêque tibi obfurduerint, quemadmodum iis, qui ætatis sunt jam provectioris; nam cum adhuc juvenis esses, ardenti animo, & ad iram vehemens, permulta in homines maleficos & violentos faciebas; neque tum unquam cum illis inducias agebas, neque unquam otiosum erat fulmen, quin & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur; terræ autem motus ita frequentes erant, ut cribri agitationem planè referrent, nix cumulatim *ruebat*, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbres rapidi & violenti *deferebantur*; flumen *erat* quæque gutta: adeo ut puncto temporis Deucalionis ætate tantum naufragium fuerit, ut omnibus sub aquâ demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis, quasi fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent. Quare dignum fœcundiæ præmium ab illis reportas, cum nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi obiter ex iis aliquis, qui in Olympiis vicerint, atque is quidem haud sanè pernecessariam rem se facere existimat, sed veteri nescio cui instituto id dandum credit. Quin & homines paulatim te, Deorum præstantissime, in Saturni locum redigent, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio expilarint: quidam etiam tibi ipsi manus Olympiæ admoliti sunt; & tu altifremus ille ne ausus quidem

dem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cum adhuc ad fugam se compararent. Sed tu generosus ille, gigantum extinctor, & Titanum victor sedebas, & Cæsariem ab illis circumtondebaris, dum fulmen decemcubitale in dextrâ teneres. Hæc igitur, ô præclare, tam securè despicere quando defines? quando de tantis maleficiis pœnas fumes? quot orbis Conflagrationes, quot Diluvia satis esse queant ad compescendam tam inexhaustam hominum insolentiam? etenim ut communibus omiſſis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evehendo, & divites ex pauperrimis reddendo, & omnibus egenis opem ferendo, imò affatim, ut amicis benefacerem, universas opes effundendo, ex quo inquam propterea pauper evasi, jam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quòd si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversum hominis jam olim defuncti cippum, ac temporis longitudine collapsum prætereunt, ne titulo quidem perlecto. Porro alii procul me conspicati in aliam deflectunt viam, existimantes sese occurſu infaustum & averſandum viſuros spectaculum, *me inquam*, qui non ita pridem ipsis Servator & Benefactor fui. Propter hæc mala igitur in hanc remotam & desertam Atticæ partem conceſſi, & rhenone indutus terram celo, quatuor conductus obolis, & cum

& cum solitudine, & ligone hîc philosophor. Sed hoc saltem commodi videor mihi percepturus, quod non amplius intuebor plerisque præter meritum felices: illud enim est perquam molestum. Jam igitur tandem aliquando, Saturni & Rheæ proles, excusso profundo isto, gravique somno (longiorem enim quàm Epimenides dormivisti) & fulmine *prope extincto* denuo flatu suscitato, aut ex Æt-nâ redaccenso, ingenti editâ flammâ iram strenui illius ac juvenilis Jovis ostendas, nisi vera sint ea quæ de te tuâque sepulturâ Cretenses fabulantur. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui sic ex Atticâ juxta Hymettum in radice *scilicet* montis vociferatus est? sordidus totus ac squalidus, & rhenone amictus, fodit autem, ut arbitror, in terram pronus, homo loquax & confidens: nimirum est philosophus; alioqui enim non adeò impia adversus nos dixisset. MERC. Quid ais, ô pater? non nosti Timonem *filium* Echekratidis, Colyttensem? Hic ille est qui toties nos convivio ex perfectis hostiis parato excepit, ille repente ditatus, qui totas hecatombas *maetare solebat*, apud quem splendide Jovialia festa consuevimus agere. JUP. Eheu, quænam ista rerum commutatio! hiccine est honestus ille, dives, circa quem tam frequentes erant amici? unde igitur talis evasit? squalidus, ærumnosus, fossor conductitius, ut conjicio, cùm tam gravem lignonem in terram demittat? MERC. Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos misericordia: verè autem ut dicam,

dicam, vecordia potius, & facilitas, & iudicii defectus in amicis deligendis, quippe qui neutiquam intellexerit sese corvis lupisque gratificari; imo dum a vulturibus istis miser jecur eroderetur, amicos esse ipsos judicabat sociosque præ quâdam erga eum benevolentia, cum *revera* epulis gauderent. Illi enim, postquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque, deinde siqua inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, abierunt, exuccum, & radicitus succisum deferentes, ne noscentes quidem amplius aut aspicientes (cur enim *id facerent?*) aut opem ferentes, aut aliquid vicissim largientes. Has ob res fossor, & rhenone, ut vides, indutus, urbe præ pudore relictâ, mercede terram colit, propter mala insaniens; quod, qui ab eo ditati fuerant, nunc admodum fastuosè prætereant, ac ne nomen quidem an Timon vocetur, noverint. JUP. At verò hic vir est neutiquam fastidiendus & negligendus; tunc enim jure se infelicem esse indignaretur; quum & nos eadem faceremus ac scelesti isti adulatores, si oblivisceremur viri, qui nobis tot ex pinguißimis *partibus* taurorum & caprarum in altaribus adolevit: eorum sanè nidorem etiamdum in naribus habeo. Cæterum propter negotia, magnâque pejerantium turbam, nec non eorum qui per vim rapiunt, præterea ob formidinem quæ mihi ex sacrilegis oritur, (ii enim multi sunt, & a quibus haud facile caveas, & ne minimum quidem nos connivere sinunt) multo jam tempore Atticam non re-

respexi: & maximè ex quo philosophia, & de verbis contentiones, apud istos increbuerunt, istis enim inter se pugnantibus, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortalium vota licet. Quare necesse est aut auribus obturatis sedeam, aut ab ipsis perdar, dum virtutem nescio quam & incorporea, nugasque magnâ voce connectunt. Hinc accidit, ut & hic neglectus fuerit, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Sed ut ut hæc se habent, Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas; Plutus autem unâ secum etiam ducat Thefaurum, & ambo apud Timonem perseverent, nec tam facilè demigrent, etiamsi quàm maximè rursus illos præ bonitate domo exigat. De assentatoribus autem istis, & ingratitude eâ, quam erga illum ostenderunt, postea videro; & pœnas dabunt simul atque fulmen præparavero. Radium enim ejus duo omnium maximi fracti sunt & retusi, quum illud nuper vehementius paulo in sophistam Anaxagoram jaculatus sim, qui discipulis suis persuadebat, nullos esse nos qui Dii vocamur. At ab illo aberravi: nam obtentâ manu Pericles eum protexit: fulmen verò in Castoris & Polucis templum aberrando-irruens, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Cæterum sufficiens interim hoc supplicii ipsis erit, si Timonem egregiè-locupletem-factum viderint. MERC. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstreperum, audacemque esse! idque non iis modò, qui causas agunt, verum etiam qui vota faciunt, conducibile.

ducibile. En mox è pauperrimo dives evadet ille Timon, qui vociferatus est, & dicendi libertate in precibus usus, ideoque Jovem ad se advertit: fin vero tacitus incurvato-corpore fodisset, neglectus etiamnum fodoret. PLUT. At ego ô Jupiter, hunc aditurus non sum, JUP. Quid ita, ô optime Plute, idque me jubente? PLUT. Quoniam per Jovem injuriâ me affecit, ejecit, & in multas partes dividit, idque cum illi paternus essem amicus, meque tantum non furcâ ex ædibus expulit, sicut qui è manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus, & meretriculis objiciendus? ad eos mitte me Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sim, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate versentur, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhenone, & ligone, miseri sat ducant quatuor obolos lucrari, qui decem talentorum munera neglectim abjecerunt. JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturus est Timon, ligo enim probè eum docuit (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius Lumbi) oportere ipsum te potiùs quam paupertatem eligere. At tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quòd tibi liberè vagari permiserit, patefactis foribus, neque domo concludens, nec in te Zelotypiâ ardens. Alias autem contra in divites stomachari solebas, dicens te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis figillis ita fuisse conclusum, ut ne obliquè quidem aspicere lucem tibi fas esset. Hæc igitur apud me deplorasti, in tan-

tis tenebris suffocari te dictitans, ideoque pallidus nobis apparuisti, curis plenus, contractos digitos habens, ob frequentem computandi consuetudinem, quin & minatus es te ab illis aufugiturum, siquam nancisci occasionem posses. In summâ, res admodum gravis tibi videbatur, in æreo, ferreove thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque a sedulis scelestissimisque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde absurdè facere aiebas, quod cum te miserè amarent, possentque frui, non auderent tamen, nec quamvis essent domini, securè suo amore uterentur; sed vigiles custodirent, in sigillum feramque nunquam conniventibus oculis intuentes, abunde magnum fructum arbitantes a se percipi, non quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed quòd nemini fruendi copiam facerent: non aliter quàm in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci finit. Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservarentque, & (quòd esset absurdissimum) se ipsos zelotypiâ prosequerentur: nescirent tamen *interim* fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præceptor *cellam* furtim subintrans intemperanter se ingurgitaret, infelicem & inamabilem herum ad fuliginosam & oris angusti lucernulam ac fiticulosum ellychnium usuris invigilare sinens. Quî igitur absurdum non sit te olim hæc accusasse, nunc vero his contraria Timoni obijcere? PLUT. Atqui si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis hujus nimia lenitas,

tas, negligentia, non benevolentia, quod ad me attinet, meritò videatur. Illos verò qui me ostiis ac tenebris inclusum custodiebant, & ut crassior, pinguior, imò immensus fierem, operam dabant, neque ipsi me attingentes, nec in lucem producentes, ut ne a quopiam viderer, desipere *prorsus*, & in me contumeliosos esse judicabam; quippe qui me insontem in tot vinculis computrescere-cogerent, nescientes interim se paulò post e vitâ discessuros, & me alii cupiam fortunato relicturos. Quocirca neque illos probo nec hos qui nimium facile mihi manus admovent: sed eos, qui quod est optimum, rebus modum imponunt, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Et enim per Jovem illud considera, Jupiter, si quis ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet neque omnino zelotypiâ prosequatur, concedens illi ut noctu atque interdiu eat quò velit, & rem cum quibilibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? haud tu quidem hoc dixeris, Jupiter, qui sæpenumero amorem senseris. Rursum si quis ingenuam uxorem lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: cæterùm nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec alium finat aspicere, sed orbam sterilemque includens in perpetuâ virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, idque indicet vultûs colore, corpore emaciato, introrsum recedentibus oculis,

culis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adedò formosam atque amabilem sinat emarcescere, per omnem vitam tanquam Cereris sacerdotem alens? hæc & ipse indignor, a nonnullis ignominiosè calcibus cæsus, luxu consumptus, & exhaustus, a nonnullis contrà perinde ut stigmaticus fugitivus compedibus vinctus. JUP. Quid igitur adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas; hi quidem dum Tantali in morem, nec bibere, nec edere, finuntur, sed ore sicco, auro tantum inhiant; illi verò, dum harpyiæ ipsis, ceu Phineo, e faucibus cibos eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multò nactus Timonem. PLUT. An ille aliquando desinet me velut ex foraminoso cophino, priusquam totus influxerim, datâ operâ exhaustire, quasi conetur occupare, quo minùs influam, *veritus* ne copiosior incidens ipsum inundem? quare videor mihi aquam in Danaidum dolium allaturus, frustraqué infusus, dolii sinu *liquorem* non continente: imò priùs propemodum effuso quod influit, quàm influxerit: adedò latus dolii hiatus ad effusionem, ac liber exitus. JUP. Proinde chasma istud & Hiatus nisi semel obstruxerit, te propediem effuso, facilè rhenonem rursus & ligonem in fæce dolii reperiet. Verùm abite jam, illumque ditate. Tu verò, Mercuri memineris, cum redis, Cyclopa ex Ætnâ ad nos adducere, quo mihi fulmen exacuant ac reficiant, eo enim exacuto nobis

nobis opus erit. MERC. Pergamus, Plute. Quid hoc? num claudicas? equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcùm modo, verùm etiam claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem a Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus sum utroque pede, ita ut ægrè metam pertingam, quum honnunquam qui me operiebatur, prius insenuit. Quum verò abire oportuerit, alatum videbis, avibus longè celeriore. Itaque ubi primum repagulum cecidit, protinus voce præconis victor pronuncior, saltu stadium transmensus, nec videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MERC. Ista haud vera narras. Imò ego tibi permultos commemorare queam, qui heri ne obolum quidem habebant, unde emerent laqueum, repente verò hodie divites factos, & sumptuosos, & bigis albis evectos, quibus ne asellus quidem ante suppetebat: ii tamen purpurati, manibus aureos annulos gestantes obambulant; ne ipsi quidem, ut opinor, credentes, quin per somnium divites sint. PLUT. Isthæc alia res est, ô Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus: nec me Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, utpote qui & ipse sit opum largitor, & splendorum munerum dator, quod suo etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, cùm in tabellas injecerunt me & diligenter obsignârunt, sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea cadaver illius alicubi in tenebricosâ ædium parte jacet, vete-

tere

tere linteo in genua injecto tectum, de quò
(cadaverè scilicet) fœles decertant. Porro qui
 me speraverant *obtinere*, in foro operiuntur
 hiantes, non aliter quàm hirundinem advo-
 lantem stridentes pulli. Deinde ubi signum
 detractum est, & lineus funiculus incisus, a-
 pertæque tabellæ, novusque meus dominus
 est pronunciatus, sive cognatus quispiam, sive
 adulator, sive servulus obscœnus, & cæteris
 prælatus amasiis, etiam tum mento subra-
 so; pro variis omnigenisque voluptatibus, quas
 ipsi jam obsolescens suppeditavit, ingens præ-
 mium ferens generosus: is igitur quisquis tan-
 dem sit me ipsis cum tabellis arreptum, fu-
 giens adportat, mutato nomine-vocatus Me-
 gacles, aut Megabyzus, aut Protarchus, pro
 eo qui modo vocabatur Pyrrhias, vel Dromo,
 vel Tibius; illos incassum hiantes, & se in-
 vicem intuentes relinquens, ac verum luctum
 agentes, quod ejusmodi thynnus ex intimo sa-
 genæ sinu effugit, devoratâ non exiguâ escâ.
 Atque hic repente totus in me irruens, homo
 ineptus, crassâ cute, compedes adhuc hor-
 rescens, & si quis alius præteriens loro-incré-
 puerit, rectam arrigens aurem, & pistrinum
 tanquam templum adorans, non amplius iis,
 qui in eum incidunt, est tolerabilis: sed & in-
 genuos contumeliâ afficit, & conservos flagris
 cædit, experiens num sibi quoque similia li-
 ceant: donec aut in scortulum incidens, aut
 alendorum equorum studio captus, aut adu-
 latoribus sese tradens, dejerantibus illum Ni-
 reo formosiorē esse, Cecrope, Codróve ge-
 nerosiorē,

herosiores, callidiores Ulyſſe, ditiores verò ſedecim ſimul Cræſis, momento temporis *ſemel* effundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis, rapinis, & flagitiis fuerant collecta.

MERC. Iſta fermè ſic ſe habent uti narras. Verùm ubi tuis ipſius ingrederis pedibus, quî tandem, cum ſis adeo cæcus, viam invenis? aut quî dignoſcis ad quosnam Jupiter te miſerit, dignos eſſe exiſtimans, qui diteſcant?

PL. Enimvero credis me reperire quinam illi ſint, *ad quos mittor*? MERC. Per Jovem haudquaquam. Neque enim Ariſtide præterito ad Hipponicum, & Calliam acceſſiſſes, tum ad multos alios Athenienſes, ne obolo quidem dignos. Cæterùm quid facis emiſſus? PLUT.

Surſum ac deorſum circumcuſans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Ille autem quicumque primus me fortè repperit, abductum poſſidet, te, Mercuri, ob lucrum inſperatum adorans. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat ex ipſius ſententiâ te eos ditare, quos dignos exiſtimârit, qui diteſcerent?

PLUT. Et jure quidem optimo *fallitur*, ô bone, quippe qui cùm me cæcum eſſe probè ſciat, emittat veſtigatum rem uſque adeò repertu difficilem, quæque olim e vitâ deceſſit; quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, cùm ſit adeò obſcura & minuta. Quare cùm rari ſint boni, improbi verò plurimi *ſint*, & in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in iſtius farinæ homines incido, & ab illis irretior. MERC. At quî ſit ut, quando eos deſeris, facilè aufugias, cùm viæ ſis ignarus? PLUT.

Y y

Tum

Tum demum acutùm cerno, pedibúsq̃ vā-
 leo solummodò quum fugiendi adest oppor-
 tunitas. MERC. Illud etiam mihi responde:
 quī fit ut, cū oculis sis captus, (dicendum
 enim est) præterea pallidus, & cruribus gra-
 vis, tot habeas amatores, adeò ut omnes in te
 defigant-oculos? & si potiantur, se beatos ex-
 istiment; sin frustrentur, non sustineant vive-
 re: ex his quidem non paucos novi, qui tam
 perditè te amārint, ut se in pontum ingentia
 cete habentem, & altissimis de petris, præcipi-
 tes abjecerint, rati fastidiri sese abs te propte-
 rea quòd illos nullo pacto respexisses. Quan-
 quam sat scio, tu quoque fateberis, siquid de
 te ipso noveris, insanire istos, qui talem ama-
 sium depereunt. PLUT. At enim credis me,
 qualis sum, talem istis videri, nempe claudum,
 & cæcum, & quicquid aliud mihi inest vitii?
 MERC. Quidni, ô Plute, nisi & ipsi omnes
 sint cæci? PLUT. Haud cæci quidem, ô op-
 time; verùm inscitia errorque, quæ omnia
 occupant, caliginem illis offundunt. Ad hæc
 ipse quoque, ne per omnia deformis sim, per-
 sonam valde amabilem induens, inauratam,
 gemmisque distinctam, ac versicoloribus ami-
 ctus eis occurro: at illi rati sese nativi vultus
 venustatem aspicere, amore capiuntur, dispe-
 reuntque nisi potiantur. Quòd si quis me toto
 corpore denudatum illis ostenderet, haud du-
 bium est quin se damnarent, qui tantopere
 cæcutierint, amantes res neutiquam amandas,
 & deformes. MERC. Quī fit igitur ut, post-
 quam divites facti sint, & personam sibi cir-
 cumposuerint,

cumpofuerint, adhuc fallantur, & fi quis illis adimere conetur, penè caput potiùs quàm perfonam abjiciant? neutiquam enim neceffe eft, (ut mihi videtur) etiàm tum illos ignorare, inauratam effe pulchritudinem, quum intus cuncta infpexerint. JUP. Ad id non pauca res, ô Mercuri, mihi funt adjumento. MERC. Quanam? PLUT. Cum primum aliquis me naftus apertis foribus admittit, clanculum mecum introit Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliâque sexcenta: a quibus omnibus pofteaquam eft occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: méque cunctorum illorum, quæ introierunt, malorum patrem ftupet, illorum fatellitio vallatum, & nihil non patiatur potius, quam me abjicere fufstineat. MERC. Ut levis es, ô Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, anſam nullam firmam præbens, quâ prenfus tenere: verùm nescio quomodo anguillarum ac ſerpentum in morem inter digitos elaberis. At contrà paupertas viſcoſa eft, & prehenſu facilis, & mille uncos gerit ex omnibus corporis partibus enaſcentes, adeò ut, qui ad eam acceſſerint, ilicò hæreant, nec facilè queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omiſimus. PLUT. Quam? MERC. Nempe quòd Theſaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus. PLUT. Iſtâ quidem ex parte bono ſis animo. Eum enim ſemper ſub terrâ relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans ut intus maneat foribus occluſis, nec cuiquam aperiât, niſi me vociferantem audierit.

rit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus, & me sequere chlamydi adhærens, donec ad remotum agrum pervenero. PLUT. Rectè facis, Mercuri, qui me manu ducis. Etenim si me defereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic sonus est, velut ferri saxo impacti? MERC. Timon ille prope montanum & petricosum fodit solum. Papæ! & Paupertas adest, & Labor ille; tum Robur, Sapientia, Fortitudo, & id genus aliorum turba, quæ sub Famis signo instruitur, longè præstantior quàm tui satellites. PLUT. Quidni igitur quàm ocyssimè discedimus, Mercuri? neque enim quicquam memorabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. MERC. Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus. PA. Quonam istum, Argicida, manu adducis? MERC. Ad hunc Timonem a Jove missi sumus. PA. Itane nunc Plutus ad Timonem, posteaquam ego ipsum antea delitiis malè corruptum suscepi: & his, videlicet Sapientiæ & Labori, traditum, strenuum multique pretii virum reddidi? adeone despicienda, injuriæque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi unica erat possessio, eripiat, jam exactissimâ curâ ad virtutem excultum? ut Plutus illum denuo acceptum, & Contumeliæ & Arrogantiæ traditum, reddat talem, qualis olim fuit, mollem, ignavum, stolidumque, tum denique mihi restituat, ubi jam nihili factus erit. MERC. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum est. PA. Equidem abeo: & vos Labor, & Sapientia reliquique sequimini

ai me. Brevi autem sentiet ille, qualem me reliquerit, bonam nempe adjutricem, & rerum præstantissimarum doctricem: quâcum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens: supervacua autem & magnam istam rerum copiam, aliena, ita ut sunt, existimans. MERC. Discedunt illi: nos eum adeamus. TIM. Quinam estis, ô scelesti? aut quâ gratiâ huc advenistis, homini operario, ac mercenario negotium exhibituri? sed non læti abibitis, cum omnes improbi fitis; nam ilico vos ego glebis & saxis petens comminuam. MERC. Nequaquam, ô Timon, ne ferito: neque enim mortales feries. Ego enim sum Mercurius, hic Plutus. Nos tuis precibus exauditis misit *ad te* Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes accipe desistens a laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamsi Dii fitis, ut dicitis: siquidem odi pariter omnes, tum Deos, tum homines. Sed cæcum hunc, quisquis is est, certum est mihi hoc ligone comminueri. PLUT. Abeamus, per Jovem, Mercuri, (quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire) ne malo quopiam accepto discedam. MERC. Nequid inscitè facias, Timon, quin potius nimiâ hâc ferocitate, & asperitate depositâ, bonam fortunam porrectis manibus excipe, rursus dives esto, & Athenensium primus, solûsque fortunatus ingratos illos despicio. TIM. Nihil mihi vobis opus est: ne obturbate: sat opum mihi ligo: sum præterea fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.

rit. MERC. Adeóne, quæso, inhumaniter? Hæcne Jovi referam tam dura atque aspera dicta? atqui par erat forsitan te homines odio habere, cum ab illis tot gravia tuleris, nequaquam autem Deos odisse, cum Dii tantopere tui curam gerant. TIM. At tibi, Mercuri, Jovique pro vestrâ curâ plurimam habeo gratiam: sed hunc Plutum nequaquam accipiam. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum author fuit, cum me assentatoribus traderet, mihi insidiatores induceret, odium conflaret, voluptate corrumpere, & invidiæ obnoxium redderet, denique quum me repente adeò perfide & more proditoris desereret. Paupertas verò optima me laboribus viro dignissimis exercens, ac mecum conversans unâ cum Veracitate & Libertate dicendi, & quibus opus erat suppeditavit laboranti, & rerum illam copiam contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator assentans, neque syco-phanta territans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere. Itaque laboribus jam corroboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum, quæ sunt in civitate, aspicio, abundè magnum & sufficientem victum a ligone accipio. Quare tu, Mercuri, iter-relegens abeas, & Plutum hunc ad Jovem abducas. Hoc autem mihi sat fuerit, si omnes omnino homines ejulare coegerit. MERC. Nequaquam, ô bone, neque enim omnes ad
eju-

ejulandum sunt accommodi. Quin iracunda ista pueriliâque missa facias, & Plutum excipias; non sunt rejicienda munera quæ a Jove proficiscuntur. PLUT. Vin', Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres si quid dixerò? TIM. Dicitò, sed nec multis, nec cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent: nam hujus Mercurii gratiâ te feram pauca dicentem. PL. Atqui mihi multis potius est dicendum, qui tam multis hominibus abs te accuser: vide tamen num quâ in re te, quemadmodum ais, læserim ego, qui dulcissimarum quarumque rerum tibi author fui, honoris, præfidentia, coronarum, aliarumque deliciarum: quin & meâ operâ spectabilis eras, & ab omnibus celebratus, ac studiosè cultus: verùm siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum culpandus: imò ego a te injuriâ affectus sum, propterea quòd me tam ignominiosè sceleratorum hominum *libidini* subjecisti, qui te laudabant, & præstigiis dementabant, mihi que modis omnibus insidias struebant: porrò extremo loco dixisti, te a me proditum fuisse; e contra autem te potius accusare possum, cùm ipse sim modis omnibus a te expulsus, & capite protrusus foras: unde tibi pro molli chlamyde rhenonem hunc veneranda ista Paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem, qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, ô Plute, qualis jam factus sit? proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu verò
fode

fede ita ut facis: tu interim Thesaurum sub
 ligonem adducito: tibi enim inclamanti aus-
 cultabit. TIM. Parendum est, Mercuri, rursus-
 que ditescendum. Quid enim facias, cum Dii
 ipsi compellant? tamen vide in quot me mi-
 serum conjecturus sis incommoda, qui, cum
 hætenus felicissimè vixerim, tantum auri re-
 pente accepturus sim, & tot tantasque curas
 suscepturus, cum nihil mali fecerim. MERC.
 Sustine, Timon, meâ gratiâ, tametsi grave est
 istud, & intolerandum, quò videlicet palpo-
 nes illi invidiâ rumpantur. Ego autem supe-
 ratâ Ætnâ in cælum revolabo. PLUT. Abiit
 quidem illè, ut mihi videtur, Nam ex remi-
 gio alarum conjicio: tu verò hîc operire; ubi
 enim abiero, Thesaurum ad te transmittam.
 Sed terram feri potius; te compello, auri The-
 saure: Timonem hunc exaudi, & te offer e-
 ruendum. Fodi Timon altè ligonem adigens,
 at ego a vobis discedam. TIM. Age verò, ô
 ligo, nunc corrobore te ipsum; neque porrò
 defatigare, dum Thesaurum ex terræ pene-
 tralibus in lucem eruis. Hem prodigiorum
 author Jupiter, amici Corybantes, ac lucrifer
 Mercuri, unde auri tantum? num som-
 nium hoc est? metuo ne carbones reperturus
 sim expectatus. Atqui aurum profectò est
 signatum, subrubescens, ponderosum, & aspectu
 quam gratissimum: ô Aurum ingens generis
 humani bonum; Namque ignis instar eximiè
 micas tum noctu tum interdiu. Ades ô mihi
 charissimum, & desideratissimum: nunc demum
 credo & Jovem ipsum aurum esse factum.

Quæ

Quæ enim virgo tam formosum amatorem per regulas illapsum expanso sinu non excipiat? ô Mida & Cræse, & Delphis appensa donaria, quam nihil estis præ Timone & Timonis opulentiâ! cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendere par est. At ego totum hunc mercatus agrum, turriculâque ad aurum asservandum exstructâ, quæ magna satis erit quam ego solus inhabitem, eam & pro sepulchro habere, quum mortuus fuero, statuo. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ, omnium congressum fugere, notum habere neminem, omnes despiciere: Porro amicus, hospes, sodalis, ara Misericordiæ, meræ nugæ: tum miserari lachrymantem, egenti opitulari, legis transgressio *habeatur*, & morum subversio: mihi autem vita sit, itidem ut lupis, solitaria, & unus sibi sit amicus Timon: cæteri omnes hostes, & insidiatores: cum horum quopiam congredi, piaculum: adeo ut siquem aspexero duntaxat, nefastus sit ille dies. In summâ, nihil apud nos statuatur discriminis inter eos & saxeas vel æneas statuas: & neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus: solitudo terminus esto inter me & istos. Cæterum tribules, curiales, & populares, quin & ipsa patria frigida & inutilia nomina *habeantur*, & fatuorum hominum ostentatio. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, ab assentationibus, & odiosis laudibus liberatus: Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi

ipſi vicinus & conterminus, excutiens ſc̃ ab aliis: & decretum eſto ut ſe omnino excipiat comiter, ſi mori oporteat, & coronam ſibi ipſi imponere. Denique nomen ſuaviſſimum eſto Miſanthropos, hominum oſor. Morum autem notæ ſint, moroſitas, aſperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: & ſiquem conſpexero incendio conflagrantem, & ſupplicantem ut extinguiam, pice, oleoque reſtinguere: & ſiquem hyeme flumen deferat, iſque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerſo capite propellere, ita ut ſe rurfus attollere nequeat. Hoc pacto parem gratiam reportabunt. Hanc legem rogavit Timon Echecratidæ filius Colytæſis, & Concionis decretum confirmavit idem Timon. Age hæc decreta ſunto: hæc fortiter tueamur. Cæterùm magni fecerim, ſi hoc omnibus innotefcat, me eſſe ſupra modum divitem. Hæc enim res ad reſtim illos adiget. Sed quid illud? eheu, quæ celeritas iſta! undique concurrunt pulverulenti atque anhelii, haud ſcio unde aurum odorati. Utrum igitur hoc conſenſo colle ſaxis eos abigam, ex loco ſuperiori dejaculans: an hæc tantùm in re legem violabimus, cum illis ſcilicet ſemel congregiendos, ut contempti, magis angantur? Hoc ſatius eſſe duco. Quare hic ſubſiſtentes jam eos excipiamus. Age proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt? nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper erantum petenti, funem porrexit, quum apud me ſæpenumero integra dolia evomuerat. Sed bene eſt quod ad me venit: ante alios enim ejulabit. GNAT. Non-

ne dicebam fore ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? salve Timon formosissime, suavissime, & compotor hilarissime. TIM. Tu quoque salve Gnathonides vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Tu semper dicacitate gaudes; sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his, qui nuper evulgati sunt, dithyrambis. TIM. At elegos canes, & quidem perquam patheticè ad hunc ligonem. GNA. Quid istuc? feris ô Timon? antestor: ô Hercules! hei hei! te ob vulnus inflictum apud Areopagitas in jus voco. TIM. Atqui si cunctè re paulisper, quod te occiderim mox in jus vocabis. GNA. Nequaquam. Quin tu omnino vulneri medère, paululum auri inspergens: præsentissimum enim illud est remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. At tibi male erit quòd ex viro comodo tam sævus factus sis. TIM. Quis hic est recalvaster qui accedit? Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic cùm à me solidum acceperit fundum, tum in filiæ dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudâisset, dejerans me oloribus longè magis canorum esse, postquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? digna igitur passus est ille, cùm sit ingratus. At nos qui jam olim familiares su-

mus, æquævi, ac populares, tamen modestè agimus, ut ne infilire videamur. Salve, here; fac ut a sceleratis istis assentatoribus caveas, qui non nisi ad mensam præsto sunt; quoad cætera nihil a corvis differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidendum: ingrati omnes & scelerati. At ego cùm tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, non abhinc multum accepi te factum esse supra modum divitem. Proinde veni te hæc admonendi causâ; quanquam fortasse, cum adeo prudens sis, his meis sermonibus haud indigeas, qui vel Nestorem admonere possis, quid factu opus sit. TIM. Ita fiet, Philiaes. Sed adesdum ut te quoque ligone cõmiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quòd illum, quæ in rem illius erant, admonui. TIM. Ecce, tertius iste orator Demeas accedit, decretum dextrâ tenens, seque profitens mihi cognatum esse. Hic cum de meo solvisset reipublicæ uno die sedecim talenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, quod solvendo non esset; ego autem illum misertus liberavi) ubi nuper illi forte obvenisset, ut Ægeidi tribui donativum Theoricum distribueret, atque ego adiens debitam portionem, quæ mihi exinde obtingebat, poscerem, se ignorasse dixit me civem esse. DEM. Salve, Timon præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profectò jam pridem te populus frequens, & utraque curia operitur. Sed priùs decretum audi,

audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttenfis, vir non modò probus & integer, verùm etiam sapiens, quantum alius in Græciâ nemo, nunquam per omnem vitam destitit optimè de Republicâ mereri: præterea pugilatû, luctâ, cursûque die eodem, quadrigâ præterea & bigâ equestri in Olympiis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympiis fui. DEM. Quid tum spectabis posthac. Sed multa hujus generis fatius est addi. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Rep. fortissimè se gessit, & Peloponnesiorum duas acies concidit. TIM. Qua ratione? quippe qui nec unquam arma gesserim, nec miles conscriptus fuerim. DEM. Modestè quidem de te loqueris: nos autem ingrati effemus, si oblivisceremur. Præterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis, non mediocrem utilitatem attulit Reipub. Ob hæc omnia visum est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter omnibus, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenentem, & radios super capite habentem: eumque septem aureis coronis coronare, hæcque coronas hodie in Bacchanalibus per novos Tragedos promulgari: nam hodie in honorem ejus Bacchanalia sunt agenda. Hujus sententiæ autor fuit Demeas orator, cognatus illius, propinquus, & discipulus. Etenim orator optimus est Timon, præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi decretum; ego autem & filium meum ad te adducere volebam, quem tuo nomine

mine Timonem denominavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quantum mihi scire contigit, nunquam uxorem duxeris? DEM. At ducam anno proximo, si Deus dederit: liberisque operam dabo: & quod nascetur (erit enim masculus) Timonem jam voco. TIM. An uxorem tum sis ducturus, haud equidem scio, tantâ a me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem occeptas Timon, pulsâsque ingenuos, cum ipse nec purè ingenuus sis, nec civis? verùm pœnas dabis propediem cùm aliis nominibus, tum quòd arcem incendiris. TIM. At, ô scelestè, non conflagravit arx: proinde palam est te esse sycophantam. DEM. Verùm effosso ærario dives factus es. TIM. Neque hoc effossum est: quare ne hac quidem, quæ dicis, sunt credibilia. DEM. Verùm effodietur posthac. Et tu interim omnia, quæ in eo *condita*, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam: etenim res planè ridicula mihi acciderit, si cùm inermis duas Lacædæmoniorum acies fuderim, unum scelestum homuncionem non protrivero: tum frustra vicerim in Olympiis pugilatu & luctâ. Sed quid hoc? annon Thrasycles Philosophus hic est? profecto ipse est: expansâ sanè barbâ, sublatisque superciliis, & magnum quiddam secum murmurans, accedit, Titanicum obtuens, capillis super fronte retrorsum rejectis, alter planè Boreas aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic ille est qui decenter ornatus, incessu moderatus, amictu modestus,

destus; mane mirum quàm multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad cœnam venit, puérque ingentem illi calicem porrexit, (meraco autem maximè delectatur) quasi Lethæam hauserat aquam, matutinis illis sermonibus maximè contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dùmque catinos indice digito diligenter extergit, ut ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querens, etiamsi placentam integram aut aprum sibi solus acceperit; quodque gulæ & insatiabilitatis fructus est, temulentus, vino insanus, non ad cantum modo, saltationemque, verùm ad convicium usque & iram. Adhæc multus super pocula sermo: tum enim maximè de temperantiâ, & sobrietate verba facit, idque cùm a mero jam malè afficitur, & ridiculè balbutit. Accedit his deinde vomitus: postremò sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio, vel audaciâ, vel avaritiâ. Quin & assentatorum longè princeps est, pejerat promptissimè, anteit impostura, comitatur impudentia: in summâ vir est omni-fariâ sapientiâ cumulatus, omni ex parte exactus, varièque absolutus: quare, cum sit adeo bonus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ! sero nobis

nobis Thrasycles. THRAS. Non hoc animo *ad te* venio, Timon, quo plurimi isti, scilicet quo ii qui tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum conviviorum spe adducti concurrerunt, multam assentationem exhibituri apud hominem, qualis tu es, simplicem, & res suas cum aliis facile communicantem. Scis enim offam in cœnam mihi sat esse, opsonium verò suavissimum, cœpe, aut nasturtium, aut si quando lubeat epulari lautius, paulum salis: potum verò *mibi* Enneacrunum *suppeditare*: tum hoc pallium quâvis purpurâ potius. Nam aurum mihi quidem nihilo pretiosius videtur iis, qui in littoribus sunt, lapillis. Verùm tuâ ipsius gratiâ huc me contuli, ne te corrumpant, pessima & insidiosissima possessio, divitiæ, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum causa extiterint. Etenim, si me audies, ante omnia opes universas in mare projicies, utpote non necessarias bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere: ne tamen in profundum, ô bone, sed prope inguinum tenus ingressus, paulò ultra fluctuosum littus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo, confestim domo efferas; ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porro si quis erit Philosophus, æquum est ut duplam tripplamve portionem ferat: mihi autem, quam meâ ipsius gratiâ non postulo, sed ut amicis indigentibus impertiam, sat erit, si peram

peram hanc, ne duos quidem integros modicos Ægineticos capientem, plenam præbueris. Paucis enim contentum & moderatum decet esse philosophum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista, quæ dicis, probo, Thrasycles. Ergo si videtur, priusquam peram expleam; age tibi caput tuberibus opplebo, ligone admetiens. THRAS. O Democritia! ô Leges! a nefario homine in liberâ civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te *inter metiendum* defraudavi? atqui mensuræ chœnices quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, in summâ, agmen eorum qui mox lugebunt. Quidni igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum paulisper interquiescere sino, ipse vero quamplurimis saxis in unum collatis, procul in ipsos grandino? BL. Ne jace, Timon; abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus, abibitis.

DE IIS QUI MERCEDE CONDUCTI
IN DIVITUM FAMILIIS VIVUNT.

ECCUID tibi primum, Amice, & quid postremum ut aiunt, recenseam ex his; quæ tum pati, tum facere coguntur ii, qui mercedis gratiâ in aliorum familiis vivunt, & in locupletum istorum amicitiam accensentur, si modò ejusmodi illorum servitutem convenit amicitiam appellare? Novi enim multa, imò propè

maximam partem eorum quæ ipsis accidunt, non ipse quidem tale quid expertus, (neque enim necessarium mihi erat periculum, nec unquam, ô Dii, sit) sed multi eorum, qui in hoc vitæ genus inciderunt, mihi enarrarunt; quorum alii in ipsis malis etiamdum constituti, quanta & qualia ferrent, deplorabant: alii tanquam e carcere quodam profugi, non sine voluptate commemorabant ea quæ perpeffi fuerant: imò, quibus liberati fuerant, recensendo admodum oblectabantur. Atque hi quidam erant digniores, quibus fides haberetur, ut qui *eius sacri* ritus omnes (ut ita dicam) complevissent, omniæque ab initio ad finem usque perspexissent. Non ergo perfuntoriè & oscitanter hos audiebam, veluti naufragium aliquod & inopinatam salutem enarrantes: cujusmodi sunt isti, qui in templis deraso capite simul multi, tertios fluctus, procellas, rupes, jacturas, malos fractos, gubernacula revulsa narrant: in primis autem, Dioscuros apparentes (nam hi propriè ad hujusmodi tragœdiam pertinent) aut quempiam alium ex improvîso *apparentem* Deum, fummis antennis insidentem, aut clavos astantem, & ad molle aliquod littus navim dirigentem, ad quod ubi appulisset, futurum erat ut paulatim ac lentè dissolveretur, at ipsi tutò descenderent, idque ope ac favore divino. Itaque isti tam multa ad præsentem necessitatem tragicè exaggerant, ut a pluribus stipem accipiant, cum non modò calamitosi, verùm etiam Diis chari videantur. Porro ii dum tempestates

DE MERCEDE CONDUCTIS. 379

pestates eas, quas in domibus tulerant, & ter-
tios, quintos, decimósq̃ue fluctus, si fas est di-
cere, referrent, utque primum à littore sol-
verint, cum mare subridebat, quótque mole-
stias toto navigationis tempore sustinuerint,
dum vel sitiebant, vel nauseabant, vel dum
antlia eorum falsugine exundabat: denique ut
infelici navigio in caudem quampiam sub un-
dis latentem, aut in præruptum scopulum ef-
fracto miseri ægrè enatarint, nudi, cunctarúm-
que rerum necessariarum inopes; hæc *inquam*
interea dum referrent, visi sunt mihi multa
præ pudore subticere, & volentes ac scientes
oblivisci. At ego tum illa, tum alia nonnulla
conferens, *quæ* ex illorum narrationibus *se-*
quebantur, deprehendi quæcunque istiusmodi
convictibus insunt *mala*; quæ omnia, ô præ-
clare Timocles, tibi perconsere non gravabor.
Jampridem enim mihi videor animadvertisse,
te de *capessendâ* hâc vitæ ratione cogitare: ac
primùm quidem, cum hâc de re sermo in-
cidisset; tum præsentium aliquis mercenarium
istiusmodi vitæ genus laudare cœpit, fortuna-
tissimos eos affirmans, quibus, præterquam
quod amicos habeant Romanorum optimates,
& sumptuosas cœnas, idque sine symbolis, cæ-
nent, & in splendidis versentur ædibus, & om-
nigenâ cum recreatione ac voluptate in albâ
rhedâ, si forte libeat, resupini peregrinentur,
non parvi est emolumentî mercedem amici-
tiæ & benefactorum istorum accipere: omnia
enim istis haud dubiè nec fata nec culta pro-
venire. Hæc igitur, atque id genus alia cum

audires, animadverti ut his inhiarēs, & os apertum ad escam perquam avidè exporrigeres. Proinde ut nos in posterum culpā vacemus, nec objicere queas, quòd cum te videremus tantum cum squillā deglutientem hamum, non retineremus, nec priusquam in guttur demergeretur, revelleremus, nec præmoneremus: sed quòd postquam hamo retrorsum adducto & infixò te jam trahi, & per vim duci videre expectassemus, tum adstantes quum nihil opis afferri possit, fleremus: hæc inquam, ne aliquando possis dicere; quæ si dicantur, meritò omnino dicantur, nec a nobis refelli queant, quo minus peccasse videamur, quòd ista non prædixerimus, audi ab initio omnia. Ac rete quidem ipsum, sagenasque impervias, foris, non intus ex penetrati, per otium ante contemplare: & cum hami uncum, & reflexam aculei aciem, & tridentis cuspidēs in manus assumpseris, & ad malam inflatam expertus fueris, nisi prorsus acuta, inevitabilia, & in vulneribus molesta *infligendis*, & vehementer trahentia, & inexplicabiliter retinentia videantur, nos quidem inter formidolosos, atque idcirco famelicos, adscribe: teque ipsum ad fiduciam hortatus, hanc prædam aggredere, si vis, lari in morem totam escam hiatu deglutiens. Atque totus hic sermo fortasse tuâ omnino causâ instituetur; quanquam non ad vos philosophos solum pertineat, aut hos quicunque vitæ gravius institutum sibi delegerunt: verum etiam ad grammaticos, rhetores, & Musicos, omnesque qui ad docendi munus cum aliis

DE MERCEDE CONDUCTIS. 381

alii vivere quæstumque facere volunt. Cæterum cum ferè communia similiaque sint ea quæ his omnibus accidunt, palam est non eximia quidem philosophis contingere, imo turpiora, cum sint cum aliis communia, siquidem ii qui conducunt, non aliis præmiis eos quam reliquos dignantur, nihilque magis in honore habent. Quicquid igitur narrationis series inveniet, eos potissimum qui talia faciunt, deinde eos qui talia sustinent, ejus culpam ferre æquum est: ego verò culpari non debeo, nisi verè & liberè dicere reprehensionem mereatur. Verumenimvero reliquum hominum vulgus, puta palæstricos, adulatores ineptos, ac suopte ingenio humiles & abjectos homines, ne operæ quidem pretium fuerit, ab istiusmodi convictibus dehortari, neque enim obtemperarent: neque illis vitio vertere æquum est, quod non relinquant suos conductores, etiam si plurimis contumeliis affecti ab illis fuerint. Sunt enim ad eam vitæ rationem accommodati, eaque non indigni: præsertim cum nihil aliud habeant, ad quod se convertant, & in quo se exercent: adeò ut si quis hanc vitam illis adimat, inertes ilico, desides, inutilisque sint. Quamobrem nec ipsi rem aliquam indignam patiuntur, nec illi contumeliosi videntur, si (quod aiunt) in matellam imminxerint. Etenim jam inde ab initio ad contumelias illas parati sese in familias conferunt. Et illorum ars est, ferre & perpeti quicquid acciderit. Cæterum eruditorum causâ, de quibus antea verba feci, meritò indignandum, & pro

pro virili parte enitendum eos inde revocare, & in libertatem vindicare. Videor autem mihi rectè facturus, si causis, ob quas ad hoc vitæ genus quidam se conferunt, excussis, eas nec urgentes nec necessarias esse demonstravero. Sic enim omnis excusatio illis præripitur, primùmque subeundæ servitutis voluntariæ argumentum. Plerique igitur paupertatem, & rerum necessariarum inopiam proponentes, prætextum hunc satis idoneum se putant obtendisse, quòd ultro ad hoc vitæ genus accesserint: ac sibi sufficere credunt, si dicant veniâ dignum esse quod faciunt, quum rei in vitâ molestissimæ, nempe paupertatis, effugium quærunt. Postea Theognis est in promptu, crebrumque illud in ore, *nam omnis paupertate subigitur*. Et quotquot alia terribula abjectissimi quique poëtæ de paupertate protulerunt. Equidem si viderem ex huiusmodi convictu eos verè paupertatis effugium aliquod nancisci, non admodum anxie cum eis de vehementer amplectendâ libertate disceptarem: sed quandoquidem, ut egregius ille orator dixit, ægrotorum alimentis similia capiunt, quâ fieri possit, ut non in hoc ipsum malè sibi consuluisse videantur, nimirum semper illis manente eodem vitæ illius argumento? semper enim *manet* paupertas, *semper* accipere necesse est, nihil seponitur, nihil superest quod reserve-tur; verum quicquid datum fuerit, ut detur, ut affatim capiatur, prorsus omne infumitur, & ita ut ne id quidem in usus sufficiat. At bene cederet, si non excogitarent huiusmodi sub-

DE MERCEDE CONDUCTIS. 383

subsidia, quæ paupertatem servant, eique duntaxat opitulantur, sed quæ illam planè tollerent: atque forsitan idcirco esset in mare cete habens ingentia projicienda, ut dicis Theogni, & præruptis de scopulis *præcipitanda*. At si quis semper pauper, & egenus, & mercede conductus, hoc ipso sese arbitretur aufugisse paupertatem, non video quî fieri possit, quo minus hic ipse sese fallere videatur. Rursum alii dicunt paupertatem nec metum nec stuporem sibi incussuram, si modò reliquorum hominum in morem possent suo labore sibi victum suppeditare. At nunc sibi fractas esse corporis vires, seu senio, seu morbis, eoque ad eam vitam mercenariam, ut quæ sit facillima, confugere. Age igitur, verûmne dicant videamus, & num ea quæ dantur, illis ex facili suppetant, nec multum, nec plus quàm alii *in consequendo victu* laborent. Nam id quidem etiam votis expetendum, ut citra laborem, nulloque negotio paratum argentum accipias. Sed hoc merito dici non potest: usque adeò laborant & defatigantur in his convictibus, ut hîc majore valetudine ad id *ferendum* potissimum egeant, quippe cùm quotidie sexcenta non desint *negotia*, quæ corpus conficiant, adque extremam usque defectionem delassent. Verùm hæc idoneo tempore dicemus, quum reliquas etiam illorum molestias commemorabimus. In præsentia sat erat ostendere, neque eos vera dicere, qui eâ de causâ *in servitutum* addicere sese aiunt. Superest igitur, quodque verissimum quidem est, sed minimè ab illis

illis proferri solitum, eos voluptatis gratiâ multisque atque amplis spebus incitatos, in *divitum* familias infilire, auri, atque argenti vi obstupefactos, & se beatos fore existimantes ob convivia, reliquasque delicias, sperantesque futurum uti jamjam, nemine vetante, affatim ex aureo poculo hibant. Hæc sunt quæ illos adducunt, atque ex liberis servos faciunt: non rerum necessariorum penuria, quam prætexunt, sed non necessariorum cupiditas, atque ingentium illarum & ampliarum opum affectatio. Itaque quemadmodum miseros istos, atque infelices amantes, callidi quidam & veteratores amasii receptant, & fastidiosè colunt, quo amantes semper illis serviant: cæterum pro amoris fructu ne summum quidem osculum impertiunt: amorem enim factâ copiâ dissolutum iri intelligunt: hanc igitur *amoris dissolutionem* arcent; & diligenter cavent, cæterum amantem spe semper retinent: metuunt enim ne desperatio illum a cupiditatis ardore abducatur, amantemque a se alienet. Proinde semper arident, pollicenturque, semper facturi sunt, semperque gratificaturi, semperque ingentium sumptuum rationem habituri: donec imprudentes ambo senuerint, atque utrique jam præterierit ætas, huic ad amandum, illi ad dandum. Itaque nihil ipsis in omni vitâ ultra spem *meram* est peractum. Ac sanè propter voluptatis cupiditatem omnia ferre, non omnino fortè vitio vertendum: quin magis venia danda si quis voluptate capiatur, & hanc undequaque confectetur ut eâ potiatur: quanquam

turpe

DE MERCEDE CONDUCTIS. 385

turpe forſan ac ſervile, aliquem ſe ob eam in
jus alienum tradere. Nam longè ſuavior eſt
voluptas quæ ex libertate *proficiſcitur*. Atta-
men hoc illis aliquo pacto ignoſcendum, ſi
modo conſequantur. Verumenimverò ob ſo-
lam voluptatis ſpem multas preferre moleſtias,
ridiculum & ſtultum arbitror, maximè cum
videant labores eſſe certos, manifeſtos, & ine-
vitabiles: illud vero quod ſperatur, quod ni-
hil aliud tandem eſt niſi voluptas, ne tam
longo quidem tempore contigiffe; præterea nec
verifiſimile videri ut aliquando contingat, ſi
modò quis *rem* ex veritate reputet. At Ulyſ-
ſis quidem ſocii, dulci deguſtatâ loto, reliqua
negligeabant, ac præ voluptate præſente hone-
ſta contemnebant, ita ut in illis honeſtatis obli-
vio non omnino rationi incongrua foret; ni-
mirum animo voluptatis illius ſenſu occupato.
Verùm famelicum alii cuiſpiam loto ſeſe in-
gurgitanti, nec quicquam inde impertienti, af-
ſiſtere, idque ſolam ob ſpem quòd credat fore
ut & ipſi deguſtare aliquando detur, *aſſiſtere*,
inquam, recti & honeſti oblitum, Dii boni,
quàm hoc ridiculum, & verberibus Homeri-
cis revera dignum! Ergo quæ iſtos ad hoſce
convictus adducunt, & quibus impulſi ſe diviti-
bus dedunt, ad quodcunque libitum fuerit u-
tendos, hæc ſunt, aut his quam ſimillima. Niſi
ſiquis & eos commemorandos eſſe judicet, qui
ſolâ gloriâ incitantur, quæ ex convivendo cum
illuſtribus & nitidis viris oritur. Sunt enim
qui hoc admirandum, ſupràque plebem eſſe
exiſtiment: nam quod ad me propriè attinet,

recusârim vel cum magno Rege solummodo vivere, victorque videri, si nihil fructus ex eo victu perciperem. Cum igitur hæc sit causa, *cur talem ineant vitam*, age jam consideremus apud nosmetipsos, cujusmodi sint illis perferenda priusquam admittantur, & obtineant, cujusmodi verò in ipsâ vitâ jam constituti patiantur: postremò qualis fabulæ catastrophe illis contingat. Neque enim illud dicere licet, hæc etsi molesta sint, superatu tamen esse facilia, neque multo labore ad ea opus esse, sat autem esse si modò velis, & quidvis postea factu fore facile. Imò necesse est ut diu sursum ac deorsum cursites, assiduè fores obfideas, & ut mane excitatus eum opperiaris, dum protruderis, dum excluderis, dum impudens interdum atque importunus videris, quando janitori malè syristanti, ac nomenclatori Libyco subjiceris, quúmque nominis tui recordationem mercede redimis. Quin etiam vestitus tibi est apparandus supra tuas facultates, pro illius quem colis dignitate, deligendi colores, quibus ille delectatur, ne discrepes, & oculos ejus, quum videris, offendas. *Oportet etiam* ut ipsum affecteris gnaviter, vel potius antecedas, atque interim à famulis protrudaris, ac veluti pompam quandam expleas. At ille per multos dies ne aspicit quidem te. Quod si res optimè tibi aliquando cesserit, & te respexerit, & accersitum quidlibet interrogarit, tum denique tum multus sudor, multa æstuatio, intempestiva trepidatio, fannæque eorum qui adsunt ob tuam perplexitatem, ac sæpe cum
fit

DE MERCEDE CONDUCTIS. 387

fit respondendum quis esset Græcorum rex, mille naves illis fuisse dicis. Hoc autem modesti pudorem vocant, audaces timiditatem, improbi verò inscitiam. Tu igitur primam hanc divitis comitatem periculosissimam expertus, damnatâ tui animi magnâ imbecillitate discedis. Porro ubi jam multas noctes infomnes duxeris, multosque dies cruentos egeris non per Jovem Helenæ & Priami Pergamorum causâ, verum spe quinque obolorum; contigerit autem tibi quispiam Deus tragicus qui tibi adsit: exinde restat ut exploreris num literas nôris. Atque ea quidem exercitatio diviti non est injucunda, quippe qui laudatur interim, ac felix prædicatur: cæterum tibi videtur tum de animâ, omnique vitâ propositum esse certamen: nam id meritò te subit, futurum ut alius nemo te admittat, cum a priore rejectus fueris, visusque despicabilis. Cogeris igitur in varias curas distrahi, dum iis invides qui tibi reluctantur (finge enim & alios esse ejusdem fortunæ competitores, te verò tibi videri cuncta non sufficienter respondisse) dum etiam metuis, & speras, & in ejus faciem oculos defigis: dumque peris, si parvi faciat ea, quæ dicis: at gaudes, siquid ridens audit, ac bonâ spe fultus consistis. Consentaneum autem est multos esse qui tibi adversentur, aliosque tuo loco ponere velint: quorum unusquisque clanculum velut ex insidiis *in te* jaculatur. Deinde cogita promissâ barba, & canâ Cæsarie virum examinari, numquid utile norit, & alijs quidem scire, alijs secus, vi-

deri: Media interim ætas, omnisque tua vita antea curiosius disquiritur. Quod si quis, vel civis invidiâ, vel vicinus levi quâpiam de causâ tibi infensus deferat, & adulterum vel pæderastem interrogatus dicat: illud vulgo dictum, ex Jovis tabulis est testis. Et si omnes pariter te laudent, suspecti, dubii, ac largitione corrupti videbuntur. Neceſſe igitur est, ut omnia prosperè tibi cedant, nihilque prorsus adversetur; nam hoc solum pacto vincere possis. Age omnia tibi successerint; mirum in modum felix es: ipse enim tuam doctrinam probavit, & amicorum præcipui, & quibus ille plurimam in rebus hujusmodi fidem habet, non sunt dehortati: præterea vult etiam conjux, non refragatur procurator, non æconomus: Nemo etiam tuam vitam infimulavit, dextra omnia, omnisque ex parte fausta sunt sacra. Viciſti igitur, ô beate, & coronatus es in Olympicis ludis; imò potiùs Babylonem cepisti, vel Sardium arcem occupasti. Et habebis Amaltheæ cornu, & Gallinarum lac mulgebis. Jam sanè par est ut pro tantis laboribus quam maxima bona capias, ne corona tua sit duntaxat frondea, & merces non contemnenda præstitatur, eâ que commodè ad usum nullo negotio persolvatur, reliquus item honor vulgari major tibi deferatur: quin & a laboribus illis, a luto, a cursu, a stationibus, a vigiliis requiescas: & quod in votis esse solet, porrectis pedibus dormias, & ea tantum facias quorum causâ primum receptus es, & conductus. Sic quidem *rem se habere* oportebat, Timocles,

DE MERCEDE CONDUCTIS. 389

cles, nec tam ingens foret malum subditâ cervice jugum ferre leve & portatu facile, quódque omnium est maximum, auro illitum. Sed multum, imò nihil non abest, *ut ità se res habeat*: siquidem in mediis ipsis id genus convictibus sexcentæ res accidunt, ingenuo viro neutiquam tolerandæ. *Qua* cùm ordine audieris, ipse tecum reputato, num ea perpeti quisquam queat, cui vel minimum cùm eruditione commercium fuerit. Exordiar autem, si videtur, a primo convivio cui te affuturum verisimile est, futuræ consuetudinis primordio. Statim igitur ad te venit quispiam qui te ad cœnam accedere jubeat, famulus non incomis, quem tibi prius propitium reddere oportet, inditis in manum, ne videaris incivilis, ad minimum quinque drachmis: ille verò accissans, apage, inquit: num quid ego a te *accipiam*? quibus addit, Dii prohibeant: tandem flectitur, ac discedit, latè diducto rictu te deridens. Porro tu sumptâ veste nitidâ, teque decenter admodum exornato, lotus venis, sollicitus interim ne ante alios venias: inurbanum enim illud, sicuti postremum venire grave. Proinde observatâ opportunitate mediâ ingrederis, teque omnino honorificè excipiunt: tum arreptâ manu quispiam jubet te paulum supra divitem inter duos ferme vetères amicos accumbere. Túque veluti Jovis ædem ingressus, nihil non admiraris, & ad omnia quæ geruntur intentus es. Nova enim & incognita tibi omnia. Interim familia te spectat, & præsentium quisque, quid facias, observat: neque non

ea res curæ est diviti, imo ex famulis aliquos præmonuit, ut explorent quomodo in pueros, uxoremque *te geras*, num subinde ex obliquo respectes. At convivarum affecclæ quum te attonitum vident, imperitiam tuam eorum, quæ fiunt, derident, conjectantes te nunquam ante apud quempiam alium cœnasse, novumque tibi esse, ut mantile apponatur. Sicut igitur par est, præ hæsitantiâ fudes necesse est, ac neque cùm sitias, potum petere audeas, ne vinosus videare, neque variis oppositis opsoniis, & ordine quodam compositis, scias cui prius aut posterius manum admoveas. Quare ad eum qui proximus accumbit respicias oportebit, eumque imitatus convivii rationem addiscas. Cæterum varius es, animoque penitus perturbato, quum singula quæ illic geruntur, stupes. Et modò divitem illum beatum prædicas, *ob* aurum, & ebur, tantasque delicias: modò te ipsum deploras, qui quamvis nihil sis, vivere te tamen putes. Nonnunquam & illud in mentem venit, fore ut admirandam vitam vivas, quippe qui sis omnibus illis deliciis fruiturus, cunctorumque ex æquo particeps futurus. Arbitraris enim te Bacchanalia semper celebraturum: quin & adolescentuli formosi ministrantes, placidæque arridentes, elegantius in posterum hoc vitæ genus pollicentur: ita ut Homericum illud assiduò in ore habeas, Haud vitio verti debet si Trøia pubes, & bene ocreati Achivi, multum laboris sustineant ob tantam felicitatem. Ad hæc accedunt ad bibendum invitatiunculæ. Ac
postulato

DE MERCEDE CONDUCTIS. 391

postulato perquam ingenti scypho tibi aliquis præbabit, præceptorem te, aut alio quovis nomine compellans. At tu recepto *scypho*, quid tibi vicissim respondendum sit, præ imperitiâ ignoras, & rusticus existimaris. Statim ab illâ propinatione a multis veteribus amicis invideris, quorum nonnullis jam ante tuo accubitu fuisti molestus, quòd cùm adveneris modò, iis antepositus fueris, qui multorum annorum servitutem exantlârant. Protinus itaque talis quidam sermo de te inter illos oritur, Illud reliquis malis nostris deerat, ut etiam illis, qui nuper in familiam commigrârunt, posthabeamur. Item, solis hisce Græculis patet urbs Romana: quanquam quid est cur nobis præferantur? num mirificam quandam utilitatem afferre videntur, quum misera quædam verbula dicunt? rursus alius hæc, annon vidisti quantum biberit, & quàm avidè corripiciens ea, quæ juxta se posita erant, devorarit? Homo inelegans, famelicus, qui ne per somnium quidem unquam fuerit albo pane saturatus, multo minùs ave Numidicâ, aut phasiano: e quibus vix reliqua nobis ossa fecit. Porro tertius, fatui, inquit, ante totos quinque dies videbitis hunc pariter hîc inter nos quiritantem. Nam nunc quidem ut calcei novi solent, honorem & curam aliquam obtinet: sed postquam crebrò calcatus, lutòque deformatus fuerit, sub lectum miserè abjicietur, cimicibus, quemadmodum nos, relictus. Illi igitur inter se talia de te multa versant: jamque ex ipsis aliqui ad calumnian-

dam

dum se comparant. Quare totum illud convivium tuum est, & plurimi de te sermones. Cæterum tu propter insuetudinem, tenuis acrisque vini plus aquo potus, jamdudum urgente alvo male te habes: attamen neque decorum tibi ante alios surgere, neque manere tutum. At productâ interim potatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculo spectaculum accedit, (omnia enim sua tibi ostentare cupit) non mediocriter discruciaris, cui *non liceat* neque videre quæ geruntur, neque auscultare si quis voce citharæque canat magni pretii adolescentulus. Laudes tamen necesse est; cæterum *animo* illud optas, ut vel terræ motu illa omnia concidant, aut incendium aliquod renunciatur, quò tandem aliquando convivium dirimatur. Habes, amice, primum illud & suavissimum convivium, mihi certè nec cepâ, nec sale candido jucundius, quando quantumque velim liberè edenti. Ut igitur ructus acidus, qui hæc sequuntur, prætermittam, & nocturnum vomitum, manè vobis erit de mercede conveniendum: quantum, & quo anni tempore tibi sit accipiendum. Ergo præsentibus duobus, tribusve amicis, accersito te, & sedere jussu, *sic* loqui incipit; Cujusmodi sint res nostræ, jam vidisti; utque nihil fastus ipsis inest, sed ostentatione carent omnes, moderatæ sunt, & quæ plebi conveniunt. Te autem ita cogitare par est, scilicet omnia nobis fore communia. Ridiculum enim foret si cum potissimam mei partem, nimirum animam meam, vel per Jovem liberorum (si quos

DE MERCEDE CONDUCTIS. 393

quos habeat liberos, quibus eruditione sit opus) tibi committam, non aliarum item rerum *te mecum* ex æquo dominum ducam. Cæterum quando certi quippiam est præfiniendum, equidem video tuæ vitæ frugalitatem, animumque paucis contentum, atque intelligo te non mercedis spe adductum in familiam nostram venisse, verum aliarum rerum gratiâ, putâ nostræ in te benevolentia, & honoris, quem apud omnes consequeris: aliquid tamen præfiniendum. Quinetiam ipse quid velis, dicito, habitâ ratione, vir amicissime, illorum etiam munerum, quæ nos anniversariis festis tibi daturus est consentaneum: neque enim hujusmodi *munera* negligemus, etsi nunc hæc pactione non complectamur. Scis autem complures per annum ejusmodi occasiones *incidere*. Horum igitur habitâ ratione, æquiores nimirum mercedem nobis irroges; præsertim cum deceat vos eruditos viros pecunias negligere. Ille his dictis totum te spe variâ labefactatum, sibi tractabilem reddidit: tu verò qui dudum talenta, multaque nummorum millia, totosque agros & domuum multitudinem somniâras, quanquam hominis parcimoniam tacitus apud te intelligis, tamen ob pollicitationem tibi blandiris: atque illud, *communia nobis erunt omnia*, ratum verumque fore arbitraris: ignorans hujusmodi dicta, labra quidem rigasse, palatum verò non rigasse. Tandem præ pudore ipse illi *jus statuendi* defers: verum ille facturum sese negat: & aliquem ex amicis præsentibus in eo negotio me-

dium intercedere jubet, & salarium pronunciare quod neque ipsi grave sit, ut qui & in alia magis his necessaria sumptus faciat, nec accepturo tenue. Atque is feniculus quispiam adulationi a pueris assuefactus, heus tu, inquit, non potes negare, te omnium qui sunt in urbe esse fortunatissimum, cui hoc primum contigit quod multis valde cupientibus vix a fortunâ dari possit: nempe ut in hujus hominis consuetudinem admittaris, ut communes penates habeas, inque familiam in Romanorum imperio primariam recipiaris; id enim Cræsi talenta & Midæ divitias superat, si modo modestus esse nōris. Equidem multos vidi celebres viros qui voluissent, etsi dandum quid fuisset, solius gloriæ causâ, cum isto vivere, & circa ipsum aspici, & familiares, atque amici videri. Non possum tuam felicitatem satis prædicare, qui faustæ hujus fortunæ præmium etiam accipies. Ergo hoc sufficere putem, nisi planè sis nepos, (ac minimum quiddam pronunciat,) præsertim si cum tuâ spe comparetur: attamen contentus sis necesse est. Neque enim jam possis effugere, cum intra retia tenearis. Frænum igitur ore compresso recipis. Ac initio quidem ei non admodum torquenti, nec acutè pungenti te præbes obsequiosum, donec illi tandem paulatim assueveris. Tum homines qui sunt foris, postea te admirantur, quod te conspiciant intra cancellos versantem, nulloque prohibente ingredientem, & illustrè inter domesticos factum. At ipse nondum vides, quamobrem illis beatus videaris. Attamen

tamen gaudes, téque ipsum decipis, ac semper meliora fore putas, nihilominus accidit secus quàm sperasti, & quemadmodum adagio dicitur, Mandrabuli in morem res procedit, quotidie, ut ita dicam, decrescens, ac retro labens. Unde paulatim, velut in luce dubiâ, tum primum dispiciens, intelligere incipis, aureas illas spes nihil aliud fuisse quàm inauratas quasdam ampullas: labores autem esse graves, veros, inevitabiles, atque assiduos. Quinam hi sint forsan me rogabis: neque enim video quid in hâc consuetudine sit adeò molestum, neque intelligo ista quæ commemoras gravia, & intolerabilia. Audi igitur, vir generose, non, infitne huic rei molestia, solum inquirens, sed fœditatem, vilitatem atque omnino servilitatem *quam inesse dicam*, non perfunctoriè audiens. Principiò memineris ex eo tempore non amplius liberum atque ingenuum te putare; hæc enim omnia, genus, libertatem, progenitores extra limen relicturum te scias, quum in hujusmodi servitutem temetipsum addicens ingredieris. Siquidem libertas tecum ingredi nolet, ad res tam ignobiles humilesque te conferente. Servus itaque, etsi nomine ipso graviter offenderis, non unius, sed multorum necessario servus eris: & capite obstipo a diluculo ad vesperam, idque vili mercede, operam navabis. Adde quod non admodum probaberis, neque magni fies ab hero, ut qui ad servitium a puero non fueris institutus, sed serò didiceris, & ætate multum alienâ ad id erudiri cœperis. Excruciat autem te subiens

libertatis memoria, facitque ut interdum re-
filias, ideoque in servitute miserè te habeas.
Nisi ad libertatem tibi sufficere putas, quod
non Pyrrhiæ, nec Zopyrionis sis filius, nec,
uti Bithynicum aliquod mancipium, a præco-
ne vociferante divenditus. Atqui, vir optime,
quum instante novilunio Pyrrhiæ & Zopyrio-
ni commixtus, manum itidem, ut alii famuli,
porrigis, capisque quodcunque illud est tandem
quod datur, hæc est venditio. Nam præcone
nihil opus erat ad hominem qui sui fuerit
præco, multoque tempore ipse sibi dominum
ambiverit. Age sceleste, libenter dicam, in
eum præcipuè qui sese philosophum esse dicit,
Siquis te pirata captum inter navigandum, aut
prædo in servitutem tradidisset, te ipsum de-
plorares, ut qui præter meritum infelicitè a-
geres: aut si quis manu injectâ te duceret, ser-
vum esse asserens, leges inclamares, graviter fer-
res, atque indignareris: & ô Terra! ô Dii! mag-
no clamore vociferareris: nunc verò, ipse te
ob paucos obolos, id ætatis in quâ, etiam si
servus natus esses, tamen tempestivum fuisset
jam ad libertatem respicere, cum ipsâ virtutè
ac sapientiâ ultro vendidisti, nihil multos illos
sermone reveritus, qui ab egregio Platone,
Chrysippo, & Aristotele differuntur, quum liber-
tatem laudant, servitutem damnant. Nec pu-
det te cum hominibus assentatoribus, circum-
foraneis, & scurris, ex æquo æstimari, & in
tantâ Romanorum turbâ solum peregrino in
pallio versari, & linguam Romanam perpe-
ram & barbarè sonare, præterea tumultuosa
convivia

DE MERCEDE CONDUCTIS. 397

convivia agitare, & conferta magnâ hominum copiâ, ex collectitiis quibusdam & maximâ ex parte improbis conflâtâ. Inter quæ laudas odiosè, bibisque præter modum: deinde manè ad tintinnabulum expergefactus, discussâ somni parte dulcissimâ, unâ sursum ac deorsum circumcursas, hesterno luto tibiis etiamdum adhærente. An usque adeò lupinorum, aut agrestium olerum tenuit te penuria, & frigidâ manantes aquâ fontes defecerunt, ut per desperationem ad ista devenires? at palam est te, non aquam, non lupinum, sed bellaria, & opsonia, ac vinum fragrans peroptantem, captum fuisse quemadmodum lupus, merito admodum fauces res id genus appetentes transfixum. Itaque præstò sunt hujus intemperantiæ præmia: & perinde atque fimia, a trunco revinctus collo, aliis quidem risui es, tibi verò deliciis affluere videris, quod caricarum affatim comedere licet. Cæterum libertas, ingenuitas, cum gentilibus, & tribulibus evanida sunt omnia, & ne memoria quidem istarum rerum manet. Ac ferendum foret, si turpitudine solum rei inesset, ita ut pro libero servus videri *tantum*, labores autem non accederent cum illa famulorum colluvie communes: sed vide num quæ tibi imperantur leviora sint his, quæ Dromoni aut Tibio mandantur. Nam doctrinæ, cujus gratiâ, se illius desiderio teneri simulans, te in familiam suam receperat, exigua ipsi cura est. Quid enim, ut aiunt, asino cum lyrâ est commercii? non parum tamen (an non vides?) macerantur desiderio
vel

vel Homericæ sapientiæ, vel Demosthenicæ vehementiæ, vel Platonicæ sublimitatis; quorum ex animis siquis aurum, argentum, atque harum rerum curas tollat, nihil fuerit reliquum præter fastum, molliem, luxum, lasciviam, insolentiam, & imperitiam. Atque ad ista nihil prosum opus te. Verum quoniam promissam habes barbam, & vultu gravitatem præ te fers, atque Græcanico pallio decenter amictus es, noruntque omnes te grammaticum esse, vel rhetorem, vel philosophum, pulchrum ille sibi putat, talem quendam iis, qui sibi præeunt, & in pompâ anteambulant, permisceri. Hinc enim videbitur Græcarum disciplinarum studiosus, & omnino in eruditione elegans. Itaque, vir egregie, vidêris pro literis admirandis barbam & pallium mercede locavisse. Proinde ut perpetuò apud illum conspiciaris oportet, nec absis unquam, sed diluculo excitatus in famulatio temet conspiciendum præbeas, nec ordinem deferas. Porro ille nonnunquam injectâ tibi manu, quicquid in mentem inciderit, *de eo* tecum nugatur, obviis ostentans, quàm ne per viam quidem incedens incurius sit literarum, sed otium quod suppetit, inter ambulandum in re honestâ collocet. At tu miser nunc cursim, nunc gradatim, scansim sæpe & descensim (nam scis huiusmodi esse urbem) obambulans, tum fudas, tum anhelas. Eo interim domi cum amico quopiam ad quem accessit, confabulante, cum ne locus quidē tibi sit, ubi fideas, librum in manus sumptum, nescius quid agas, stans legis. Postquam autem

DE MERCEDE CONDUCTIS. 399

tem impastum, impotumque te nox occupa-
vit, vix intempestive lotus circa noctem ferè
mediam ad cœnam venis, non amplius pari
in pretio habitus, neque conspiciendus iis qui
adsunt. Verùm si quis recentior advenerit, tu
post tergum *rejeceris*. Itaque in angulum a-
liquem abjectissimum retrusus, accumbis testis
tantum eorum quæ apponuntur, ossa, si ad te
usque pervenerint, more canum circumro-
dens: vel durum malvæ folium, quo reliqua in-
volvunt, si fastidiatur ab iis qui priori loco
accumbunt, præ fame libenter accepturus. Ne-
que verò deest aliud contumeliæ gentis: nam
tu solus ne ovum quidem habes. Neque
enim convenit ut eadem requiras quæ hospites
& ignoti, siquidem hæc tua inscitia est. Nec
similis aliis *tibi apponitur* avis: verùm diviti
illi pinguis & succulenta; tibi verò dimidia-
tus pullus, subdurusve aliquis palumbus, in
manifestam contumeliâ, & ludibrium. Sæpe
etiam, si *quid* desit, alio quodam repente su-
perveniente, tollens minister ea quæ tibi erant
apposita, illi apponit, hoc tibi in aurem im-
murmurans, *tu profecto noster es*. Et quum
vel foeta sus media secatur vel cervus, aut
distributorem tibi modis omnibus propitium
habeas oportet, aut Promethei partem feras,
ossa nimirum adipe obducta. Nam quod ei
qui supra te *accumbit*, patina finitur astare,
donec satiatus repudiet, te contra tam celeri-
ter prætercurrat, cui ingenio tolerabile est, &
bilem quantum vel cervi *habent*, habenti? at-
que illud equidem nondum dixi quod reli-
quis

quis suavissimum ac vetustissimum vinum bibentibus, tu solus malum quoddam & crassum bibis: semper curans ut in argento vel auro bibas, ne color arguat, te usque adeo neglectum esse convivam. Atque utinam ex eo ad satietatem usque bibere liceret: at nunc ubi crebro poposceris, minister audisse dissimulat. Adde quod multa idque confertim, imò ferè omnia discruciant: maximè quum tibi cinædus aliquis antefertur, aut choreæ ducendæ præceptor, aut qui jocos Ionicos contexit Alexandrinus quispiam homunculus. Nam quî speres tu, ut in accubitu æqueris iis, qui amatoria subministrant, quique in sinu literulas gestant? proinde in aliquo convivii latibulo præ pudore abstrusus, suspiras, ut consentaneum est, teque ipsum deploras, tuamque fortunam inculas, quæ tibi ne gratiarum quidem guttulam asperserit. Ac prorsus mihi videris optare ut componere posses amatorias cantiunculas, aut saltem ab aliis compositas dignè canere. Vides enim quâ in re situm sit, ut quis præferatur, ac probetur. Quin & illud ferre queas, ut magi quoque aut arioli personam, si necesse sit, induas, ex horum genere qui amplas hæreditates, qui imperia, qui cumulas opes pollicentur: quandoquidem hos quoque vides a divitibus valdè amari, plurimique fieri. Eoque vel unum quodlibet horum fieri percupias, ut ne rejectaneus & inutilis fias. Atqui tu infelix, neque ad ista es docilis. Quare necesse est ut te submittas, ac tacitus feras, clam apud te plorans, & neglectu

DE MERCEDE CONDUCTIS. 451

lectui habitus. Etenim si te famulus aliquis
 susurro deferat, qui solus omnium non lau-
 daveris heræ puerum saltantem, aut citharâ
 canentem, istâ ex re non leve discrimen *im-*
pendet. Oportet igitur ut ranæ terrestris in
 morem fitiens vocifereris, atque operam des,
 ut inter laudantes sis insignis & præcipuus:
 quin sæpiculè, silentibus reliquis, tibi provisâ
 quæpiam laus est proferenda, quæ multam
 commonstret assentationem. Porro te esuri-
 entem & sitientem unguento collini, & ca-
 pite gestare coronam, aliquantulum est ridi-
 culum. Tunc enim similis es columnæ ob-
 soleti cadaveris, libamina ducentis. Nam ei
 infuso unguento, & impositâ coronâ, bibunt
 ipsi, eduntque apparatus epulas. Porro si Ze-
 lotypus fuerit herus, ei que sint formosi pueri,
 vel uxor juvenis, & tu non omnino sis à Venere
 & Gratiis alienus, non satis tuta res est, nec
 periculum contemnendum. Aures enim & o-
 culi regis multi sunt, qui non solum vera vi-
 dent, sed semper aliquid addunt, ne connive-
 re videantur. Quamobrem vultu demisso,
 quemadmodum in Persicis conviviiis, tibi est
 accumbendum, verito nequis eunuchus videat
 te oculos in concubinam aliquam conjicientem:
 moxque alter eunuchus, cui jamdudum areus
 in manu tensus est, malam *tui*, qui videris
 quæ videre nefas, inter bibendum sagittâ trans-
 figat. Jam relicto convivio, ubi paululum dor-
 mieris, sub galli cantum expergefactus, ô me
 miserum! inquis, ô infortunatum! cujusmodi
 pristinos convictus & amicos reliqui, & vi-

D d d

tam

tam tranquillam, somnūque ad cupiditatem
dimensum, ac liberas deambulationes, & in quale
barathrum memet præcipitem dedi? quorsum
Dii immortales? aut quodnam est hoc splen-
didum præmium? non enim fieri poterat, ut
plures illis commoditates mihi suppeditarem:
quin & accedebat libertas, omniæque pro ar-
bitrio faciendi potestas. Nunc verò, quod ai-
unt, leo cordulā vinctus, fursus ac deorsus
circumferor: quodque omnium est maximè
deplorandum, nec efficere possum ut in exi-
stimatione sim, nec gratiam emereri queo: ha-
rum enim rerum rudis sum, ac imperitus,
maximè si cum illis comparer, qui hæc *velut* ar-
tem profitentur. Proinde injucundus sum, ac
minimè conviviis aptus, quippe qui ne risum
quidem concitare nōrim. Quin me, dum in
conspectu ejus sum, molestum esse illi intelli-
go, ac in primis quum ipse seipso vult esse
jucundior. Illi enim tetricus videor: in summā,
nullo pacto ipsi accommodari possum. Etenim
si meam gravitatem tuear, injucundus, ac pro-
pemodum fugiendus videor: contrā si risero,
vultūque quā possum maxime ad hilaritatem
composuero, contemnit illico, & respuit. Id-
que perinde mihi videtur esse ac si quis per-
sonā tragicā indutus Comœdiam agat. Postremò
quam tandem aliam vitam mihi demens vivam,
posteaquam alteri hanc vixi? dum hæc te-
cum meditaris, sonuit tintinnabulum, & jam
necesse est eadem aggrediaris, & obambules, &
stes, sed ceromate inunctis prius femoribus po-
plitibūque, si modò velis par esse labori. De-
inde

inde convivium idem & eâdem apparatus horâ: jamque vivendi ratio superiori contraria: tum vigiliæ, sudor, defatigatio, paulatim subruunt te vel tabem, vel pulmonis inflammationem, aut colicum dolorem, aut egregiam illam podagram inducendo. Attamen reluctaris: ac sæpe cum tibi *per valetudinem* esset decumbendum, neque hoc conceditur: morbus enim prætextus esse putatur, quo officia defugias. Itaque præter omnes perpetuò palles, & jam jam morituro similis es. Et hæc sunt, quæ in urbe *feras necesse est*. Quod si quando sit peregrinandum (ut ne interim referam alia incommoda) sæpe fit ut pluvia cælo, ubi postremus veneris, (nam is locus tibi sorte contigit) vehiculum opperiaris, donec nullo jam reliquo loco ubi fedeas, prope coquum aut heræ comptorem te inferciant, ne stipulis quidem affatim substratis. Nec me piget tibi referre quod Thesmopolis ille Stoicus narravit sibi accidisse, rem planè ridiculam, & quam alii cuivis accidere posse non desperaveris. Convivebat enim cum opulentâ quâdam ac delicatâ muliere ex illustribus illis civibus. Cùm autem aliquando peregrè proficiscendum esset, primo quidem sibi hoc planè ridiculum accidisse dixit, traditum fuisse sibi, qui philosophus esset, quendam cinædum picatis cruribus, derasâ barbâ, propè se collocandum: quem, ut conjicio, illa secum honoris gratiâ ducebat. Quin & nomen cinædi commemorabat: *aiebat* enim Chelidonium appellari. Hoc utique primum cujusmodi *fuerit, vide*, juxta virum tetricum, &

senem, canóque mento (scis autem quàm profundam & venerabilem barbam habuerit Thesmopolis) affidere hominem fucatum, picturatis oculis, lubrico aspectu, fractâ cervice, non Chelidonem per Jovem, id est hirundinem, sed vulturem magis, revulsis barbæ plumis; ac nisi magnopere illum deprecatus fuisset, reticulum etiam in capite gestans, assedisset. Præterea autem per totum hoc iter molestias innumerabiles pertulisse sese illo cantillante, & garriente, imo (nisi ipse hominem coërcuisset) fortasse etiam in rhedâ saltaturo. Secundo loco tale quiddam etiam sibi mandatum fuisse *addebat*. Accersito illo, mulier, Thesmopoli, inquit, ita Dii tibi benefaciant, officium non exiguum poscenti præsta, nihil refragans, nec ut te sæpius rogem expectans. Cùmque hic, ut par erat, omnia facturum se promississet, hoc, inquit, te rogo, quandoquidem video te virum probum, diligentem, & amantem, caniculam, quam nôsti, Myrrhinam in vehiculum recipe, eamque mihi serva, & cura ne quid illi desit: misera enim illa gravi est ventre, & partui propinqua: at isti scelesti & immorigeri famuli non solum non ejus, sed ne mei quidem ipsius magnopere rationem habent in peregrinationibus. Quare putes te mihi non mediocre beneficium facturum, si charissimam mihi, jucundissimamque caniculam servâris. Pollicebatur *se servaturum* Thesmopolis, cùm illa tantopere rogaret, ac propemodum flieret. Res autem prorsus ridicula erat: canicula e pallio paulum infra barbam prospectans, ac
subinde

subinde immeiens, (etsi Thesmopolis hæc non addidit) ac gracili voce latrans, (tales enim castellæ sunt in deliciis) neque non philosophi mentum oblingens, maximè siquid pridiani juris inhæreret. Porro cinædus affessor ille, quum aliquando non infulsè & in alios, qui convivio aderant, jocatus esset, postquam ad Thesmopolidem dicacitas pervenit, de Thesmopolide, inquit, unum hoc dicere possum, eum e Stico Cynicum jam nobis esse factum. Equidem audiui caniculam etiam in Thesmopolidis pallio peperisse. Hujusmodi ludibriis, imò potius contumeliis convictores excipiunt, mansuetos illos *ad ferendas* contumelias paulatim reddentes. Novi præterea mordacem oratorem, qui jussus in convivio declamavit, neutiquam ineruditè per Jovem, sed vehementer, magnoque cum applausu: tum autem laudabatur inter bibendum, quod non ad clepsydram, sed ad vini amphoram diceret: ausumque illud suscepisse dicebatur pro ducentarum drachmarum pretio. Hæc quidem fortasse sunt tolerabilia. Porro si dives ipse aut poëseos fuerit aut historiæ scriptor, qui sua scripta recitet in convivio, tum vel maximè diffrumparis oportet laudando, assentando, novisque laudandi modos excogitando. Sunt autem qui velint in admiratione ob formam esse; & licet nasos cubitales interdum habeant, Adonidas, & Hyacinthos oportet eos vocare. Tu igitur si non laudâris, protinus in lapicidinas Dionysiacas asportaberis, tanquam qui illi tum invideas, tum insidieris. Oportet etiam ut illi
fint

sint sapientes & oratores: ac quamvis solœcis-
mum aliquem commiserint, id quod dici so-
let, Atticâ eloquentiâ, & Hymetti melle plena
videatur oratio, atque deinceps in legem abeat,
ut ita loquantur *homines*. Atqui hæc, quæ viri
faciunt, fortasse sunt ferenda. At verò muli-
eres, (nam mulieribus hoc etiam studio est,
ut doctos aliquos in suo convictu conductitios
habeant, quique vehiculum affectentur) vide-
tur enim illis hoc quoque unum esse inter
alia ornamenta, si dicatur eas esse eruditas &
philosophas, & carmina componere Sapphicis
haud multo inferiora, ac propterea etiam hæ
conductitios Rhetores, Grammaticos, & Phi-
losophos secum circumducunt. Hos autem
audire solent (id quod ipsum est ridicu-
lum) quum vel comuntur, vel capillos re-
ligant, vel in convivio: aliàs enim non vacat.
Cæterum sæpe etiam interim dum Philoso-
phus differit, interveniens ancilla literas ab a-
dultero missas porrigit: ac præclari illi de pu-
dicitia sermones intermittuntur, opperientes
donec illa rescripserit adultero, & ad auditio-
nem redeat. Quum autem longo post tempore
Saturnalibus, aut Panathenæis instantibus, mi-
serit tibi miseram pœnulam, aut subputrem
tunicam, tum præcipuè multam magnâmque
pompa celebrare oportet. Et primus quidem
illico, etiamnum cunctantem dominum audi-
ens, præcurrens ante alios nunciat, & accepto
non exiguo nuncii præmio, discedit. Manè
verò tredecim tibi *aliquid* afferunt, quorum
quisque commemorat, ut multa dixerit, ut
sub-

DE MERCEDE CONDUCTIS. 407

submonuerit, & cum ei commissum esset negotium, optimam vestem elegerit: omnes itaque accepto *præmio* discedunt, insuper mussitantes, quòd plura non dederis. Salarium enim ipsum est duorum circiter, & quatuor obolorum: idque si tu postules, gravis, & importunus videris. Quò igitur accipias, hero blandiendum est & supplicandum: est & captandus officiis œconomus. Estque hic alius etiam servitutis modus. Neque verò negligendus is, quem in consilium adhibet, & qui amicus est. Deinde quod acceperis, jam dudum debebatur vel vestiario, vel medico, vel cerdoni cuiquam. Quare dona, quæ accipis, pro donis haberi non possunt, sed sunt prorsus inutilia; invidia verò multa est: quinetiam calumnia sensim excitatur apud virum qui jam libenter admittit, siquid contra te dicatur: quippe qui perspiciat te jam assidue laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, atque deficientem, & podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id quod erat in te florentissimum decerpserit: ævique partem maximè frugiferam, ac præcipuum corporis vigorem detrivit, jamque te lacerum pannum reddidit, tum circumspicit in quod sterquilinum te deportatum abjiciat, atque alium ex iis, qui perferendis laboribus sunt idonei, in tuum locum assummat. Ibi infimulatus, vel quòd pusionem ejus tentaris, vel quòd homo senex uxoris ancillam virginem vitiaris, vel aliùs hujusmodi criminis, noctu obvolutus, in cervicem extrusus, discedis desertus ab omnibus, & rerum omnium in-

ops,

ops, optimam podagram unà cum senectute commitem fumens: Cum interim quæ quondam scriveris, tanto temporis spatio dedideris, tum ventrem culeo reddideris ampliorem, inexplebile quoddam, & implacabile malum; etenim gula ea quibus infuevit, flagitat: quæ dum dediscit, indignatur. Præterea nemo alius te posthac recepturus est, jam exoletum, & equis senio confectis similem, quorum ne pellis quidem perinde ac antea est usui. Quin ex hoc ipso quod ejectus es, calumnia majorem ad verisimilitudinem conficta, facit ut aut adulter, aut veneficus, aut aliud quippiam tale videaris. Nam accusator etiam tacens fide dignus habetur: tu verò Græculus, moribus levibus, & ad scelus omne facilis. Vos enim omnes hujusmodi esse ducunt; idque jure optimo: nam mihi causam advertisse videor, cur ita de vobis sentiant. Etenim plerique qui in familias veniunt, quoniam boni aliud nihil norunt, divinationem ac veneficia pollicentur; in rebus, quæ ad amorem pertinent, gratiam; & hostibus mala. Idque eruditos sese affirmantes, palliis involuti, & promissas habentes barbas non contemnendas. Quare eadem de omnibus meritò suspicantur; quos optimos putabant, cum tales videant, ac in primis usitatam illis, & in conviviis, reliquoque convictu adulationem observent, quinetiam in captando lucro servilem animum. Ejectos autem eos oderunt, neque injuriâ: & undiquaque rationem quærunt, quâ si possint, eos funditus perdant. Cogitant enim fore ut multa illa suæ naturæ

DE MERCEDE CONDUCTIS. 409

naturæ arcana, ut qui omnia exactè nōrint, & qui nudos illos viderint, in vulgus efferant. Illud igitur eos angit. Omnes enim sunt similes pulcherrimis istis libris; quorum aurei *sunt* umbilici, & purpurea extra pellis: sed intus vel est Thyestes liberos suos comedens, vel Oedipus matris maritus, vel Tereus cum duabus pariter sororibus rem habens. Tales & ipsi sunt, splendidi, & admirandi, sed qui sub purpurâ multam tragœdiam intus occulant: quorum unumquemque si evolveris, Euripidis allicujus, aut Sophoclis fabulam non parvam invenies; extra verò est purpura splendida, & aureus umbilicus. Harum itaque rerum sibi conscii, oderunt, atque infidias parant, si quis ab illis defecerit, qui eos probè cognitos depingat, *qualēque sint*, evulget. Jam verò libet mihi Cebetis illius exemplo & imaginem quandam hujusce vitæ tibi depingere, quam contemplatus scire queas, num ex usu tuo sit eam adire. Equidem libenter rogarem, vel Apellem quempiam, vel Parrhasium, vel Aëtionem, vel Euphranorem tabulam hanc depingere. Verùm quia fieri non potest, ut nunc artificem aliquem tam egregium, tamque absolutum nanciscar, tenuem pro virili imaginem tibi adumbrabo. Ergo pingatur sublime ac inauratum vestibulum, neque id humi situm in solo, verùm procul a terrâ, in collis fastigio, cujus aditus valdè sit acclivis & lubricus, ita ut plerumque, qui jam in vertice se fore sperarent, lapso pede *precipitati* cervicem frangant. Intus autem Opulentia sedeat, tota, sicuti vi-

E e e

detur,

detur, aurea, formosa admodum, & amabilis. Porro amator, ubi vix tandem conscendit, jamque ad fores accessit, obstupescat, oculis in aurum defixis. Deinde & Spes, quæ & ipsa specioso vultu est, & versicoloribus amicta, manu prehensum introducat, mirè jam ipso ingressu attonitum. Exinde Spes illi semper præeat: tum aliæ mulieres, Fallacia & Servitus, eum exceptum Labori tradant: Hic verò miserum illum diu exercitatum tandem Senectæ tradat jam morbidum, & colore commutato. Postrema verò Contumelia arreptum illum ad Desperationem pertrahat: & ex eo tempore Spes avolans evanescat: tum ille non amplius per fores aureas, per quas fuerat ingressus, sed per posticum & occultum exitum expellatur, nudus, ventricosus, pallidus, senex: lævâ pudorem occultans, dextrâ seipsum strangulans. Occurrat autem exeunti Pœnitudo frustra lacrymans, & miserum insuper conficiens. Atque hic esto picturæ finis. Tu igitur, optime Timocles, ipse diligenter consideratis singulis, expende num e re tuâ sit ut in hanc imaginem per aureas illas fores ingressus, per illas longè dissimiles tam turpiter excidas. Quicquid autem feceris, memineris sapientis illius, qui dixit, Deum in culpâ non esse, sed culpam esse ejus, qui delectum fecerit.

VITARUM

VITARUM AUCTION.

JUPITER.

TU quidem compone scamna, & locum advenientibus adorna: tu verò siste Vitas ordine adductas, sed exornatas prius, ut formosæ appareant, & quamplurimos alliciant. Tu autem, Mercuri, quod felix faustumque sit, proclama, & emptores, ut jam ad forum adsint, convoca. Philosophicas autem omnis generis, & variarum sectarum Vitas proclamabimus. Quod si quis præsentēs pecunias numerare nequeat, is constituto sponse sequenti anno solvet. **MERC.** Multi conveniunt: Itaque nec cunctari, nec diu ipsos detinere par est. **JUP.** Vendamus igitur. **MERC.** Quem vis ut primum producamus? **JUP.** Comatum illum, ex Ioniâ profectum, gravitatem enim quandam præ se fert. **MERC.** Heus tu, Pythagorica *Vita*, descende, teque his qui sunt congregati, conspiciendum præbe. **JUP.** Proclama. **MER.** Optimam vitam vendo, & maximè venerandam; quis emet? quis homine major esse vult? quis cupit universitatis harmoniam nōsse, & reviviscere? **MERC.** Formâ certè non est il liberali: verùm quid potissimum scit? **MER.** Arithmeticam, Astronomiam, Prodigiorum scientiam, Geometriam, Musicam, Præstigiorum artem: vatem summum vides. **MERCAT.** Licet ne ipsum interrogare? **MERC.** Quod faustum sit, interroga. **MERCAT.** Cujas es tu? **PYTH.** Samius. **MERCAT.** Ubi verò institutus

es? PYTH. In Ægypto, apud sapientes qui illic sunt. MERCAT. Age verò, si te emam, quid me docebis? PYTH. Nihil equidem docebo, sed ut reminiscaris faciam. MERC. Quomodo facies ut reminiscar? PYTH. Primum animam tuam puram reddendo, & sordes, quæ ipsi inhærescunt, abluendo. MERCAT. Atqui finge me jam purum esse: quis erit modus quo facies ut reminiscar? PYTH. Primum quidem, longa quies, & taciturnitas, & quinquennale silentium. MERCAT. Ergo, bone vir, te Cræsi filium decet erudire: ego autem loquax, non statua esse volo. Verum quid post illud quinquennale silentium fiet? PYTH. In Musicâ, & Geometriâ exercebere. MERCAT. Rem lepidam dicis: si me prius citharædum fieri, deinde sapientem oporteat. PYTH. Post hæc numerandi artem addisces. MERCAT. Nunc etiam numerare scio. PYTH. Quomodo numeras? MERCAT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides ea esse decem, quæ tibi quatuor videntur, & perfectum trigonum, nostrumque juramentum. MERCAT. Per maximum igitur juramentum quatuor, nunquam aut divini-ores, aut sanctiores sermones audivi. PYTH. Post hæc verò, hospes, de terrâ, aëre, aquâ, & igne scies, cujusmodi sit illis impetus, quam habeant formam, & quomodo moveantur. MERCAT. Formam ne habent ignis, aër, & aqua? PYTH. Certè manifestam. Neque enim sine formâ & specie moveri possent. Præterea ipsum etiam Deum numerum esse, & harmoniam cognosces. MERCAT. Mira narras. PYTH.

Ad

VITARUM AUCTION. 413

Ad hæc quæ dicta sunt, te ipsum quoque, qui unus videris, alium conspici, alium verò esse scies. MERCAT. Quid ais? alius sum, & non is qui tecum nunc colloquor? PYTH. Nunc quidem ille es, quondam verò in alio corpore, alióque nomine videbaris; & progressu temporis iterum in aliud transibis. MERCAT. Hocne dicis, immortalem me fore, dum plures in formas mutabor? sed de his satis. Jam quod ad victûs rationem attinet, qualis es? PYTH. Nullum quidem animal edo; sed reliqua omnia, præter fabas. MERCAT. Quamobrem odisti fabas? PYTH. Non *odi*: sed sacræ sunt, & ipsarum natura mirabilis: ac primùm genitale sunt in totum; & si fabam adhuc viridem exueris, videbis eam virilibus membris similem naturam *habere*. Elixam verò si certis noctibus Lunæ exposueris, sanguinem facies. Et quod majus est: consuetum est Atheniensibus, fabis magistratus eligere. MERCAT. Præclarè & religiosè omnia dixisti. Verùm te exue: etenim nudum te videre volo. Hercle! Femur est illi aureum: Deus, non mortalis videtur esse: itaque illum omnino emam. Quanti illum æstimas? MERC. Decem minis. MERCAT. Tanti acceptum habeo. JUP. Scribe nomen emptoris, & unde fit. MERC. Italus videtur esse, Jupiter, ex iis qui Crotonem, & Tarentum, ibique sitam Græciam incolunt. Atqui non unus tantum, sed propè trecenti ipsum communiter emerunt. JUP. Abducant: alium addueamus. MERC. Vis squalidum illum ex Ponto? JUP. Maximè. MERC. Heus tu, ex quo
pera

pera dependet, qui exomidem indutus es, accedas, & confessum hunc circumneas. Vitam virilem vendo: Vitam liberam; quis emet? MERCAT. Quid dixisti, præco? tunc liberum vendis? MERC. Maximè. MERCAT. Annon times plagii te accuset, aut in Areopago tibi litem intendat? MERC. Nihil ipsi curæ est quod venditur: omnino enim liberum se esse putat. MERCAT. At cui foret usui hic sordidus, tamque misere affectus? nisi quis fossorem, & aquæ gerulum facere ipsum velit. MERC. Non hoc tantum: imò si ipsum quoque janitorem constitueris, ipso longè fidiore quàm aliis canibus utere: nimirum & ille canis appellatur. MERCAT. Cujas autem est, & quam artem profitetur? MERC. Ipsum interroga: sic enim facere præstiterit. MERCAT. Vultum ipsius severum & tristem timeo, & ne me accedentem allatret, aut per Jovem mordeat: non vides ut baculum sustulit, & supercilia contraxit, & limis oculis præ se fert minax aliquid & iracundum? DIOG. Ne timeas: cicur enim est. MERCAT. Primum quidem, ô bone, cujas es? DIOG. Omnis ego sum soli. MERCAT. Quid ais? DIOG. Mundicivem vides. MERCAT. Quem verò imitaris? DIOG. Herculem. MERCAT. Cur non igitur & leoninam pellem induis? quoad baculum enim ipsum assimilas. DIOG. Hoc palliolum leoninæ pellis loco mihi est, & quemadmodum ipse, adversus voluptates pugno, non jussus, sed sponte meâ, cum vitam expurgare constituerim. MERCAT. Euge, quam præclarum institutum!

VITARUM AUCTION. 415

stitutum! sed quid te potissimum scire dicamus? aut quam artem nosti? **DIOG.** Liberos homines facio, & medeor affectibus. In summa, Veritatis & Audaciae in loquendo antistes esse volo. **MERC.** Age, ô Antistes, si te emero, quomodo me exercebis? **DIOG.** Primum ubi te accepero, & deliciis exuero, & unâ cum egestate concluero, te palliolo amicia: deinde ad labores compellam: tum humi dormire, aquam bibere, & iis rebus quæ casu offeruntur, vesci faciam. Divitias verò si quas habueris, meo consilio, eas in Mare projicies: nuptias, liberos, patriamque non curabis; sed tibi nugæ erunt hæc omnia: & relietâ domo paternâ, sepulchrum, aut desertam turriculam, aut dolium incoles; & pera tibi erit lupinis & libris opisthographis plena. Hoc modo instructus, magno illo rege felicior te prædicabis. Quod si quis verberet te aut torqueat, nihil horum molestum esse putabis. **MERCAT.** Quomodo hoc dicis, me cæsum scilicet non doliturum? non enim testudinis aut carabi cute circumseptus sum. **DIOG.** Illud Euripidis imitare: paucis immutatis. **MERCAT.** Quale illud est? **DIOG.** Mens tibi dolebit, sed lingua erit expers doloris. Quæ verò imprimis tibi adsint necesse est, hæc sunt: oportet ut sis impudens, & audax, & omnibus ordine, tam regibus, quam privatis maledicas: Ita enim fiet ut omnes in te oculos conijciant, teque fortem esse existiment. Barbara quoque vox, & sonitus absonus, ac planè similis sit canino: intentus sit vultus: & gressus, qui talem vultum deceat;

deceat; in summâ belluini & agrestes sint morēs omnes: absint autem verecundia, lenitas & modestia: erubescendi etiam facilitatem de facie prorsus abstergas: loca hominibus frequentissima confectere; & in his solus, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo: nam res istiusmodi hoc imperium dissolvent. In conspectu verò omnium ea facias audacter, quæ ne privatim quidem quispiam alius faceret; & Venerem maximè ridiculam eligas. Denique si tibi videtur, crudo polypo, vel sepiâ devoratâ mortem oppetas. Hæc est illa felicitas, quam tibi procuramus. MERCAT. Apage, scelestâ enim & inhumana dicis. DIOG. Sed, heus tu, sanè facillima, & quæ quis nullo negotio assequatur. Neque enim ad *gloriam consequendam* tibi opus erit eruditione, orationibus, ac nugis; sed hæc est compendiaria ad gloriam via. Sive enim imperitus fueris, sive coriarius, sive falsamentarius, aut faber, aut nummularius: nihil tamen vetat quo minùs sis admirationi, si modò adfit impudentia, & audacia, & conviciari egregiè didiceris. MERCAT. Ad hæc non indigeo tuâ operâ. Forsan autem nauta, vel hortulanus per occasionem fieri posses; idque si velit iste duobus ad summum obolis te vendere. MERC. Eum accipe. Nam ab eo libenter liberabimur, cum nos clamoribus obturbet, prorsusque omnes contumeliis & maledictis laceffat. JUP. Alium accerere, purpuratum illum & coronatum Cyrenæum. MERC. Agite, animum advortite omnes. Hæc res sumptuosa est & divitibus indiget.

admittendo, Ber.

VITARUM AUCTION. 417

indiget. Vita hæc jucunda, Vita ter beata est. Quis cupit delicias? quis mollissimum emet? MERCAT. Accede tu, & dic quid nôris. Emam enim te, si utilis fueris. MERC. Ne obturba ipsum, ô bone, neque interroga: ebrius enim est. Itaque non poterit tibi respondere, cum linguâ, ut vides, titubet. MERCAT. Ecquis mentis compos emat tam corruptum & intemperans mancipium? quot unguenta olet, quàm lubrico, & errabundo gressu incedit! sed dic, Mercuri, quibus artibus sit præditus, & quam tractare soleat. MERC. In summâ convictor est, & compotor egregius: & ad lascivas saltationes unâ cum tibicinâ exercendas amatori, & perdito cuipiam hero idoneus. Cæterum *parandorum* bellariorum gnarus est, & in adornandis eduliis exercitatissimus: breviter, voluptatis ingeniosus est artifex. Institutus autem est Athenis, & Siciliae tyrannis servivit, apud quos in magno pretio fuit. Summa verò propositi ipsius est, omnia contemnere, omnibus rebus uti, undique voluptatem corrogare. MERCAT. Tempus est ut aliquem ex divitibus, & pecuniosis istis circumspiciendo quæras. Ego enim non sum idoneus qui tam hilarem emam vitam. MERC. Iste, ô Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit. JUP. Amove illum, aliûmque adduc: seu potius duos istos, scilicet ridentem illum Abderitam, & flentem illum Ephesium: simul enim vendi volunt. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, omnium sapientissimos proclamo. MERCAT. O rem contrariam,

riam, Jupiter! ille quidem perpetuò ridet: hic aliquem videtur lugere: omnino enim plorat: heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides? DEMO. Interrogas? quoniam ridicula videntur omnia quæ facitis, ac vos ipsi. MERCAT. Quid ais? nos omnes irrides, resque nostras nihili facis? DEMOC. Sic est, serium enim nihil ipsis inest; sed inania sunt omnia, & atomorum concursio, & infinitio. MERCAT. Nequaquam, imò tu vanus es revera, & imperitus. O contumeliam! non defines ridere? tu verò quid fles, ô optime? nam tecum colloqui longè, ut puto, melius fuerit. HERACL. Existimo enim, ô hospes, calamitosas & flebiles esse res humanas, nihilque ex illis non esse fato obnoxium: eas idcirco miserior, & lamentor. Præsentia magni non facio: futura planè ærumnosa *fore puto*: conflagrationes dico, mundi que totius calamitatem: ista sunt quæ ego deploro; quòdque nihil stabile est; sed omnia in cyceonem quodammodo convolvuntur: tum *quod* eadem res delectat, & offendit, estque cognitio, ignoratio, magnum, parvum: sursum, deorsum feruntur omnia, perque vices in hoc sæculi ludo mutantur. MERCAT. Quidnam est sæculum? HERACL. Puer ludens, ludens talis, contendens. MERCAT. Quid verò homines sunt? HERACL. Mortales Dii. MERCAT. Quid verò Dii? HERACL. Immortales homines. MERCAT. Heus tu ænigmata dicis, an griphos componis? planè enim, tanquam Apollo, nihil explicas. HERACL. Nihil enim vos curo. MERCAT. Itaque neque quisquam mentis compos te est
emptu-

VITARUM AUCTION. 419

empturus. HERACL. At ego omnes omnino homines plorare jubeo, tam eos qui me emunt, quam qui non emunt. MERCAT. Hoc malum ab infantiâ non distat: neutrum horum emam. MERCAT. Inempti etiam hi manent. JUP. Alium proclama. MERC. Visne facundum illum Atheniensem? JUP. Maximè. MERC. Accede tu. Vitam bonam & prudentem proclamamus, quis emet sanctissimum hominem? MERCAT. Dic mihi, quam potissimum artem nosti? Soc. Pæderastes sum, & in rebus quæ ad amorem spectant prudens. MERCAT. Quis ergo te emam? etenim opus habeo pædagogo ad puerum, qui mihi formosus est, erudiendum. Soc. At quis magis me idoneus esse queat, qui cum formoso puero versetur? etenim non sum amator corporum: sed animam formosam existimo; & quanquam sub eodem palliolo mecum decumbunt, dicentes illos audies, se nihil grave a me perpeti. MERCAT. Incredibilia dicis, eum qui sit pæderastes, nihil præter animam curare; præsertim cum jacendi sub eadem veste fiat copia. Soc. Atqui per canem, & platanum, rem sic se habere juro. MERCAT. Hercle! quanta absurditas Deorum! Soc. Quid tu dicis? non videtur tibi canis esse Deus? nonne vides quantus sit in Ægypto Anubis, in cælo Sirius, apud inferos Cerberus? MERCAT. Rectè dicis: ego verò peccavi: verum cuinam vitæ generi insistis? SOCR. Civitatem quandam, quam mihi ipsi extruxi, incolo: peregrinâ autem politiâ utor, measque leges præscribo. MERCAT. Unum aliquod ex tuis dogmatibus audire velim. Soc.

Audi ergo maximum illud, dogma scilicet me-
um de uxoribus. Censeo nullam debere cu-
jusquam esse propriam, sed ad quemvis acce-
dere, qui nuptias ejus appetat. MERCAT. Quid
ais? suntne abrogandæ leges de adulterio?
Soc. Ita per Jovem, utque uno verbo dicam,
reliquæ omnes nugæ eâ de re constitutæ. MER-
CAT. Quid verò tibi de pueris in ætatis flore
videtur? Soc. Et hi optimatibus, qui præ-
clari aliquid strenuique gesserunt, præmio erunt,
ut eos osculentur. MERCAT. Papæ quanta Li-
beralitas! sed quæ tuæ sapientiæ est summa?
Soc. Ideæ, & eorum quæ existunt paradigma-
ta. Nam quæcunque vides, terram, quæ supra
terram sunt, cælum, mare, omnium horum
imagines obscuræ extra universitatem existunt.
MERCAT. Ubi autem existunt? Soc. Nullibi:
nam si alicubi essent, non essent. MERCAT.
Hæc, quæ dicis, paradigmata non video. Soc.
Meritò: cæcus enim est tibi animæ oculus.
Ego autem omnium rerum video imagines, &
te latentem, & me alium: in summâ, dupli-
cia video omnia. MERCAT. Ergo emendus es,
sapientis cum sis, & acutè cernas. Age vide-
am quid tu a me pro ipso exiges. MERC. Da
duo talenta. MERCAT. Emi quanti dixisti:
pecuniam verò in posterum numerabo. MERC.
Quodnam igitur tibi nomen est? MERCAT.
Dion Syracusius. MERC. Age, quod felix fau-
stumque sit, accipe eum. Te jam voco, Epi-
cure. Quis hunc emet? est risoris illius dis-
cipulus, Item illius ebrii, quos paulò ante pro-
clamabamus. Unius autem rei cognitione vincit
ipsos,

ipsos, quatenus magis est impius. Cæterum
 suavis est, & gulæ amans. MERCAT. Quo pre-
 tio venditur? MERC. Duabus minis. MERCAT.
 Accipe. Verum ut quoddam *prætereà* sciam,
 quibus delectatur eduliis? MERC. Dulcia edit,
 & mellita; maximè verò ficus. MERCAT. Bene
 se res habet: emam enim ipsi Caricarum mas-
 as. JUP. Alium accersere illum videlicet ad cutem
 detonsam, severoque vultu, Stoicum. MERC. Re-
 ctè dicis: videtur enim magna multitudo, quæ
 ad forum accurrit, illum expectare. Ipsam vir-
 tutem vendo, vitam perfectissimam. Quis vult
 omnia scire solus? MERCAT. Quomodo hoc
 dicis? MERC. Quod solus hic sapiens est, solus
 pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor, dives,
 legislator, & alia quotquot sunt. MERCAT. Ita-
 que, ô bone, solus etiam coquus est, & coriarius,
 & faber, & similia. MERC. Sic videtur. MERCAT.
 Accede, ô bone, & dic mihi tuo emptori, qua-
 lissimam sis; ac primùm annon doleas te vendi &
 servum esse. CHRY. Nequaquam: neque enim
 in nobis hæc sunt: quæcunque vero in nobis
 non sunt, ista indifferentia esse solent. MER-
 CAT. Non intelligo quorsum hæc dicis. CHRY.
 Quid ais? non intelligis quòd horum quædam
 sunt prælata, quædam e contra rejecta. MER-
 CAT. Ne nunc quidem intelligo. CHRY. Meri-
 to quidem: neque enim assuetus es vocabulis
 nostris: neque imaginationem habes quæ facile
 apprehendit. Peritus verò qui dialecticam pe-
 nitus contemplatus est, non hæc tantum novit;
 verum etiam qualiter, & quantum accidens &
 præter accidens inter se differant. MERCAT.

Per

Per philosophiam quæso, ne inideas etiam hoc dicere, quidnam sit accidens, & præter accidens: nescio enim quomodo vorum istarum numero perculsus sum. CHRYS. Imo ego perlibenter tibi id dixero: si quis claudus existat, illisq; pede claudus ad lapidem ex inopinato vulnus acceperit, is certè accidens habuit claudicationem, vulnus autem præter accidens accepit. MERCAT. O argutiam! præterea verò quidnam potissimum scire te profiteris? CHRYS. Retia sermonum, quibus implico, & obstringo, denique tacere cogo eos qui mecum conversantur, planè frænum illis obducens. Isti verò tantæ orationis vi nomen est, Syllogismus celeberrimus. MERCAT. Hercle fortem & inexpugnabilem syllogismum dicis. CHRYS. Vide ergo, estne tibi puer? MERCAT. Quidni? CHRYS. Si crocodilus hunc ad flumen errantem nactus rapuerit, postea verò se redditurum polliceatur, hâc lege ut verum dicas, quod de pueri redditione decretum est: quid illum decrevisse dicis? MERCAT. Quæstionem rogas, ad quam respondere difficile est: dubito enim utrum dicendo *puerum* recipiam. Sed tu quæso per Jovem, respondens, incolumem puerum mihi serva, ne prius ipsum devoret. CHRYS. Bono sis animo: etenim alia magis mira te docebo. MERCAT. Quænam sunt illa? CHRYS. Istum sermonem metentem, præterea eam, quæ est supra omnes, Electram, & opertum illum. MERC. Quis ille opertus sermo aut quæ electra est quam dicis? CHRYS. Electram illam dico Agamemnonis valdè celebrem, quæ eadem

dem novit simul & non novit. Astante enim Oreste illi adhuc incognito, novit quidem Orestem suum esse fratrem, hunc verò Orestem esse ignoravit. Rursus verò opertum illum, ac planè mirabilem sermonem audies. Responde mihi: nòstine tuum patrem? MERC. Maximè. CHRY. Quid igitur? si prope te statuerem quempiam opertum, atque interrogarem: nòstine hunc? quid diceres? MERCAT. Scilicet, me non nòsse. CHRY. Atqui hic tuus erat pater. Itaque si istum non nòsti, palam est te patrem tuum non nòsse. MERCAT. Nequaquam: sed si ipsum detexeris, verum novero. Sed quisnam tuæ sapientiæ est finis? aut quid facturus es, si ad virtutis fastigium perveneris? CHRY. In his, quæ naturâ prima sunt, diu versabòr; dico divitias, sanitatem, & similia. Sed priùs oportet *te* multos labores impendere, libris exiguis literis descriptis oculos admovendo, interpretationes congerendo, teque solœcismis atque absurdis vocibus implendo. In summâ, te sapientem fieri fas non est, nisi ter ex ordine helleborum biberis. MERCAT. Egregia sunt ista tua, & viro admodum digna. Verum Gniphona & fœneratorem esse, (hoc enim tibi inesse video) num dicemus esse viri, qui helleborum biberit, & justam virtutis magnitudinem attigerit? CHRY. Maximè: solum enim sapientem fœnus exercere decet. Quandoquidem enim illius proprium est syllogismis concludere, fœnerari autem & usuras computare, atque syllogismis concludere, parum differre videntur, hoc etiam, ut & illud, soli studioso

studioso competit: nec illum simpliciter fœnus, quemadmodum alii solent, accipere decet, verum etiam alterius quoque fœnoris fœnus. Num ignoras enim fœnus aliud esse primum, aliud secundum, velut quandam illius progenem? vides autem quid syllogismus concludat; si primum fœnus acceperit, accipiet secundum; atqui primum accipiet, ergo & secundum. MERCAT. Num ergo & de mercede, quam pro sapientiæ disciplinâ a juvenibus accipis, similia dicamus? & manifestum est solum studiosum pro virtute mercedem accepturum esse? CHRYS. Intelligis. Certè non meâ causâ, sed dantis gratiâ accipio. Cùm enim alius sit effusor, alius comprehensor, me quidem ipsum, ut sim comprehensor, præparo, discipulum verò, ut fiat effusor. MERC. At tu contrarium dixisti, juvenem esse comprehensorem, te verò, qui solus dives es, effusorem. CHRYS. Heus tu scommate me perstringis: sed vide tû, ne te petam syllogismo, qui demonstratione non egeat? MERCA. Quid verò mali ex hoc telo *accidet*? CHRYS. Dubitatio, & silentium, mentisque subversio. Quod autem est maximum, si voluero, te celerrimè in lapidem convertam. MERCAT. Quomodo lapidem *me facies*? neque enim Perseus, ô bone, mihi esse videris. CHRYS. Hoc modo. Annon lapis est corpus? MERCAT. Certè. CHRYS. Quid verò? nonne & animal corpus est? MERCAT. Maximè. CHRYS. Tu verò, *nonne* es animal? MERCAT. Sic videtur. CHRYS. Lapis igitur es, cùm sis corpus. MERC. Nequaquam: sed me per Jovem solve, & de novo fac hominem. CHR.

Non

Non est factu difficile; quare rursus sis homo. Dic enim mihi, anne omne corpus animal est? MERCAT. Non. CHRY. An vero lapis, animal est? MERCAT. Non. CHRY. Tu verò corpusne es? MERCAT. Maximè. CHRY. Corpus autem cum sis, animalne es? MERCAT. Maxime. CHRY. Ergo non es lapis, animal cum sis. MERCA. Euge! effecerat ut jam mea crura non aliter ac Niobes frigerent & fixa essent: attamen te emam. Quantum pro ipso numerabo? MERC. Duodecim minas. MERCAT. Accipe. MERC. Solusne ipsum emisti? MERCAT. Non per Jovem; verum illi omnes quos vides. MERC. Certè multi sunt, iique validis humeris, & metente sermone digni? JUP. Ne tempus teras: alium accersere. MERC. Te Peripateticum accersere, formosum, divitem. Agite, emite hunc prudentissimum, qui omnia omnino scit. MERCAT. Qualisnam ille est? MERC. Modestus, mitis, vitâ bene compositâ: quodque maximum est, duplex. MERCAT. Quid dicis? MERC. Alius quidem foris apparet, intus verò alius esse videtur: itaque si emas ipsum, memento internum hunc, externum illum appellare. MERCAT. Quid verò potissimum novit? MERC. *Novit* triplicia esse bona, animæ scilicet, corporis, & rerum externarum. MERCAT. Humana sapit; sed quanti venditur? MERC. Viginti minis. MERCAT. Multum certè dicis. MERC. Nequaquam ô beate: etenim pecuniam aliquam habere ipse videtur: itaque non possis quin emas. Præterea autem protinus ab eo disces, quamdiu vivat culex, &

quàm profundè mare à sole illustretur, & qualis sit ostrearum anima. MERCAT. Hercle quanta argutia! MERC. Quid si audias alia multa his acutiora, de semine, & generatione, deque embryonis in utero formatione? utque risibilis est homo, non risibilis autem asinus, neque ad ædificandum, neque ad navigandum habilis? MERCAT. Planè admiranda, & utilia præcepta narras: itaque viginti minis ipsum emam. MERC. Esto. Quis adhuc reliquus est? iste Scepticus: accede tu Pyrrhia, statim ut proclameris: multi jam effluunt, & in paucis erit venditio. Verum tamen quis emet istum? MERCAT. Ego. Sed primùm dic mihi tu, quid nōsti? PHIL. Nihil. MERCAT. Quid ita? PHIL. Quia nihil omnino mihi videtur existere. MERCAT. Nos verò nihilne sumus? PHIL. Neque hoc scio. MERCAT. Neque te existere nōsti? PHIL. Hoc multò etiam magis ignoro. MERCAT. O hæitationem! verum quid sibi volunt hæ stateræ? PHIL. Sermones in illis trutino, & ad æqualitatem redigo: postquam autem eos exquisitè similes, & æqualis esse ponderis videro, tunc quis horum verior sit, ignoro. MERCAT. Ex aliis autem rebus, quid compositè facere soles? PHIL. Omnia facio, præterquam quod fugitivos non persequor. MERCAT. Quare hoc tibi est impossibile? PHIL. Quia, ô bone, non comprehendo. MERCAT. Rectè, tardus enim & piger esse videris. Verùm quis tibi scientiæ est finis? PHIL. Ignorantia: & nihil videre, neque audire. MERCAT. Ergo te surdum simul & cæcum dicis. PHIL.
Imò

GALLUS ET MICYLLUS. 427

Imò iudicio etiam & sensu careo: in summâ, nihil à verme discrepo. MERCAT. Propterea emendus es. Quanti æquum est te illum æstimare? MERC. Atticâ minâ. MERCAT. Accipe. Heus tu quid dicis, tene emi? PHIL. Incertum est. MERCAT. Nequaquam: emi enim, & pecuniam numeravi. PHIL. Hâc de re assensionem retineo, & eam considero. MERCA. Atqui sequere me ut famulum decet. PHIL. Quis scit num vera dicas? MERCAT. Præco, mina, & qui adfuerunt. PHIL. An aliqui etiam nobiscum sunt? MERCAT. At ego te jam conjectum in pistrinum, adducam ut credas me tuum esse herum miseriore argumentandi modo. PHIL. Hâc de re assensionem etiam retineo. MERCAT. Sed per Jovem jam ostendi. MERC. Tu quidem desine obniti, & eum, qui te emit, sequere. Vos autem cras advocabimus. Etenim idiotas, & fabriles, vilésque vitas proclamaturi sumus.

LUCIANI SOMNIUM,

SIVE GALLUS. MICYLLUS.

AT te, scelestissime Galle, cum sis adeo invidus, & vocem tam acutam habeas, ipse perdat Jupiter, qui quidem opibus affluentem me, ac dulcissimo in somnio versantem, & admirabili felicitate fruentem, penetrabile quiddam, & clamosum resonans expergesceris; adeo ut ne noctu quidem effugere liceat paupertatem vel te ipso longe nequiores; atqui si conjectandum est tum e silentio, quod etiam-

dum ingens est, tum e frigore nondum, ut assolet matutino tempore, me mordente, (nam hoc mihi certissimum est signum adventantis diei) nondum media est nox; sed iste pervigil, perinde quasi vellus illud aureum fervet, ab ipsâ protinûs vesperâ vociferari cœpit, verum haudquaquam impune; siquidem mox pœnas de te sumam, & fuste comminuam, si diluxerit modo, nam nunc negotium mihi facefferes in tenebris subfiliendo. GAL. Here Micylle, arbitrabar me tibi rem gratam esse facturum, si quoad possem altâ nocte lucem antevertissem, quo posses ante diluculum surgens multum operis conficere; si etenim, priusquàm Sol exoriatur, vel unicam feceris crepidam, eatenus progressus fueris in parando victu: quod si tibi magis libet dormire, ego quidem quiescam, & longe magis quam pisces mutus ero. Cæterum tute videto, ne per somnium dives factus, esurias experrectus. MICYL. O prodigiorum averfor Jupiter! ô malorum depulsor Hercules! quid hoc mali est? vocem humanam sonuit Gallus. GAL. Itane verò hoc prodigium tibi esse videtur, me eâdem, quâ vos, linguâ loqui? MICY. Quomodo enim hoc non sit prodigium? sed avertite, Dii, malum a nobis. GAL. At tu mihi videris admodum illiteratus esse, Micylle, nec Homeri poemata legisse, in quibus Xanthus Achillis equus, cum hinnitui longum vale dixisset, medio in prælio constitit differens, & versus integros recitans, non ut ego nunc prosâ oratione loquens; quin etiam vaticinabatur ille, deque futuris edebat oracula, neque quicquam

GALLUS ET MICYLLUS. 429

quam prodigiosum facere videbatur, neque is qui tum audiebat, malorum averforem, uti tu, implorabat, averruncandum existimans, quod audierat. At quid fecisses, si tibi navis Argœ carina fuisset elocuta, uti olim in Dodonæâ sylvâ phagus per se loquens oraculum edidit? aut si tergora serpere vidisses, si carnes boum mugire semiaffas coctasque verubus transfixas? ego verò quum Mercurii sim affessor, loquacissimi, deorumque omnium facundissimi, præterea contubernalis vobis & convictor, humanam vocem nullo planè negotio ediscere debui. Quod si mihi taciturnum te pollicearis, verioremi tibi causam aperire non gravabor, cur eâdem, qua vos, utar voce, & unde mihi liceat hoc modo loqui. MICYL. Sed nunquid somnium hoc est, Gallum mecum sic sermocinari? sed dicito per Mercurium, ô Præclare, quænam alia sit tibi causa cur loquaris. Ut taceam neque cuiquam proferam, quid attinet te sollicitum esse? quis enim fidem mihi sit habiturus, si cui narrem, me Gallum hæc loquentem audivisse? GAL. Ausculta igitur, nam sermonem tibi quam maximè incredibilem, sat scio, dicturus sum, Micylle; hic enim, qui nunc tibi Gallus videor, non ita pridem homo fui. MICYL. Profectò & olim istiusmodi quiddam de vobis audiavi, adolescentulum quendam Gallum fuisse, Marti adamaturn, atque hunc Deo compotasse, & comessatum fuisse, & in voluptatibus gessisse morem; cum itaque Venerem adiret Mars cum eâ cubiturus, hunc quoque Gallum unâ secum

cum adduxisse; quoniam autem Solem potissimum metueret, ne si e sublimi conspexisset, Vulcano se proderet, foris ad ostium adolescentulum semper relinquere solitum, qui indicaret, quando Sol emergeret; deinde Gallum aliquando somno correptum fuisse, & excubias deseruisse inscientem, solemque nullo presentiente imminuisse Veneri ac Marti securè dormienti, propterea quod confideret Gallum indicaturum fuisse, si quis interveniret. Vulcanum itaque a Sole edoctum eos comprehendisse, implicitos atque irretitos iis vinculis, quæ jam olim in illos fuerat fabricatus; porro Martem, simulatque dimissus est, indignatum adversus Gallum fuisse, eumque in avem hanc cum suis armis mutasse, ut in capite pro galeâ cristam haberet; hanc ob causam, quo vos Marti purgetis, quum jam nihil opus, simulatque Solem exorientem sensistis, multò antè vociferari, atque illius exortum prænunciare. GAL. Hæc quidem aiunt, Micylle: sed quod ad me pertinet, planè aliud fuit; quin & nuperrimè in avem transivi. MICYL. Quonam modo? nam istuc maximoperè cupio cognoscere. GAL. Audistin' de Pythagora quodam Mnesarchida Samio? MICYL. Num Sophistam illum dicis? gloriosum? qui instituit ut nequis vel carnes gustaret, vel fabas ederet, gratissimum mihi edulium mensis inferendum non esse declarans? præterea autem qui mortalibus suasit, ut ne intra quinquennium loquerentur? GAL. Id scias etiam hunc, priusquam Pythagoras esset, Euphorbum fuisse. MICYL. Præstigiatores, & prodigiorum arti-

GALLUS ET MICYLLUS. 431

artificem hominem aiunt fuisse, ô Galle. GAL. Ille ipse ego sum Pythagoras, quare desine, quæso, mihi convitari, præsertim cum ignores quibus sim moribus. MICYL. At hoc rursum multo quam illud portentosius, Gallus Philosophus. Dic tamen mihi, ô Mnesarchi fili, quî factum sit, ut ex homine avis, ex Samio Tanagræus repente nobis prodleris: neque enim ista verisimilia, neque omnino facilia creditu, quandoquidem duas res jam mihi videor in te animadvertisse, a Pythagora prorsus alienas. GAL. Quas? MICYL. Alteram, quod garrulus es, & obstreperus, quum ille filere in totos quinque annos (si memini) præceperit: alteram, quæ planè cum illius legibus pugnat, cum nihil aliud haberem, quod tibi objicerem, fabas heri (sicuti nôsti) ad te attuli, at tu nihil cunctatus protinùs eas collegisti. Unde necesse est, ut vel mentiaris, & aliud quiddam sis, vel, si sis Pythagoras, legem violaveris, & æquè impiè te gesseris, comedendo fabas, ac si patris caput comedisses. GAL. Nescis, Micylle, quænam sit huiusce rei causa, neque quæ ad unumquodque vitæ genus conducant, ego tum quidem non esitabam fabas; philosophus enim eram: nunc autem comederem; avibus enim convenit, neque nobis interdictum est hoc edulium; verùm, si molestum non est, audi quemadmodum e Pythagora hoc jam sim, quamque multis in vitæ generibus antehac vixerim, & quid ex unâquâque transformatione sim consecutus. MICYL. Narra quæso, nam mihi quidem auditu jucundissimum fuerit, adeò ut si quis mihi

de-

deferat optionem, utrum te ista narrantem audire malim, an felicissimum illud somnium, quod paulo antè vidi, denuo videre, haud sciam utrum eligerem : usque adeò cognata germanaque putò esse tua cum suavissimis illis visis, & ex æquo vos aestimo, te pariter ac pretiosum illud insomnium. GAL. Etiamnum tu somnium illud, quod dudum tibi visum est, in animum revocas, & vana quædam conservas simulachra, &, uti loquuntur Poetæ, inanem quandam felicitatem memoriâ confectaris? MICYL. Imo nunquam, mihi crede, Galle, illius visi obliviscar; tantum mellis somnium affugiens in oculis mihi reliquit, ut præ illo vix queam palpebras attollere, rursus in somnum coeuntēs : qualem itaque voluptatem movent pennæ in auribus versatæ, talem titillationem mihi præbent ea, quæ vidi. GAL. Mirum quendam mehercule, mihi narras amorem insomnii, siquidem alatum cum sit (ut aiunt) somnumque habeat volationis terminum, jam septa transilit, & in apertis oculis immorans, mellitum adeo evidensque apparet. Quare pervelim audire cujusmodi sit istud, quod te supra modum delectat. MICYL. Paratus sum dicere; nam dulce est hoc ipsum meminisse, & commemorare de illo quippiam. Tu vero, Pythagora, quando narrabis tuas transformationes? GAL. Ubi tu Micylle, desieris somniare, melque illud ab oculis absterferis: interim prior dicito uti intelligam, utrum per portam eburneam an per corneam tibi somnium advolârit. MICYL. Per neutram harum, ô Pythagoras.

GAL.

GALLUS ET MICYLLUS. 433

GAL. Atqui duas has tantum commemorat
Homerus. MICYL. Valere finas nugatorem il-
lum poetam, qui nihil de somniis intellexit.
pauperum fortasse somnia per istas commeant
portas, qualia videbat ille, neque id admo-
dum perspicuè, quippe captus oculis: mihi
vero per aureas quasdam portas dulcissimum
hoc advenit *somnium*, & ipsum aureum, &
aureis undique circumamictum, & auri plu-
rimum *secum* adducens. GAL. Define, opti-
me Mida, de auro fabulari, nam proculdubio
ex illius voto istud tibi accidit infomnium, &
totas auri fodinas mihi videris adduxisse. MI-
CYL. Multum, ô Pythagora, aurum vidi, mul-
tum quam putas pulchrum! quo fulgore co-
ruscans! quid tandem Pindarus in illius lau-
dem dicit? nam in momoriam redige, si qui-
dem meministi, cum aquam præstantissimam
dicens; postea aurum admiratur, idque jure, sta-
tim ab initio carminis omnium bellissimi. GAL.
Num illud quæris? Aqua quidem est optima;
aurum vero, velut ignis ardens, noctu emicat
eximiè superbas supra divitias. MICYL. Per Jo-
vem, isthuc ipsum. Pindarus enim aurum perin-
de laudat, ac si somnium meum vidisset. Sed ut
tandem cognoscas quale fuerit, ausculta jam,
sapientissime Galle: nôsti heri me domo non
edisse: siquidem Eucrates dives ille fortè mihi
in foro obviam factus, lotum me in tempo-
re ad cœnam venire jussierat. GAL. Hoc probè
scio, qui totum esuriebam diem, donec pro-
fundâ tandem vespërâ domum reversus, sub-
tividus vinoque madens, quinque illas fabas
H b h proferres,

non admodum opiparam cœnam Gallo, qui quondam fuerit athleta, quique olim in Olympicis ludis non sine gloriâ decertârit. MICYL. Ast ubi reversus a cœnâ fabas tibi objecissem, obdormii protinus: tum mihi, juxta Homerum, ambrosiâ sub nocte, divinum verè somnium assistens. GAL. Sed prius quæ tibi apud Eucratem acciderint, Micylle, narra, & cujusmodi fuerit cœna, quæque in convivio acta sunt omnia: nihil enim prohibet, quo minus denuo cœnes, velut somnium quoddam ejus cœnæ exhibendo, & quæ tum ederis, rursus commemoratione quasi ruminando. MICYL. Credebam molestum futurum me, si hæc quoque retulissem; verùm quoniam tu desideras, id quoque narrabo: cum nunquam antehac in vitâ cœnâssem apud ullum divitem, ô Pythagora, heri bonâ quâpiam fortunâ in Eucratem incidi; atque ego quidem simulatque illum dominum *vocando* salutâssem, uti consueveram, subducebam me, ne pudori illi essem, si lacerâ in veste fuisset affectatus: at ille, Micylle, inquit, hodiè natalitia filia celebros, plurimosque ad convivium amicos invitavi: verum quoniam aiunt quendam ex his incommodâ esse valetudine, neque posse ad convivium nostrum accedere, tu ejus loco veni lotus, nisi ipse fortè, qui vocatus est, semet adfuturum renunciaverit: nam nunc quidem ambigit. Hoc ubi audissem, adorato divite discedebam, omnes obsecrans Deos, ut Epialum, aut laterum dolorem, aut podagram immitterent valetudinario illi, cujus ego fellæ occupator,

tor, & vicarius in cœnâ, succedaneusque eram vocatus; idque spatii, quod usque ad balnei tempus intercessit, longissimum sæculum esse judicabam, subinde respiciens quot pedum esset solarii umbra, & quando me lavisse oporteret. Hic ubi tempus advenisset, ocius me corripio, atque abeo nitidè admodùm cultus, sic obverso palliolo, ut in puriore parte amictus videretur: offendo autem ad fores & alios complures, in quibus etiam illum, sub cujus titulo me cœnare oportebat, qui ægrotare dicebatur, in sellâ gestatoriâ a quatuor viris portatum: & indicabat quidem malè se habere; nam ex alto gemebat, tussiebatque, & exscreabat quoddam ex abdito, quodque screateu vix attingi posset, tótus pallidus ac tumens, annos natus circiter sexaginta: ferebatur autem philosophus quispiam esse, ex his, qui apud adolescentulos nugas deblaterant; at barba mirè erat hircina, supra quam credi posset tonsoris egens. Porro increpante Archibio medico, quod ita affectus advenisset, non decet, inquit, officio deesse præsertim hominem philosophum, etiam si obstent sexcenti morbi. Nam se a nobis contemni putaret Eucrates: haudquaquam, inquam ego, imo collaudabit te, si domi potius apud te emori velis, quam in convivio animam unâ cum phlegmate excreans. Atque ille quidem præ arrogantia diffimulabat sese dicterium audisse. Haud multo post accessit & Eucrates lotus, conspectoque Thesmopolide (nam id erat philosopho nomen) præceptor, inquit, probè quidem fecisti, quod ipse ad nos

H h h 2 veneris;

veneris; tametsi nihilo deterius tibi fuerat futurum, siquidem etiam absenti omnia ordine missa fuissent. Dumque hæc dicebat, introgre-
ditur manus illi porrigens famulis etiam in-
nitenti. Ego igitur jam abire parabam; verum
ille conversus, ubi diu secum hæsitasset, post-
eaquam me tristem admodum videret, ades,
inquit, tu quoque, Micylle, ac nobiscum cœ-
na; nam filium in mulierum conclavi unà cum
matre convivium agere jubebo, quo tibi sit
locus. Ingrediebar itaque, quum parùm abfu-
isset, quin essem velut lupo *ad prædam* fru-
stra hians; pudefactus, quod Eucratis filiolum
e convivio viderer expulisse. Ast ubi jam esset
discumbendi tempus, primum tollentes Thes-
mopolim composuerunt, sanè non sine nego-
tio, quinque utique proceri juvenes, cervica-
lia illi supponentes undequaque, quo nimirum
in eodem habitu permanere, & diu persistere
posset. Deinde cum nemo sustineret illi ac-
cumbere, me adductum reclinant, ut eodem
in lecto essemus: deinceps cœnabamus, ô Py-
thagora, opiparam quandam, & variam cœ-
nam, multo in auro, multoque item argento.
Pocula erant aurea, ministri formosi, cantores,
scurræ; in summâ, jucundissima erat conver-
satio. Cæterum unum molestiâ me afficiebat
non mediocri, Thesmopolis obturbans, & vir-
tutem nescio quam mihi commemorans, do-
censque duas negationes unam affirmationem
efficere, & si dies sit, noctem non esse; non-
nunquam & cornua mihi dictitabat esse, atque
id genus multa continuato sermone apud me,
cui

cui nihil opus erat, philosophabatur, & voluptatem rescindebat, quum non fineret me exaudire eos, qui citharâ & voce canebant. Hæc mihi, Galle, cœna. GAL. Non admodum jucunda, ô Micylle, maximè quia cum illo deliro sene sorte conjunctus eras. MICYL. Audi nunc & insomnium; putabam Eucratem ipsum, liberis orbem, nescio quomodo e vitâ discedere. Dehinc ubi me accersisset, ac testamentum condidisset, quo me hæredem omnium scripserat, paulum superstitem obiisse: me vero, cum adiissem facultates, aurum argentumque ingentibus quibusdam Scaphis exhaurire, perpetuò scaturiens, & affatim affluens: cætera vero, vestes, mensas, pocula, ministros, omnia mea, ut par erat, esse. Postea bigis albis vectabar resupinus, cunctis, qui intuebantur, conspiciendus, & admirandus. Accurrebant permulti, ac circumequitabant, plures sequebantur. Ego interim illius indutus vestitum, gravesque annulos gerens, circiter sedecim, digitis insertos, epulum quoddam splendidum jubebam adornari, quo amicos exciperem. Illi autem, ut par erat in somnia credere, aderant; & jam epulæ erant comportatæ; & convivium instruebatur. In his cùm versarer, & aureis phialis omnibus propinarem, qui aderant, amicis, cum jam inferrentur bellaria, intemptivo tuo clamore nobis convivium perturbasti, mensasque subvertisti, ac divitias illas ita dissipasti, ut ad venti arbitrium agitata auferris. Num tibi videor stomachatus in te injuriâ? nam somnium id, quod mihi accidit,

vel

vel tres noctes perpetuas libenter viderem. GAL. Adeone es auri cupidus, & opum avidus, Micylle? idque ex omnibus unum admiraris, & in multo auro possidendo sitam esse felicitatem judicas? MICYL. Non ergo solus, ô Pythagora, ita *judico*, sed & ipse tum, cum Euphorbus esses, auro atque argento comis intexto prodibas pugnaturus cum Achivis, idque in bello, ubi ferrum, quàm aurum gestare fatius erat. Tu, *inquam*, id temporis voluisti auro revinctos cincinnos habens in periculum descendere; atque ob eam (opinor) causam Homerus comas tuas Gratiis similes dixit, quod auro argentoque revincirentur; longè enim nimirum meliores, atque amabiliore videbantur, quod essent auro religatæ, unaque cum eo relucere. Quanquam, Auricome, moderatè te gerebas, quod, cum Panthi esses filius, aurum in pretio habuisti: nam & ipse deorum omnium hominumque pater, ille Saturno Rheaque progenitus, cum Argolicam illam puellam adamaret, nihilque inveniret amabilius in quod se transformeret, neque quo Acrisii custodias posset corrumpere, audisti ut aurum factus fit, atque *ita* per tegulas illapsus potitus est eâ, quam deperibat. Quid igitur præterea tibi commemorem, quam multos usus præbeat aurum? & ut eos, quibus adfuerit, formosos & sapientes, & potentes reddat, decus & gloriam illis concilians? utque nonnunquam ex obscuris & ingloriis claros, & celebres repentè efficiat? nam nôsti vicinum mihi, & ejusdem artificij Simonem, qui paucis antè diebus apud
me

GALLUS ET MICYLLUS. 439

mē cœnavit, cum injectis duobus farciminis
 frustis legumen Saturnalibus coquerem. GAL.
 Novi simum illum & brevem, qui fictilem ol-
 lulam, quæ nobis erat unica, suffuratus, pera-
 ctâ cœnâ, abiit, sub alâ gestans: nam ipse
 vidi, Micylle. MICYL. Atqui cum eam su-
 stulerit, tam multos ille Deos postea jurabat.
 Sed cur non prodebas, ac vociferabare tum,
 ô Galle, cum nos furto spoliari conspiceres?
 GAL. Coccyzabam, quod solum poteram id
 temporis. Verum quid Simon ille? nam vide-
 bare de eo aliquid dicturus. MICYL. Ei con-
 sobrinus erat, vir supra modum dives, nomine
 Drimylus; is, quoad vivebat, ne obolum qui-
 dem donaverat Simoni: nam quî *daret*, cum
 ne ipse quidem pecunias attingeret? postquam
 vero pridie mortuus est, omnia illa secundum
 leges *ad Simonem descenderunt*; & nunc Simon
 ille, qui pannis sordidis indutuserat, qui catinum *libenter*
 lingebat, ~~equo~~ equo vehitur, purpureâ & coc-
 cineâ veste amictus, famulosque & currus, &
 aurea pocula, mensasque pedibus innixas ebur-
 neis possidet, ab omnibus adoratur, jamque nos
 ne aspicit quidem. Etenim nuper cum illum
 procedentem conspexissem, salve, inquam, Si-
 mon; at ille indignè ferens, edicite, inquit, me-
 dico isti, ne nomen meum diminuat; neque
 enim Simon, sed Simonides appellor: porro
 (quod est *omnium* maximum) mulieres etiam
 illius amore capiuntur, atque is quidem fa-
 stidiosè se gerit erga illas, despicitque, & alias
 quidem admittit, comemque se *iis* præbet, aliæ
 verò, quæ negliguntur, necem conscituras sibi
 mina-

minantur. Vides quantas commoditates pariat aurum; quandoquidem eos, qui sunt deformissimi, transfigurat, & amabiles reddit, non secus ac cestus ille poëticus. Audis insuper & Poetas dicentes, ô Aurum, res quam commiter excipimus, pulcherrima possessio. Item, Aurum est quod mortalibus imperat. Sed quid interim risisti, Galle? GAL. Quoniam tu quoque per inscitiam, Micylle, simili modo falleris opinione de divitibus, quo vulgus: verum (crede mihi) longè ærumnosiores vitam, quam vos, agunt: hæc autem tibi loquor, qui ipse & pauper, & dives aliquando fuerim, atque omne vitæ genus sum expertus: porro paulò post ipse quoque hæc omnia cognosces. MICYL. Per Jovem tempestivum jam est ut tu referas, quomodo transformatus sis, & quid in unoquoque vitæ genere perspexeris. GAL. Ausculta, hoc tantum præmonitus me neminem feliciorem in vitâ, quam tu sis, unquam vidisse. MICYL. Quàm ego sum, ô Galle? hanc felicitatem, tibi ipsi imprecor; nam me te increpare impellis. Verum age, narra exordiens ab Euphorbo, quo pacto fueris in Pythagoram transformatus; deinceps ordine usque ad Gallum; consentaneum enim est te varias res tum vidisse, tum tulisse in tam diversis vitæ formis. GAL. Quemadmodum initio ab Apolline profecta anima in terram devolârit, & corpus humanum subierit, ut illic pœnam quandam dependeret, longum dictu foret, præterea neque mihi referre fas est, neque tibi ejusmodi audire. Verum ubi Euphorbus

GALLUS ET MICYLLUS. 441

bus factus essem. MICYL. Sed ego, priusquam essem is, qui nunc sum, ô præclare, quisnam eram? hoc mihi prius dicito, nunquid & ego versus fuerim itidem ut tu. GAL. Maximè. MICYL. Quis igitur eram? si quo modo potes dicere: pervelim enim isthuc cognoscere. GAL. Tu formica eras Indica ex earum genere, quæ aurum effodiunt. MICYL. Itane neglexi infelix vel paucula ramenta in vitam importare, cum illo essem nutritus? sed age, quid posthæc futurus sim dicito, nam te scire consentaneum est; siquid enim bonæ sit rei, jam nunc surgens me suspendam ab istâ perticâ, in quâ nunc stas. GAL. Isthuc profectò nullâ ratione possis cognoscere. Cæterum cum Euphorbus essem, (nam ad illa redeo) in Trojâ pugnabam; atque a Menelao necatus in Pythagoram postea veni; verum eousque sine tecto perduravi; donec Mnesarchus mihi domum ædificâset. MICYL. Num quæso absque cibo potuque? GAL. Maximè; nihil enim istis rebus opus, nisi corpori duntaxat. MICYL. Illa igitur, quæ ad Trojam gesta sunt, mihi prius dicito: num erant talia, qualia Homerus fuisse dixit? GAL. Unde is rescivisset, Micylle, qui quidem, dum ista gerebantur, Camelus erat in Bactris? ego autem tibi dico nihil tam supra modum naturæ tunc temporis fuisse; neque Ajacem usque adeo magnum, neque Helenam adeo formosam, quemadmodum arbitrantur: siquidem vidi candidâ quandam & procerâ cervice, ut hanc Cygno progeneratam esse omnes conjicerent; cæterum anum omnino,

nino, & ætate æqualem propemodum Hecubæ. Hanc Theseus primùm raptam in Aphidniis possedit, qui Herculis ætate vixit: porro Hercules prius Trojam ceperat patrum nostrorum temporibus, qui per id temporis maxime florebant: nam hæc mihi Panthus narravit, se, cum esset admodum adolescens, vidisse Herculem dicens. MICYL. Quid autem? num Achilles talis erat, nempè quâvis in re præstantissimus? an & hoc est alia fabula? GAL. Cum illo quidem congressus non sum, Micylle, neque res, quæ apud Achivos gestæ sunt, ita accuratè possum referre. Quî enim scire potui, cum hostis essem? certè Patroclum illius amicum haud ita magno negotio peremi hastâ transverberatum. MICYL. Deinde te Menelaus multo minore negotio. Verùm istis de rebus fatis. Nunc res Pythagoricas refer. GAL. In summâ, Micylle, sophista eram, (oportet enim utique verum fateri) alioqui non imperitus, neque inexercitatus in præstantissimis disciplinis. Profectus sum autem in Ægyptum, quo cum prophetis congregarer, propter sapientiam consequendam. Ibi adyta ingressus Ori & Ifidis libros perdidici. Et cum rursus in Italiam vela fecissem, Græcos iis in locis ita institui, ut me pro Deo ducerent. MICYL. Audieram equidem isthæc, præterea quemadmodum creditus fueris: post mortem revixisse, utque aureum femur illis aliquando ostenderis. Verùm illud mihi dicito, quid tibi venit in mentem, ut legem statueres, uti neque carnibus, neque fabis vescerentur homines? GAL. Ne perconteris ista, Micylle. Mi-

CYL.

CYL. Quamobrem, ô Galle? GAL. Verum scilicet tibi de his rebus fateri erubescō. MICYL. Atqui non par est ut graveris aliquid dicere viro contubernali & amico; nam herum posthâc absit ut dixerim. GAL. Nihil sani, aut præclari erat. Verùm animadvertēbam me, si consueta modò, atque eadem, quæ vulgò traduntur, præcepissem, mortales in admirationem minimè pertracturum; sed quo magis peregrina proponerem, fore judicavi ut eo magis novus viderer illis, *ideoque admirandus*. Proinde nova comminisci decrevi, & eorum causa ut esset arcana, effeci, quemadmodum in obscuris oraculis solet usu venire. MICYL. Viden'? me quoque vicissim irrides non minùs atque Crotoniatis, ac Metaponticos, & Tarentinos, cæterosque, qui te muti sequuntur, & adorant vestigia, quæ tu calcata reliquisti. Verum ubi Pythagoram exueras, quem post eum induisti? GAL. Aspasiam, Milesiam illam meretricem. MICYL. Papæ! quid dicis? num inter alia mulier quoque fuit Pythagoras? itane fuit aliquando tempus, quo tu, Galle generosissime, ova pariebas, & cum Pericle rem habebas, Aspasia cum esses? atque ex illo gravida facta es? præterea lanam carpebas, tramamque deducebas, & meretricum in morem te componebas? GAL. Ista quidem omnia feci: tametsi non ego solus, verum & ante me tum Tiresias, tum Elati proles Cæneus; proinde quicquid in me convitii dixeris, tantundem & in illos dixeris. MICYL. Age igitur utra tibi vita erat suavior, cum vir esses; an cum Pericles

tecum haberet consuetudinem? GAL. Vides
cujusmodi sit istud quod exquiris? responsum
scilicet, quod neque Tiresiæ expediebat. MI-
CYL. Atqui si minùs fateare, tamen istud Eu-
ripides satis explicuit, cum ait se malle ter
sub clypeo consistere, quam parere semel. GAL.
Imo præmoneo te paulò pòst puerperam fore,
siquidem & tu mulier es olim futurus, idque
sæpius in multo temporum circuitu. MICYL.
Non tu pendebis, ô Galle, qui omnes morta-
les Milesios aut Samios esse ducas? nam aiunt
te etiam tum, cum Pythagoras esses, venustâ
formâ decorum, sæpius Aspasiâ fuisse tyran-
no. Verum age post Aspasiâ, in quem vi-
rum aut mulierem denuò renatus es? GAL.
In Cratem Cynicum. MICYL. O Castor, &
ô Pollux! quam dissimile! ex Scorto philoso-
phus? GAL. Deindè rex, deinde pauper, pau-
lò pòst Satrapas, dehinc equus, gaculus, rana,
aliaque innumerabilia, perlongum autem fue-
rit singula recensere; postremò Gallus, atque
id sæpius, nam hoc vitæ genere sum delecta-
tus. Quinetiam servivi apud multos alios, re-
ges, pauperes, divitesque; postremò nunc te-
cum vivo, rideoque quotidie, cum video te
quiritantem & lugentem propter paupertatem,
ac divitum admirantem fortunas, præ igno-
rantia malorum, quæ illis adsunt. Nam si cu-
ras nôris, quibus illi distringuntur, teipsum
profecto riseris, qui antea credideris eum, qui
sit opulentus, semper omnium esse felicissimum.
MICYL. Ergo, Pythagora, aut quocunque alio
nomine gaudes appellari, ne confundam ora-
tionem

tionem alias alio nomine compellando. GAL. Nihil intererit siue Euphorbum, siue Pythagoram, siue vocâris Aspasiâ, siue Cratem, quandoquidem ista omnia sum; veruntamen rectius feceris, si (quod in præsentiâ esse videor) Gallum me voces, ne contemnas avem, quasi vilis esse videretur, præsertim cum tam multas in se contineat animas. MICYL. Ergo, Galle, quandoquidem omnia pene vivendi genera jam expertus es, atque omnia nôsti, velim mihi dilucidè narres seorsim, quæ sit divitum, quæ pauperum vitæ conditio, ut cognoscam, verène isthuc affirmes, me divitibus esse felicior. GAL. En hunc ad modum perpende, Micylle; te quidem non magnoperè tangit cura belli, si quando rumor sit adventare hostes, neque sollicitus es, ne in agros incurstantes populentur, neve hortum proculcent, aut vineas vastent; sed simulatque tubam audieris, si tamen audieris, de teipso uno circumspèctas, quo deflexus servari queas, ac discrimen effugere. Contra illi tum de se solliciti sunt, tum animo discruciantur, cum de mœnibus, quicquid opum possidebant in agris, id omne rapi ferrique conspiciunt. Et si tributum sit solvendum, *illi* soli accersuntur; siue in prælium exeundum, periclitantur, aut peditum turmis, aut equitum alis præfecti. Tu interim vimineum gerens clypeum expeditus, ac levis ad salutem consulendum, paratus victoriam convivium agere, siquando victoriâ potitus imperator sacra fecerit. Rursum pacis tempore tu quidem, cum de plebe sis, ingressus

ingressus in concionem, tyrannidem in divites obtines: illi vero trepidant, pavitantque, ac largitionibus te placant: etenim ut balnea, ludî, spectacula, aliaque omnia tibi abunde suppetant, illi operam dant. At tu censor, & acerbus iudex, perindè quasi dominus, ne alloquio quidem interdum dignaris illos; & si tibi videatur, ingentibus saxis in illos degrandinas, aut ipsorum bona proscribis. Ipse neque calumniatorem metuis, neque latronem, ne tollat aurum, vel ædium conscenso fastigio, vel pariete perfosso: & nihil habes negotii vel in supputandis, vel repetendis pecuniis, vel cum sceleratis dispensatoribus conflictando, vel istiusmodi curarum participando. Verum simulatque unam crepidam perfeceris, mercedemque retuleris septem obolos, serâ vesperâ surgis, & si libuerit, lavis: tum empto Saperdâ quopiam, aut mœnidibus, aut paucis ceparum capitulis temet ipse oblectas, canens plerumque, optimâque cum Paupertate philosophans; adeo ut eas ob res salubri sis valentique corpore, & contra frigus obdurueris. Nam labores, qui te exacuunt, certatorem haudquaquam contemnendum reddunt adversum eas res, quæ compluribus inexpugnabiles esse videntur. Atque hinc fit ut nullus ex gravioribus illis morbis insidias tibi moliatur; quod siquando levis ceperit febricula, ad exiguum tempus illi obsecutus, & inediâ excutiens, protinus exilis: illa vero fugit illicò, quippe metuens te, quem videat frigidâ *aquâ* temet ingurgitantem, & medicorum ambagibus longum plorare denunciantem.

tiantem. At illi ex adverso propter intemperantiam, quid tandem mali non habent infelices? podagras, tabes, pulmonum inflammationes, aquas intercutis: nam hæc *omnia* a sumptuosis illis conviviis nascuntur. Proinde nonnulli ex his, dum Icari in morem se nimis attollunt, & soli se propius admovent, nescii pennas sibi cerâ esse adglutinas, ingentem nonnunquam strepitum edunt, prono capite in mare delapsi. Cæterum qui Dædali instar non admodum sublimia, neque excelsa appetunt, verum *humilia*, terræque vicina, adeò ut cera nonnunquam salis aspergine madescat, ii tuto plerumque transvolant. MICYL. Moderatos istos & cordatos narras. GAL. Verum aliorum, Micylle, naufragia fœdissima conspicias, nempe ubi Cræsus revulsis alis risum exhibet Persis conscenso rogo, aut Dionysius tyrannide exutus Corinthi literas docet, post tantum Imperium pueros syllabas connectere cogens. MICYL. Dic mihi, Galle, tu cum rex esses, (nam ais te regem quoque fuisse) quale expertus es id vitæ genus? certè tum admodum felix eras, quandoquidem id, quod est bonorum omnium caput, possidebas. GAL. Ne mihi in memoriam regeras, ô Micylle; usque adeo supra modum infelix tum eram. Quoad quidem res externas, quemadmodum dixisti, planè fortunatus esse videbar; at intus innumerabilibus curis distringebam. MICYL. Quibus tandem curis? nam rem prorsus absurdam, neque credibilem narras. GAL. Imperabam equidem regioni neutiquam exiguae, Micylle, omnigenarum rerum feraci, cum

inco=

larum multitudine, tum urbium pulchritudine cum primis admirandæ, præterea fluminibus navigabilibus irrigatæ, ac mari portuoso usæ. Adhæc exercitus ingens, bene instructus equitatus, satellitum haud exiguum, triremes, pecuniarum vis major quam ut possit numerari, vasorum aureorum plurima copia, & reliquus imperii apparatus omnis, supra modum accumulatus. Cum itaque prodirem, plerique adorabant, Deum quempiam intueri se rati; aliique trudentes alios concurrebant, quod me conspicerent: nonnulli conscensis tectis magni æstimabant, si plenè contemplari licuisset quadrigam, pallium, diadema, anteambulones, & eos qui sequebantur. Ego inter hæc mihi conscius, quam multæ res me discruciant, versarentque, illis quidem propter inscitiam ignoscebam, me autem miserebar, qui similis essem magnis illis Colossis, quos aut Phidias, aut Myron, aut Praxiteles fecit. Quorum quisque extrinsecus est Neptunus aut Jupiter, omni ex parte decorus, ex auro & ebore elaboratus, & aut fulmen, aut fulgur, aut tridentem dextrâ tenens. Cæterum si immisso capite, quæ sunt intus, inspicias, videbis vectes, paxillos, & clavos per universum transfixos, neque non stipites, & lutum, & cuneos, & picem, & multam id genus deformitatem intus habitantem. Omitto dicere muscarum & murium araneorum copiam, qui nonnunquam in eis manfiant. Hujusmodi quædam res etiam regnum esse videtur. MICYL. Nondum explicuisti lutum, & elavos, & vectes imperii, quænam sint,

sint, neque magnam illam deformitatem, quænam sit. Nam unice & cum admiratione spectari inter vectandum, tam multis imperare, ac numinis instar adorari, hætenus quidem cum Colossi exemplo quadrat; siquidem hoc quoque divinum quiddam est; nunc autem quæ sunt intra Colossium exponito. GAL. Quid primum tibi referam; Micylle? utrùm metus, curas mordaces, suspiciones, odium, quo regem persequuntur ii, qui cum illo vivunt, infidias, atque has ob res somnum rarum, eumque levem, ac plena tumultus insomnia, cogitationes perplexas; spes semper improbas; an otii penuriam, & occupationes, judicia, expeditio- nes, edicta, fœdera, consultationes? quibus rebus sit, ut ne per somnium quidem aliquâ re suavi frui liceat; verum ut omnibus de rebus solus dispiciat necesse est, & mille negotia sustineat;

*Quippe nec Atriden Agamemnona dulcis habebat
Somnus, multa animo volventem.*

Idque dum reliqui omnes Achivi sterterent. Adde quod Lydum illum discruciat filius mutus; Persam vero Clearchus Cyro milites peregrinos conscribens, atque alium Dion cum Syracusanis nonnullis ad aurem communicans; alium Parmenion collaudatus: item Perdicam Ptolemæus, Ptolemæum Seleucus. Quin illa quoque molestiam adferunt, amasius non sponte convivens, & concubina alio gaudens; tum si qui defectionem parare dicantur; aut duo quatuorve Satellites inter se susurrantes. Porro (quod est omnium gravissimum) ami-

ciffimi quique vel maxime suspecti sunt habendi, semperque sperandum magni aliquid mali ab illis proventurum; nam alius a filio veneno necatus est, ipse autem *filius* ab amasio; alium simile quoddam fortasse mortis genus eripuit. MICYL. Apagesis, atrocia sunt ista, quæ narras, Galle. Quare mihi tutius fuerit cerdonicæ operæ pronum incumbere, quam ex aureâ phialâ propinatum poculum haurire, cicutâ & aconito temperatum. Nam mihi quidem hoc unum est periculi, ut si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione rectâ, me secantem leviter *ex parte aliquâ* digiti cruentet. At isti, ut ais, letifera agunt convivias, idque innumeris in malis constituti; deinde ubi conciderint, persimiles esse videntur tragœdiarum histrionibus, quorum multos videre est, quoad Cecropes sunt, Sisyphi, aut Telephi, diademata gestantes, & enses eburneis scapulis *ornatos*, & comam vagam, & chlamydem auro intertextam. Quod si quis eorum (qualia sæpe accidunt) titubans mediâ in scenâ cadat, risum profectò movet spectatoribus, personâ unâ cum ipso diademate contritâ; vero autem actoris capite cruentato, cruribusque maximâ ex parte renudatis: ut jam interioris amictûs quam miseri sint panni fiat perspicuum, ac cothurnorum, quos pedibus induxerat, appareat deformitas, utque pedis modo neutiquam respondent. Viden' ut me jam similitudines excogitare docueris, optime Galle? cæterum tyrannis talis quædam res esse tibi visa est: verum ubi equus esses, aut canis, aut piscis, aut rana, quomodo eam,

vitæ rationem ferebas? GAL. Prolixum excitas sermonem, & qui non sit præsentis temporis: cæterum ut summatim dicam, nulla ex omnibus vitis mihi non visa est tranquillior quam humana, naturalibus duntaxat cupiditatibus, & necessitatibus circumscripta. Siquidem publicanum equum, aut sycophantam ranam, aut sophistam graculum, aut cupedinarium culicem, aut cinædum gallum, atque id genus alia, quæ vos esse studetis, inter illos non videas. MICYL. Hæc, quæ dicis, Galle, fortassè vera sunt. Verum non pudet me apud te fateri id quod mihi accidit: nondum possum cupiditatem illam dediscere, quam a puero habui, ut dives evadam. Quin nunc quoque somnium illud ob oculos versatur aurum ostentans. Potissimum autem excrucior propter execrandum illum Simonem, qui tantas inter opes delicietur. GAL. At ego te istoc levabo morbo, Micylle; & quandoquidem nox etiamdum est, surge modo, ac sequere me; nam te ad ipsum Simonem adducam, atque in aliorum divitum ædes, quo *nimirum* videas, quomodo res habeant apud illos. MICYL. Quomodo hoc fieri potest, jam obsecratis foribus? num me parietes transfodere compelles? GAL. Nequaquam. Verum Mercurius, cui sum sacer, eximium hoc mihi dedit, ut si quis longissimam caudæ plumam *habuerit*, quæ ob molliem inflectitur. MICYL. Atqui duas habes ejusmodi. GAL. At dextram *ex his* avulsam cuicunque ego gestandam dederò, is, quoad voluero, fores omnes poterit aperire, & omnia videre,

ipse non visus. MICYL. Ignorabam equidem, Galle, te etiam præstigiatores esse. Itaque si plumam hanc mihi semel præbueris, videbis illico Simonis universas opes huc deportatas; nam eas huc rediens transferam. At ille rursum soleas obrodens fordibus purgabit. GAL. Atqui nefas est isthuc facere; siquidem Mercurius *illud mihi* mandavit, ut si quis pennam tenens istiusmodi quippiam patrârit, vociferando furem proderem. MICYL. Rem neutiquam verisimilem narras, nempe Mercurium, cum ipse sit fur, non finere alios, ut idem faciant. Sed tamen abeamus, ab auro enim *manus*, si potero, abstinebo. GAL. Pennam prius revellito: quid hoc rei? ambas revulsi. MICYL. Hoc tutius, Galle, minusque deformis tibi futurum est, ne alterâ caudæ parte mutilatus claudices. GAL. Age sanè, sed utrum Simonem prius adibimus, an alium quempiam divitem? MICYL. Minime; sed Simonem, qui jam dives factus pro dissyllabo tetrasyllabus esse affectat. Sed jam ad fores accessimus. Quid igitur deinceps faciam? GAL. Pennam seræ admove. MICYL. Ecce, dii boni! ostium perinde atque clavi patefactum est. GAL. Perge antrorsum: vides illum vigilantem ac supputantem? MICYL. Video per Jovem, & quidem ad obscuram fictulosamque lucernulam; præterea pallet, haud scio unde, Galle, totusque exaruit, a curis scilicet extenuatus; non enim alioqui ægrotare dicebatur. GAL. Ausculta quid dicat. Intelliges enim, unde se ita habeat. SIMON.
Nimirum

GALLUS ET MICYLLUS. 453

Nimirum septuaginta illa talenta tuto admodum sub lecto defossa sunt, & ne unus quidem vidit: at vero sedecim illa Sosylus equiso vidit me sub præsēpi occultantem; itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, præsertim cum laboris non sit amans. Ac verisimile est illam multo plura sustulisse; nam unde alioqui Tibius tam ingens falsamentum ipsi obsonasset? quin & dicebatur inaurum emisisse uxori drachmis quinque. Hi prorsus dissipant mea infelicis bona. At neque pocula, quæ tot mihi sunt, in tuto loco sunt posita, vereor igitur ne quis ea suffosso pariete tollat. Complures mihi invident, atque insidias parant, præter cæteros autem Micyllus iste vicinus. MICYL. Ita per Jovem, nam tibi sum similis, ac patellas sub alâ gesto. GAL. Tace, Micylle, ne nos præsentēs deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut ipse insomnis ferverem. Surgam & totam obibo domum in orbem *obambulans*. Quis iste? video te per Jovem, & parietum perfossor; quandoquidem es columna, benè res se habet. Refossū aurum numerabo iterum, ne quid fortè me prius latuerit. En rursū obstrepuit mihi nescio quis: nimirum obsideor, atque insidiis appetor ab omnibus: ubi mihi gladius? si quemquam deprehendero. Rursū aurum defodiamus. GAL. Sic tibi habent, & Micylle, res Simonis, sed abeamus ad alium quempiam, donec noctis adhuc aliquantulum superest. MICYL. O miser, cuiusmodi vivit vitam? hostibus eveniat ad hunc modum divites esse; itaque pugno in maxillam

maxillam illi illiso volo discedere. SIMON, Quis me percussit? latrocinio dispolior miser. MICYL. Plora ac vigila; & fias auro colore similis, penitus illi adhærescens. Nos autem, si videtur, Gniphonem sceneratorem visamus; nam nec is procul hinc habitat. Hæc etiam janua nobis patefacta est. GAL. Vides hunc etiam præ curis vigilantem, supputantem usuras, & digitos callo obductos habentem, cui propediem relictis his omnibus sit in blattam aut culicem, aut muscam abeundum, MICYL. Video equidem miserum ac vecordem hominem ne nunc quidem blattâ aut culice multo melius viventem. Ut verò etiam iste totus rationibus intabuit! nunc ad alium eamus. GAL. Ad tuum, si videtur, Eucratem; en & hæ fores patuere; itaque introeamus. MICYL. Paulò ante hæc omnia mea erant. GAL. At etiam nunc tu divitias somnias? vides igitur Eucratem ipsum a famulo, virum natu grandem. MICYL. Video profecto obscenitatem quandam, & lasciviam non virilem; quinetiam alterâ ex parte ipsam item uxorem a coquo constuprari. GAL. Quid ergo? num optâris & horum hæres existere, Micylle, cunctaque possidere quæ sunt Eucratis? MICYL. Haudquaquam, Galle; imò fame peream prius quam tale quid patiar. Valeat aurum, & convivium, duo oboli mihi potiores divitiæ sunt, quam si a domesticis mihi domus perfodiatur. GAL. Sed jam nunc quandoquidem dies fermè diluxit, ad domum nostram redeamus: reliqua, ô Micylle, alias videbis.

DEO.

DEORUM CONCILIUM.

JUPITER.

NE susurretis amplius, ô Dii, nec in angulis coacti in aurem alii cum aliis colloquimini, indignantes, quod multi indigni nostri sympotii sunt participes. Sed quandoquidem de his datum est Concilium, quisque palam suam dicat sententiam, & accuset. Tu vero, Mercuri, præconium ex lege pronunciato. **MERC.** Audi, tace: quis ex perfectis Diis, quibus id licet, in concione vult verba facere? de inquilinis & peregrinis futura est Deliberatio. **MOM.** Ego Momus, ô Jupiter, si mihi dicendi copiam feceris. **JUP.** Hoc tibi jam concedit præconium; itaque permissu meo nihil erit opus. **MOM.** Dico igitur nonnullos ex nobis malè facere, quibus non sufficit se Deos ex hominibus factos fuisse, sed nisi pedissequas suos & famulos honore nobis æquales effecerint, nihil magni, nihil præclari præstitisse se putant. velim autem, Jupiter, mihi liberè loqui concedas: neque enim aliter *loqui* possim: imo omnes sciunt quam liberâ sim linguâ, nihilque eorum, quæ parum honestè fiunt, silentio præterire soleam. Redarguo enim omnia, & palam, quæ sentio, dico, neminem reformidans, nec sententiam meam præ verecundiâ celans. Quare plerisque molestus videor, & naturâ ad calumniandum propensus, publicusque accusator ab ipsis appellor. Sed quandoquidem licet, & proclamatum est, tuque das,
 ô Jupiter,

ô Jupiter, mihi liberè loqui, nihil reformidantè dicam. Multi, inquam, parum contenti quod ipsi communis nobiscum confessûs sint participes, & ex æquò epulentur, idque cum sint dimidiâ ex parte mortales; suos quoque ministròs & sodales in cælum evexerunt, & *Deorum ordinibus* adscripserunt. Et nunc æqualem cum aliis distributionem sortiuntur, & victimarum sunt participes, quanquam pensionem, quam debent inquilini, nobis non persolverunt. JUP. Nequid obscurè dicas, ô Momè, sed dilucidè & apertè, & nomen cujusque addas. Jam enim in medium oratio ita tibi projecta est, ut multi conjecturas faciant, & alias alii tua dicta accommodent. Oportet autem liberum concionatorem nihil præ metu tacere. MOM. Eugè, ô Jupiter, quod me ad loquendâ libertatem cohortaris; hoc enim factum est omnino regium & magnificum. Quare dicam etiam nomen. Generosissimus ille Bacchus, semi-homo, nec a maternâ stirpe Græcus, sed mercatoris cujusdam Syrophænicis *nempe* Cadmi ex filiâ nepos, posteaquam immortalitate donatus est, qualis quidem ipse sit, non dicò, neque mitram, neque ebrietatem, neque incessum: videtis enim omnes, opinor, quam molli & effeminatâ sit naturâ, semiinsanus, a diluculo statim merum spirans. Hic totum sodalitium nobis ascivit, & adducto choro adest, Deosque fecit Pana, Silenum, & satyros, agrestes quosdam, & caprarios plerosque, homines saltationi deditos, & formâ monstròsos. Quorum hic quidem cornua habens, &

dimidiâ

DEORUM CONCILIUM. 457

dimidiâ corporis parte deorsum capram refe-
rens, barbâque habens promissam, ab hirco
parum differt. Ille vero glaber senex, naso fi-
mo, qui plerumque asino vehitur, Lydus iste
est: Satyri autem acutas aures habentes, &
calvi ipsi cornigerique, qualia sunt quæ hædis
recens natis excrescunt, *H*i gente Phryges; cau-
das habent etiam omnes. Videtis cuiusmodi
Deos nobis faciat hic Generosus? Itane verò
mirum est, si homines nos contemnant, cum
tam ridiculos monstrososque videant Deos?
mitto enim dicere eum & duas mulieres addux-
isse, alteram ab ipso amatam, nempe Ariadnam;
cujus etiam coronam astrorum choro inseruit;
alteram vero Icarii agricolæ filiam. Quodque,
ô Dii, est omnium maximè ridiculum, Erigo-
nes quoque canem adduxit, ne doleret puella,
si non haberet in cælo familiarem illam, &
quam in deliciis habuit, caniculam. Annon
ista vobis videntur contumeliosè, petulanter,
& in derisionem facta? de Aliis etiam audi-
te. *JUP.* Nihil dicas, Mome, aut de Æsculapio,
aut de Hercule. Video enim quo orationis
tuæ impetu rapiaris. Nam horum alter medi-
cum agit, & morbis levat *ægrotos*, & multo-
rum aliorum instar est; Hercules autem, qui
meus est filius, immortalitatem non paucis la-
boribus emit. Itaque ne ipsos accuses. *MOM.*
In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etsi
multa possem dicere: quanquam si nihil aliud,
adhuc tamen ignis signa ferunt. Porro si li-
ceret & adversum te libertate-loquendi-uti,
multa dicere possem. *JUP.* Atqui in me maxi-

mè tibi licet dicere. Nunquid & me ut in-
quilinum in jus vocas? Mom. In Cretâ non
tantum hoc audire est, sed & aliud quid de te
dictitant, tuumque sepulchrum ostendunt. Ego
verò neque illis credo, nec ex Achivis Ægi-
ensibus, qui te subdititium esse dicunt: sed quæ
potissimum reprehensione digna existimo, hæc
dicam. Etenim delictorum hujusmodi princi-
pium, & causam cur noster confessus nothis
adulteretur, tu ipse, Jupiter, præbuidisti, mor-
talibus mulieribus te commiscendo, & alias
aliâ formâ ad ipsas descendendo: ita ut nos
metueremus, nequis te comprehensum sacri-
ficaret, cum taurus esses, vel aurifex aliquis
te conficeret, cum aurum esses, & pro Jove
nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fi-
eres. Attamen hisce semideis cælum implevi-
sti; neque enim aliter possum dicere. Et res
est quam maximè ridicula, siquis ex impro-
viso audierit Herculem factum esse Deum, Eu-
rystheum autem, qui illi imperabat, e vitâ
discessisse, & prope sita esse Herculis templum,
qui famulus, Eurystheique sepulchrum, qui
herus erat. Rursus Thebis Bacchus quidem
Deus est, ejus eutem consobrini, Pentheus, A-
cæon, & Learchus, omnium hominum fuê-
re miserrimi. Ex quo autem semel tu Ju-
piter rebus hujusmodi fores aperuisti, & ad
mortalium consuetudinem te convertisti, om-
nes te imitati sunt; nec masculi Dii solum,
sed, quod est turpissimum, etiam Deæ fami-
næ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum,
Endymionem, & Jasionem, aliosque? Itaque
hæc

DEORUM CONCILIUM. 459

hæc omittenda cenſeo; longum enim reprehendere *ſingula* foret. JUP. Nihil, Mome, de Ganymede dicas; Iraſcar enim, ſi exprobrato genere puerulum contriſtaveris. MOM. Proinde neque de Aquilâ dicam, quod & illa in cælo verſetur, regio ſceptro infidens, ac tantum non ſuper tuo capite nidificans, & Deus eſſe videatur? an & illam Ganymedis cauſâ omittemus? at, ô Jupiter, Attis, & Corybas, & Sabazius, unde nobis accerſiti ſunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui candyn & tiaram geſtat, nec Græcam vocem ſonat: adeo ut ſiquis ei propinet, non intelligat. Itaque Scythæ & Getæ hæc, quæ illis acciderunt, videntes, nobis longum valere juffis, ipſi immortalitate donant homines, ſuiſque ſuffragiis, quoscuque libuerit, Deos creant, eodem modo, quo Zamolxis ſervus clam nescio quomodo nobis adſcriptus eſt. At ſanè hæc omnia, Dii, ſunt mediocria. Cæterum tu canino vultu Ægyptie, qui ſindone amiſtus es, quiſnam es, ô bone, aut quomodo dignum te cenſes, qui ſis Deus, cum latres? quid & ſibi vult Memphites ille taurus, verſicolor, qui adoratur, edit oracula, & prophetas habet? pudet vero me Ibidas commemorare, ſimias, hircos, & alia longe his abſurdiora, quæ nescio quomodo in cælum ex Ægypto ſe inferuerunt. Hæc vos, ô Dii, quî ſuſtinetis videre ex æquo aut etiam magis vobiſmet adorari? aut tu, Jupiter, quofers animo, quod arietis cornua tibi nata ſint? JUP. Turpia proſecto ſunt quæ de Ægyptiis narras. Attamen pleraque illorum, Mome, my-

myſteria in ſe habent, & quæ neutiquam par
eſt profanum deridere. Mom. Planè nobis, Ju-
piter, opus eſt myſteriis, ut Deos cognosca-
mus eſſe Deos, & cynocephalos eos, quibus
canina ſunt capita. Jup. Miſſas fac, inquam,
res Ægyptiorum: alias enim de his per otium
de iberabimus. Tu autem de aliis dicito. Mom.
De Trophonio, Jupiter, quodque me potiffi-
mum angit, de Amphilocho; qui quanquam
ſceleſti hominis & matricidæ filius ſit, in Ci-
liciâ *tamen* præclarus ille vaticinatur, multa
mentiens, & duorum obolorum gratiâ præſti-
giatorem agens. Proinde tu, Apollo, non am-
plius celebraris; ſed jam lapis omnis, omniſ-
que ara vaticinatur, quæ ſit oleo perfuſa, &
coronas habeat, cuique vir præſtigiator ſup-
petat, quales multi ſunt. Jam etiam Polyda-
mantis athletæ ſtatua febricitantibus in Olym-
piâ medetur, & Theagenis in Thaſo. Quin
Hectori quoque ſacra faciunt in Illo, & Pro-
teſilao e regione in Cherroneſo. Ex quo au-
tem in tantum numerum excrevimus, frequen-
tius eſt perjurium & ſacrilegium; & nos om-
nino deſpexerunt homines, idque merito. Et
hæc quidem de nothis & adſcriptitiis Diis.
Cæterum ego multa peregrina nomina jam au-
diens quorundam, qui neque ſunt apud nos,
nec ullo modo eſſe poſſunt, multum, ô Ju-
piter, etiam propter hæc rideo. Ubi enim
gentium eſt illa multum decantata Virtus, &
Natura, & Fatum, & Fortuna, vana rerum
vocabula, & quæ ſubſiſtentiam non habent,
ſtolidis hominibus, philoſophis ſcilicet, exco-
gitata?

DEORUM CONCILIUM. 461

gitata? quæ quanquam ipsorum sunt commenta, ita tamen simplices ad credendum adduxerunt, ut nemo nobis ne sacrificare quidem velit, cum persuasum habeat fore, ut etsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortuna tamen nihilo minus faciat, quæ fato decreta sunt, & cuique a principio destinata. Quare libenter ex te quæsierim, Jupiter, an alicubi videris aut Virtutem, aut Naturam, aut Fatum. Nam hæc te in Philosophorum disputationibus audire scio, nisi tam surdus sis, ut clamantes ipsos non audias. Quanquam multa habeo dicenda, dicendi tamen finem faciam. Video enim multos mihi dicenti succensere, & exhibilare; maximè verò eos quos orationis libertas perstrinxit. Tandem ergo si vis, Jupiter, decretum de his jam conscriptum legam. JUP. Lege: neque enim omnia citra rationem reprehendisti. Et sanè multa ex iis cohibenda sunt, ne amplius augeantur.

DECRETUM.

QUOD FELIX FAUSTUMQUE SIT.

CONCILIO legitimè coacto, septimâ die mensis ineuntis, Jupiter summus fuit administrator, præsidebat Neptunus, præerat Apollo, Momus Noctis F. Scribam agebat, & Somnus sententiam dixit. Quandoquidem peregrini multi, non Græci modo, sed & Barbari, etsi nequaquam digni sint, qui nostræ reipub. sint participes, adscripti nescio quomodo & Dii habiti, cælum impleverunt, ita
u.

ut plenum sit symposium tumultuosâ turbâ garrulorum quorundam & collectitiorum; defecit autem ambrosia & nectar, ita ut minâ jam ematur sextarius propter bibentium multitudinem. Illi verò præ arrogantia, pulsus veteribus verisque Diis, semetipsos præter omnem morem patrium primis sedibus dignati sunt, & in terrâ ante alios honorari volunt; decernatur a Senatu & populo, ut Concilium in Olympo cogatur circa solstitium hybernum, & eligantur arbitri septem Dii perfecti, tres quidem ex veteri Curiâ, quæ sub Saturno *fuit*, quatuor autem ex Duodecim, interque eos Jupiter; hique arbitri sedeant ipsi, præstito legitimo Juramento per Stygem: Mercurius autem proclamato præconio omnes congreget; quicumque volunt huic Concilio annumerari. Veniant autem illi adductis testibus juratis, certisque sui generis indiciis. Atque hi quidem hinc sigillatim transeant; arbitri autem examinentes aut Deos esse declarabunt, aut ad suos tumulos majorumque sepulchra ablegabunt. Siquis verò ex rejectis, semelque arbitrorum judicio secretis, comprehendatur in cælum ascendens, ille præceps in Tartarum detur. Præterea quisque rerum suarum satagat; nec medeatur Minerva, nec vaticinetur Æsculapius, neque tam multa solus faciat Apollo, sed uno quopiam delecto *munere*, aut vates, aut citharædus, aut medicus sit. Porro Philosophis denunciatur, ne vocabula nova fingant, nec de iis, quæ omnino nesciunt, nugentur. Quicumque autem jam templis & sacrificiis digni habiti

DEORUM CONCILIUM. 463

biti sunt & donati, illorum simulachra subvertantur; & eorum loco vel Jovis, vel Junonis, vel Apollinis, vel ex aliis cujuspiam substituantur: illis verò Civitas sepulchrum aggerat, & altaris loco cippum erigat. Quod si quis præconio non paruerit, & ad arbitros venire noluerit, deserti vadimonii eum condemnent *Arbitri*. JUP. Justissimum quidem, Mome, est hoc decretum: & qui ita sentit, manum protendat; seu potius ita fiat. Complures enim novi fore, qui manus non protendent. At nunc quidem abite. Cæterum cum Mercurius vos præconio citaverit, afferte quisque indicia manifesta, certasque probationes, matrisque nomen, & unde & quomodo factus est Deus, tribumque & contribules. Quæ quicumque non præbuerit, nihil curæ erit arbitris, quod magnum in terris templum habeat, ipsumque homines Deum esse putent.

F I N I S.

